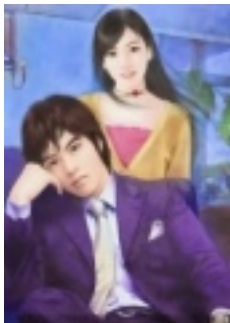

Thiên Đường Nơi Em

Contents

Thiên Đường Nơi Em	1
1. Chương 1: Tên Quý Con Đáng Sợ	2
2. Chương 2: Thanh Mai Trúc Mã Đường Tiểu Thiên	6
3. Chương 3: Niềm Tự Hào Của Ba	13
4. Chương 4: Thời Niên Thiếu Trôi Mau	23
5. Chương 5: Đường Tiểu Thiên Nhập Ngủ	26
6. Chương 6: Hẹn Hò Đêm Giáng Sinh 1	42
7. Chương 7: Gã Đàn Ông Này Rất Nguy Hiểm	60
8. Chương 8: Bí Mật Của Hạ Mộc	67
9. Chương 9: Ngoại Truyện Về Khúc Uất Nhiên	75
10. Chương 10: Yêu Thương Ngọt Ngào	77
11. Chương 11: Nhà Vọng, Đừng Khóc	89
12. Chương 12: Chuộc Tội	103
13. Chương 13: Lấy Gì Bồi Thường Cho Em	114
14. Chương 14: Người Yêu Nhau Cuối Cùng Cũng Không Thở Gắn Nhau	122
15. Chương 15: Yêu Một Đời, Hận Cũng Một Đời	124
16. Chương 16: Nước Mắt Đàn Ông	131
17. Chương 17: Đời Này, Anh Không Đến, Em Không Già	141
18. Chương 18: Ngoại Truyện: Đường Tiểu Thiên: Thời Gian Đàng Đẵng Cô Độc Minh Tội À	148
19. Chương 19: Ngoại Truyện: Đặc Biệt	149
20. Chương 20: Ngoại Truyện: Ngục Giam	156

Thiên Đường Nơi Em

Giới thiệu

xoay quanh những câu chuyện đời thường rất tự nhiên. khung cảnh xung quanh ồn ào, náo nhiệt thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-duong-noi-em>

1. Chương 1: Tên Quỷ Con Đáng Sợ

Còn nhớ mùa hè năm thứ nhất trung học đó, Thư Nhã Vọng vừa tròn mười sáu tuổi, có một trưa đột nhiên ba bảo Thư Nhã Vọng đến nhà làm gia sư cho cháu trai của cấp trên của ông, cô giật mình thon thót, điều cần biết về cấp trên của ba thì người đó chính là Tổng tư lệnh quân khu đồn trú thành phố S, cô chỉ mới gặp mấy lần, đó là một người cao tuổi đặc biệt nghiêm khắc và cương nghị, mỗi lần trông thấy ông ấy là cô đều không thể không đứng nghiêm lại chào.

Thư Nhã Vọng nhìn ba cười khúc khích: “Ba, thành tích của con gái ba đều không tốt mà ba vẫn còn trông cậy vào con đi làm gia sư à? Đừng giỡn nữa ba.”

Ba lừ mắt nhìn cô: “Con vẫn còn rất tự hào về mấy môn học kém cỏi của mình ấy nhỉ? Ba nói con đi thì con phải đi, sách vở của học sinh tiểu học mà con còn không biết, thì con cũng đừng mang họ Thư nữa.”

Thư Nhã Vọng phồng miệng nhìn ba, thật ra cô rất muốn nói, ba ơi, đừng coi thường sách giáo khoa tiểu học bây giờ, có nhiều đề toán con không chắc là giải được đâu.

Thư Nhã Vọng nhìn ba nghiêm túc từ chối: “Ba, con còn rất nhiều chuyện, con có rất nhiều bài tập hè phải làm.”

Ba trừng mắt lườm cô, đột nhiên bật người đứng dậy, nói như ra lệnh với cô: “Nghiêm!”

Cô đứng nghiêm trang như phản xạ có điều kiện: “Báo cáo thủ trưởng, Thư Nhã Vọng, có.”

“Đồng chí Thư Nhã Vọng, bây giờ tôi giao cho cô một nhiệm vụ vẻ vang nhưng gian khổ! Kể từ hôm nay, tám giờ sáng mỗi ngày, cô phải đến nhà Hạ tư lệnh, nghiêm túc giảng bài, vì gia đình giành lấy vinh quang! Chấp hành mệnh lệnh đi!”

“Vâng, thủ trưởng!” Nghiêm! Chào! Tư thế tiêu chuẩn của binh sĩ cộng hòa nhân dân Trung Hoa, xoay người, nhắc chân —— bước! Một...hai...một, một...hai...một, đi tới cửa lớn, cô ngoảnh lại giận dữ, ba xấu xa, lần nào cũng dùng cách cũ rích này!

Vì từ nhỏ đã phải chịu sự huấn luyện kiểu quân nhân này nên cô đã cảm thấy đau lòng, mà còn vì phản xạ có điều kiện của mình nên cô còn cảm thấy đau lòng sâu sắc hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, ăn sáng xong cô khẽ ngâm nga một ca khúc và đi đến nhà Hạ tư lệnh, lẽ ra là cô không muốn đi nhưng sau đó nghĩ lại lại thấy không phải chỉ là cùng thái tử đọc sách thôi sao, cũng không phải gì khó, tuy là ba nói sẽ thêm tiền tiêu vặt cho cô, nhưng mà, cô cũng đâu phải vì tiền. Hi hi!

Nhà Thư Nhã Vọng là một căn hộ nhỏ nằm ở rìa khu nhà quân đội, nhà Hạ tư lệnh nằm ở khu biệt thự phía sau, chỉ cần đi bộ hai mươi phút là tới.

Thư Nhã Vọng đứng trước cửa biệt thự, cô gõ cửa, ra mở cửa là một người đàn ông trẻ tuổi, vóc người không cao, rất vạm vỡ, mặc quân trang, Thư Nhã Vọng liếc nhìn quân hàm trên cầu vai anh ta, một gạch ba sao, tiểu đoàn trưởng, cấp bậc thượng úy.

“Chào chú, cháu là Thư Nhã Vọng, ba bảo cháu tới.”

“Vào đi nào.”

Người đàn ông dẫn Nhã Vọng vào trong căn biệt thự, trong phòng khách của biệt thự, Hạ tư lệnh đang ngồi trên một sofa bằng gỗ, nhìn thấy cô, gương mặt nghiêm nghị trở nên ôn hòa hơn: “Lại đây Nhã Vọng.”

“Ông Hạ vẫn khỏe.” Thư Nhã Vọng nhìn ông lễ phép cười cười, cũng không biết tại sao khi đối mặt với ai Thư Nhã Vọng đều có thể đùa giỡn, duy chỉ có khi đối diện với vị lão tướng quân này, ngay cả thở cô cũng không dám thở mạnh bao giờ.

Hạ tư lệnh gọi: “Tiểu Trịnh, đi kêu Hạ Mộc xuống đây.”

“Vâng, thưa tư lệnh.” Người đàn ông lúc nãy mở cửa cho cô xoay người bước lên lầu, không lâu sau từ trên lầu vang lên hai tiếng bước chân, một nhẹ, một nặng.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, đó là lần đầu tiên Thư Nhã Vọng gặp mặt Hạ Mộc.

Dù bây giờ, Thư Nhã Vọng vẫn có thể nhớ tới cảnh tượng lúc đó, cậu vịn lan can gỗ cổ, từng bước một thư thái bước xuống, trên khuôn mặt đẹp đẽ tinh tế lại có biểu cảm gì đó mà một đứa bé mười tuổi không nên có, nét tê dại, cứng nhắc, không có sức sống, trong con người như ngọc lưu ly, ngay cả một tia sáng mờ nhạt cũng không có, khi cậu nhìn người ta luôn tạo một cảm giác sâu hun hút.

Lúc cậu bước tới bậc thang cuối cùng, thì dừng lại, nhìn Hạ tư lệnh với một khuôn mặt vô cảm.

Hạ tư lệnh vẫy tay với cậu: “Hạ Mộc, đây là cô giáo nhỏ ông tìm cho con, lại chào hỏi nào.”

Khi ánh mắt Hạ Mộc liếc về phía cô, không nói, không động đậy, không cười, giống như một con búp bê xinh đẹp lại bỗng nhiên quay đầu lại nhìn bạn, thứ cảm giác này, không thể nói nó lạ lùng cỡ nào.

“Hạ Mộc!” Hạ tư lệnh ghìm giọng nói to.

Bầu không khí có hơi căng thẳng, Thư Nhã Vọng nhìn cậu ta khoát tay, dùng một nụ cười đáng yêu thân thiện trên mức bình thường nói: “Xin chào, tiểu Hạ Mộc, chị là Thư Nhã Vọng, em có thể gọi là chị Nhã Vọng.”

Hạ Mộc nhìn Thư Nhã Vọng, không nhìn ra vui ghét trong mắt, Thư Nhã Vọng cào cào hai má, nhìn Hạ tư lệnh cảm thấy khó xử, Hạ tư lệnh nhíu chặt mày, vẻ mặt có nét mệt mỏi cô không hiểu nổi, ông quay sang nhìn cô dặn dò: “Nhã Vọng, Hạ Mộc giao cho con, ông phải đi làm việc. Con kèm nó học cho tốt nhé.”

“Được ạ.” Thư Nhã Vọng nở nụ cười ngọt ngào đáp lại, ở trước mặt người ngoài, bao giờ Thư Nhã Vọng cũng sẽ giả bộ ngoan ngoãn.

Hạ tư lệnh và chú Trịnh đi rồi, trong căn biệt thự chỉ còn lại hai người Thư Nhã Vọng và Mộc Cận, lúc cô quay đầu lại thì cậu ta đã không còn ở trên cầu thang từ lâu, cô lần theo tay vịn cầu thang lên tầng hai, tìm được cậu ta ở trong căn phòng đầu tiên bên phải, cậu ta đang ngồi trên thảm trải sàn, chần chú lấp rập một mô hình “xe tăng Tiger”

“Bạn nhỏ Hạ Mộc, em đang chơi cái gì vậy?” Cô bước gần lại hỏi, dùng một giọng rất nhẹ nhàng để hỏi.

Cậu cúi đầu, chăm chú chơi với khẩu đại bác giả của chiếc xe tăng, cô nhìn cậu, đôi mắt cậu rũ xuống, lông mi che trên đôi mắt giống như cánh quạt, trên mí mắt có thể nhìn thấy rất rõ những quầng thâm, ôi chao! Còn nhỏ vậy mà có quầng thâm rồi à, buổi tối đi ăn trộm hả?

“Bạn nhỏ Hạ Mộc, không nói chuyện, không để ý đến người đang nói chuyện với cậu là hành vi rất bất lịch sự đấy?”

“Này! Cậu vẫn sẽ không nói hả?”

“Cậu đừng ép tôi đó! Tôi đánh cậu đấy?”

“Tôi đánh cậu bây giờ!”

“Tôi thật sự sẽ đánh cậu đó.”

Thư Nhã Vọng nhấc tay lên cao, sau đó khe khẽ buông xuống, vì tiền tiêu vặt của mình, cô nhịn! Đổi lại khuôn mặt tươi cười cô sắp lại nói: “Tiểu Hạ Mộc, nói chuyện với chị đi, chị mời em ăn kem được không?”

Nói đến đây, cuối cùng cậu ta cũng ngẩng đầu nhìn cô, dùng một giọng điệu không nhanh không chậm không cao không thấp nói một câu: “Chị thật phiền.”

“...”

Thư Nhã Vọng xiết chặt nắm tay nhìn cậu ta, cho nên mới nói cô ghét con nít! Đặc biệt là những đứa nít ranh kiêu ngạo!

Những ngày tiếp theo, mỗi sáng tám giờ cô sẽ đứng giờ đến nhà cậu ta báo cáo, mỗi ngày đều dùng hết mọi cách chọc ghẹo cậu ta, giỡn với cậu ta, muốn cậu ta đáp lại mình, nhưng mà công cốc, hình như cậu ta không có phản ứng với thế giới ở bên ngoài chiếc mô hình trên tay cậu ta, dù cho là Nhã Vọng nói cái gì, làm cái gì, cậu ta cũng không để ý đến cô. Không, phải nói là, cậu ta không để ý đến bất kỳ ai.

Thư Nhã Vọng nghi ngờ cậu ta mắc chứng tự kỉ ở trẻ em nghiêm trọng.

Thư Nhã Vọng báo cáo chuyện này với ba, trái lại ba còn ngó nghiêng nhìn cô: “Nói thừa, nếu cậu bé không bị tự kỷ, ba cho con đi để làm gì! Ba muốn để con truyền cho cậu bé chứng ”rối loạn tăng động – giảm chú ý” [2] của mình sang cho cậu bé.”

[2] Tiếng Anh: Attention-deficit hyperactivity disorder-ADHD: là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em, đặc điểm chung của ADHD là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm sự suy giảm khả năng chú ý.

Thư Nhã Vọng co giật khóe miệng: “Được thôi, lỡ như chứng rối loạn tăng động – giảm chú ý của con lây nhiễm đi mất rồi lại bị cậu ta lây cho chứng tự kỷ thì làm sao bây giờ?”

Ba cô ra vẻ như cảm ơn trời đất nói: “Vây càng tốt.”

Cô tức giận nhìn ông!

Sau đó, Thư Nhã Vọng không thêm nói chuyện với cậu ta nữa, mỗi ngày giống như là cô làm cho xong nhiệm vụ, đến nhà cậu ta, vào phòng cậu ta, giành lấy giường của cậu ta, nằm trên đó xem truyện tranh của cô, ăn đồ ăn vặt của cô, đánh một giấc thật đã.

Cậu ta chơi của cậu ta, cô chơi của cô, không xâm phạm lẫn nhau, không quấy rầy tới nhau.

Cho đến một hôm, lúc cậu ta cầm một mô hình súng lục mô phỏng khẩu 92, 5.8 li giống như đúc ngồi chơi trong phòng, nó hấp dẫn sự chú ý của Thư Nhã Vọng.

Khẩu súng loại này, tại Trung Quốc chỉ có cấp sĩ quan trở lên mới được trang bị.

Thư Nhã Vọng nhớ ba cũng có một cái như vậy, lúc còn nhỏ, cô từng lén lấy nó ra khỏi két sắt trong nhà cầm đi chơi, đừng coi thường một khẩu súng nhỏ như vậy, nhưng nó rất nặng, chơi một lúc thì bị chú sĩ quan tuần tra phát hiện, giao cả cô cả súng cho ba, sau đó thì khỏi phải nói, bị ba nghiêm khắc phạt một trận, từ đó về sau thì cũng không nhìn thấy khẩu súng đó trong nhà nữa.

Cô thấy Hạ Mộc thành thạo tháo khẩu súng trong tay ra, sau khi tháo xong, cậu ta cầm khăn bông, cẩn thận tỉ mỉ lau chùi từng bộ phận một.

Cô đến gần nhìn từng linh kiện trên mặt đất, khóa nòng, nòng súng, bao đầu nòng, lò xo đẩy về, bệ búa, thân súng, hộp tiếp đạn, chốt liên kết (lấy báo hết đạn), tám bộ phận, một cái cũng không thiếu, mỗi bộ phận đều chính xác với bức ảnh đăng trên tạp chí quân sự.

Thư Nhã Vọng không nén nổi ngạc nhiên: “Ôi! Mô hình đồ chơi bây giờ làm thật tinh xảo, trông giống như thật.”

Cậu ta không quan tâm đến cô, lau thật sạch các bộ phận rồi ráp từng thứ lại với nhau, động tác nhanh nhẹn khéo léo giống như cao thủ chơi trò rubik trên truyền hình.

Cô nhìn khẩu súng trong tay cậu ta, một sắc đen tuyền, có cảm giác nặng trĩu, dưới ánh sáng mặt trời hòng súng như lóe lên sắc xanh đen, hình như mô hình này được làm bằng sắt: “Ủi chà, cho chị xem xem.”

Cô không nén nổi giật lấy khẩu súng đồ chơi, ôi, thật nặng! Cầm trên tay cũng cảm thấy giống như súng thật.

Hạ Mộc vẫn yên lặng suốt này giờ bỗng nhiên nhảy dựng lên, nhào tới cây súng.

Thư Nhã Vọng giơ cao tay, ha ha, cái tên quỷ con này rốt cục cũng có chút phản ứng rồi, cô tránh khỏi cậu ta, cười nói: “Cho chị mượn chơi một chút.”

Hạ Mộc trợn to mắt, cố gắng giành lại, ánh mắt đáng sợ, dữ dằn, giống như là một con thú nhỏ bị trêu cho nổi điên lên.

Thư Nhã Vọng vòng vòng né tránh cậu ta, giơ súng lên, tiếp tục đùa giỡn: “Gọi chị đi chị trả lại cho em.”

Hạ Mộc trừng mắt với Thư Nhã Vọng, lùi lại một bước rồi thành linh nhào tới trước, vốc người của cậu ta chỉ tới ngang ngực cô, cậu ta hết sức nhào lên, cô bị xô về phía sau lùi một bước lớn, cậu ta kéo cánh tay cô, cổ cạy mấy ngón tay cô ra, Thư Nhã Vọng cũng không để yên cho cậu, nắm thật chặt cây súng, sức của cậu

ta không mạnh bằng cô, tranh một hồi lâu cũng không lấy được cây súng, rồi bỗng cậu ta há miệng thật to, cắn phập vào cổ tay phải của cô.

“A ——! Đau quá!” Thư Nhã Vọng đau đến chảy nước mắt, khẽ buồn lỏng tay, cây súng rơi trên mặt đất, nhưng cậu ta vẫn không nhả tay ra, vẫn còn cắn, cô đẩy mạnh cậu ta, nhưng cậu ta giống như một con sói nhỏ, cắn mãi không nhả ra, Thư Nhã Vọng khóc thét lên.

Tiếng khóc của cô truyền tới tai dì Mai giúp việc nấu nướng trong nhà, dì Mai đẩy cửa phòng ra, đầu tiên là sững sốt, sau đó thì vội vàng chạy đến: “Trời ơi, đang làm cái gì đây? Hạ Mộc mau nhả ra.”

Nhưng Hạ Mộc vốn chẳng nghe lời bà, càng cắn càng mạnh, cô khóc lớn hơn vì đau, dì Mai bóp mở hàm dưới của Hạ Mộc ra giúp cô, Thư Nhã Vọng lập tức rút tay trở về, trên tay cô hẳn hai dấu răng tươm máu, máu đỏ tươi chảy ra ngoài, cô giơ tay lên muốn tát cậu ta, nhưng bị dì Mai cản lại: “Không thể đánh.”

Cô trừng mắt nhìn Hạ Mộc, khóc thút thít nghẹn ngào, cậu ta cúi người, nhặt lấy khẩu súng dưới đất lên, giơ lên ngay mặt, đường nét khuôn mặt vô cùng tinh tế, khoe miệng đỏ tươi vẫn còn vương vết máu của cô, đôi mắt đen của cậu ta, rốt cục cậu ta cũng nói chuyện:

“Không được chạm vào đồ của tôi.”

Dì Trịnh chạy lên, lấy khăn tay bịt vết thương của Thư Nhã Vọng lại, nóng ruột nói: “Nhã Vọng, nhanh đi với dì tới bệnh viện.”

Cô vịn cái khăn, được dì Trịnh kéo đến bệnh viện quân y khâu miệng vết thương lại, bác sĩ nói không sao, nhưng mà vết thương quá sâu có lẽ là sẽ để lại sẹo, cô nhìn bằng gạc trắng trên tay, bụng nghĩ lại thấy tức: ghê gớm, mình thế mà lại bị một tên nhóc xấu xa mười một tuổi ăn hiếp!

Về đến nhà, Thư Nhã Vọng đưa vết thương trên tay ra ẹ xem, mẹ cô không nở lòng sờ lên vết thương trên tay cô cả một lúc, trợn mắt nói với ba: “Tôi nói ông đừng để cho Nhã Vọng đến nhà họ Hạ nữa, ông vẫn không nghe, ông thấy Nhã Vọng bị cắn chưa, đầu óc đứa bé đó không ổn ông không biết hả?”

“Bậy bạ? Sao đầu óc Hạ Mộc không ổn chứ? Cậu bé thông minh lắm.”

Mẹ không chịu thua: “Thông minh gì? Thông minh mà lại dùng miệng cắn người khác? Giống như chó con.”

Thư Nhã Vọng gật đầu hùa theo: “Hoặc là một con sói con.”

“Chó gì! Sói gì!” Ba tức giận vỗ bàn, trừng mắt với mẹ: “Chú Hạ con năm đó đỡ cho ba một viên đạn cũng không kêu đau, con bị con của chú ấy dùng miệng cắn thì có làm sao?”

Cô rờ lên vết thương buồn bực, đầy một bụng oan ức, nói thừa, không phải cắn ba, dĩ nhiên là ba không đau.

Mẹ không vui đập ba một cái: “Ông nói gì vậy hả, ông không thấy mặt Nhã Vọng khóc tới nổi trắng bệch rồi sao?”

“Ôi chao.” Ba thở dài, nhìn cô nói: “Nhã Vọng, Hạ Mộc là một cậu bé đáng thương, con nên nhường nó.”

Ba thở dài một hơi, rồi từ từ kể về hoàn cảnh của Hạ Mộc.

Thật ra, lúc đầu Hạ Mộc cũng là một cậu bé rất đáng yêu, cũng thích cười, cũng thích gây âm ỉ, vô cùng thông minh, rất thích chọc cho người khác vui vẻ, lúc cậu bé sáu tuổi thì đã biết rõ các loại vũ khí của các nước trên thế giới, chú Hạ lúc nào cũng nói: “Nhìn xem, Hạ Mộc của chú, con trai của chú, niềm tự hào lớn nhất của chú!”

Chú Hạ là quân nhân canh gác biên phòng ở thị trấn Hải Khẩu, Vân Nam, nửa năm trước đã hi sinh trong một nhiệm vụ truy bắt bọn buôn lậu ma túy, sau khi chú qua đời, mẹ Hạ Mộc đã nhốt Hạ Mộc và mình trong phòng, khóa cửa không cho bất cứ ai bước vào trong, tất cả mọi người đều nghĩ rằng chỉ vì cô ấy quá đau lòng, nên bốn ngày sau, khi Hạ tư lệnh cho người phá cửa vào phòng thì mới phát hiện, trong phòng ngủ, người phụ nữ xinh đẹp đó đã ôm hình cưỡi của mình và chú Hạ, tự sát.

Còn Hạ Mộc bé nhỏ, lúc này ngồi yên trong một góc tường, cách chỗ mẹ không xa, mở to đôi mắt vừa đỏ vừa sưng phù một cách lặng lẽ.

Tất cả mọi người đều đoán, mẹ Hạ Mộc trong lúc đó đã muốn đưa Hạ Mộc cùng chết theo, nhưng cuối cùng, cuối cùng lại không nỡ, không có ai biết làm sao Hạ Mộc có thể sống cùng một cái xác suốt ba ngày.

Nhưng, sau đó, một Hạ Mộc đáng yêu hay cười trước đây không còn nữa, tất cả mọi người đều nói, linh hồn Hạ Mộc đã theo cha mẹ rời khỏi đây từ lâu rồi, còn ở lại, chỉ là một phần xác xinh đẹp mà thôi.

Ba nói xong, nhìn cô: “Nhã Vọng, ba thiếu chú Hạ con một mạng này, dù chú ấy mất rồi, ba cũng mong, con trai của chú ấy có thể trở thành niềm kiêu hãnh của chú, con hiểu không?”

Tối hôm đó, Thư Nhã Vọng nghe xong chuyện của Hạ Mộc, thì cứ nghĩ mãi, nếu như cho cô gặp phải chuyện như của Hạ Mộc...Không, ngay cả nghĩ cô cũng không dám nữa là.

Nhưng chuyện thế này lại xảy đến với Hạ Mộc, cậu bé xinh đẹp như vậy, lại ở trong một căn phòng xộc lên mùi thối rửa của xác chết và máu...

Cô cứ nghĩ mãi tới cảnh đó, nhưng lại buộc bản thân thôi nghĩ đến chúng nữa, rồi lại không kìm nổi suy nghĩ, cứ thế trần trọc, cả một buổi tối không tài nào ngủ được.

2. Chương 2: Thanh Mai Trúc Mã Đường Tiểu Thiên

Ngày hôm sau, Thư Nhã Vọng đến muộn, cô vác hai vành mắt thâm đen đến nhà Hạ Mộc, sau đó cô phát hiện vành mắt thâm quầng thường ngày của cậu ta lại càng trùng sâu thêm, Hạ Mộc luôn có quầng thâm mắt, trước đây Thư Nhã Vọng không hiểu tại sao một đứa bé còn nhỏ như vậy mà lại có quầng thâm quanh mắt nghiêm trọng như thế, bây giờ thì cô nghĩ cô đã hơi hơi biết được rồi.

Thư Nhã Vọng nhìn đồng hồ, cậu ta ngồi trên sàn nhà trong phòng, lắp ráp một cái mô hình máy bay chiến đấu F-12, nghe thấy tiếng cô mở cửa, tay cậu ta chỉ dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục loay hoay với cái mô hình, Thư Nhã Vọng đi tới ngồi xuống bên cạnh cậu ta, cô không biết nên nói cái gì mới có thể làm cho cậu ta phản ứng lại, đối diện với Hạ Mộc, Thư Nhã Vọng luôn luôn có một cảm giác bất lực.

Cô cứ lẳng lặng nhìn cậu ta lắp ráp mô hình, tay cậu ta rất đẹp nhưng cũng trắng xanh, rất khéo léo nhưng cũng rất gầy guộc.

Thư Nhã Vọng áp sát vào cậu ta, dùng đôi mắt đang chăm chú quan sát cậu ta, hỏi: “Hạ Mộc, chị nghe nói, em đã ở chung với một xác chết đến ba ngày?”

Động tác tay Hạ Mộc ngưng lại, con người xinh đẹp như là đá vỡ chai chậm chậm chuyển động.

Cuối cùng cũng có phản ứng.

Thư Nhã Vọng hỏi tiếp: “Nghe nói, cái xác đó là mẹ em?”

Bàn tay Hạ Mộc nắm lại thật chặt, cánh tay vì dùng quá sức mà đã run lên nhè nhẹ.

“Em có thể kể cho chị nghe, ba ngày đó, em trải qua thế nào không?”

Con mắt Hạ Mộc trừng trừng dữ dần, đột nhiên lại nhào về phía Thư Nhã Vọng, cô bị cậu ta đẩy ngã xuống đất, Thư Nhã Vọng lấy tay chặn cằm cậu ta: “Em lại muốn cắn chị?” Thư Nhã Vọng dùng sức lật người, đè cậu ta dưới người mình, đôi mắt phun ra lửa nhìn thẳng vào cậu ta nói: “Hạ Mộc, có phải mỗi đêm em đều mơ thấy lúc mẹ mất phải không? Mỗi ngày mỗi ngày, chúng cứ lặp lại giống như em đang ở trong địa ngục, không có ngày nào em có thể ngủ yên phải không?”

Hạ Mộc giãy dụa ở bên dưới người cô, dùng hết sức vùng vẫy.

Thư Nhã Vọng đè cậu ta lại, không cho cậu ta trốn tránh: “Hạ Mộc, thật ra em rất sợ? Mỗi buổi tối em đều rất sợ? Có đúng không?”

Bỗng nhiên Hạ Mộc không giãy dụa nữa, trong đôi mắt xinh đẹp của cậu nước mắt chậm chậm ắp đầy, sau đó giống như việc vỡ òa, chúng nhanh chóng trào ra khỏi hốc mắt, cậu khóc, cậu cắn môi, im lặng khóc, nhưng ánh mắt vẫn rất倔犟 giống như không muốn nhận chuyện cậu đã khóc.

Thư Nhã Vọng buông bàn tay đang kiềm chặt cậu, chống người khẽ nói: “Ngốc, nên khóc lâu rồi mới phải.” Ba nói, sau khi Hạ Mộc được cứu ra thì trở nên như bây giờ, chưa từng nhìn thấy cậu khóc. Có lẽ, cô đã làm sai nhưng Thư Nhã Vọng vẫn nghĩ, để cho cậu khóc đi sẽ tốt hơn một chút, nhìn thì tưởng cậu như đã khỏe lại nhưng thật ra khi đụng đến vết thương đã thối nát từ lâu sẽ khiến chúng lại đầm đìa máu tươi, phải đau đớn thì mới có thể tốt lên được.

Trở mình ngồi sang một bên, nhìn thẳng về phía trước cô nói: “Hạ Mộc, ba chị nói, bảo chị nhường nhịn em, nhưng chị nghĩ suốt đêm mà vẫn cảm thấy không thể nhường em, không thể thương xót cho em, vì chị thật sự muốn làm bạn bè với em, ở bên cạnh em, cùng buồn cùng vui với em.”

“Ai cần chị ở bên tôi chứ!” Cậu gào lên từ chối.

Thư Nhã Vọng không để ý tới cậu, tự nói tự nghe: “Tuy là chị cũng có thể giả vờ như không biết gì, sau đó sẽ dịu dàng để làm cảm động em, nhưng mà chị cảm thấy em là một cậu bé có lòng tự trọng rất lớn, nhất định sẽ không muốn có tình bạn kiểu thương hại như thế này...Cho nên vì thế, chị quyết định hay là trước tiên cứ nên thẳng thắn, chị ấy mà, đã biết mọi thứ về em, chị biết phần đau khổ trong em...”

“Im miệng!” Cậu ta giơ tay đánh Nhã Vọng.

Thư Nhã Vọng bắt lấy cánh tay cậu ấy, ôm chặt: “Cãi nhau, kêu la, khóc lóc, tức giận, đánh nhau, cuối cùng cũng không còn giống hình nộm nữa rồi!”

Ngày hôm sau, rốt cục Thư Nhã Vọng cũng tìm được cách chung sống với cậu ta, đó chính là không ngừng chọc tức cậu ta, làm cho cậu ta nổi điên lên, làm cho cậu ta cắn cô, dĩ nhiên sau một lần cô bị cắn đó thì không bao giờ còn ngốc nghếch đến mức để bị cắn lần thứ hai, cho nên gần như là bọn cô cứ cách hai ba ngày thì lại đánh nhau một lần, cậu ta còn nhỏ tuổi, sức lực không mạnh bằng cô, nên luôn bị cô túm lấy hai tay, kẹp lại không cho động đậy.

Thư Nhã Vọng không cần nhường cậu ta, cô đã nói là không nhường cậu ta.

Mỗi lần thấy bộ dạng cậu ta chằm chằm lườm mình, không hiểu vì sao Thư Nhã Vọng sẽ cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Cho nên, khi đó ai hỏi Hạ Mộc bất kỳ chuyện gì cậu ta cũng sẽ không có phản ứng lại,

Nhưng nếu như hỏi: Hạ Mộc, cậu ghét ai nhất?

Nhất định cậu ta sẽ không do dự mà nói: Thư Nhã Vọng.

Người nhà Hạ gia vì muốn nói một câu với Hạ Mộc mà hỏi mãi không chán: “Hạ Mộc à, con ghét ai nhất?”

Lúc nghe được Hạ Mộc dùng giọng nói đặc trưng của một thiếu niên nói ra tên của cô, mọi người luôn luôn gật đầu một cách rất hài lòng rất vui vẻ.

Sau đó thì trình trọng vỗ vỗ lên vai Thư Nhã Vọng.

Ngay cả Hạ tư lệnh cũng không ngoại lệ.

Mỗi lần Hạ tư lệnh vỗ lên vai Thư Nhã Vọng, thì cô lại cảm thấy giống như tất cả sự phồn vinh thịnh vượng của nền dân chủ đều tập trung hết lên người mình.

Thư Nhã Vọng vô cùng tự hào. Dù sao thì có thể chơi cùng một đứa trẻ nhỏ đáng ghét như thế cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, Thư Nhã Vọng mở cửa sổ nghiêng cả nửa người ra ngoài, nhìn ra khung cảnh quen thuộc phía trước, trời tan tắn sáng mưa vừa tạnh, trên mặt đường ẩm ướt lấp lánh ánh bạc, không khí mang theo một cảm giác mát lạnh khoan khoái.

Thư Nhã Vọng ăn đại một chút điểm tâm, rồi lại chuẩn bị đi đến nhà Hạ Mộc, mẹ cô ở phía sau bảo cô mang theo nhiều bài tập hè mà làm, cô miễn cưỡng gật đầu trả lời, cầm bừa một quyển sách bài tập rồi đi ra ngoài.

Khi cô đi ngang qua bãi tập của sân chung thì thấy Đường Tiểu Thiên đang hít đất, dưới người cậu ấy lót giấy báo, mồ hôi của cậu ấy rơi trên mặt báo, chỉ thấy cậu ấy nghiêng rằng chống đẩy từng cái một, ba cậu ấy đang nghiêm mặt hung dữ, đứng bên cạnh khoanh hai tay lại giám sát.

Nhìn thấy cảnh này, Thư Nhã Vọng biết chắc là Đường Tiểu Thiên lại làm sai chuyện gì nữa rồi, cô vừa định lặng lẽ quay người đi thì bị chú Đường nhìn thấy, chú dùng giọng vang to gọi: “Nhã Vọng.”

Thư Nhã Vọng hất môi nở nụ cười, đi lại chào hỏi: “Chú Đường vẫn khỏe.”

Về mặt hầm hè của chú Đường mềm mỏng trở lại, nhìn cô thân thiết cười: “Con tới đúng lúc, lên đây.”

“Ba!” Đường Tiểu Thiên chống đẩy một cái, nhìn chú Đường bày ra vẻ mặt xin tha thứ: “Ba biết bây giờ Nhã Vọng rất nặng không?”

Chú Đường đá cho cậu ấy một cái, giận dữ mắng: “Nặng thì con cũng phải làm! Không phải con rất khỏe hả? Không phải rất thích đánh nhau hả? Hôm nay con không làm ướt hết tờ báo này thì con đừng hòng đứng lên! Nhã Vọng, lên đây!”

“Haha, chú, con còn có chuyện nữa.”

“Hửm?” Chú Đường hí mắt nghiêm nghị nhìn cô.

Thư Nhã Vọng vuốt vuốt mũi, bước lên phía trước, ngồi lên trên lưng Đường Tiểu Thiên, cô vừa mới ngồi lên thì cậu ta hét lên một tiếng đau đớn nằm úp sấp xuống luôn, chú Đường lại đạp cậu ta một đạp: “Nặng lên.”

Đường Tiểu Thiên công cô, run lấy bẫy chống người lên, dừng lại một chút lại nằm úp sấp xuống đất, Thư Nhã Vọng chống hai chân xuống đất cố hết sức giảm bớt sức nặng cho cậu ta, cậu ta lại chống người lên, mồ hôi lăn tròn trên khuôn mặt đẹp trai trẻ trung, theo quai hàm mượt mà của cậu ta đọng lại thành giọt rơi trên mặt báo.

“Nhã Vọng, nhắc chân khỏi mặt đất.” Chú Đường liếc mắt cái là nhìn ra âm mưu của cô, lấy chân móc hai chân của cô lên, lần này thì trọng lượng cả người cô đều đặt hết trên lưng Đường Tiểu Thiên, Đường Tiểu Thiên cố sức hít vào một hơi, hét lên một tiếng đau đớn, tiếp tục trầy trật chống rồi đẩy.

“Ba coi hôm nay con còn sức ra ngoài đánh nhau hay không.” Chú Đường gật đầu hài lòng, quay sang nhìn Thư Nhã Vọng: “Nhã Vọng, trông giúp chú, phải đợi cho tới khi mồ hôi của nó thấm ướt hết tờ báo mới được cho nó đứng lên.”

Thư Nhã Vọng chống hai tay lên lưng Đường Tiểu Thiên, ngẩng đầu nhìn chú Đường gật gật: “Dạ, con biết.”

Chú Đường xoa đầu cô cười cười: “Nhã Vọng rất ngoan, chú đi làm đây.”

Thư Nhã Vọng vẫy tay hẹn gặp lại chú, chú Đường và ba là chiến hữu, tình cảm của hai người cực kỳ tốt, lúc còn nhỏ cô và Đường Tiểu Thiên mỗi ngày đều chơi cùng nhau, cả hai đứa đều nghịch ngợm, sấp lại gần nhau thì quả thực đúng là một tổ hợp phá phách nhất trong đại viện quân khu, mỗi lần hai đứa gây rắc rối thì chú Đường sẽ phạt Đường Tiểu Thiên tập chống đẩy, chú không nỡ phạt Thư Nhã Vọng mà bắt cô ngồi trên lưng Đường Tiểu Thiên, để cho cậu ta công cô.

Đường Tiểu Thiên lúc nhỏ thì đâu có công nổi cô, mỗi lần hai đứa đều bị ngã chồng chất lên nhau, đau nghiêng răng nghiêng lợi, có điều số lần bị phạt càng nhiều thì Đường Tiểu Thiên đã có thể rất thoải mái công cô chống đẩy được hơn hai mươi cái.

“Ba tôi đi chưa?” Đường Tiểu Thiên phía dưới Thư Nhã Vọng khó khăn hỏi.

Thư Nhã Vọng liếc mắt nhìn chú Đường leo lên chiếc xe quân đoàn gật đầu nói: “Đi rồi.”

Đường Tiểu Thiên thoáng cái đổ rạp trên mặt đất, Thư Nhã Vọng ngã từ trên người cậu ta xuống ngồi bệt dưới đất, cậu ta nằm sấp bên cạnh thở hổn hển cả buổi trời, sau đó lật người lại, nhìn cô bất mãn, nói: “Nè, cậu thấy tôi bị ba tôi phạt, sao không đi xa ra một chút hả?”

“Tôi chưa chạy kịp nữa mà.” Thư Nhã Vọng cười cười, nhặt tờ báo dưới đất lên coi thử, nó bị mồ hôi thấm ướt một mảng lớn, cô quay đầu tò mò hỏi cậu ta: “Ban này đã làm bao nhiêu cái rồi?”

Đường Tiểu Thiên lau mồ hôi trên trán, hít thở sâu nói: “Không nhớ nữa, chắc hơn hai trăm cái.” Cậu ta ngồi dậy, co dũi cánh tay hỏi cô: “Dạo này cậu làm gì? Sao không thấy cậu ra ngoài chơi?”

Cô gấp tờ báo lại, đem ném vào thùng rác: “Tôi đi làm gia sư ột đứa bé đấy.”

Cậu ta cười cợt, đánh giá cô, không tin hỏi: “Cậu?”

“Là tôi.”

“Đừng có dạy bé con nhà người ta hư hỏng ra đấy.”

Thư Nhã Vọng trừng mắt lườm cậu, giơ tay lên đánh cậu ta: “Đánh cậu bây giờ.”

Cậu ta cười tươi vui vẻ, cũng không tránh né để mặc cho Thư Nhã Vọng đánh một cái lên vai.

Cô và cậu vai kề vai ngồi một lát, hơi thở của cậu rất nặng nhọc, lồng ngực nhấp nhô, mồ hôi trên trán theo hai bên má lăn xuống, cậu cúi đầu dùng vai áo chùi mồ hôi trên mặt đi.

“Nè, giống như chó con vậy.” Thư Nhã Vọng cười, lấy từ trong túi ra một bọc khăn giấy, rút ra một tờ giơ lên mặt cậu, rất tự nhiên chạm vào khuôn mặt cậu, giúp cậu lau mồ hôi, có lẽ vì mồ hôi nhiều lắm, nên mảnh khăn giấy bị mồ hôi thấm ướt dính lại những vụn giấy xoắn xít trắng trắng trên mặt cậu, có miếng dính vào trên thái dương cậu, có miếng lại dính vào tóc mai.

Thư Nhã Vọng chớp chớp mắt, vò mảnh khăn giấy trong lòng bàn tay, cô vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng phẩy đi từng vụn giấy trắng trắng trên gương mặt cậu.

Khi nhìn gương mặt khôi ngô của cậu lại trở nên sạch sẽ gọn gàng, cô nở nụ cười hài lòng với cậu.

Cậu nhìn cô bất động, đôi mắt sáng trong lấp lánh, nở một nụ cười đẹp đẽ, kề sát vào cô khẽ nói: “Nhã Vọng, cậu thật tốt.”

Thư Nhã Vọng dấu môi nhìn cậu, nói một câu rất rất bí ối: “Tôi chỉ tốt với mình cậu.”

Chương 2b: Gặp lưu manh ở quán Internet

Đường Tiểu Thiên nghe xong lời cô nói thì nhìn cô cười cười ắp a ắp ứng, sau khi vận động hai gò má cậu ta đỏ ửng lên, nhìn có vẻ như đang vô cùng ngượng ngùng.

Thư Nhã Vọng bị cậu ta nhìn cũng cảm thấy mắc cỡ nên quay đầu mắng cậu ta một câu: “Đồ ngốc.”

Đừng thấy cậu ta cao to, dáng người tận thước tám, trông vô cùng khí khái, bình thường lúc gây rối đánh nhau thì chẳng sợ hãi vậy thôi chứ vẫn ngây ngô làm người ta không chịu nổi. Chỉ cần có nữ sinh nào tỏ ra thân mật một chút hay là nói mấy lời mờ ám với cậu thì cậu chàng có thể đỏ mặt ngay tắp lự, đứng cách cậu ta ba bước mà cũng có thể nghe được tiếng tim đập ” thành thịch thành thịch” của cậu ta.

Cũng bởi vì như thế này, trong trường lại thường hay có bạn học nữ tìm cậu ta thổ lộ, mỗi lần thấy cậu ta mặt đỏ tía tai xua hai tay từ chối thì cô đã thấy muốn đập cậu ta.

Được rồi, thực tế thì cô cũng có đi tới đập cậu ta, năm ấy vừa mới lên cao trung thì cô đã đập cậu ta tới hơn hai mươi lần, vẫn còn chưa tính tới những lần cô không thấy.

Sau này, cô nghe bạn của Đường Tiểu Thiên, Trương Tịnh Vũ nói ngoài lần đầu tiên được con gái tỏ tình làm Đường Tiểu Thiên đỏ mặt ra thì những lần khác đều là vì sợ cô, sợ Thư Nhã Vọng sẽ bỗng nhiên xuất hiện cho cậu ta một phát vô ảnh cước. Nhưng mỗi lần cho dù cậu ta có đề phòng cẩn thận, hồi hộp cỡ nào thì cô vẫn có thể đột phá, một đạp đá ngay vào cẳng chân cậu ta, mỗi lần cậu ta càng đề phòng thì càng

càng thẳng, càng căng thẳng thì mặt lại càng đỏ, mà mặt càng đỏ thì cô lại càng tức giận, càng tức giận cô lại càng đạp cậu ta mạnh hơn...Cứ lặp đi lặp lại như vậy, thật sự là rất khủng khiếp.

Vừa nhớ tới chuyện này Thư Nhã Vọng lại bật cười khúc khích.

Đường Tiểu Thiên nhìn cô cười vui vẻ mới hỏi: “Cười cái gì thế?”

Thư Nhã Vọng đứng lên phúi phúi đất cát dính trên quần áo nói: “Không cười gì hết.”

Đường Tiểu Thiên cũng không hỏi nữa, đứng lên theo cô: “Lát nữa cậu đi đâu?”

“Đi dạy gia sư chứ đâu.”

“Đừng đi nữa, hôm nay trong thành phố mới mở một quán net, miễn phí ba ngày, Trương Tịnh Vũ giữ máy tốt cho tụi mình, cùng đi chơi đi.”

Cô thấy hơi lưỡng lự, lúc đó bọn cô đều rất thích lên mạng chơi một game võ hiệp gọi là “Truyền Kỳ”, nhưng mà chơi Truyền Kỳ thì phải nạp cạc, lên mạng lại tốn tiền, tiền tiêu vặt của Thư Nhã Vọng vốn đã chẳng đủ, bình thường ba cô ngoài phát cho cô tiền ăn sáng ra thì những thứ tiền khác, nghĩ cũng đừng nghĩ đến. Bây giờ được online miễn phí, mấy ngón tay cô đều ngứa ran cả lên.

“Nhưng mà tôi phải dạy thêm.” Thư Nhã Vọng đấu tranh với cái trách nhiệm một cách yếu ớt.

“Cậu không đến thì phải nhường máy lại cho người khác đó.”

“Ôi không, đừng mà.” Cô kéo cậu ta cười cười: “Cậu đi trước đi, lát nữa tôi sẽ tới.”

“Được, tôi tới quán net chờ cậu.” Đường Tiểu Thiên nói xong thì chạy đi, dạo gần đây cậu ta rất ghiền internet, có cơ hội là lại chui vào quán net.

Lúc Thư Nhã Vọng đến nhà Hạ Mộc, cậu bé đang ngồi trên sàn nhà bằng gỗ lau chùi khẩu súng mô hình của cậu, cô nhếch môi cười nói: “Hạ Mộc, mình đi ra ngoài chơi đi, ngày nào cũng ở trong phòng không chán sao?”

Như dự đoán, không có tiếng trả lời.

Cô nhướn mày hơi nở nụ cười, nhắc chân bước về phía cậu ta, Hạ Mộc giống như biết cô muốn làm gì, nên dùng một tốc độ cực nhanh ráp lại khẩu 92 rồi nhét vào sau lưng quần, cảnh giác nhìn Thư Nhã Vọng.

“Đừng căng thẳng mà, chị đâu có lấy súng của em.” Tới trước mặt cậu ta, cô ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cậu ta: “Hạ Mộc, có vẻ em rất thích vũ khí quân giới nhỉ?”

Hạ Mộc nhìn cô nghi ngờ.

“Chị đưa em ra ngoài lên mạng chơi được không?”

“Trên mạng có rất nhiều bài viết về vũ khí mới nhất đó, em không muốn xem sao?” Cô tiếp tục dụ dỗ cậu ta.

Con người của cậu đảo vòng một cái, giống như là đang cân nhắc lời đề nghị của cô, một lúc sau mới ngập ngừng gật đầu.

Thư Nhã Vọng nhìn cậu nở một nụ cười tươi, ôm lấy cánh tay cậu kéo đi ra ngoài, tay cậu hơi lạnh, rất gầy, nắm trong tay có cảm giác hơi mong manh.

Có mấy lần cậu muốn rút tay khỏi tay Thư Nhã Vọng, nhưng cô đâu để cho cậu được như ý, tên học con này thật khó tính, nếu như cô nói ra câu này, dám chùng cậu ta không chịu đi nữa.

Thư Nhã Vọng kéo cậu chạy một mạch đến dưới lầu nhà cô, dắt một cái xe đạp ra, chỉ vào yên sau bảo cậu ngồi lên.

Cậu đứng một bên nhìn vào cái sườn ngang phía trước xe đạp, lặng im như nghĩ đến điều gì đó.

“Sao vậy?” Thư Nhã Vọng dựa sát gần cậu thấy lạ hỏi: “Không lẽ em muốn ngồi đằng trước?”

Cậu lắc đầu, lặng im ngồi vào yên sau, cô giữ lấy ghi đông xe, đạp tới trước, gió mùa hè bao giờ cũng mang theo cảm giác hanh nóng, ánh mặt trời thiêu đốt rọi xuống khắp mặt đường sáng lóa, cô chọn chạy dưới những chỗ có bóng cây, ánh nắng xuyên qua lá cây vẩy trên người họ những vết loang lổ, Hạ Mộc yên lặng ngồi phía sau Thư Nhã Vọng, lúc thắng xe lại, cô cảm giác được cả người cậu ấy vì quán tính mà dựa sát trên lưng cô.

Sau nửa tiếng, lúc tới quán cà phê internet thì trong quán đã hết chỗ ngồi, có một chỗ còn ngồi tận hai người, hầu hết đều là học sinh cấp ba, cô nhìn thấy Đường Tiểu Thiên và Trương Tịnh Vũ đang ngồi ở góc trong cùng, cô kéo theo Hạ Mộc đi qua võ lên vai hai người, Đường Tiểu Thiên đang tập trung tinh thần chơi Bắn Heo Rừng (Wild Boar Hunter), cô võ một cái cậu cũng không phản ứng.

Ngược lại, Trương Tịnh Vũ lại có một chút phản ứng, vẻ mặt như kiểu được giải thoát nhìn Thư Nhã Vọng: “Cuối cùng cậu cũng tới, chờ chết tôi luôn.” Cậu ta đứng dậy, kéo Thư Nhã Vọng ngồi vào chỗ, nói: “Giao lại cho cậu, 7 giờ tối tôi tới thay ca.”

Thư Nhã Vọng nhìn đồng hồ, đã hơn mười 12 giờ trưa rồi, cô gật đầu nói: “Ừ, cậu về đi ngủ đi.”

Vì giữ hai cái máy tính này không cho ai giành mất mà Trương Tịnh Vũ và bạn của cậu ta từ hôm đầu tiên quán khai trương đã tới chiếm chỗ rồi, bốn người thay phiên nhau, buổi tối họ cũng ở đây chơi suốt cả đêm, ban ngày là Đường Tiểu Thiên đến thay, tới tối họ lại đến, cứ liên tục như vậy cho đến hết thời gian miễn phí, hoàn toàn tận dụng triệt để món hời này.

Trương Tịnh Vũ hí hóp nói với cô: “Cậu lấy nick của tôi mà chơi. Giúp tôi thăng cấp luôn.”

Thư Nhã Vọng lắc đầu nói: “Tôi không chơi nổi cấp pháp sư đâu, không chừng mất hết trang bị đấy.”

“Ngốc chết được! Tiểu Thiên, tôi đi đây.” Trương Tịnh Vũ ngáp một hơi, vỗ vào mồm bồm bộp, Thư Nhã Vọng nhìn thấy cậu ta có ít nhất đến bốn cái răng sâu.

Lúc này Đường Tiểu Thiên mới để ý thấy: “Cậu tới rồi, thằng nhóc này là ai vậy?”

Thư Nhã Vọng nhìn lại Hạ Mộc còn đứng bên cạnh thì vội vàng đứng lên, kéo cậu bé ngồi lại trên ghế, cô vừa đứng bên cạnh vừa nói: “Là cậu bé mà tôi làm gia sư cho đấy.”

Đường Tiểu Thiên nở nụ cười chào cậu: “Xin chào, anh là Đường Tiểu Thiên.”

Hạ Mộc cứ nhìn chăm chú vào cái màn hình vi tính, không trả lời cậu ta.

Đường Tiểu Thiên quệt quệt mũi, thấy hơi ngại khê nói: “Hình như thằng bé không thích tôi.”

“Nó là vậy đó, không thích nói chuyện.”

Thư Nhã Vọng quay người tìm một cái ghế nhỏ trong quán net, đặt xuống ngồi vào giữa Đường Tiểu Thiên và Hạ Mộc, nghiêng người lại gần hỏi Hạ Mộc: “Biết lên mạng không?”

Hạ Mộc lắc đầu, cô cười: “Chị dạy cho em ha, dù sao thì chị cũng là cô giáo mà.”

Sau đó Thư Nhã Vọng rê con chuột, nghiêng người qua, bắt đầu dạy cậu làm quen, lúc đầu cô rất cẩn thận dạy cậu đánh chữ thế nào, lên mạng ra sao, sau đó cô đăng ký luôn cho cậu một tài khoản chơi Truyền Kỳ rồi dạy cậu cách chơi.

Hạ Mộc rất thông minh, mới học được một lát võ sĩ cấp 40 của Đường Tiểu Thiên đã dẫn theo pháp sư của cậu ta đi luyện cấp, chưa được hai tiếng đã thăng liên bảy cấp.

Bảy cấp tiếp theo thì phải đủ điểm mới chơi được, cô thấy Hạ Mộc chơi cũng được nên mở lại con pháp sư cấp 42 của Trương Tịnh Vũ cho cậu chơi tiếp.

Đường Tiểu Thiên chơi một lúc nữa thì đứng lên nhường chỗ cho cô chơi, chơi con võ sĩ rất đơn giản, cứ xông thẳng lên phía trước chém quải là được, nhưng lúc nào cô cũng quên tăng máu, làm hại Đường Tiểu Thiên đứng kề bên căng thẳng đến nổi la oai oái: “Thêm máu, thêm máu kìa.” Đợi cho tới khi cô luống cà luống cuống tăng máu xong cậu ta mới thở phào.

Lúc Hạ Mộc nhường lại cho Thư Nhã Vọng chơi thì cô càng lúng túng hơn, thao tác khi chơi cấp pháp sư còn khó hơn, phải dùng các phím từ F1 đến F8, còn cô thì chẳng thể nhớ nổi chúng, lúc sắp phóng điện hay

những lúc nguy hiểm Hạ Mộc lại lạnh lùng duỗi bàn tay bé xíu giúp cô tăng máu, thêm phép, chắn lá chắn ma thuật.

Rồi thì Thư Nhã Vọng sẽ le lưỡi nói: “Ồi, chị lại quên nữa rồi.”

Còn Hạ Mộc sẽ chỉ phớt lờ cô bằng một cái lườm, sau đó lại quay ra chăm chú nhìn cái màn hình.

Thời gian lên mạng lúc nào cũng trôi qua rất nhanh, chơi được một lúc thì trời đã tối rồi, cô ngồi ở giữa nhìn Hạ Mộc và Đường Tiểu Thiên lập thành một nhóm Zuma đi đánh quái, đương lúc Đường Tiểu Thiên đang chơi đã ghiền thì có một cánh tay từ phía sau chụp mạnh một phát lên vai cậu ta: “Đường Tiểu Thiên!”

Thư Nhã Vọng và Đường Tiểu Thiên cùng quay đầu nhìn lại, người đập lên vai cậu ta mặt mũi bầm dập nhìn không rõ là ai, cô nhìn một lát thì mới nhận ra người tới là Trình Duy học sinh cấp ba, ba của anh ta là một nhà thầu, ở trường học ai dám gây sự với anh ta, anh ta sẽ chỉ vào mũi người đó nói: “Có tin là tao kêu bọn công nhân giết chết mày không!”

Còn bây giờ đứng sau anh ta là bảy, tám người đàn ông cao lớn, nước da ngăm đen.

Trình Duy đảo mắt, nhìn cô hâm dọa: “Chà, người yêu cũng ở đây à?”

Đường Tiểu Thiên bật dậy, kéo Thư Nhã Vọng về phía sau: “Trình Duy, anh dẫn nhiều người lớn thế này tới đây tính làm gì.”

“Hừ, sợ rồi à, hôm qua lúc ra tay đánh tao sao không biết sợ?” Trình Duy duỗi tay chỉ vào Đường Tiểu Thiên và Thư Nhã Vọng nói: “Lôi hai đứa chúng nó ra, đánh.”

Mấy tên đàn ông giơ tay ra muốn kéo Thư Nhã Vọng và Đường Tiểu Thiên ra phía ngoài, Thư Nhã Vọng sợ quá lùi về sau một bước cũng kéo theo Hạ Mộc ra phía sau cô, hi vọng là những tên đó không phát hiện ra cậu bé.

Đường Tiểu Thiên đẩy mấy tên đang chìa tay về phía cô ra, trừng mắt tức giận nói với bọn họ: “Trình Duy, mày muốn trả thù thì kiếm tao, lôi con gái vào làm gì?”

“Lôi nó vào thì không phải là trả thù mày rồi à.” Trình Duy tà tà nhìn những người xung quanh trong tiệm net: “Ai dám đi báo cảnh sát, tao cho tất cả chúng mày khỏi bước ra cửa này luôn.”

Họ nhìn mấy tên đàn ông lôi bọn cô ra ngoài, cô vừa giãy dụa vừa len lén nháy mắt với Hạ Mộc, ý bảo cậu chạy cho nhanh.

Mấy tên đó rất khỏe, không mất bao lâu cô và Đường Tiểu Thiên đã bị bọn chúng lôi vào một con hẻm nhỏ ở phía sau quán net. Cô chống vách tường, trốn phía sau Đường Tiểu Thiên mà muốn đứng không nổi, Đường Tiểu Thiên che cho cô, trừng mắt với Trình Duy: “Trình Duy, tối nay tao sẽ ày đánh thoải mái, đảm bảo sẽ không đánh trả, mày không được chạm vào Nhã Vọng.”

“Tao chạm vào nó đấy, ta cứ muốn chạm vào nó đấy, Đường Tiểu Thiên, hôm nay tao phải dạy ày một bài học để mày biết điều một chút, nếu không sau này tao cũng không còn mặt mũi gì ở trường nữa!”

Đường Tiểu Thiên đưa tay ra phía sau siết chặt tay Thư Nhã Vọng, tay cô hơi run run, cậu lại siết tay cô chặt hơn chút nữa, cô hiểu ý của cậu, cậu nói cô tìm cơ hội chạy trước đi. Cô lại trở tay nắm chặt tay cậu, rồi cậu buông tay ra, đột nhiên xông lên phía trước, một quyền đấm Trình Duy văng ra, mấy tên du côn lật đật tiến lên bảo vệ, cảnh tượng trở nên lộn xộn, Thư Nhã Vọng nép sát vào tường chậm chậm trốn ra phía ngoài, Trình Duy lồm cồm đứng dậy, lau vệt máu toét ra bên khóe miệng, ánh mắt độc ác gào lên với Đường Tiểu Thiên: “Đánh cho nó chết.”

Cô cắn môi nhích từng bước ra phía ngoài, vừa quay đầu liếc mắt một cái thì Thư Nhã Vọng nhìn thấy Đường Tiểu Thiên bị một tên ở phía sau ngán chân gạt ngã, cậu bị bọn chúng đè trên mặt đất, cô nắm chặt hai tay, quay người, chạy thật nhanh ra ngoài, thật độc ác, cô phải chạy thật nhanh! Tiểu Thiên bị đánh chết mất.

“Bắt cô ta lại!” Trình Duy vừa la lên vừa nhào về phía Thư Nhã Vọng, cô lẩn sang bên trái đá một đá vào mạng sườn của hắn ta, hắn ta lại xông lên hai bước, cô vội vàng xoay người chạy đi, chưa chạy được hai bước thì cô bị hắn ôm lại, tay phải của hắn đẩy mặt cô ngược lên, cô cố cúi đầu lấy hai tay che mặt lại,

tiếng chửi bới của Đường Tiểu Thiên vang lên bên tai: “Khốn kiếp! Trình Duy mày thử đánh cô ấy xem, tao giết mày!”

“L** mẹ mày! B* mày đánh ày coi!” Nói vừa xong thì cái tát của hắn giáng xuống trúng cánh tay của cô, cảm giác đau đớn nóng rát dội lên.

“Mày còn dám cản không?” Trình Duy xấu xa bắt lấy cánh tay của Thư Nhã Vọng, giờ tay lên muốn đánh cô nữa, cô nhắm chặt hai mắt lại, trong lòng nghĩ, m* nó, mày chết chắc rồi chết chắc rồi, về nhà rồi nhất định mình sẽ cho ba coi vết thương của mình, mình sẽ nói ba dẫn cả trung đoàn lại giết cả nhà hắn ta!

“Dừng tay.” Một giọng nói rất trong trẻo nhưng lạnh lùng từ bên phải truyền vào lỗ tai.

Cảm thấy tiếng ầm ĩ nháo nhào bên cạnh trong nháy mắt đã yên lặng lại, cô nheo nheo mở một con mắt ra nhìn về phía tay phải, cô chỉ thấy một mình Hạ Mộc, trên tay cậu cầm khẩu súng lục 92 đang chìa vào Trình Duy, vẻ mặt cậu vẫn không có biểu cảm gì, ánh mắt tuyệt đẹp nhưng ảm đạm lại có đôi chút trống trải.

Cậu ghì giọng nói: “Buông chị ấy ra.”

Trình Duy cười cợt nói: “Thằng quý sứ! Mày cầm một khẩu súng mô hình ra để hù ai hả! Ha ha ha ha!”

“Là thật.” Ngữ điệu của Hạ Mộc vẫn rất dừng dừng.

“Thật à, mày nghĩ tao tin mày chắc, ha ha ha ha! Mày tưởng tao ngu hả?” Trình Duy ngồi chồm hổm xuống đến gần cậu, hắn vỗ vỗ lên đầu Hạ Mộc: “Em trai, đừng có làm liều, mẹ em gọi em về nhà ăn cơm kìa.”

“Ha ha ha.” Một đám lưu manh cười ha hả giống như chúng vừa được nghe câu chuyện tức cười nhất cả thế kỷ nay vậy, chúng cười ngả nghiêng ngả ngửa.

Thư Nhã Vọng nhìn Hạ Mộc một cách tuyệt vọng, cái thằng nhóc ngốc nghếch này, lúc này kêu nó trốn đi, giờ còn chạy tới làm gì? Nó tưởng lấy khẩu súng đồ chơi đó ra thì có thể lừa được bọn chúng sao?

Nhưng tay Hạ Mộc vẫn ghì khẩu súng lên, cậu không buông tay, đôi mắt cậu hơi chớp một cái, ánh mắt càng trở nên u ám, nghiêng đầu, cậu bình tĩnh kéo chốt bảo hiểm, khế đặt khẩu súng kề vào đầu Trình Duy nói: “Súng ngắn 92, 5.8 li, do Trung Hoa Dân Quốc chế tạo, đường kính 5.8 mm, sử dụng đạn thường loại DAP 5.8mm, súng dài 188mm, băng chứa đạn có thể bắn được 20 phát, đạn súng ngắn, lực sát thương có thể nói là đứng nhất thế giới.”

Hạ Mộc nói xong, nghiêng đầu, khế hỏi: “Thật hay giả, có muốn xem thử không?”

3. Chương 3: Niềm Tự Hào Của Ba

Tất cả mọi người đều bị khung cảnh trước mắt làm cho kinh ngạc, cậu bé xinh xắn đó, một tay đang ghì khẩu súng, nét mặt như lặn vào bóng đêm, toát ra một cảm giác vô cùng tối tăm, lạnh lẽo, khiến cho người khác sợ hãi, không ai dám lộn xộn một chút nào, ngay cả cô cũng không chắc cây súng đó có phải chỉ là súng đồ chơi thôi không.

Thư Nhã Vọng còn nhớ rất rõ cảm giác lúc cầm cây súng đó trong tay, giống như cái cảm giác mà khi còn bé cô từng được cầm súng thật, cũng nặng và lạnh lẽo y chang như vậy.

“Tao...tao chẳng tin đây là súng thật.” Ngữ khí của Trình Duy bắt đầu không chắc chắn lắm, mồ hôi lạnh trên trán hắn đã đọng thành giọt.

“Cho nên, anh muốn thử, phải không?” Nét lạnh lùng của Hạ Mộc và nỗi kích động của hắn ta lại trở nên đối lập rõ ràng.

Khóe miệng của Hạ Mộc lại giương lên tạo thành một độ cong đầy vẻ khinh miệt, Thư Nhã Vọng nuốt nước bọt, bỗng nhiên hiểu ra, đây đúng là một khẩu súng.

“Thật giả như nhau, tao không tin...”

“Anh có biết ông nội cậu ta là ai không?” Trình Duy nói chưa dứt lời thì bị Thư Nhã Vọng lớn giọng cắt ngang: “Đừng nói là một khẩu súng ngắn, dù cậu ta có lôi ra được cả súng máy thì đều có thể là thật hết!”

“Thì...cứ coi như là thật, nó...nó cũng không dám nổ súng.” Trình Duy cứng ngắc cả người, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu lập cập.

“Có thật không?” Ngón tay của Hạ Mộc lần về phía cò súng.

“Này, này, Hạ Mộc!” Thư Nhã Vọng căng thẳng kêu tên của cậu.

Hạ Mộc, thằng bé này, bình thường thì trầm lặng như vậy, lúc cậu ta không nói tiếng nào mà chỉ nhìn người khác thì cũng làm cho người ta sờn cả da gà, huống chi bây giờ trong tay cậu ta còn cầm thêm một khẩu súng, khẩu súng trong tay Hạ Mộc run lên, nét mặt trầm xuống: “Cách!” Một tiếng kêu nhỏ vang lên.

Trình Duy hét một tiếng “A!” thật to, đôi chân nhũn ra ngồi bệt xuống đất, sau đó lùi ngược về phía sau mấy bước, thở hào hển, hần mở to mắt trừng trừng nhìn Hạ Mộc.

Hạ Mộc nhếch miệng nở nụ cười lạnh buốt: “Đồ nhát gan.”

Trình Duy vươn tay ra run rẩy chỉ vào Hạ Mộc, hần không biết phải nói gì, đúng lúc này bỗng có hai luồng ánh sáng rọi lại chỗ này, theo đó là tiếng động cơ xe vang lên, một chiếc xe việt dã của quân đội đang chạy lại gần, mọi người bị ánh đèn xe chiếu tới làm mắt không mở ra nổi.

Xe chạy đến đầu hẻm thì dừng lại, một người đàn ông mặc quân trang từ trên xe bước xuống, Hạ Mộc quay đầu lại nhìn một cái, rồi cất khẩu súng đi, người đàn ông bước qua, nhìn đến Thư Nhã Vọng và Hạ Mộc, gắng giọng ra lệnh: “Lên xe.”

Thư Nhã Vọng gật gật đầu, kéo lấy Hạ Mộc đang đứng bên cạnh chạy đến chỗ chiếc xe, Trương Tịnh Vũ thò đầu ra khỏi cửa sổ xe: “Nhã Vọng, các cậu không có chuyện gì chứ?”

Thì ra, lúc bọn cô bị bọn lưu manh kéo ra ngoài thì cũng đúng lúc Trương Tịnh Vũ đến đổi ca cho bạn thấy được, đáng lẽ cậu ta tính đi báo cảnh sát, nhưng mà ông chủ của tiệm net không cho cậu ta đi, ông ta sợ cảnh sát tới đây thì bọn người của Trình Duy sẽ tìm tới cửa tiệm của ông ta gây sự, hết cách, Trương Tịnh Vũ chỉ đành phải gọi điện thoại cho ba của Đường Tiểu Thiên cầu cứu.

Cậu ta nghĩ rằng, ba của Đường Tiểu Thiên dù gì cũng là một đội trưởng, con trai ông ấy bị người ta bắt giữ đánh đập thì chắc chắn là ông ấy sẽ dẫn rất nhiều người tới, kết quả lúc chờ được xe ông ấy tới chỗ hẹn thì trong xe chỉ có mỗi một người!

“Chú Đường có đánh lại bọn chúng không thể?” Trương Tịnh Vũ nhìn về phía bên trong hẻm lo lắng.

Trái lại Thư Nhã Vọng lại không thấy có chút lo lắng gì: “Đừng có ngờ ngẩn vậy, chú Đường xuất thân là lính đặc chủng, mấy tên đó chẳng đáng phải lo.”

“Hèn chi Đường Tiểu Thiên đánh giỏi vậy.”

“Đánh giỏi cái P! Lúc nãy làm hại tôi phải ăn một cái tát, lúc quay về phải bắt cậu ta đền lại mới được.” Thư Nhã Vọng xoa xoa chỗ bị đánh, cô quay sang nhìn Hạ Mộc từ nãy tới giờ vẫn luôn ngồi yên lặng: “Lúc nãy cảm ơn em nha, Hạ Mộc.”

Hạ Mộc nhìn qua cô nhưng vẫn trầm mặc.

Thư Nhã Vọng nghiêng người lại gần, hỏi nhỏ: “Cây súng đó em lấy ở đâu? Cái đó nguy hiểm lắm, đừng có hay mang theo người...”

“Là giả.” Hạ Mộc khề nói.

“Gi?” Cô cảm thấy không thể tin nổi: “Sao có thể giả được? Vừa nãy em...”

Hạ Mộc ném một ánh mắt sang cho cô, trả lời một cách bình tĩnh: “Gạt mấy chị thôi.”

“...” Thư Nhã Vọng sững ra mất một lúc lâu, thoát cái trở nên vô cùng kích động ôm chặt lấy Hạ Mộc hét lớn: “Hạ Mộc, lúc này em thật sự rất là tuyệt đó! Sao em có thể trông đẹp trai như vậy nhỉ! Quá đẹp trai quá đáng yêu, ôi!”

Hạ Mộc cổ hết sức giãy ra khỏi lòng cô, Thư Nhã Vọng ôm cậu nhất định không chịu buông tay, lúc đó cô đã cảm thấy Hạ thật sự là quá bảnh.

“Buông tôi ra!” Cuối cùng Hạ Mộc cũng chật vật thoát khỏi cái ôm của cô, ngoảnh đầu đi, nhưng trên khuôn mặt lại xuất hiện một vết đỏ ửng.

Thư Nhã Vọng chìa tay ra vỗ vỗ vào khuôn mặt của cậu, cười ha ha nói: “Dễ thương quá! Mặt đỏ lên rồi này.”

Hạ Mộc ra vẻ nghiêm chỉnh phủ nhận: “Không có đỏ mặt.”

Thư Nhã Vọng che miệng lên cười, mặt dày hỏi vặn lại: “Thật không? Vậy thử lại nhé!”

Nói xong thì cũng không thèm để ý tới sự phản đối của Hạ Mộc, cô lại nhào qua, ôm chặt lấy cậu vào trong lòng, lại cọ qua cọ lại cái cằm vào mớ tóc mềm mại trên đầu cậu, ha ha, nhìn thấy được bộ dạng xấu hổ lúng túng của Hạ Mộc, thật vui quá đi mất!

Khuôn mặt xinh xắn của Hạ Mộc bị Thư Nhã Vọng vờn tới vờn lui đến nỗi biến dạng, cậu đưa tay dùng hết sức cản cô lại, la to lên: “Buông tôi ra!”

Ôi cô gái này, thật đáng ghét quá đi! Biết trước như vậy, chẳng thêm giúp chị ta làm gì!

Lúc hai người còn đang ầm ĩ thì chú Đường đã xách theo Đường Tiểu Thiên trở lại, con mắt của Đường Tiểu Thiên bị đánh sưng cả lên, trên mặt toàn là mấy vết bầm tím, bước đi cũng khập khà khập khiễng.

Thư Nhã Vọng vừa nhìn thấy Đường Tiểu Thiên bị như vậy, lập tức xuống xe chạy lại đỡ cậu ta: “Tiểu Thiên...”

Đường Tiểu Thiên thấy vẻ mặt lo lắng của Thư Nhã Vọng thì toét miệng cười: “Không có gì đâu, không có gì đâu, không đau. Còn cậu, có đau không?”

Đường Tiểu Thiên kéo lấy cánh tay Thư Nhã Vọng mà vừa này bị đánh trúng, trên cánh tay nổi lên dấu một bàn tay hồng hồng, Đường Tiểu Thiên đưa tay ra, nhẹ nhẹ xoa lên đó, vừa đau lòng vừa áy náy nói: “Nhã Vọng, xin lỗi.”

Ban đầu lẽ ra cánh tay còn rất đau rát nhưng mà được cậu xoa xoa như vậy, Thư Nhã Vọng cảm thấy đến cả trái tim cũng mềm ra, đau còn cảm thấy đau đốn gì nữa, cô nở nụ cười, cảm thấy hơi mắc cỡ, rút tay về mới nói: “Không có gì, tôi cũng không có đau.”

“Nhã Vọng, lên xe thôi.” Chú Đường ngồi trên xe lạnh lùng lên tiếng.

“Dạ.” Thư Nhã Vọng đỡ Đường Tiểu Thiên đang mang cái mặt sợ sệt lên xe, hai người mới vừa ngồi xuống lại nghe chú Đường lạnh nhạt nói: “Lăn xuống.”

“Dạ?” Cả hai đều sững sờ, liếc mắt nhìn nhau.

“Đường Tiểu Thiên, lăn xuống!” Chú Đường nghiêm mặt quát: “Tự đi về đi!”

“Chú ơi, Tiểu Thiên đang bị thương mà.” Nhã Vọng cười cười xin xỏ, chú Đường thật sự quá nghiêm khắc với Tiểu Thiên rồi.

“Xuống nhanh lên!” Chú Đường quay đầu lại trừng trộ, Đường Tiểu Thiên cắn môi, đôi mắt chột ửng hồng, cố ngồi dậy, mở cửa xe rồi bước ra ngoài.

Thư Nhã Vọng nhìn Đường Tiểu Thiên đứng bên ngoài xe lo lắng không yên, cô nói: “Vậy con cũng cùng cậu ấy đi về.”

Nói xong cô cũng bước xuống xe theo, đứng chung bên cạnh Đường Tiểu Thiên.

Chú Đường cũng không cản lại, nhìn Đường Tiểu Thiên nói: “Đường Tiểu Thiên, nếu như con là đàn ông con trai thì đừng để con gái người ta chịu khổ chung với con, bị tổn thương, bị người ta đánh! Nếu như hôm nay không có Nhã Vọng ở đây, con chờ thử coi ba có tới đây cứu con không!”

Đường Tiểu Thiên cúi đầu, bàn tay đẩy đẩy Thư Nhã Vọng: “Nhã Vọng, cậu lên xe về đi.”

“Không được.”

“Lên xe đi.” Đường Tiểu Thiên nói rất khế, có một thứ dịu dàng lúc bình thường khó có thể cảm thấy được, cậu ngẩng đầu nhìn cô cười, ánh nước ầng ầng trong đôi mắt, đôi mắt cậu vốn đã rất sáng, bây giờ còn long lánh nước mắt nên chúng lại càng ngời sáng giống như ngôi sao trên bầu trời.

Thư Nhã Vọng thấy xon xốt trong mũi, quay người leo lên xe, khi đóng cửa xe lại, Đường Tiểu Thiên đứng bên ngoài xe thoải mái nhìn cô, chú Đường nổ máy xe chẳng chút nề tình, khuôn mặt của Đường Tiểu Thiên chậm chậm xa dần, một lúc sau thì hoàn toàn biến mất trong bóng đêm.

“Chú Đường, chú thật nghiêm khắc với Tiểu Thiên.” Thư Nhã Vọng nhìn người đàn ông đang lái xe phía trước trách móc: “Thật hung dữ, Tiểu Thiên cũng khóc luôn rồi, chú thật xấu xa!” Thư Nhã Vọng nói một hồi thì lại khóc.

Chú Đường nhìn qua kính chiếu hậu, trong kính phản chiếu hình ảnh một cô bé đang khóc lóc, ông không nhịn cười nổi, chế giễu: “Con nhóc này, lớn như vậy rồi mà sao vừa thấy Tiểu Thiên bị phạt thì lại khóc nữa rồi!”

“Ai cho chú phạt nặng như vậy, chú nữ...” Nhưng con không nữ đâu. Cậu nói cuối cùng đó Thư Nhã Vọng sao không biết thẹn mà lại đi nói ra.

Nhưng mà chú Đường không cần nghe cô nói thì cũng biết cô đang nghĩ cái gì: “Nhã Vọng à.” Chú Đường cười nói: “Bây giờ mấy thằng nhóc vừa yếu đuối lại nam không ra nam nữa không ra nữ nhiều lắm, chú không thích chút nào! Chú muốn con trai của chú phải trở thành một nam tử hán chân chính, một người đàn ông mạnh mẽ, kiên cường, dũng cảm, ngay thẳng. Chú hi vọng con chú có thể là niềm tự hào của chú.”

Chú Đường cười khế hỏi: “Không lẽ, con không muốn vậy sao?”

Thư Nhã Vọng ngạc nhiên. Rồi khế gật đầu: “Dạ muốn.”

Chẳng mấy chốc xe đã chạy đến cổng đại viện quân khu, Thư Nhã Vọng và Hạ Mộc cùng xuống xe, chú Đường lại tiếp tục lái xe chở Trương Tịnh Vũ về nhà.

Thư Nhã Vọng đứng ở cổng đại viện, nhưng không vội quay về nhà, cô muốn đứng đây chờ Đường Tiểu Thiên trở về, nhà Hạ Mộc cách đây không xa lắm, chắc là cậu có thể tự đi được, lúc quay đầu lại cô thấy Hạ Mộc đang cúi đầu, mới hỏi: “Hạ Mộc, em...em sao...vậy?”

Hạ Mộc nắm hai tay thật chặt, hơi hơi run rẩy, cậu khàn giọng nói: “Ba em, cũng hay nói...cũng hy vọng em có thể là niềm kiêu hãnh của ba.”

“Em phạm lỗi, ba cũng hay phạt em.”

“Mỗi khi phạt nặng, mẹ cũng sẽ khóc.”

“Mẹ cũng...đau lòng khi nhìn thấy vết thương của em, sẽ xoa cho em rất nhẹ, rất là nhẹ.” Hạ Mộc ngẩng đầu, cậu bé nhìn Thư Nhã Vọng, trong đôi mắt xinh đẹp có cái gì đó rung rinh, long lánh nơi viền mi, cậu cắn môi để chúng không rơi xuống, nhưng chỉ có một Hạ Mộc như thế này, một Hạ Mộc chịu đựng những đau thương như thế này mới làm cho Nhã Vọng cảm thấy xót xa trĩu nặng, cô hi vọng, cậu bé xinh xắn này, có thể hạnh phúc biết bao.

“Hạ Mộc.” Nhã Vọng bước lên trước một bước, nghiêm túc nhìn thẳng vào cậu nói: “Em sẽ là niềm tự hào của chị, được không? Em bị đau, chị cũng nhẹ nhàng xoa cho em được không?”

Hạ Mộc cắn môi, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Thư Nhã Vọng thử đưa tay ra, khế nắm lấy bàn tay phải lạnh như băng của cậu, thoải mái cười nói: “Chị đưa em về nhé.”

Cô bước lên phía trước mấy bước, bàn tay đang nắm lấy của cả hai bị kéo căng ra, Thư Nhã Vọng quay đầu nhìn lại, Hạ Mộc đứng im phăng phắt một lúc mới bước lên cùng cô, chậm chậm đi về phía trước.

Ánh trăng soi lên đôi bóng lằng lằng chồng lên nhau của hai người.

Chương 3b: Khai giảng

Từ tối ngày hôm đó, có vẻ như Hạ Mộc đã có thể chấp nhận Thư Nhã Vọng nhiều hơn một chút, lúc Nhã Vọng đến nhà cậu, cậu không còn thường xuyên chăm chú nhìn cô đề phòng nữa, ngoại trừ dừng đến cây súng đó, những thứ mô hình đồ chơi khác, Nhã Vọng đều có thể lấy ra nghịch chơi.

Tuy rằng cậu vẫn không thích nói chuyện với cô, cũng không bộc lộ quá nhiều cảm xúc nhưng những lúc Thư Nhã Vọng nói chuyện với cậu, thì thoảng cậu sẽ lại ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Ngày cuối cùng của kì nghỉ hè, đúng giờ Thư Nhã Vọng lại đến nhà Hạ Mộc, lúc đi Trịnh mở cửa cho cô, trên mặt còn nở một nụ cười tỏ vẻ thân thiết, Thư Nhã Vọng cất tiếng chào dì, rồi sau khi hỏi thăm thì vội vàng chạy lên lầu, bước tới trước phòng Hạ Mộc, cô không gõ cửa mà đẩy hần cửa bước vào, Hạ Mộc đang ngồi bên bàn trong phòng, vùi đầu mãi mê xem một bức tranh gì đó. Thư Nhã Vọng lặng lẽ đi đến bên cạnh, vừa cúi đầu nhìn xuống thì thấy cậu đang dùng một tờ giấy trong suốt đặt lên trên đồ theo hình một chiếc xe tăng Tiger trên bìa một tạp chí quân sự, Nhã Vọng cười cười, khẽ đến gần hơn, lớn tiếng bất thành linh nói với cái lỗ tai của cậu: “Whoa——!”

Tay Hạ Mộc run lên, cây bút vẽ “xoẹt” một cái chệch trên mặt giấy, vẽ một đường ngang dài trên bức tranh đang vẽ chiếc xe tăng.

“Ôi, xin lỗi.”

Hạ Mộc nhìn bức tranh đã bị phá hỏng, khẽ nâng mi, lặng im lườm Thư Nhã Vọng đang chằng hề áy náy kia. Thư Nhã Vọng cười hỏi: “Ánh mắt em là đang lên án chị hả?”

Hạ Mộc ngoảnh đầu lại, cầm tờ giấy vẽ chiếc xe tăng, vo tròn lại một nhúm, quăng vào thùng rác.

“Ôi, giận à.” Cô cười hì hì bước lại gần, nhìn Hạ Mộc đang dùng tay luồn vào tóc, mặt dày mảy dạn hỏi: “Lại giận à? Khi giận sẽ cắn chị chứ, dạo này sao em không cắn chị nữa nhỉ?”

Hạ Mộc hơi hấp háy đôi mắt, bất chợt quay đầu, a lên muốn cắn vào ngón tay Nhã Vọng, Nhã Vọng nhanh nhẹn rút tay về, nắm chặt ngón tay nhìn cậu hơi sớ: “Em muốn cắn thật à?”

Hạ Mộc ném cái liếc mắt sang cô, ánh mắt khiêu khích như muốn nói: không phải chị nói muốn tôi cắn à?

Thư Nhã Vọng cười khúc kha khúc khích: “Ha ha, nói em cắn thì em cắn, ngoan lắm ngoan lắm.”

Cô títt mắt lại xoa lên đầu cậu, như đang ‘chào em, đáng yêu quá’ vậy, Hạ Mộc né tránh bàn tay ma quái của cô, quay đầu đi không để ý đến cô nữa, lại lấy một tờ giấy trắng trong suốt sau đó đồ lên hình chiếc xe tăng trên tạp chí, Nhã Vọng ở bên cạnh nhìn một lúc thì lắc đầu, nhóc con vẫn là nhóc con, đồ theo thôi mà cũng xấu như vậy.

“Từ mai thì chị sẽ không tới đây nữa.” Thư Nhã Vọng ngồi xuống giường, co hai chân lên, cúi đầu nhìn chăm chăm vào cậu bé đang vẽ tranh, nói.

Cây bút trong tay cậu bé khựng lại, đôi mắt nhướng lên, ánh mắt hấp háy như giật mình, Thư Nhã Vọng vừa lấy trong túi xách một xấp giấy tốc kí và bút chì vừa nói: “Đến đây em được hai tháng rồi nhưng mà tiếc là chưa dạy được cho em cái gì.”

Cô đứng dậy, cầm lấy mô hình xe tăng trên đầu giường rồi đặt xuống một phía của bàn học, sau đó gật đầu, nhìn Hạ Mộc cười: “Ngày cuối cùng, chị sẽ dạy em vẽ xe tăng nhé.”

Hạ Mộc cúi đầu, không nói chuyện, Thư Nhã Vọng phải chỗ trống trên giường, bảo cậu tới ngồi, gọi hai tiếng mà Hạ Mộc lại chẳng nhúc nhích, vẽ mặt nghiêm nghị lạnh lùng, không biết là đang nghĩ tới cái gì.

Thư Nhã Vọng châu chân mày, sao vậy? Sao bầu không khí lại trầm lặng chết chóc như vậy? Hết cách, cô đành phải bước xuống kéo cậu lên giường, hai người cùng dựa lưng vào vách tường, co chân lên, đặt bản

vẽ trên đùi, Thư Nhã Vọng vừa vẽ tranh vừa dạy cậu, cô đã học vẽ tranh được bảy năm, vì thế bức tranh được vẽ rất nhanh lại rất đẹp, nhưng bảo cô dạy thì lại không được tốt lắm, cô thường mới chỉ vẽ được vài nét lên bức tranh của mình rồi sau đó lại quay đầu sang nhìn vào bản vẽ của Hạ Mộc, nhìn thấy cậu vẽ sai lại nghiêng người qua, cúi đầu xuống vẽ vài nét trên bức tranh của cậu, Hạ Mộc có vẻ không tập trung, khi Nhã Vọng nghiêng người qua, họ dựa vào nhau rất gần, cậu có thể ngửi thấy một hương thơm nhàn nhạt trên người cô, mái tóc trơn mượt khẽ chạm vào tay cậu mang đến một cảm giác mềm mại mát lạnh.

Không biết tại sao, cậu cảm thấy có phần thích chuyện này, cái cảm giác thân thiết khi kề bên cô.

Hai bức tranh vẽ xe tăng hầu như đều do một mình Thư Nhã Vọng, cả ha bức vẽ đều trông sống động như thật, bức tranh rất sạch sẽ, từng nét vẽ rất mượt mà, chỉ dùng có bút chì 2B mà kỹ thuật lên bóng lại vô cùng hoàn hảo, hiệu quả ba chiều cũng rất đẹp, thư Nhã Vọng nhìn hai bức tranh trong tay có thể coi như là hai bản vẽ mẫu để dạy học, vuốt mũi rất tâm đắc hỏi: “Sao, hai bức này không tệ nhỉ.”

Hạ Mộc gật đầu, quả thật là không tệ.

“Ha ha! Sau này, chị còn phải dựa vào nó mà kiếm sống nữa đấy.” Thư Nhã Vọng thấy cậu gật đầu, vui vẻ muốn chết, quả thật là còn vui hơn cả khi được thầy giáo khen ngợi nữa kia, cô tự tay kí lên mặt trên bức tranh một cái tên, chữ kí của cô rất tháu, như rồng bay phượng múa chiếm chệ trên bức tranh.

Ký tên xong, cô xé tờ giấy ra đưa cho Hạ Mộc: “Cho em, giữ cho kĩ đấy, sau này chờ khi chị nổi tiếng rồi, bức vẽ này rất đáng giá đấy nhé.”

Hạ Mộc cầm bức vẽ, cúi đầu nhìn nó, Thư Nhã Vọng giơ cổ tay lên xem đồng hồ một cái, đã tới giờ ăn trưa rồi, cô bước xuống khỏi giường, cất tập và vở vứt bừa bãi lại vào túi xách, sửa lại mái tóc rồi nhìn Hạ Mộc nói: “Vậy nhé, chị về nhà đây.”

Hạ Mộc cúi gằm, không nói chuyện.

Nhã Vọng cúi người, có vẻ hơi khó xử nói: “Hạ Mộc ơi, em không thích nói chuyện như vậy, khi đến trường học sẽ bị các bạn bắt nạt đấy.”

Hạ Mộc vẫn không chịu nói chuyện, vẫn yên lặng nhìn hai bức vẽ trên tay.

Nhã Vọng giơ tay ra muốn xoa đầu cậu lại để cậu nghiêng đầu né được, cô chau mày, kiên quyết chụp lấy đầu cậu vôn về nhào nặn cho bằng được! Cô vò đầu cậu bé rối tung cả lên.

Hạ Mộc lạnh lùng nghiêm mặt lại, ngẩng đầu trừng mắt lườm cô.

Nhã Vọng bị cậu lườm như vậy thành quen, không biết sợ giả mặt quỷ dọa cậu, xoay người mỉm cười hì hì bước đi, lúc đi đến cửa phòng, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi: “À, vậy, ngày mai đến trường, em muốn ngồi xe của đại viện đến trường hay là cùng đi xe đạp với chị?”

“Đến trường?” Hạ Mộc ngẩng đầu lên, nhìn cô ngờ vực.

“Ồ, em không biết hả? Mai là ngày khai giảng mà!” Nhã Vọng bỗng nhiên sự hiểu ra: “À, chắc là ông em quên nói với em rồi, ông ấy đã sắp xếp cho em học ở trường trung học bậc nhất ở thành phố L này mà, em học chung trường với chị đó nhé, chị nói cho em biết, trường học của chúng ta đẹp thì đẹp nhưng mà cơm ở căn tin thì vô cùng khó ăn! Ngày mai thì em sẽ biết...”

Hạ Mộc nhìn Thư Nhã Vọng cứ đang lảm nhảm, bỗng nhiên khẽ mấp máy đôi môi, sau đó nói: “Cùng đi với chị.”

“Hả? Cái gì?” Nhã Vọng bất ngờ một lát thì mới hiểu ra: “À! Được rồi cưỡi xe đạp nhé. Vậy, mai chị sẽ tới sớm gọi em.”

“Ừm.” Hạ Mộc gật đầu, trong con ngươi xin đẹp có thứ gì đó sáng lên.

Nhã Vọng cười phẩy phẩy ta: “Chị đi nhé, bye bye.”

Hạ Mộc nhìn cánh cửa phòng đóng lại, lại nhìn xuống hai bức vẽ còn trong tay, cậu đứng dậy, dán hai bức tranh ngay ngắn trên bức tường trong phòng, ngắm một lúc lại cẩn thận gỡ chúng xuống, mở ngăn tủ ra, đặt vào trong đó. Một lát sau, cậu lại lấy hai bức tranh ra lần nữa, lại cẩn thận cuộn chúng lại, mở khóa

ngăn kéo tủ đầu giường, cất bức vẽ vào đó, đặt vào tận sâu bên trong cùng, ở chỗ cậu cất khẩu súng lục 92, 5.8 li.

6 giờ 30 phút sáng ngày hôm sau, Đường tiểu Thiên chạy xe đạp đến dưới lầu nhà Thư Nhã Vọng đợi cô. Nhã Vọng vừa cúi đầu sửa sang lại quần áo vừa đi xuống lầu, hôm nay Nhã Vọng mặc đồng phục, đồng phục của trường trung học rất khó coi, thật ra thì toàn bộ đồng phục trung học của toàn Trung Quốc đều khó coi cả, không bằng đồng phục ở Hàn Quốc hay Nhật Bản trăm cái như một đều xinh xắn dễ thương, Thư Nhã Vọng thường hay nghĩ, Bộ Giáo Dục luôn luôn học tập phương pháp giảng dạy của các nước tiên tiến, lúc nào đó cũng nên học người ta cải tiến đồng phục cho hợp mốt chứ nhỉ? Cho con em của nước mình mặc quần áo lượt là, đẹp dễ có gì là không tốt nào? Vài chục năm rồi, để là chỉ đồng phục vẫn xấu như vậy? Xuân thu đông đều mặc quần áo thể thao, mùa hè thì nhất định là bộ áo thun chữ T màu trắng, váy xanh đen dài qua gối.

Quê chết mất! Nhã Vọng kéo kéo đồng phục một cách khó chịu, nếu không phải ngày đầu tiên khai giảng quy định bắt buộc phải mặc đồng phục thì cô cũng chẳng thèm mặc quần áo xấu đến như vậy.

“Sao vậy? Sao mặt cậu trông khó chịu vậy?” Đường Tiểu Thiên cười hỏi.

“Tôi ghét mặc đồng phục.” Thư Nhã Vọng trề môi phàn nàn.

Đường Tiểu Thiên không nhịn nổi đưa tay lên cái mặt đang phồng lên của cô nhéo một cái: “Mặc trông xinh mà.”

Nhã Vọng lườm cậu cười: “Trông mặt cậu, tớ mặc quần áo thể nào mới không đẹp thế?”

Đường Tiểu Thiên cúi đầu cười cười, rất mắc cỡ gãi gãi đầu nói: “Đẹp hết, Nhã Vọng mặc cái gì trông cũng đẹp.”

Mặt Thư Nhã Vọng đỏ lên, trong lòng như nở hoa, ngược mắt nhìn chàng trai trước mặt, trên khuôn mặt đẹp dễ của chàng trai nổi lên vệt đỏ ửng, cậu cũng đang mặc đồng phục, áo thun chữ T màu trắng rất to trên người cậu, vóc dáng cao cao trông hơi gầy, Thư Nhã Vọng phát hiện, thì ra Đường Tiểu Thiên trông cũng rất đẹp trai, từ nhỏ tới lớn cô luôn nghĩ cậu mặc bất cứ cái gì đều trông rất tuấn tú.

Nhưng mà lúc Thư Nhã Vọng nhìn thấy Hạ Mộc, cô hoàn toàn bị kinh ngạc, đồng phục khó coi như vậy mà khi Hạ Mộc mặc vào lại chẳng thể phá hỏng khí chất thanh khiết nhưng lạnh lùng của cậu, cậu vẫn xinh xắn tinh tế như thế, xa xăm tĩnh mịch.

Hạ Mộc bước tới, hồ hững nhìn Thư Nhã Vọng, Thư Nhã Vọng thấy hai tay cậu trống trơn mới hỏi: “Xe đạp em đâu?”

“Không có xe.”

“Vậy sao em nói cùng chị đạp xe tới trường.”

Hạ Mộc đứng im bất động, giống như là không nghe thấy gì cả, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Thư Nhã Vọng.

Đường Tiểu Thiên sờ sờ mũi cảm thấy hơi xấu hổ: “Thằng bé không muốn mình chở.”

Thư Nhã Vọng thở dài: “Được thôi, hiểu rồi, chị chở em, chị chở em được chưa!”

Hạ Mộc nhếch môi, ngồi vào yên sau xe của cô, Thư Nhã Vọng cố hết sức đạp một cái, chiếc xe nghiêng nghiêng ngã ngã chạy đi, bàn tay Hạ Mộc vịn chặt vào quần áo của Nhã Vọng, chạy được mấy thước Nhã Vọng mới vững tay lái, nhưng bàn tay Hạ Mộc vẫn không buông ra, Đường Tiểu Thiên chạy theo phía sau, thân thiết nhìn Hạ Mộc nói: “Hạ Mộc, đường đi rất xa, để anh chở em nhé, Nhã Vọng chạy không nổi đâu.”

Hạ Mộc liếc nhìn cậu, quay đầu không đếm xỉa tới cậu.

Đường Tiểu Thiên bị lạnh nhạt gãi gãi đầu cảm thấy hơi buồn bực, cậu thực sự chưa từng thấy cậu bé con nào lại kỳ cục như vậy, Thư Nhã Vọng thấy Đường Tiểu Thiên bị đánh bại, liền vội gọi cậu chạy lên, cười nói: “Tiểu Thiên, cậu chạy lên kéo tớ đi đi.”

“Ừ.” Đường Tiểu Thiên đạp nhanh hơn chạy lên bên cạnh cô, Thư Nhã Vọng vịn một tay lên vai Đường Tiểu Thiên, một tay kiềm tay lái, Đường Tiểu Thiên cố gắng đạp xe, xe cậu kéo theo xe của Nhã Vọng chạy băng băng tiến về phía trước.

“Nhanh nữa lên, nhanh nữa lên đi ~!”

“Đã nhanh lắm rồi!”

“Chậm hơn trước nhiều lắm.”

“Vớ vẩn, là tại hôm nay cậu dẫn theo thêm một người chứ!”

“Ha ha ha, Tiểu Thiên cố lên, Tiểu Thiên vô địch ~!”

Kết quả cuối cùng là, người mệt cũng chỉ có một mình Đường Tiểu Thiên ~!

Chương 3c: Hoa khôi kiêm lớp trưởng

Nhất Trung là tên một trường học có lịch sử lâu đời cả trăm năm của thành phố, dãy phòng học trung học cơ sở vẫn còn lưu giữ được nét kiến trúc cổ kính rõ rệt, hai bên con đường đi bộ sạch sẽ, cứ cách mỗi mét thì được trồng một cây tùng thật cao, trong vườn hoa của khuôn viên trường có trồng đủ loại thực vật, cây cối, ở phía trước mỗi cây đều treo một tấm biển gỗ nho nhỏ, bên trên viết tên gọi của loài cây đó và đặc trưng của chúng.

Trường học bao gồm cả cấp trung học cơ sở và cấp trung học phổ thông, cấp trung học phổ thông dạy từ khối lớp mười đến khối lớp mười hai, mỗi khối có mười hai lớp, mỗi khối sẽ học trong một dãy phòng học của một tòa nhà bốn tầng, mỗi tầng gồm ba lớp. Trong đó có một lớp gồm ba mươi học sinh được chọn ra trong kì thi kiểm tra cuối kì của học kì đầu, được gọi là lớp đầu nguồn.

Còn lại mười một lớp cơ bản, căn cứ theo điểm số cao thấp mà phân bố đều ra các lớp.

Thư Nhã Vọng và Đường Tiểu Thiên cùng học trong lớp thứ bảy khối mười một, phòng học của lớp số bảy nằm ở cuối dãy hành lang tầng ba.

Từ hành lang tầng ba nhìn ra bên ngoài, bên phải sẽ là sân thể dục của trường học, bên cạnh sân thể dục có trồng rất nhiều cây ngô đồng, giữa thời tiết mùa hè, bóng cây râm mát, phải thúy rợp đầy cành (chim chóc ríu rít).

“Tiểu Thiên, Nhã Vọng. Bên này, bên này.” Vừa bước vào lớp thì đã nghe thấy cái giọng oang oang của Trương Tịnh Vũ gọi.

Thư Nhã Vọng nhìn về phía cậu ta thì thấy cậu ta đã chiếm hết cả một dãy ghế ngồi hàng cuối cùng, đang ngoắc tay với họ, các bạn học trong lớp cũng chưa đông lắm, hơn phân nửa là từ lớp mười cũ học tiếp ở đây, còn lại là từ một số lớp khác chuyển vào lớp này, Nhã Vọng và Đường Tiểu Thiên cùng bước vào lớp, Đường Tiểu Thiên đi giữa chừng thì bị một bạn nam khác giữ lại, hi hi ha ha nói cười cái gì đó, Nhã Vọng không chờ cậu mà đi thẳng tới chỗ trống đằng trước chỗ Trương Tịnh Vũ ngồi xuống, cô mở nắp bình uống một hộp nước, Trương Tịnh Vũ thui thui vào lưng cô cười khoác lác nói: “Nhã Vọng, cậu biết gì chưa? Bây giờ cậu là hoa khôi của lớp chúng ta đó nha.”

Thư Nhã Vọng còn ngậm một miếng nước, mém chút nữa là phun hết cả ra: “Cậu nói ai? Tôi?”

“Giật mình ha! Tôi cũng hết hồn!” Trương Tịnh Vũ mang nét mặt âu sầu nói: “Lớp chúng ta rõ ràng có tới tám bạn nữ, tám người đó, đứng đầu là cậu! Trời ơi, đúng là bất hạnh mà!”

Té ra là lên lớp mười một thì bắt đầu phân khoa xã hội, tự nhiên, hơn phân nửa các học sinh nữ đều chọn vào khoa văn, khoa văn có bốn lớp, các bạn nữ còn lại thì phân đều cho tám lớp tự nhiên, mỗi một lớp khoa tự nhiên tối đa cũng chỉ có mười mấy bạn nữ, lớp số bảy khối mười một là ít nhất, chỉ có tám bạn.

Thư Nhã Vọng gãi gãi đầu, cười rất gian: “Có gì mà bất hạnh, tôi thấy rất hay mà.”

“Nhảm nhí, đương nhiên là cậu thấy hay, nếu như lớp mình mà có tám đứa con trai ba mươi bạn gái thì tôi cũng thấy hay! Tôi còn cảm thấy thật tuyệt vời nữa kia.” Trương Tịnh Vũ nện xuống bàn la lên.

Đường Tiểu Thiên đi tới, ngồi xuống bên cạnh Thư Nhã Vọng, nhìn Trương Tịnh Vũ đang phát điên hỏi: “Tên này sao vậy?”

“Chẳng sao cả.” Thư Nhã Vọng ngúc ngoắc đầu, híp mắt nhìn trái nhìn phải, quả nhiên cả lớp toàn là con trai, ha ha, một nửa lớp trông đã không tệ, non nửa lớp trông thật đẹp trai, một nửa của một nửa lớp vô cùng vô cùng đẹp trai, ôi chao, hi hi hi, hạnh phúc thật!

“Nhã Vọng, Nhã Vọng.” Tay Đường Tiểu Thiên vẫy vẫy hai cái trước mặt cô, nhưng cô cũng không phản ứng, chỉ cười khi khi nhìn chăm chăm về phía trước.

“Cậu ấy sao thế?” Đường Tiểu Thiên không hiểu gì quay lại hỏi.

Trương Tịnh Vũ hừ lạnh: “Cậu ta đang hưởng thụ!”

“Hưởng thụ?” Đường Tiểu Thiên.

“Tề nhân chi phúc!” [1]

[1] Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp

“Bộp.” một tiếng, một quyển sách đập lên đầu Trương Tịnh Vũ, Thư Nhã Vọng mang về mặt cảnh cáo trừng mắt với cậu ta: “Đừng nói tầm bậy, cậu nghĩ tôi là cậu chắc?”

Trương Tịnh Vũ giống như bị gãi ngứa, lườm cô rõ dài: “Phải không, lau nước miếng trước cái đã.”

“Nhã Vọng, cậu!” Cuối cùng Đường Tiểu Thiên cũng tức giận, trợn mắt lên với cô, đột nhiên cậu kéo cô lại che đôi mắt của cô đi, nói: “Không được nhìn.”

Trước mắt Thư Nhã Vọng tối đen, nhưng trong lòng thật ra lại cảm thấy rất ngọt ngào, không nhìn thì không nhìn, không cần nhìn cũng biết, đẹp trai nhất lớp chúng ta không phải là Đường Tiểu Thiên sao.

Trương Tịnh Vũ hít thật sâu rồi thở dài một hơi, nhìn đi, lớp học có duy nhất một bạn nữ xinh xắn, bên cạnh còn có một chú cẩu trung thành, những ngày này không thể sống nổi rồi, cậu ta muốn đổi lớp.

Không lâu sau thì vào học, chủ nhiệm mới của lớp là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, câu đầu tiên thầy vào lớp nói là: “Học sinh nữ lớp này toàn bộ dời lên phía trước ngồi. Người xinh nhất kia, tên em là gì?”

Thư Nhã Vọng trở vào mình, xinh nhất á? Nói mình sao? Thấy thầy giáo gật đầu, cô đứng lên nói: “Em là Thư Nhã Vọng.”

“Tốt, vậy em làm lớp trưởng đi.”

Thầy giáo vừa nói xong, tất cả các bạn học nam đều ồn ào gào lên:

“Thầy ơi bắt công quá đi à à à! Trọng nữ khinh nam!”

Thư Nhã Vọng hơi đỏ mặt, lần đầu tiên cô cảm thấy, thì ra mình cũng không đến nỗi nào.

Giáo viên chủ nhiệm họ Tào, là giáo viên dạy tiếng Anh, lúc giảng bài không bao giờ nói tiếng Trung, tiếng Anh đầy miệng nói ra lưu loát vô cùng, thầy chẳng quan tâm học sinh có nghe hiểu hay không, chỉ biết tự mình nói, trong giờ học thầy rất thích gọi học sinh hỏi đáp, mà lại đặc biệt thích gọi Thư Nhã Vọng đứng lên trả lời, giống như rất hài lòng về cô vậy, mỗi giờ học nhất định đều sẽ gọi cô.

Thư Nhã Vọng bị thầy ấy làm cho gần như suy sụp, thành tích tiếng Anh của cô không tốt lắm, mỗi lần bị thầy gọi đứng lên đều a a ư ư không không trả lời được, thầy Tào cũng không vội vàng, cứ thong dong chờ đợi, mãi cho đến lúc cô nói không được nữa mới cho cô ngồi xuống.

Để đối phó với câu hỏi của người đàn ông này, mỗi buổi tối khi về nhà cô đều cảm nội dung mà ngày hôm sau thầy sẽ giảng coi ba, bốn lần, sau đó thì làm tất cả các bài tập sau mỗi tiết học, mãi cho đến khi thầy vừa đưa ra câu hỏi thì cô đều đã có thể trả lời.

Thầy Tào vô cùng vui vẻ, cảm thấy đứa bé này là nhờ vào sự chỉ dạy của thầy mà đã tiến bộ được như thế, nên càng ngày càng gọi cô trả lời câu hỏi nhiều hơn.

Học kì một trôi qua, thành tích tiếng Anh của Thư Nhã Vọng rõ ràng đã nhảy vọt lên hàng chất lượng, bay vào top chín mươi, thỉnh thoảng còn lọt vào ngưỡng một trăm điểm trong kì thi.

Thật đáng chúc mừng!

Trương Tịnh Vũ rất bất mãn với chủ nhiệm lớp, luôn nói đó là một kẻ mê gái, chuyên môn gọi con gái trả lời câu hỏi, ngay cả lúc thi cũng sửa cho họ nhiều hơn một chút.

Đường Tiểu Thiên lườm cậu ta, nói cậu ta nói vớ nói vẩn, Trương Tịnh Vũ lại bày ra vẻ mặt kiên định nói: “Thư Nhã Vọng còn thi được một trăm điểm thì chuyện này còn vớ vẩn nữa sao! Đây là thật.”

“Thật cái đầu cậu, tôi nói đó là thực lực!” Thư Nhã Vọng không khách sáo cầm thước gõ vào đầu cậu ta.

“Hừ.” Trương Tịnh Vũ khó chịu đem bài thi 59 điểm của mình vo lại thành một nắm quăng vào thùng rác, giận dữ nói: “Ông thầy xấu xa, 59 điểm vẫn không cho tôi qua!”

“Lần sau cậu thi 60 điểm là được chứ gì.” Thư Nhã Vọng đứng trên ghế dài chu miệng cầm viên phấn màu xanh dương trên tường vẽ một cô gái đang đọc sách.

“Xời! Lần sau tôi vẫn thi 59 điểm, tôi thích 59 điểm.”

“Cậu thi đi, thi đi, không ai cản cậu.” Nhã Vọng vứt viên phấn màu xanh trên tay, quay sang Đường Tiểu Thiên chìa tay nói: “Màu vàng.”

Đường Tiểu Thiên lục trong hộp phấn ra một viên màu vàng đưa cho cô, Trương Tịnh Vũ không nhận nổi, đeo cặp sách lên vai, hỏi Đường Tiểu Thiên: “Tiểu Thiên, đi thôi, có muốn đi chơi bóng không?”

“Chờ một lát thôi, Nhã Vọng vẫn chưa xong.”

“Cậu ta còn nửa tấm bảng chưa vẽ kìa.”

“Vậy cậu đi trước đi.” Đường Tiểu Thiên cũng không dùng dằng, trong lòng cậu, chỉ cần Nhã Vọng cần cậu, nhất định cậu sẽ không đi đâu cả, cho dù chỉ là chuyện đưa phấn đơn giản vậy thôi.

Thư Nhã Vọng quay lại, nhìn Đường Tiểu Thiên cười: “Cậu đi chơi đi, không cần chờ mình, để mình làm là được.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhì gì hết, bà xã cậu nói cậu đi thì cậu đi đi chứ.” Trương Tịnh Vũ kéo Đường Tiểu Thiên đi ra ngoài, Đường Tiểu Thiên vừa bị kéo nhưng còn vừa quay đầu lại nói: “Nhã Vọng, cậu vẽ xong thì đến sân thể dục tìm mình nhé, nếu mình xong trước sẽ tới tìm cậu.”

“Biết mà.” Thư Nhã Vọng cười phát tay với cậu ta.

Trương Tịnh Vũ vừa đi vừa lắc đầu nói: “Thật sự chịu không nổi hai người, suốt ngày ở chung, không chán à?”

Đường Tiểu Thiên hơi cười, hai má hơi hiện lên hai lúm đồng tiền, đây là nụ cười Thư Nhã Vọng thích nhất, có một chút ngại ngùng, một chút ngây ngô của tuổi thiếu niên, cậu lắc đầu khẽ nói: “Không chán đâu, một chút cũng không.”

Trương Tịnh Vũ nhìn điệu bộ cười cười của cậu ta thì hơi ngạc nhiên, trong lòng chợt có một chút hâm mộ, chịu không nổi đám cậu ta một cái: “Tên nhóc này, thật khoái lác!”

Hai người cười đùa đi xuống lầu, phía trước có một cậu bé đang bước đến, xung quanh người cậu bé này tản ra vẻ lạnh lẽo, cậu ta ngược mặt nhìn lên, đối mắt với Trương Tịnh Vũ, làm Trương Tịnh Vũ thể mà rùng cả mình, cậu ta bất giác chà chà hai cánh tay nói: “Em trai Nhã Vọng.”

“A, Hạ Mộc à.” Đường Tiểu Thiên cười thân thiết với cậu bé: “Tới tìm Nhã Vọng hả, cô ấy ở trên lớp.”

Hạ Mộc đi đến, thờ ơ nói: “Biết rồi.”

Cầu thang rất chật, Đường Tiểu Thiên và Trương Tịnh Vũ cùng đứng dàn hàng ngang đã chắn hết lối đi lên lầu, lúc Hạ Mộc lên tới, Đường Tiểu Thiên mới né ra cho cậu đi qua.

Hạ Mộc đi qua mà vẻ mặt không có chút biểu cảm gì, Trương Tịnh Vũ đập đập Đường Tiểu thiên nói: “Này, thằng nhóc này sao im ỉm kỳ lạ thế.”

Đường Tiểu Thiên cười: “Thằng bé là vậy đó. Trừ Nhã Vọng ra, ai nó cũng không để ý đâu.”

“Ôi! Sau này có khi trở thành tình địch với cậu đó nghe.” Trương Tịnh Vũ xoay tròn quả bóng rổ thuận miệng nói.

“Xời.” Đường Tiểu Thiên cười nhạo cậu ta, không tin nổi nhìn cậu ta nói: “Cậu đó, đầu óc dùng để học không được à! Toàn nghĩ những chuyện kì lạ.”

“Cái này là lo trước lo sau, lỡ đâu lại thành thật!”

Trong lớp học, Thư Nhã Vọng một tay cầm phấn màu, một tay đặt trên bảng đem chăm chú vẽ tranh, từ lúc khai giảng tới nay cô luôn được thầy giáo tin dùng, hoạt động của lớp, chuyện lớn chuyện nhỏ, hầu như đều giao cho cô phụ trách, đây là chuyện từ nhỏ đến lớn chưa từng có, việc này tuy là hơi phiền nhưng mà cũng khiến thư Nhã Vọng cảm thấy mình có ích, cảm giác này, khiến cho thành tích của cô và tâm trạng đều tốt hơn.

Ngày trước, trang trí bảng có nhờ cô cũng không làm, nhưng bây giờ chưa cần thầy giáo nói ra, tự cô đã chủ động đổi mỗi tháng một lần.

Nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, cô quay đầu lại nhìn, vừa ngẩng lên thì đã nở nụ cười: “Sao em lại lên đây, không phải bảo em tối nay đừng chờ chị à?”

Hạ Mộc bước từng bước lại gần, ánh mắt nhìn cô thản nhiên, nhếch môi nói: “Ừ.”

“Ừ?” Nhã Vọng không hiểu nghiêng đầu hỏi cậu: “Ừ là ý gì? Hạ Mộc à, em mà còn không nói gì thì sẽ mất khả năng diễn đạt cho coi.”

Hạ Mộc đi tới bên cạnh Thư Nhã Vọng, khẽ nói: “Em muốn chờ.”

Nhã Vọng cười cười, tên nhóc con này thực sự càng ngày càng đáng yêu: “VẬY em chờ đi, vẫn còn lâu lắm, em có thể ngồi làm bài tập về nhà trước cũng được.”

“Ừm.” Hạ Mộc gật đầu, nhìn lướt qua phòng học, các bàn học trong lớp đều sạch sẽ, ngoại trừ một chỗ phía trên vẫn còn để sách giáo khoa, cậu đi qua đó, đứng ở bên cạnh, mở trang đầu tiên của cuốn sách giáo khoa đó ra, viết ba chữ Thư Nhã Vọng như rồng bay phượng múa vào chỗ trống ở trên trang đầu.

Cậu nhếch môi, ngồi vào chỗ, lấy bút ra rồi lại viết viết vẽ vẽ cái gì đó bên dưới tên của cô.

Thư Nhã Vọng vừa cầm thước kẻ một đường vừa nói: “Hạ Mộc, một lát nữa chúng ta đi ăn đá bào nha.”

Người phía sau không trả lời, nhưng cô biết cậu sẽ không từ chối, cô lại cười nói: “Nghe nói ăn ngon nhất là vị ô mai, vị thơm cũng không tệ, lát nữa chị gọi ô mai, em gọi thơm sau đó chúng ta đổi lại ăn nha.”

“Ừm.”

Nhã Vọng tí mắt cười, thỉnh thoảng Hạ Mộc cũng sẽ nói chuyện với cô đây mà, thật hay quá.

Trong lớp học chỉ còn lại tiếng viên phấn lướt trên bảng đen, có cậu thiếu niên đang ngồi trên chiếc bàn đầu tiên, và người thiếu nữ vẫn đứng trên ghế, cả hai đều đang chăm chú vào bức tranh trên tay mình.

4. Chương 4: Thời Niên Thiếu Trôi Mau

Mùa đông năm thứ hai cấp ba tới thật sớm, trẻ em đã vận áo bông thật dày ỉnh từ lâu, mùa đông mà đạp xe tới trường sẽ rất lạnh, gió lạnh luồn qua cổ áo tọc vào người, Thư Nhã Vọng là người rất sợ lạnh, kiên nhẫn được mấy ngày thì cũng chịu thua, đổi sang ngồi xe của đơn vị, chuyên dùng chở con cái của quân nhân trong đại viện đi học, Nhã Vọng có thể lười biếng nhưng còn Đường Tiểu Thiên thì không thể, ba cậu

chắc chắn không cho được phép cưỡi cậu như vậy, ngồi xe hả? Chưa để cậu chạy bộ cũng đã nhân hậu lắm rồi.

Sáng sớm, Đường Tiểu Thiên vẫn thức dậy lúc 6 giờ 30 như cũ, 6 giờ 50 thì một mình đạp xe đến trường, 7 giờ 20 cậu sẽ trông thấy xe đưa đón của đại viện chạy lướt qua bên cạnh mình, lúc đó, Thư Nhã Vọng đang ngồi trên xe sẽ luôn luôn kéo cửa kính xe xuống, nở nụ cười phát tay với cậu, tiếp đó nữa cậu sẽ càng cố sức đạp nhanh hơn, đuổi theo phía sau xe, cậu muốn lại nhìn thấy nét tươi cười rạng rỡ của cô.

7 giờ 30, đúng giờ cậu đến trường học, đeo cặp sách và tiện đường mua đồ ăn sáng, khắp khối chạy vào lớp học, vừa vào lớp đã cảm nhận được hơi ấm ùa vào người, cậu vừa tháo bao tay và cởi nón vừa đi về phía dãy bàn của Thư Nhã Vọng, chìa thứ đồ nùi lại trong tay đặt cả lên bàn Thư Nhã Vọng, sau đó đẩy đồ ăn sáng đến trước mặt cô, xoa đôi tay có vẻ bị gió lạnh thổi cứng đơ, nói: “Ăn nhanh lên, nguội đấy.”

Thư Nhã Vọng cười cười, cầm lấy miếng bánh rau hẹ và bịch nhựa đựng ly sữa đậu nành, mở bọc ra, làn hơi trắng mờ cuộn lên nhẹ nhàng, mùi thơm nháy mắt lan tỏa, Nhã Vọng lấy cái ống hút đâm vào ly sữa, hút một hơi: “Của cậu đâu?”

“Mình ăn xong rồi, vừa chạy xe vừa ăn.” Đường Tiểu Thiên nhìn Thư Nhã Vọng một cách mãn nguyện, vẻ mặt mang niềm vui, giống như là sữa đậu nành đều đã chảy hết vào bụng cậu vậy.

“Uống không?” Thư Nhã Vọng chìa tay ra, đưa đầu ống hút trên ly sữa đậu nành kề lên môi cậu, cậu cúi đầu, hút một ngụm nhỏ, sữa đậu nành ập ập, trong lòng cũng ấm áp, mặt mày cậu cũng mang một nụ cười dịu ngọt.

Thư Nhã Vọng rút tay lại, ngậm ống hút vào miệng lần nữa, không để ý hỏi: “Bài tập số học cậu làm xong chưa?”

“Rồi.” Đường Tiểu Thiên vẫn nhìn Thư Nhã Vọng, cô đang khẽ cắn cắn lên đầu ống hút mà lúc này cậu vừa dùng qua, không hiểu sao, Đường Tiểu Thiên vẫn nhìn đắm đắm vào làn môi cô mà như mê như say, trông ngực đập thình thình, môi Nhã Vọng thật xinh, cậu hơi siết tay, cố gắng dần xuống ước ao muốn được chạm lên đó.

“Cho mình mượn chép đi.”

“Ừ, được thôi.” Đường Tiểu Thiên lấy cuốn vở bài tập số học từ trong cặp ra đặt vào tay cô, rồi nói: “Nhã Vọng, cậu nên tự làm mới được.”

“Làm không được.” Thư Nhã Vọng chau mày, cô ghét nhất là toán, hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Mình chỉ cho cậu nhé, thật ra toán rất dễ.”

“Thôi thôi, mình sẽ học nghệ thuật, thi đại học lại đâu có tính điểm toán, mình học làm gì. Làm thế này chỉ để đối phó với thầy giáo thôi.” Thư Nhã Vọng cúi đầu tìm cái gì đó trong cặp, lấy một quyển sách tiếng Anh ra đặt trên bàn, sau đó lại cúi đầu sục sạo, cặp sách của Nhã Vọng rất bừa bộn, hình như cô đang tìm món đồ nhỏ nào đó, cô vẫn đang lục lọi cặp sách. Đường Tiểu Thiên thuận tay cầm cuốn sách tiếng Anh trên bàn giở ra, trang đầu tiên có một kiểu chữ quen thuộc, chữ của Nhã Vọng rất ngây, không có nét gì giống với chữ viết của con gái, nhưng nó lại rất đẹp, chữ viết có nét tự do phóng khoáng.

Đường Tiểu Thiên rất thích chữ viết của Thư Nhã Vọng, mỗi học kì khi được phát sách mới cậu đều sẽ đưa tất cả sách cho Thư Nhã Vọng, Thư Nhã Vọng sẽ đặt hai bộ sách song song, một bên viết Thư Nhã Vọng, một bên viết Đường Tiểu Thiên.

Còn cậu ngồi yên cạnh đó, nhìn cô cúi đầu, chăm chú viết lên sách:

Thư Nhã Vọng, Thư Nhã Vọng...

Đường Tiểu Thiên, Đường Tiểu Thiên...

Mỗi lúc như thế, cậu cảm thấy cả thế giới đều lặng yên trở lại, dường như trên thế gian này chỉ còn lại hai người họ, một cảm giác thân thiết không gì so được, khiến cậu cảm thấy lòng tràn đầy vui vẻ.

Cậu cúi đầu khẽ nở nụ cười, ánh mắt lại nhìn vào chiếc xe tăng vẽ trên trang sách, hỏi: “Ồ, Nhã Vọng, cậu vẽ xe tăng trên trang sách chi vậy?”

“Không phải mình vẽ đâu, là Hạ Mộc vẽ đấy.”

“Thằng nhóc vẽ được xe tăng hả?”

“Hi hi, mình dạy cậu bé vẽ đó, sao, vẽ cũng được chứ ha.” Thư Nhã Vọng nhìn lướt qua cái xe, lại cười: “Mình mới dạy có một lần, không ngờ thằng nhóc có thể lẳng lặng học thôi mà vẽ được đẹp như thế.”

“Sao nó lại ghi tên trên cuốn sách của cậu?” Đường Tiểu Thiên chỉ vào cái tên phía dưới chiếc xe tăng, giọng điệu có vẻ không được thoải mái lắm, cái tên “Hạ Mộc” lại được viết bên cạnh Nhã Vọng, nét chữ khá giống hệt như kiểu chữ khải trong mấy vi tính đánh ra.

“Kí tên ấy mà, vẽ xong tranh thì phải kí một cái tên chứ.” Nhã Vọng nói lẽ dĩ nhiên.

Đường Tiểu Thiên xoa xoa lên trang sách, không biết tại sao, khi thấy tên của Hạ Mộc và Nhã Vọng nằm cạnh nhau, cậu thấy không vui lắm, giống như có một loại kích động muốn xóa bỏ cái tên của cậu ta đi.

“Tìm ra rồi.” Tiếng kêu vui vẻ của Thư Nhã Vọng đã kéo những suy nghĩ của cậu lại, cậu cúi đầu nhìn cô, chỉ thấy cô lấy ra một cái lọ thuốc nhỏ bằng nhựa màu trắng, cô mở nắp lọ ra nói với cậu: “Đưa tay ra đây.”

Đường Tiểu Thiên không hiểu gì cả, chìa ngửa lòng bàn tay ra, Thư Nhã Vọng kéo tay cậu qua, cầm nó lật lại, ngón tay lạnh ngắt sừng sững, đỏ hồng bất ngờ đập vào mắt, Thư Nhã Vọng lấy tay chấm một chút kem bôi thoa lên từng ngón tay lạnh băng của cậu, cảm giác thuốc mỡ lạnh ngắt truyền đến từ chỗ bị cồng, ngón tay Đường Tiểu Thiên run lên, Thư Nhã Vọng nắm chặt tay cậu, miệng thì nói: “Ồ, nếu mình mà để mặc cậu, thì chắc lần này cậu lại để tay mình cồng đến thối cả...”

Sau khi Thư Nhã Vọng thoa hết kem lên chỗ bị cồng trên tay cậu, thì lại dùng hai bàn tay xinh xắn của mình bao lại đôi tay to lớn của cậu trong lòng bàn tay nhẹ nhàng chà xát.

Đường Tiểu Thiên cắn môi, độ ấm từ lòng bàn tay truyền tới tận trong tim, cậu thấy khó chịu giống như bị phỏng, có thứ tình cảm gì đó sắp không kiềm nén nổi, cậu khẽ gọi cô: “Nhã Vọng, Nhã Vọng...”

Thư Nhã Vọng ngược lên, bàn tay cũng ngừng lại, đôi mắt sáng ngời nhìn cậu khó hiểu: “Sao vậy?”

Đường Tiểu Thiên mím môi, trái tim đập thành thịch, cậu nhìn Thư Nhã Vọng, như say như mê nói: “Nhã Vọng, Nhã Vọng, mình rất...”

“Reng reng reng” tiếng chuông vào học vang lên làm Đường Tiểu Thiên giật mình bình tĩnh trở lại, khuôn mặt ‘xẹt’ qua một vệt ửng hồng, cậu cuống cuống rút tay lại, cầm lấy cặp sách chạy về chỗ ngồi.

Thư Nhã Vọng nhìn theo phía sau lưng cậu, quệt quệt mũi, gian xảo cười hi hi, cho dù cậu chưa nói hết, như cô biết cậu muốn nói gì mà.

Trong giờ đọc bài buổi sáng, ngoài trời đột nhiên đổ cơn tuyết nhẹ, đối với bọn trẻ thì tuyết là một ngạc nhiên của mùa đông, là một món quà tuyệt nhất mà mùa đông ban tặng, bọn trẻ sẽ tha thứ cho cái lạnh lẽo của mùa đông, sẽ tha thứ cho vẻ đui mù của nó, cũng bởi vì chỉ có mùa đông thì mới có tuyết rơi.

Khuôn mặt non nớt của các học sinh lớp số 7 khối 11 dán lên mặt kính thủy tinh của cửa sổ, liên tục ngạc nhiên hô lên: “Tuyết rơi, tuyết rơi.”

Thư Nhã Vọng chống đầu nhìn ra phía ngoài, đúng vậy, tuyết rơi rồi, đẹp quá.

Những ngày trôi qua yên ả bình lặng như vậy, đôi khi sẽ có ít cơn sóng lẫn tẩn, nhưng không có sợ hãi không có giận hờn.

Kì nghỉ đông năm lớp 11 chưa được mấy ngày thì đều bị đồng bài tập thêm chiếm trọn, buổi sáng học ngữ văn số học, buổi chiều học lý hóa sinh, buổi tối là bài chuyên ngành, Thư Nhã Vọng nhìn thời khóa biểu mà đại cả ra, giọng điệu của các thầy cô bất giác cũng nghiêm trọng hẳn lên, yêu cầu đối với học sinh cũng ngày càng cao hơn, bài tập càng lúc càng nhiều, bầu không khí trong lớp cũng thêm nặng nề. Các học sinh nửa tỉnh nửa mê cũng cảm giác được bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời sắp sửa đến gần.

Thư Nhã Vọng ngoảnh sang nhìn về phía dãy lầu của khối 12 bên phải, chờ các học sinh năm ba ở trong đó tốt nghiệp thì cũng đến lượt bọn cô rồi.

Thành tích của Thư Nhã Vọng trong năm lớp 11 này tiến bộ rất nhiều, tuy không phải một bước vọt thẳng lên mây, nhưng ngoại trừ môn toán thì ít ra các môn còn lại đều đạt tiêu chuẩn, tiếng Anh lại rất tốt, có thể chắc chắn được hơn 90 điểm. Thành tích của Đường Tiểu Thiên lại không cần phải bàn, lúc thi cuối kì năm lớp 11 còn đứng thứ ba trong khối, dễ dàng thi vào lớp chọn số 1.

Tiếc là, khi khai giảng năm thứ ba, cậu mới học ở lớp chọn được hai tiết thì đã tự mình mang bàn ghế về lại lớp số 7, thầy Tào chủ nhiệm lớp số 7 ngạc nhiên hỏi cậu: “Đường Tiểu Thiên sao em lại về đây?”

Lớp số 1 không tốt à? Em bị khi dễ hả?”

Đường Tiểu Thiên ngồi ở phía trên gãi đầu cười xấu hổ: “Không phải đâu thầy, em thích lớp số 7, thích các bạn học trong lớp số 7, thích thầy giáo lớp số 7, em không nỡ đi, ha ha.”

Trương Tịnh Vũ ngắt lời, lớn giọng méc thầy: “Thưa thầy, cậu ta nói dối, rõ ràng là cậu ta không nỡ xa hoa khôi của lớp số 7 chúng ta.”

Các bạn học trong lớp vỗ bàn cười ha ha, hai má Đường Tiểu Thiên đỏ bừng trong tròng tiếng cười vang lên, còn Thư Nhã Vọng lại che miệng cười lén.

Khi đó Thư Nhã Vọng cho rằng, cô và Đường Tiểu Thiên sẽ ở bên nhau cả đời.

Cả đời này, từ khi sinh ra, cho đến khi mất đi, một giây cũng không thừa, một giây cũng không thiếu.

5. Chương 5: Đường Tiểu Thiên Nhập Ngũ

Lúc gần tốt nghiệp, Đường Tiểu Thiên nói với Thư Nhã Vọng là cậu muốn tham gia quân ngũ.

Thư Nhã Vọng không thể hiểu vì sao Đường Tiểu Thiên có thành tích tốt như vậy mà lại muốn nhập ngũ? Thi thẳng vào học viện quân sự có phải tốt hơn không?

Chú Đường nói: “Tốt nghiệp trường quân sự thì gọi là sinh viên, tốt nghiệp từ trong quân đội ra thì mới gọi là quân nhân, muốn trở thành một người quân nhân chân chính thì phải được huấn luyện từ trong quân đội.”

Thư Nhã Vọng mím môi, quả thật không thể hiểu nổi suy nghĩ của chú Đường, sao chú ấy lúc nào cũng như vậy nhỉ, người ta thương con còn không hết, chú ấy thì cứ chỗ nào khó khăn khổ sở là lại đưa Đường Tiểu Thiên đến đó.

Thư Nhã Vọng hỏi Đường Tiểu Thiên: “Vậy bản thân cậu có muốn đi không?”

Đường Tiểu Thiên nhìn cô gật đầu, dùng giọng trầm trầm nói: “Muốn. Đàn ông đi lính chỉ hối hận hai năm, còn không đi thì hối hận cả đời.”

Nhập ngũ trước rồi mới thi vào trường quân đội, sau đó trở thành một người quân nhân xuất sắc giống như ba, đây là tương lai mà Đường Tiểu Thiên lựa chọn cho chính mình, ánh mắt cậu kiên định, mục tiêu rõ ràng giống như chí hướng đã có từ khi còn bé đến giờ, đến khi có thể thực hiện được mục tiêu thì cậu sẽ không chút do dự chạy về phía nó.

Thư Nhã Vọng thấy hơi hâm mộ Đường Tiểu Thiên, hâm mộ cậu có thể hiểu rõ cuộc đời mình như vậy, hâm mộ cậu biết rõ mình muốn điều gì, nghĩ đến cuộc đời mình sẽ thế nào, vì một lý tưởng nào đó mà cố gắng phấn đấu.

Thư Nhã Vọng nhìn ra phong cảnh đang lùi nhanh về phía sau ngoài khung cửa, khe khẽ nắm chặt quai cặp, Hạ Mộc lặng lẽ ngồi bên cạnh Thư Nhã Vọng, ngoảnh đầu nhìn đèn đường thỉnh thoảng chợt hiện ra bên ngoài cửa sổ xe, lúc sáng lúc tối rọi trên khuôn mặt cô, Hạ Mộc rũ mắt gọi cô: “Này.”

“Ừ?” Cô quay lại nhìn cậu, Hạ Mộc mười ba tuổi, cậu vẫn xinh đẹp như vậy, khuôn mặt không có cảm xúc, giống y như một con búp bê hình người trưng trong tủ kính.

“...”

“?”

Hạ Mộc quay sang hỏi: “Hôm nay sao chị không nói câu nào?”

Không phải chị thường hay nói rất nhiều sao? Có thể nói từ khi lên xe đến tận khi xuống xe mà.

“Chị đang nghĩ chút chuyện.” Nhã Vọng dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn cậu, khuôn mặt mang vẻ mệt mỏi.

Hạ Mộc quay lại nhìn cô, nét mặt không thay đổi.

Thư Nhã Vọng không hài lòng nhìn cậu: “Hạ Mộc, em không muốn biết chị nghĩ gì sao?”

Hạ Mộc ừm một tiếng, chứng tỏ cậu có cảm thấy hơi tò mò.

“Muốn biết không?” Thư Nhã Vọng nhìn cậu mà cảm thấy tức cười, ngón tay chọc chọc lên gương mặt cậu miết. Cô thường thích chọc lên khuôn mặt cậu, bởi vì...chỉ có làm vậy mới khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của cậu thay đổi, trong mắt mới có cảm xúc.

“Đừng chọc vào em.” Hạ Mộc nghiêng đầu tránh cô.

“Muốn biết thì cho chị ôm một cái đi!” Vừa nói xong cũng không đợi Hạ Mộc trả lời, Thư Nhã Vọng đã ôm lấy cậu, cổ dùng cầm cọ cọ lên đầu cậu, miệng trêu chọc: “Ôi, ôi, Hạ Mộc bé nhỏ ôm ấm quá đi.”

“Chị...buông ra.” Hạ Mộc cố hết sức giãy dụa, khuôn mặt bị dính chặt trên cánh tay cô, mái tóc bị cô vò rối bời.

“Buông ra.” Hạ Mộc dùng hết sức mình cuối cùng cũng đẩy được Thư Nhã Vọng ra, lùi về sau một chút, trợn mắt lên để phòng cô.

“Cho chị ôm cái nữa đi.” Thư Nhã Vọng chán nản đuổi tay muốn ôm một cái nữa, Hạ Mộc ôm rất êm, lại thơm, rất thoải mái.

“Không được.” Hạ Mộc vừa đưa tay vuốt lại tóc cho đằng hoàng vừa lẩn sang phía bên kia xe, ngoảnh đầu đi không thèm để ý tới cô.

Thư Nhã Vọng dụ dỗ cậu: “Không lẽ em không muốn biết chị đang nghĩ cái gì à?”

Hạ Mộc đưa cái lưng nho nhỏ về phía cô, hiển nhiên là không thèm để ý đến cô.

Thư Nhã Vọng cũng không muốn bám theo chòng ghẹo cậu nữa, chỉ cười khẽ, cười cười rồi lại cúi đầu, vẻ mặt cô đơn, cô mở cửa sổ bên phía mình, mái tóc đen mun phất phơ trong gió, dãy đèn đường ngoài cửa sổ liên tục lùi lại bên cạnh cô.

Cô cúi đầu thờ người ra một lúc, chỗ ghế bọc da bên cạnh bỗng lún xuống, tay áo bị giật giật, cô quay đầu sang thì thấy khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Mộc ngồi bên cạnh: “Cho chị ôm thôi, đừng vò rối tóc em.”

Thư Nhã Vọng giựt giựt chân mày giật mình, cười khúc khích, Hạ Mộc nghe thấy tiếng cô cười, dợm muốn nhắc chân bỏ đi.

Thư Nhã Vọng nhanh hơn cậu, một tay kéo tay cậu, ấn cậu ngồi xuống, sau đó nhích lại gần, ôm lấy bờ vai bé nhỏ của cậu, khẽ tựa đầu lên, cô nhắm mắt lại, ngón tay vuốt mái tóc mềm mại của cậu: “Hạ Mộc thật đáng yêu.”

Hạ Mộc cố gắng thẳng lưng, đôi môi mím nhẹ. Chờ một lúc lâu mà thấy Thư Nhã Vọng vẫn không nói gì nữa, Hạ Mộc không nén được nhắc nhở cô: “Chị nói muốn nói cho em chị nghĩ cái gì.”

Thư Nhã Vọng mở mắt ra, gương môi cười, khẽ nói: “Chị đang nghĩ đến mục tiêu của cuộc đời.”

“Mục tiêu cuộc đời?”

“Đúng vậy.”

Hạ Mộc không trả lời, Nhã Vọng cũng không nói tiếp nữa, Nhã Vọng cảm thấy giữa cô với Hạ Mộc, nếu như cô không chủ động nói chuyện, thì cuộc nói chuyện giữa họ rất khó có thể tiếp tục.

Nhưng hôm nay không giống như vậy, Hạ Mộc lại cảm thấy hứng thú mà hỏi cô: “Sau đó thì sao?”

“Hả?”

“Chị nghĩ tới mục tiêu gì?”

Nhã Vọng cúi đầu, bẻ bẻ ngón tay, nói nhỏ: “Chị không biết, vẫn chưa nghĩ ra, có khi chị là cái dạng người cả đời chỉ biết đến đầu hay đến đó, không có gì đặc biệt, ngu ngốc không biết bản thân mình rốt cuộc thì muốn làm một người như thế nào.”

Hạ Mộc rũ mắt, lặng yên rất lâu mới ngẩng đầu nói: “Vây cũng tốt.”

“Gi?”

“Loại người mà cứ cố chấp với mục tiêu mới là ích kỷ mới là lạnh lùng nhất.” Lúc Hạ Mộc nói những câu này, trông có vẻ chính chắn không giống như một cậu bé mười ba tuổi.

Thư Nhã Vọng không thể hiểu được ý cậu, cô quay đầu muốn hỏi cậu tại sao lại nói như vậy nhưng Hạ Mộc không muốn trả lời mà chỉ giữ một vẻ mặt nhìn ra phía xa, ánh mắt lại càng tối tăm hơn.

Sao lại nói như vậy? Ba cậu là một người luôn kiên trì với mục tiêu của mình, cho nên mặc mẹ cậu có lo lắng bao nhiêu, khuyên bảo bao nhiêu thì ông vẫn kiên trì theo đuổi công việc vô cùng nguy hiểm đó, cuối cùng mất mạng trong nhiệm vụ.

Mẹ cậu cũng là một người kiên định trong mục tiêu, cho nên, mặc cậu có cầu xin như thế nào, có khóc lóc náo loạn ra sao, bà vẫn gương súng tự sát trước mặt cậu.

Người kiên trì với mục tiêu ư, Hạ Mộc siết chặt nắm tay, mãi cho đến lúc móng tay cứa đến đau cũng không chịu buông ra.

Cho đến khi có một bàn tay ấm áp phủ lên bàn tay phải của cậu, cậu mới sực tỉnh lại, cậu thấy Thư Nhã Vọng một tay đeo cặp sách, một tay kéo cậu, dịu dàng nhìn cậu cười: “Hạ Mộc, đến nhà rồi.”

Hai bàn tay nắm chặt của Hạ Mộc chậm chậm buông lỏng, máu nhanh chóng được lưu thông làm cho tay cậu có cảm giác tê dại như bị điện giật, cậu quay đầu nhìn ra phía ngoài xe, dưới ánh đèn đường mờ ảo đã là đại viện quân khu quen thuộc.

Chừng chín giờ tối, Thư Nhã Vọng đang chăm chú vào bản vẽ thì có tiếng mẹ gọi lớn ngoài cửa: “Nhã Vọng, có điện thoại.”

“Dạ, con ra liền.” Thư Nhã Vọng đáp lời, buông cây bút xuống, đứng dậy bước nhanh ra ngoài nhận điện thoại: “Alo.”

Đường Tiểu Thiên bên đầu kia điện thoại cười: “Nhã Vọng, là mình.”

“À, có gì không?” Thư Nhã Vọng không khách sáo hỏi.

“Ồ, không có gì.” Đường Tiểu Thiên thấy cô hỏi hung dữ như vậy thì luống cuống sờ sờ mũi.

“...”

“...”

Hai người giữ điện thoại im lặng, Thư Nhã Vọng cắn môi, sau đó nói: “Không có gì thì mình cúp máy đây.”

“Nhã Vọng!” Đường Tiểu Thiên sợ cô muốn gác điện thoại thật nên vội nói: “Nhã Vọng, cậu ra ngoài đi, bây giờ mình ở sân tập chờ cậu, cậu nhất định phải tới đó.”

“Mình không đi.”

“Cậu mà không tới thì mình sẽ không đi.”

“Đừng nói dối, ngày mai trời sáng cậu vẫn sẽ đi.” Ngày mai chính là ngày Đường Tiểu Thiên nhập ngũ.

“Nhã Vọng, mình đến đó chờ cậu.” Đường Tiểu Thiên nói xong câu đó thì cúp máy.

“Nè! Nè!” Thư Nhã Vọng alo alo mấy tiếng với cái điện thoại đang kêu u u, sau đó cũng tức giận cúp điện thoại.

Tên nhóc thối, bây giờ còn dám cúp điện thoại trước mình cô phải tới đó dạy dỗ cậu ta!

Quay người cầm lấy áo khoác, cô mang giày rồi chạy tới sân tập của đại viện, kết quả là...người nói không tới lại tới trước.

Lúc Thư Nhã Vọng trừng mắt nhìn những đốm sao lấp lờ trên bầu trời thì Đường Tiểu Thiên mới vội vàng vàng chạy tới, Thư Nhã Vọng nhìn thấy cậu từ xa, tóc của cậu đã bị cắt còn rất ngắn, khuôn mặt đẹp trai càng hiện ra vẻ cứng rắn. Cậu chạy đến trước mặt cô khẽ thở hổn hển.

Đường từ nhà cậu đến sân tập của đại viện xa hơn nhà cô đến năm phút đồng hồ, xem ra cậu đã chạy một mạch tới đây.

Đường Tiểu Thiên ôm trong tay một đồng sách tham khảo đưa cho Thư Nhã Vọng nói: “Những cuốn sách và tập ghi chép này để lại cho cậu dùng lúc ôn tập.”

“Thôi, trong nhà mình vẫn còn một chồng to chưa xem đến kia.” Thư Nhã Vọng lắc đầu không nhận.

Đường Tiểu Thiên vẫn nuông chiều cô như trước đây: “Nhã Vọng, cậu đừng giận được không? Ngày mai mình phải đi rồi, đừng giận mình nữa được không?”

“Mình không có giận.” Cô khẽ phủ nhận.

“Vậy sao mấy ngày nay cậu không để ý đến mình.” Đường Tiểu Thiên hơi sốt ruột, cúi đầu nhìn cô.

Thư Nhã Vọng cắn cắn môi, viền mi hơi đỏ, cô cúi đầu, nói nhỏ: “Mình không có giận, mình chỉ...không nỡ để cậu đi thôi.”

Đường Tiểu Thiên vô cùng ngạc nhiên, ánh mắt trầm lắng nhìn chăm chăm vào Thư Nhã Vọng, mi mắt cậu hơi đỏ, trái tim như thắt chặt lại.

“Nhã Vọng.”

Thư Nhã Vọng ngẩng đầu, mái tóc đen dài che khuất khuôn mặt, nước mắt trong khóe mắt chột rơi xuống.

Đường Tiểu Thiên giơ tay, rất muốn ôm lấy Thư Nhã Vọng thế này, nhưng tay cậu duỗi ra được một nửa thì buông xuống, bỗng nhiên cậu ngồi xổm người xuống, đặt chồng sách trong tay trên mặt đất, chuẩn bị gióng như tư thế hít đất, nói với Thư Nhã Vọng: “Nhã Vọng, cậu lên đi.”

Thư Nhã Vọng đứng bất động, buồn cười nhìn cậu: “Chi vậy, ba cậu lại phạt cậu nữa à.”

“Mình tự phạt mình.” Đường Tiểu Thiên chống tay lên bãi cỏ: “Mình chọc cậu giận làm cậu khóc, dĩ nhiên là phải bị phạt.”

“Không cần đâu.”

“Mau lên đi.”

“...” Thư Nhã Vọng cười khì một tiếng, bước qua, ngồi lên lưng cậu, giả bộ nghiêm túc nói: “Được, vậy làm hai mươi cái đi.”

“Được.” Đường Tiểu Thiên hạ người xuống, bắt đầu chống đẩy từng cái từng cái một, Thư Nhã Vọng ngồi trên lưng cậu, ngẩng đầu lên nhìn những vì sao lung linh trước mắt, cười khe khẽ, từ nhỏ tới lớn, khung cảnh như thế này cô đã thấy qua bao nhiêu lần, cô cũng không nhớ rõ nữa, từ khi bắt đầu thường hay té ngã cho đến khi cậu đã có thể vững vàng mà nâng cô dậy suốt mười tám năm qua, trong hai năm sau này, cô sẽ không nhìn thấy cảnh như thế này nữa, khe khẽ thở dài, dù bản thân cô quả thật không muốn cậu đi, nhưng mà...

Chưa đợi Đường Tiểu Thiên làm đủ hai mươi cái Thư Nhã Vọng đã đứng lên, cô cúi người kéo Đường Tiểu Thiên dậy, đôi mắt hồng hồng nghiêm túc nhìn cậu nói: “Cậu cứ đi đi, mình chờ cậu trở về.”

Đường Tiểu Thiên không chịu đứng nổi, kéo Thư Nhã Vọng qua, ôm chặt cô vào trong lòng.

Khi còn trẻ, họ đứng dưới trời sao lập lời ước hẹn, một người nói em sẵn sàng chờ đợi, một người nói anh nhất định trở về.

Chương 5b: Đường Tiểu Thiên nhập ngũ

Đường Tiểu Thiên đi đứng vào ngày chủ nhật cuối tuần, xe lửa chạy lúc tám giờ sáng, Thư Nhã Vọng đã đứng dưới lầu chờ cậu từ sớm, lúc nhìn thấy cậu mặc quân trang cả người một màu xanh lục, đầu đội mũ kepi, ngực đeo một bông hoa dâm bụt vải đỏ bước tới gần, cô xì mũi bật cười, bỗng nhiên nhớ tới một câu tuyên truyền trong quân đội: một người đi bộ đội, cả nhà vẻ vang.

Đường Tiểu Thiên thẳng người đi về phía cô, Nhã Vọng vén mái tóc dài, ngẩng đầu mỉm cười nhìn cậu.

“Ha ha.” Đường Tiểu Thiên không nói gì mà cười trước, sửa sang lại vạt áo có hơi chật, đây không phải là lần đầu tiên cậu mặc quân trang, hồi còn nhỏ, cậu thường hay trộm quân trang của ba lấy mặc, đi tới đi lui trước gương, bộ quân trang thật to trùm lên cái vóc dáng bé nhỏ của cậu, cái mũ quá khổ che khuất đi gương mặt còn nhỏ nhắn, dù ăn bận rất kì cục nhưng trong gương cậu vẫn với nụ cười tươi rói.

Rốt cuộc cũng đã có một bộ quân trang thuộc về riêng mình, cậu chỉnh ngay ngắn lại mũ, trong lòng vui mừng khắp khởi, quay sang Thư Nhã Vọng đứng nghiêm lại, giơ tay chào rất tiêu chuẩn kiểu nhà binh, hô: “Chào.”

Thư Nhã Vọng cười ha hả vỗ lên bờ vai của cậu: “Không tệ, không tệ, giống y chang.”

Chú Đường từ đằng sau đi tới, đá vào cẳng chân Đường Tiểu Thiên: “Nhóc con, khoe khoang gì đó?”

“Ui, ba ~!” Đường Tiểu Thiên xoa xoa cái chân bị đá đau, kêu lên một tiếng bất mãn, rõ thật là, gặp mặt lần cuối cũng không cho người ta chút mặt mũi nào.

Chú Đường trừng mắt nhìn cậu, sau đó quay sang vui vẻ nói chuyện với Thư Nhã Vọng: “Chú đi lấy xe, mấy đứa cứ đợi ở đây.”

“Dạ.” Thư Nhã Vọng ngoan ngoãn gật đầu.

Đường Tiểu Thiên bước lên trước một bước, mím môi kéo cánh tay Thư Nhã Vọng, nói nhỏ: “Cậu đừng đi tiễn mình.”

“Sao vậy?”

Đường Tiểu Thiên nhếch mi mắt, nhìn cô dịu dàng khẽ nói: “Mình không muốn thấy cậu khóc.”

Trong lòng Thư Nhã Vọng vừa xúc động vừa buồn cười, cổ kéo môi cười nói: “Nhưng mình muốn nhìn cậu đi.”

Đường Tiểu Thiên khẽ khàng nắm chặt lấy tay Thư Nhã Vọng, cậu không biết nói gì khác, cô gái trước mắt này từ khi sinh ra cậu đã quen biết rồi, từ nhỏ thì đã thích cô ấy, có nhiều lắm những điều cậu không thể, những tình cảm cậu chưa kịp nói rõ, chỉ thích thôi thì vẫn chưa đủ để diễn tả thứ cảm giác này.

Đây là thứ gì? Trong lòng chan chứa ngọt ngào ấm áp, lại lưu luyến không muốn xa rời, nhưng không có âu sầu, vì cậu biết, cô sẽ chờ cậu trở về, vì cậu biết, cô cũng có tình cảm giống như cậu, cảm giác này khắc sâu trong xương tủy, như hòa trong máu thịt.

Bỗng Đường Tiểu Thiên đưa tay kéo, Thư Nhã Vọng bị cậu ôm vào lòng, cánh tay cậu chầm chậm siết thật chặt, cô yên lặng đứng trong lòng cậu, không nói câu gì, cánh tay mảnh khảnh của cô vòng ôm lấy lưng cậu, khuôn mặt xinh đẹp khẽ tựa lên trước ngực cậu, cậu ngửi được hương thơm từ người cô, cô nghe thấy tiếng trái tim cậu dồn dập.

Mùa hè năm đó, họ mười tám tuổi, mùa hè năm đó, họ xa nhau, mùa hè đó, cái ôm đó, người yêu thuở đầu tiên đó, nhiều năm về sau, chúng lần nào cũng xuất hiện trong mỗi giấc mơ của họ.

Ngày hôn đó, Thư Nhã Vọng không khăng khăng đi theo, bởi vì, cô cũng không muốn nhìn thấy cậu khóc, cô đứng trước cổng đại viện quân khu, nhìn Đường Tiểu Thiên cúi người ngồi vào trong xe của chú Đường, cửa sổ xe chậm chạp hạ xuống, cậu ngồi trong xe nhìn cô mãi miết, cô mỉm cười với cậu, hai mắt thì đỏ bừng, cổ nén nước mắt, cậu cũng cười với cô, cũng ửng hồng hai mắt, cũng cổ nén lệ rơi, xe nổ máy, làm họ nhận ra, đã thật sự phải đi rồi, họ cảm thấy tương lai sao mệnh mông mù mịt, nhưng vẫn vững tin rồi sẽ có ngày gặp lại.

Khi đó, họ nghĩ sẽ ở bên nhau mãi mãi.

Xe từ từ chuyển bánh, Thư Nhã Vọng bắt giắc chạy về phía trước hai bước, Đường Tiểu Thiên nhoài người ra từ trong cửa sổ xe, rút bông hoa đỏ trước ngực, ném ra phía sau, bông hoa màu đỏ tươi đẹp tung bay trên không trung, từng cánh lùa về ra một đường cung tuyệt mỹ giữa bầu không, rơi trúng ngay vào lòng Thư Nhã Vọng, Thư Nhã Vọng bất ngờ một thoáng vội đưa tay đón được bông hoa, giương mắt nhìn theo Đường Tiểu Thiên, chiếc xe đã chạy xa vài thước, Đường Tiểu Thiên từ đằng xa hét lớn về phía cô: “Nhã Vọng! Cậu phải chờ mình trở về! Nhật định cậu phải chờ mình!”

Cô đứng dưới ánh mặt trời nhìn bông hoa đỏ trong tay, màu sắc tươi sáng, thủ công đơn giản, từng cánh hoa lùa tròn nhẵn mà bền chắc, đây là món quà rẻ nhất so với ngàn đóa vạn đóa hoa hồng nhưng lại càng làm cho cô xao xuyến.

Cô cúi đầu, nghịch đóa hoa trong tay, khe khẽ cười: “Chỉ có hai năm thôi mà...”

Khi nhìn lên, ánh mắt kiên định lại mạnh mẽ trông theo hướng chiếc xe đã biến mất.

Đường Tiểu Thiên đi rồi, Thư Nhã Vọng thi ngành mỹ thuật tạo hình của một trường đại học trọng điểm tỉnh ngoài và một trường đại học trọng điểm trong thành phố, đã đạt điểm thông qua với thành tích xuất sắc, tiếp đó chỉ còn phải thi mấy môn văn hóa.

Thời tiết nóng nực giữa tháng sáu làm cho người ta không chịu nổi, quạt điện trong phòng học chạy vù vù, trang sách bị gió thổi bay soàn soạt.

Thầy Tào bước vào phòng học nhìn đám học sinh bên dưới bục giảng đã bị kì thi ép cho đến nỗi thở không ra hơi: “Các em cứ xả hơi trước đã, sau đó lớp chúng ta sẽ cùng nhau chụp ảnh tốt nghiệp, mọi người sẽ tập trung ra chỗ trống ở phía trước phòng học.”

“Dạ.” Các học sinh ngồi phía dưới ưỡn oải dạ một tiếng, với chúng mà nói thì bây giờ có là cái gì cũng không khơi nổi hứng thú của chúng, chúng chỉ đang chờ đợi một đao cuối cùng quyết định số phận mà thôi, sống hay là chết chỉ trông chờ vào kì thi này.

Thư Nhã Vọng ngẩng đầu lên khỏi tập thơ, chợt nghĩ ngợi, thời gian qua thật nhanh, giống như mới vừa hôm qua còn nhìn thấy người ta đứng đó cười tươi chụp hình tốt nghiệp, chớp mắt thì đã tới lượt mình rồi?

Cô đứng ở hàng phía trước, phía sau là hai mươi chín anh chàng đẹp trai, Thư Nhã Vọng nhìn ống kính toét miệng cười, trong bức ảnh chụp lại được một nụ cười ngọt ngào.

Nhiều năm về sau, mấy bạn nam lớp 11 bấy cầm ảnh chụp tốt nghiệp cấp ba, chỉ vào Thư Nhã Vọng nói: “Nhìn xem, đây là hoa khôi của lớp chúng tôi, đẹp không?”

Thư Nhã Vọng lấy rất nhiều ảnh gửi cho Đường Tiểu Thiên đang phục vụ trong quân ngũ, Đường Tiểu Thiên coi mấy bức ảnh như bảo bối kẹp trong sổ tay của mình, mỗi lần nhìn lại đều cảm thấy tiếc nuối, nếu có thể chụp chung hình tốt nghiệp thì thật hay biết mấy.

Vật lý là môn cuối cùng của kì thi, ra khỏi trường thi, tài liệu ôn tập bị vứt rải rác trên mặt đất, áp lực rỗng rã trong ba năm nháy mắt chợt bùng nổ, học sinh vừa hét lên “giải phóng rồi” vừa chạy ra khỏi cổng trường, Thư Nhã Vọng đang đi bên dưới trước dãy phòng học, những trang giấy dày đặc chữ viết bay đầy dưới bầu trời bao la chót vót, cô vuốt lại mái tóc, thở dài một hơi, lấy tất cả mớ tài liệu ôn tập còn trong cặp xách ra tiện tay ném vào thùng rác.

Ye ~ đời này mình không bao giờ muốn nhìn thấy chúng nó nữa.

Ra khỏi cổng trường, đã thấy xe của ông Thư đậu trước cổng, thấy cô đi ra, ông Thư và bà Thư lập tức xuống xe, nào đồ uống lạnh, nào khăn mặt, vội vàng hỏi han tình hình.

“Sao hả con? Sao hả con? Có mệt không? Đói bụng không? Thi sao rồi? Đề ra có khó không?” Bà Thư ân cần hỏi.

Thư Nhã Vọng chắc một tiếng, lắc đầu, không chắc ăn lắm, tiếng Anh và Ngữ văn cũng không tệ, nhưng mà vật lý thì không dám chắc chắn, thấy ánh mắt lo lắng của ba mẹ, cô chỉ đành quệt quệt mũi, nói đại: “À, cũng không tệ lắm, chắc là không sao.”

“Được, được, không có gì, thi rồi thì thôi, đi nào, về nghỉ ngơi thôi, ba mua cho con mấy món ngon.” Ông Thư ôm vai Thư Nhã Vọng, vui vẻ vỗ vỗ lên, hai năm cuối cấp ba, đứa con gái này của ông lại học hành rất tốt, như vậy đã là một kỳ tích với ông rồi.

Thư Nhã Vọng dựa trong lòng ba, bà Thư thì mở cửa xe cho cô, cô vừa khom lưng nhìn vào trong thì lại nhìn thấy Hạ Mộc cũng ngồi đây, cô nhú nhú mày giật mình: “Hạ Mộc, em cũng tới à.”

Hạ Mộc lúng túng quay đầu chỗ khác nói: “Là chú gọi em đi.”

“Ồ.” Thư Nhã Vọng uống một hớp nước, nói xa xôi: “Thì ra là em bị bắt tới.”

Hạ Mộc bực mình trừng mắt nhìn cô, Thư Nhã Vọng cười khúc khích, xoa xoa đầu cậu: “Chị biết rồi, là em quan tâm tới chị nên mới tới, phải không?”

Hạ Mộc hừ một tiếng, không thèm để ý tới cô, bà Thư ngồi trên ghế lái phụ quay đầu lại, nhìn Thư Nhã Vọng nói: “Mẹ hầm món canh sườn với rong biển con thích ăn nhất rồi đây, còn có nấm xào thịt, dưa leo xào thịt xắt lát, về nhà ăn một bữa cho thỏa nhé.”

Thư Nhã Vọng gật đầu rất vui vẻ: “Vâng ạ, con cũng chết đói rồi đây.”

Bà Thư lại vui vẻ quay sang Hạ Mộc: “Hạ Mộc, con cũng qua nhà dì, ném thử tai nghe của dì đi.”

Hạ Mộc ngạc nhiên một lúc, không gật đầu cũng không lắc đầu, bà Thư thấy hơi ngại nên nhìn Thư Nhã Vọng, Thư Nhã Vọng đưa tay lên giật giật tay áo Hạ Mộc, Hạ Mộc lấy lại tinh thần, gật đầu nói: “Vâng.”

Bà Thư rất hài lòng quay người lên bàn bạc với ông Thư xem tối nay nên mua nhiều pháo hoa một chút, cũng nên đốt pháo chúc mừng.

Thư Nhã Vọng nhích tới gần Hạ Mộc, nói nhỏ: “Hạ Mộc, sau này người lớn nói chuyện với em, em không thể phớt lờ như vậy được, vậy là không lễ phép, biết chưa?”

Hạ Mộc cup mắt, gật gật cái đầu cứng đờ, không nói gì cả.”

Thư Nhã Vọng lắc đầu bất đắc dĩ, thằng bé này, nếu như tính cách thẳng thắn hơn một chút thì tốt rồi.

Vừa vào trong nhà, Thư Nhã Vọng đã xui lơ trên ghế sofa, cô mở ti vi, nhón một trái nho đặt trên bàn ăn, ông Thư và bà Thư vào bếp vội vàng mang đồ ăn lên, Hạ Mộc đi sau cùng, đứng lưỡng lự ở cửa một lát, nhìn về phía Thư Nhã Vọng rồi mới đi lại gần, ngồi xuống bên cạnh cô, Nhã Vọng đưa nho trong tay cho cậu, cậu lắc lắc đầu.

“Không ăn à? Ngọt lắm.”

Hạ Mộc đưa tay ra nhận lấy, xoay xoay quả nho trong tay, sau đó bỗng nhiên cậu quay đầu hỏi: “Chị sẽ đi nơi khác học đại học sao?”

Thư Nhã Vọng nhè vỏ nho trong miệng ra tay, vắt thành một đồng, nghĩ một lát mới nói: “Chưa biết, nếu thi tốt, chắc sẽ đến học ở học viện mỹ thuật X ở thành phố T.”

Hạ Mộc xoay xoay quả nho trong tay, gục đầu hỏi: “Vậy chị thi có tốt không?”

Thư Nhã Vọng bịt miệng, ngoắc ngón tay với cậu, Hạ Mộc xích lại gần, Nhã Vọng mới kề sát vào lỗ tai cậu nói: “Chắc là không được rồi.”

“A.” Hạ Mộc ngồi thẳng người dậy, hơi há miệng, ném quả nho vào miệng ăn ngon lành, ôi....chua quá!

Hạ Mộc bị chua nhăn mặt gườm gườm cô, Thư Nhã Vọng ngã người xuống sofa mặc sức cười: “Ha ha, ngốc thế. Bị lừa rồi.”

Hạ Mộc trừng mắt rồi lại bỗng nhiên quay đầu, thì thầm một câu: “Thật đáng ghét.”

Thư Nhã Vọng nhìn cậu có vẻ lúc túng thì cảm thấy Hạ Mộc thế này trông thật dễ thương, nhin không được lại nhào qua ôm vào lòng: “Hạ Mộc, cho chị ôm một cái!”

“Đừng.” Hạ Mộc vừa nghe cô nói như vậy thì lập tức bật dậy chạy trốn, Thư Nhã Vọng đuổi theo cậu chạy khắp phòng, tiếng ồn ào làm ông Thư phải thò đầu từ trong bếp ra xem, ông gật đầu cười ha hả, hay lắm hay lắm, Hạ Mộc trở nên hoạt bát hơn nhiều rồi, Nhã Vọng quả đúng là tiểu bá vương. Ha ha.

Chương 5c: Bức thư

Trước khi thi đại học Thư Nhã Vọng đã từng thề, sau này thi xong nhất định phải ngủ ba ngày ba đêm, nhưng sau khi thi xong rồi vậy mà cô lại không ngủ được, cô đang nửa nằm trên giường cầm đáp án đề thi đại học ra so với đáp án bài làm của mình, đầu tiên là so đáp án đề lý, môn cô không chắc chắn nhất, chọn sai cả một đồng, cô càng dò thì càng cảm thấy mất tự tin, cắn cắn ngón cái, ném đáp án đi, trong lòng cảm thấy hơi hoảng.

Nằm trên giường một hồi, cô ngồi dậy, mở ngăn kéo tủ đầu giường trên cùng, trong ngăn kéo không để gì khác, chỉ để một xấp thư, Nhã Vọng lấy hết mấy lá thư ra, xếp ngay ngắn lên trên nệm, tất cả đều có dấu chạm nổi màu đỏ của bưu điện quân đội trên khung dán tem, trên phong thư là kiểu chữ viết mà cô quen thuộc, cô đưa tay đếm số phong thư, tổng cộng sáu mươi tám lá, hầu như ngày nào cô cũng nhận được thư của cậu gửi.

Thư Nhã Vọng mở một lá thư mới nhất ra xem, dù là cô đã coi mấy lần rồi thế nhưng sau đó đều muốn xem lại một lần nữa.

“Nhã Vọng, bây giờ là chín giờ ba mươi một phút tối, mình đang ở sân tập của đơn vị, vừa chơi bóng rổ xong, mình nhớ cậu, cho nên lại bắt đầu viết thư cho cậu.”

Thư Nhã Vọng đọc đến đây thì mỉm cười, Đường Tiểu Thiên lúc nào cũng thích như vậy, bao giờ viết thư cũng mở đầu bằng một câu tả lại cảnh tượng xung quanh mình, kể với cô rằng là cậu đang ở chỗ nào, cậu thấy phong cảnh gì.

Mỗi lần đọc xong câu đầu tiên, là cô đã có thể tưởng tượng ra phong cảnh mà cậu miêu tả trong bức thư, ánh mặt trời rực rỡ, gió đêm hiu hiu thổi, ráng chiều đỏ như lửa, cách đó không xa có người đang chạy bộ trong sân, có người thì đá cầu, có lúc cậu lại đưa mắt nhìn ra phương xa, mỉm cười, có lúc lại cúi đầu trên cuốn vở viết thư cho cô.

Thư Nhã Vọng cúi đầu, tiếp tục đọc thư: “Cậu biết không? Trận bóng rổ ban nãy, đội bọn mình đã thắng, đại ca quá giỏi, một mình chơi bốn mươi lăm phút, quả thật có thể so được với trình độ chuyên nghiệp.”

Đại ca, cách gọi này đã không còn lạ lắm gì với Nhã Vọng, anh là là tân binh nhập ngũ cùng năm với Đường Tiểu Thiên, bởi vì lớn tuổi nhất đội của họ, cho nên họ mới tôn anh ta là đại ca, trong thư Đường Tiểu Thiên thường hay nhắc tới người này, nào là đại ca chạy rất nhanh, đại ca có thể hít được được nhiều hơn cậu nữa, nào là đại ca còn đánh nhau với những binh sĩ cũ ăn hiếp tân binh, vân vân, nói chung là lòng kính trọng với người đó điều biểu đạt hết trong lời nói.

Thư Nhã Vọng lăm bầm, hơi mất hứng, cô cảm thấy Đường Tiểu Thiên nhà mình bị cái tên đại ca tên gì cũng không biết kia cướp mất rồi.

Cô chau mày, không hiểu sao mình lại cảm thấy ghen tị như vậy.

“Nhã Vọng, cậu biết không? Một tháng sau, người ta sẽ chọn trong số mấy lính mới tại mình một nhóm quân tiên phong tham gia bộ đội đặc chủng, số lượng không nhiều đâu, chỉ có mười người, nhưng mình sẽ thật cố gắng, mình vào đây chính là vì muốn tham gia vào bộ đội đặc chủng, mình không bỏ qua cơ hội lần này đâu.”

Lời nói của cậu tràn đầy cảm xúc và lòng tin mãnh liệt, Nhã Vọng nằm ngửa ra, cười khe khẽ, cô thật sự hâm mộ cậu ấy, anh chàng này có thể được làm những chuyện mà mình thích.

“Nhã Vọng, cậu thi sao rồi? Đề thi khó không? Mình rất lo cho cậu, cậu không biết là mình muốn thi đại học cùng cậu thế nào đâu, rất muốn cùng cậu vào đại học, mình nghĩ mình thật là mâu thuẫn, khi mình tới đây thì không chút do dự, nhưng mới tạm biệt cậu được ba tháng, mình đã bắt đầu cảm thấy hối hận, thực sự đó, gần đây mình luôn nằm mơ thấy cậu, mơ thấy khi cậu cầm bông hoa đỏ đứng trước cổng đại viện, Nhã Vọng, lúc đó cậu khóc phải không? Vì sao mà mình cứ mơ thấy cậu khóc vậy?”

Nhã Vọng, cậu có nhớ mình không? Mình thì rất nhớ cậu.”

Đọc đến đây, Thư Nhã Vọng cầm bức thư úp lên khuôn mặt, cô nằm ngửa ra đề lên cả xấp thư gần như đã trải kín khắp mặt giường, nở một nụ cười ngọt ngào, tên ngốc này, lúc viết thư sao lại trở nên dạn dĩ như vậy, bình thường muốn bắt cậu ta nói những lời này, cậu ta còn kiên quyết không chịu nói nữa mà.

Sao cô có thể...sao không nhớ cậu được chứ?

Ba ngày sau, đã có kết quả thi đại học, Thư Nhã Vọng đậu vào đại học T với 438 điểm môn văn hóa, 282 điểm môn chuyên ngành.

Thầy Tào chủ nhiệm lớp cầm giấy báo trúng tuyển của Thư Nhã Vọng nói: “Ôi chao, thiếu 6 điểm nữa. Nếu như em thi đạt thêm 6 điểm nữa thì đã đậu vào đại học S rồi.”

Ngược lại, Thư Nhã Vọng vẫn cảm thấy chẳng sao cả, cô cầm giấy trúng tuyển cười nói: “Thầy ơi, đại học T cũng được mà, ở gần nhà, cũng tiết kiệm được tiền trọ.”

Thầy Tào gật đầu: “Đại học T cũng được, em ráng học hành cho tốt.”

“Thầy ơi, em nói thầy thiên vị thầy còn không chịu nhận, em đậu đại học T mà thầy còn mắng em, Nhã Vọng cũng đậu đại học T, thì thầy lại nói cũng được, cũng được. Xìiii ~!” Trương Tịnh Vũ cất giọng ai oán.

“Em còn nói! Em với Nhã Vọng giống nhau được sao? Bình thường môn toán em có thể đạt 150 điểm, lúc thi đại học sao em chỉ được có 110 điểm, thầy không mắng em thì mắng ai?”

Thầy dạy toán ngồi bên cạnh cũng nghiêm mặt nạt: “Đúng vậy, thật sự là làm mất mặt tôi, ngày thường kiểm tra chắc trò lại gian dối phải không?”

“Lại mắng rồi.” Trương Tịnh Vũ rầu rĩ: “Đề toán lần này khó mà, ai đó thi toán cũng chỉ có 5 điểm kìa!”

Thư Nhã Vọng cảm thấy mắc cười: “Cậu so điểm với tôi làm gì, tôi cũng đâu có tính điểm toán vào đâu.”

Trương Tịnh Vũ cầm tờ giấy thông báo trúng tuyển lên, nói: “Thôi kệ, đậu đâu thì đậu, chắc chắn không học lại.”

“Chắc! Đồng ý, bắt tay nào.” Thư Nhã Vọng giơ tay ra.

Trương Tịnh Vũ bắt tay: “Sắp tới học chung trường, nhớ chiếu cố nhiều đó.”

Hai người cười hi hi ha ha thoải mái bước ra khỏi văn phòng, lại vào quán net chơi đến tối, sau có ai về nhà nấy.

Buổi tối lúc Đường Tiểu Thiên gọi điện thoại cho Thư Nhã Vọng, Nhã Vọng nói với cậu là mình và Trương Tịnh Vũ cùng đậu vào một trường, Đường Tiểu Thiên cười: “Vậy không phải rất tốt sao, có Tiểu Vũ trông chừng cậu, mình yên tâm.”

“Trông mình cái gì?”

“À...Không có gì.”

“Được lắm, cậu không tin mình.” Giọng nói không vui của Thư Nhã Vọng truyền qua điện thoại.

“Không, tuyệt đối không phải vậy đâu.” Đường Tiểu Thiên thề thốt chối biến.

“Hừ, mình giận đấy.”

“Nhã Vọng...” Đường Tiểu Thiên vừa định xin tha thì từ ống nghe vọng đến tiếng gọi giục giã của người khác: “Nè, người đăng trước, năm phút rồi, nhanh lên nhanh lên.”

Bên dưới khu kí túc xá của tân binh, tính cả lại thì cũng chỉ có sáu buồng điện thoại, mỗi tuần chỉ mở vào thứ bảy và chủ nhật, còn quy định chỉ từ sáu giờ đến mười giờ, cho nên, binh sĩ bọn họ đã có một quy định bất thành văn, mỗi người gọi điện thoại không được vượt quá năm phút.

“Nhã Vọng, cậu đừng giận, mình hoàn toàn...”

“Người đằng trước, sáu phút rồi!”

“VẬY NHÉ, MÌNH CÚP ĐÂY.”

Thư Nhã Vọng nghe thấy tiếng “U u...” trong điện thoại, cô lắc đầu cảm thấy mắc cười, tên nhóc đáng thương, ngay cả điện thoại cũng không được gọi, đây mà gọi là đi lính cái gì, là ngồi tù đúng hơn?

Cúp điện thoại xong, vừa định đứng dậy về phòng thì lại nghe điện thoại đổ chuông, Thư Nhã Vọng bắt máy: “Alo, xin chào.”

“Xin chào, có phải Thư Nhã Vọng đó không?” Bên kia đầu dây điện thoại là một người đàn ông, giọng của anh ta rất êm tai, âm thanh trầm thấp rung lên như dây đàn.

Thư Nhã Vọng hơi ngạc nhiên, sau đó đáp: “Anh là ai?”

“À.” Người đàn ông hơi cười, tiếng cười nhẹ nhàng truyền qua ống nghe, Thư Nhã Vọng hơi nhướn mày, người nọ lại nói: “Tôi, tôi là đại ca.”

“Đại ca?”

“Ha ha, Tiểu Thiên nhờ tôi nhường một phút của tôi cho cậu ấy, tôi thấy cậu ấy tội nghiệp nên nhường lại cho cậu ta.” Người nọ nói xong mấy lời này thì từ trong ống nghe truyền đến một giọng nói, Thư Nhã Vọng lại nghe thấy giọng vợ và của Đường Tiểu Thiên: “Nhã Vọng, cậu đừng giận, mình chỉ nói vậy thôi, không phải mình không tin cậu, mình chỉ nghĩ là Tiểu Vũ có thể chăm sóc cho cậu thôi, mình...”

“Được rồi, được rồi, mình không giận, chỉ đùa với cậu thôi mà, nhìn cậu gấp kìa.”

“Hà hà, không phải tại mình sợ cậu giận sao.”

Thư Nhã Vọng nở nụ cười, trước mắt cô như được thấy dáng vẻ tươi cười, ngượng ngập đó của Đường Tiểu Thiên, nhịn không được cô lại nói dối: “Ngốc quá.”

“À. Vậy mình cúp máy đây, đại ca còn phải gọi điện thoại.”

“À, đại ca các cậu gọi là gì vậy?” Thư Nhã Vọng tiện thể hỏi.

“Anh ấy à, anh ấy tên Khúc Uất Nhiên.”

Chương 5d: Đưa anh cùng đi ngắm cảnh

“Khúc Uất Nhiên?” Thư Nhã Vọng khẽ nhắm lại lần nữa mới cười nói: “Tên nghe rất hay.”

Đường Tiểu Thiên thần nhiên nói: “Phải đó, dù sao thì nghe vẫn hay hơn là tên của mình, Nhã Vọng, mình cúp máy đây, đại ca còn phải gọi điện thoại nữa.”

“Ừ.” Thư Nhã Vọng cười khẽ gật đầu, cúp điện thoại.

Sau khi Đường Tiểu Thiên nghe thấy mấy tiếng u u truyền đến từ điện thoại, mới lưu luyến cúp máy.

“Nói gì tới anh vậy?” Câu hỏi hiếu kì của người thanh niên cao xêm xêm cậu vang lên bên cạnh.

Đường Tiểu Thiên quay sang, nhìn anh ta cười: “Nhã Vọng hỏi em anh tên gì.”

“À, sau đó thì sao?”

“Cô ấy nói tên của anh nghe rất hay.”

Khúc Uất Nhiên nhướn mày, môi vẽ lên cười: “Tên của cô bé nghe cũng rất hay.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Đường Tiểu Thiên cũng gật đầu theo rồi cười ha ha giống như là Khúc Uất Nhiên đang khen tên cậu vậy.

Nghỉ hè năm tốt nghiệp cấp ba, không có bài tập gì làm, không có áp lực lên lớp, không có thi đại học, không có những lời căn nhắc liên miên của ba mẹ, không có màu vẽ, cái gì cũng không có.

Đây hẳn phải là một mùa hè vô cùng hạnh phúc với Thư Nhã Vọng nhưng bởi vì Hạ Mộc mà lu bù cả lên.

Thư Nhã Vọng nhìn phiếu điểm trong tay không dám tin vào mắt mình, trên phiếu điểm là một mảng màu đỏ đỏ, không có môn nào đạt hơn 50 điểm, cô cầm phiếu điểm lật qua lật lại, chắc chắn đúng là cái tên trên đó.

Thư Nhã Vọng ngẩng đầu, nhìn cậu nhóc mặt mũi khôi ngô, tóc đen mun mềm mại, tính tình trầm tĩnh đang ngồi trước mặt, cho dù là nhìn ở phương diện nào thì cũng thấy cậu bé là một người rất thông minh mà.

“Hạ Mộc.” Thư Nhã Vọng nhìn cậu bằng ánh mắt nghiêm trọng: “Thành tích của em còn tệ hơn khi chị học cấp hai nữa.”

Hạ Mộc thản nhiên nhìn cô.

Thư Nhã Vọng nổi giận, đập bốp một cái lên bàn, quát lớn: “Thái độ của em vậy là sao, thành tích tệ vậy mà coi được sao, một nam sinh ngoài vẻ bề ngoài đẹp đẽ thì ít nhất cũng phải có chút đầu óc chứ.”

Hạ Mộc trợn mắt lườm cô.

Thư Nhã Vọng cũng trợn mắt lại: “Từ hồi chị học cấp hai cho tới giờ, chị có không chăm chú nghe giảng, không xem qua sách vở thì nhắm mắt lại cũng có thể thi tốt hơn em, em coi em nè, ngay cả môn ngữ văn mà cũng chỉ có 40 điểm?”

Thư Nhã Vọng nhìn trời than thở: “Bài thi đâu? Đưa chị coi thử cuối cùng là em thi làm sao mà để như vậy.”

Hạ Mộc sờ sờ mũi, chậm chạp lấy bài thi trong cặp ra, trên bài thi ngoại trừ chép bài trắc nghiệm ra còn lại thì không làm một chữ nào.

“Phải thu lại đề à.”

Hạ Mộc lắc đầu.

“Vậy sao lại chép hết vào đây?” Không chỉ ngữ văn mà những bài thi môn khác môn nào cũng chỉ viết lại bài trắc nghiệm rồi thôi.

“Đoán mò.”

“Em đoán hả!” Thư Nhã Vọng trừng mắt lườm cậu, ném bài thi lên bàn, vừa kéo Hạ Mộc lại ấn vào ghế vừa hung tợn nói: “Từ hôm nay trở đi chị sẽ kèm cho em, em mà dám không học hành đàng hoàng thử coi!”

Nói xong cô còn dứ dứ nắm tay uy hiếp cậu, Hạ Mộc yên lặng nhìn cô, nhếch môi, gật đầu.

Vì vậy, khóa học bổ túc kéo dài hai tháng bắt đầu, cả ngày Thư Nhã Vọng đều ngâm mình ở nhà Hạ Mộc, hai người cùng học, cùng ăn, cùng nhau ngủ trưa.

Hạ Mộc càng ngày càng tỏ ra gần gũi với Thư Nhã Vọng. Đôi khi cậu sẽ chủ động nói chuyện với cô, hoặc khi cô dạy mệt, ném lại đề kiểm tra cho cậu làm, mình thì nằm lên giường cậu đánh một giấc no, còn cậu, sẽ chống tay lên đầu nhìn vào cái gương nhỏ đặt trên bàn học, trong gương phản chiếu hình ảnh của cô, mái tóc dài như tơ xoắn tung trên mặt ga màu trắng đục gạo có in hoa, tiếng hít thở khe khẽ không nghe rõ nhưng lại khiến cậu thấy an tâm lạ lùng.

Lúc hàng lông mi như phiến quạt của cô hơi động đậy, ngay lập tức cậu cúi đầu xuống nhìn vào bài kiểm tra chưa viết một chữ, còn cô mới ngồi dậy, vừa vuốt lại mái tóc dài vừa đi tới bên cạnh cậu, nhìn thấy bài làm trống không của cậu, đôi mắt xinh đẹp của cô trong nháy mắt long lên tức giận: “Một bài cũng chưa làm nữa!”

Cô cầm lấy cây bút đỏ trên bàn, kéo khuôn mặt của Hạ Mộc qua vẽ sáu cọng râu mèo lên khuôn mặt xinh xắn của cậu.

Nhìn vào khuôn mặt buồn bực của Hạ Mộc, Thư Nhã Vọng nở nụ cười đắc ý, uy hiếp: “Lần sau mà còn lười biếng, chị sẽ vẽ con rùa lên mặt em.”

Lúc Thư Nhã Vọng dạy học cho Hạ Mộc so ra cô còn chăm chú hơn khi tự mình học bài, lúc nào cô cũng cúi đầu vạch một đường ngang lên cuốn sách, vừa viết vừa giảng giải, cô sợ cậu nghe không hiểu, còn Hạ Mộc thì chỉ nhìn cô, đôi khi còn mất tập trung, mỗi lần cậu thất thần Thư Nhã Vọng sẽ bóp mặt cậu, trưng vẻ mặt mẹ kế nói: “Lại ngây người! Rốt cục em có hiểu gì không vậy?”

Hạ Mộc gật đầu.

“Vậy em làm xem.” Thư Nhã Vọng chỉ vào một bài toán hơi khó cho cậu, trong lòng thầm nghĩ nếu như cậu làm không được, cô sẽ vẽ ngay một con rùa lên khuôn mặt xinh xắn của cậu.

Hạ Mộc cầm bút, liếc nhìn đề bài sau đó cúi đầu nhanh nhẹn viết ra ba cách giải loại bài này lên trên tập.

Thư Nhã Vọng nhìn cậu sững sờ, tên nhóc này, đâu phải ngu ngốc gì đâu! Những bài này ngay cả cô cũng làm không được, thôi được, cô thừa nhận là cô học toán rất dở, nhưng mà...

Thư Nhã Vọng nhìn cậu nghi ngờ hỏi: “Nè, sao lúc kiểm tra em không làm vậy?”

Hạ Mộc ngược nhìn cô.

“Lười viết nên mới không làm những bài khác hả?”

“Không...” Đôi tròng mắt xinh xắn của Hạ Mộc đảo tròn hai lượt.

“Không được nói dối.”

“Không phải.” Hạ Mộc nhìn chằm chằm vào cuốn tập nói: “Là do chị dạy hay thôi.”

“Hử!” Thư Nhã Vọng ngạc nhiên, trên mặt cười như hoa nở: “Ha ha, không ngờ chị còn có khả năng làm cô giáo nữa à! Lại đây, lại đây, lại đây, chúng ta học tiếp một bài nữa.”

Hạ Mộc nhìn nụ cười hớn hở của cô, hơi cúi đầu mím mím môi.

Một mùa hè nữa qua đi, thành tích của Hạ Mộc bất ngờ tăng vọt, chỉ cần là đề bài Thư Nhã Vọng cho cậu thì cậu đều có thể đạt trọn điểm, Thư Nhã Vọng rất vui vẻ dẫn Hạ Mộc đi chén một bữa lớn.

Nhưng trong bài kiểm tra chia lớp đầu tiên sau khai giảng, Hạ Mộc lại chỉ làm bài trắc nghiệm...

Lúc Thư Nhã Vọng cầm phiếu điểm của bài thi chia lớp của cậu, tức giận run hết cả người: “Đúng là em chỉ làm phí thời gian của chị! Thật là, thật là, chị mặc kệ em.”

Thư Nhã Vọng nói xong, ném phiếu điểm lại cho cậu, quay người đi luôn, vì đang nổi nóng nên cô không để ý thấy trên mặt Hạ Mộc thoáng nét hốt hoảng.

Thư Nhã Vọng hăm hăm đi về nhà, bắt đầu sắp xếp hành lý, thời gian đi về ngoại cảnh của sinh viên năm nhất bắt đầu rồi, lần này nhà trường sắp xếp cho họ đi Vân Nam, trong mười bốn ngày thì có bảy ngày bị phí phạm trên đường đi.

Khoa mỹ thuật tạo hình tổng cộng có bốn ngành, tám lớp, cùng đi chung chuyến xe lửa, chạy suốt từ thành phố S đến Vân Nam, trên xe lửa là những nam nữ thanh niên còn trẻ, lúc ban đầu thì còn mỗi người một chỗ, chưa tới hai ngày, đã có cảnh nam nữ ngồi chung rồi.

Thư Nhã Vọng là sinh viên ngoại trú, quan hệ với các bạn học không thân lắm, khai giảng đã hai tháng rồi mà tên của các bạn chung lớp cũng chưa nhớ được mấy người, nhưng cô cảm thấy cũng không vấn đề gì, cô không có ý định làm quen bạn bè trong trường đại học, Thư Nhã Vọng nghĩ, trái tim của con người rất nhỏ, những vị trí có thể dành ra cũng không nhiều, nếu người xung quanh cô quan hệ rộng rãi thì những bạn bè cấp ba trước đây sẽ dần dần bị cô vô tình đẩy khỏi trái tim. Cô không hi vọng như vậy, cũng không muốn như vậy, cô muốn sống trong mối quan hệ trước đây, không muốn có bất kỳ thay đổi gì.

Một mình cô ngồi ở chỗ gần cửa sổ, đang xem quyển tiểu thuyết cầm trong tay, cũng không cảm thấy buồn chán, lúc đến nơi các sinh viên túm tụm tập ba tìm chỗ vẽ, cô đứng ở chỗ cách họ không xa cũng không gần bắt đầu phác họa trên tập vẽ.

Vân Nam vào tháng 12 hơi se lạnh, gió rất lớn, bản vẽ bị gió làm run lắc, Thư Nhã Vọng đội mũ dày, đứng trong gió, bỗng nhiên cảm thấy những ngày bình yên thế này cũng tốt, cô đã bắt đầu chờ đợi, cô dành ra vị trí trống bên cạnh mình, chờ một người trở về.

Chuyến đi này kéo dài nửa tháng, rồi cũng nhanh chóng kết thúc, sau chuyến đi, trong lớp đã có rất nhiều người bắt đầu có đôi có cặp, đôi khi, tình cảm đối với nhiều người mà nói, thật ra là thứ rất dễ dàng.

Dễ dàng đến nỗi làm Thư Nhã Vọng không hiểu, mặc kệ người khác thế nào, còn cô chỉ dùng bút vẽ màu đen không ngừng phác họa lên đây cuốn tập kí họa, trang đầu tiên của tập kí họa cô viết: Đưa anh cùng đi ngắm cảnh – Thư Nhã Vọng.

Ở Vân Nam, cô dùng bì thư giấy kraft lớn, bỏ bản phác thảo vào, viết địa chỉ rồi mang đi gửi.

Cô kéo lại áo bước đi trong gió thổi, hơi hắt đầu, gió làm mái tóc dài của cô tung bay, khoe môi nở một nụ cười nhẹ, chỉ vừa nghĩ đến người nhận thư sẽ kích động thế nào, cô đã không kiềm nổi mà bật cười.

Trong lòng mềm mại, khuôn mặt thêm ngọt ngào.

Lúc Thư Nhã Vọng về đến nhà thì đã hơn 11 giờ tối, bà Thư ra đón lấy hành lí của cô, cười yêu thương: “Về rồi hả con? Vân Nam chơi vui không?”

Thư Nhã Vọng gật đầu: “Dạ, chơi vui lắm nhưng mà mệt chết đi được.”

“Rửa ráy trước đi, mẹ hâm cơm cho con.”

“Dạ.” Thư Nhã Vọng về phòng, tìm quần áo đi tắm thì chợt nghe tiếng mẹ bên ngoài gọi với vào: “Con gọi điện thoại cho Hạ Mộc cái, thằng bé đó ngày nào cũng tới tìm con, hỏi nó làm gì, nó lại không nói, đúng là một đứa bé kì lạ.”

Thư Nhã Vọng hơi ngạc nhiên, cảm thấy hơi là lạ, nhưng cũng không để ý lắm: “Đã 11 giờ rồi, chắc là nó ngủ rồi, ngày mai con sẽ gọi.”

Thư Nhã Vọng rửa mặt chải đầu, cơm nước xong, nằm lăn trên giường ngủ, chơi nửa tháng bên ngoài, sao lại không mệt?

Ngày hôm sau, lúc cô mới mở mắt còn đang mơ mơ màng màng, đập vào mắt lại là gương mặt xinh xắn tinh tế lại không có chút cảm xúc nào của Hạ Mộc, Thư Nhã Vọng cười nói: “Hạ Mộc, bông mắt của em đen thui rồi kìa.”

Hạ Mộc ngồi trên giường Thư Nhã Vọng, hai tay nắm chắc lấy ga trải giường, mở to mắt nhìn cô, ngọc đầu, nói nhỏ: “Lần sau, em sẽ làm hết.”

“Hả? Làm cái gì?” Nhã Vọng còn chưa biết cậu đang nói cái gì.

“Bài kiểm tra.”

“Há!” Cuối cùng thì Thư Nhã Vọng cũng nhớ ra là cậu đang nói tới cái gì, ha ha, ánh mắt cô sáng ngời, cậu nhóc tình cảm thế này là đến để xin lỗi cô, hay là nên nói, cậu bé thực sự sợ mình không thềm để ý tới cậu?

Á à, thật đáng yêu quá!

Thư Nhã Vọng nheo mắt, cười cười nhào qua: “Hạ Mộc, nhóc Hạ Mộc thật đáng yêu, cho chị ôm một cái đi.”

Hạ Mộc phản xạ rất nhanh vội vụt đứng lên, làm Thư Nhã Vọng nhào trúng khoảng không, cô giả bộ đáng thương nhìn cậu nói: “Hạ Mộc, nửa tháng không gặp, không lẽ em không nhớ chị sao?”

Hạ Mộc nhếch môi, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Không nhớ à?” Thư Nhã Vọng nháy nháy mắt với cậu.

Hạ Mộc dẫu môi, quay mặt đi nói: “Không nhớ, chị cũng đâu có gọi điện cho em.”

Xì! Cái này gọi là không nhớ à? Giận cũng lâu đấy nhỉ~!

Chương 5e

“Khúc Uất Nhiên?” Thư Nhã Vọng khẽ nhả lại lần nữa mới cười nói: “Tên nghe rất hay.”

“Ha ha!” Cái vẻ mặt khó chịu đó của Hạ Mộc chọc cho Nhã Vọng bật cười, cô đập tay lên giường nhìn cậu cười, Hạ Mộc tức tối lườm cô, quay người muốn bỏ đi, Thư Nhã Vọng vội nhảy xuống giường chạy tới ôm cậu lại: “Ha ha, đừng giận mà! Chị sai rồi được chưa.”

“Chị cũng đâu phải chị của em.”

“Chứ chị là gì?”

“Hạ Mộc lườm cô, lạnh nhạt nhả ra hai chữ: “Là dì.”

“Tên nhóc xấu xa.” Thư Nhã Vọng chẳng nghĩ ngợi bẹo liềm vào hai má cậu, dọa: “Em gọi dì thêm lần nữa xem.”

“Dì à dì à.” Hạ Mộc bị bẹo má nhưng vẫn có thể nghe rõ mồn một tiếng cậu kêu liên tục mấy tiếng dì à liên.

Thư Nhã Vọng gật gù, giả bộ muốn đánh cậu: “Giỏi lắm, hôm nay không cho em biết tay, em sẽ không biết chị là ai.”

Cô vừa định làm gì đó thì bà Thư cũng vừa đi ngang qua cửa phòng vội vã kêu lên: “Nhã Vọng, không được ăn hiếp em nó.”

Thư Nhã Vọng buông tay, quay lại nói: “Nó cũng đâu phải em của con.”

Bà Thư giật mình, nhìn tới nhìn lui hai đứa, không phải đang cãi nhau chứ?

Hạ Mộc nhìn cô, ánh mắt thâm thẳm sâu xa, Thư Nhã Vọng ngưng một xúu mới nói tiếp: “Nó là cháu trai của con. (*^__^*)”

“...” Bà Thư không biết nói gì.

“...” Từ đầu đến cuối Hạ Mộc cũng không có bộc lộ cảm xúc gì.

Thư Nhã Vọng cười ha hả hỏi: “Sao vậy? Không lẽ không vui hả?”

Bà Thư nhìn cô một cái, con bé này thật sự rảnh quá mà, bà quay người lại cầm lấy cái áo khoác trên sofa, lấy tờ một trăm đồng đưa cho cô: “Hôm nay mẹ với ba con phải ra ngoài, con tự lo ăn uống đi đó.”

Thư Nhã Vọng vui vẻ nhận tiền, vội gật đầu: “Vâng, ba mẹ cứ đi ăn đi.”

Chỉ cần cho cô tiền, cả ngày mẹ không nấu cơm cũng không sao.

Sau khi bà Thư thay quần áo đi ra ngoài, Thư Nhã Vọng cầm tiền bỏ vào bóp, sau khi đếm xem có bao nhiêu tiền mới vui vẻ quay ra cười với Hạ Mộc: “Cháu ơi, đi thôi, đi mua kẹo cho cháu ăn nha.”

Hạ Mộc cười khì một tiếng, nhìn cô không nói tiếng nào.

Lúc Thư Nhã Vọng dậy đã mười một giờ trưa, cô về một lúc tới mười hai giờ mới ra khỏi nhà, hai người cùng đi xuống lầu, rõ ràng Hạ Mộc đã cao hơn cô một chút, cũng phải đến 1m7, tên nhóc con này mau lớn ghê, không chừng bây giờ mà đánh nhau với nó, mình thua là cái chắc, chắc! Cái ngày xưa chơi vật lộn thắng nhóc cũng chẳng nhúc nhích được đã một đi không trở lại rồi.

Thư Nhã Vọng thụi vào người Hạ Mộc: “Cháu trai ơi, bây giờ cao hơn dì rồi, về sau không được ăn hiếp dì nha.”

Hạ Mộc liếc nhìn cô không nói gì, leo lên xe đạp, lạnh lùng nói: “Lên xe.”

“A, cảm ơn cháu.” Thư Nhã Vọng cười, leo lên ngồi trên yên sau xe, hai tay vịn vào eo Hạ Mộc, đùa giỡn cào cào hai cái, Hạ Mộc bị cô cào nhột xém chút nữa là không giữ được tay lái, loạng chò loạng choạng, Thư Nhã Vọng hoảng hồn ôm chặt lấy cậu thét lên: “Giữ chắc vào, giữ chắc vào.”

Lắc lư một lúc cuối cùng xe cũng chạy bình thường trở lại, Thư Nhã Vọng hít một hơi thở dài: “Cháu à, tay lái của cháu không vững, để dì chở cháu đi.”

“Thư Nhã Vọng!” Giọng nói của Hạ Mộc đã chứa đầy vẻ mất kiên nhẫn.

“Gì hả, cháu trai?”

“Đừng có kêu em là cháu trai nữa.”

“Nhưng mà cháu à, cháu gọi dì là dì đương nhiên dì phải gọi cháu là cháu rồi.”

Hạ Mộc mím môi, nhường một bước: “Em không kêu chị là dì nữa.”

“Vậy không được, một ngày là dì, cả đời là dì, cháu à, cháu không thể không nhận dì?”

Hạ Mộc tức đến nỗi nói không ra lời, chỉ biết chạy thật nhanh, Thư Nhã Vọng ngồi phía sau tinh nghịch le lưỡi, ha ha, tên nhóc, đấu với chị hả, em còn non lắm.

Vào đến nội thành thành phố, trên đường người đến người đi, vì mấy ngày nữa là tới lễ Giáng Sinh nên các cửa hàng đều trang trí mừng Noel rất đẹp mắt, màu sắc tươi tắn khiến cho phố phường cũng trở nên náo nhiệt hơn mọi ngày mấy phần.

Thư Nhã Vọng dẫn Hạ Mộc tới KFC, lục hết mấy phiếu ưu đãi trong bóp ra: “Cháu trai ơi, ăn gì đây?”

Hạ Mộc ngược mắt đầy vẻ cảnh cáo lên nhìn cô: “Thư Nhã Vọng.”

Thư Nhã Vọng biết đã tới giới hạn chịu đựng của cậu rồi nên biết điều nhìn cậu cười: “Chọn đi chọn đi.”

Hạ Mộc chuyển ánh mắt đi chọn một ít đồ ăn, Thư Nhã Vọng đi đến quầy trả tiền bưng thức ăn về, hai người cùng ăn bữa trưa nóng hổi.

Ở bên cạnh tiệm gà rán chính là siêu thị lớn nhất của thành phố S, Thư Nhã Vọng dẫn Hạ Mộc đi dạo đủ mọi chỗ, cầm một bộ quần áo đẹp lên ướm lên người cậu, lại lấy khăn quàng cổ và đội nón cho cậu, giống như cô đang dẫn theo một búp bê Barbie Malibu vậy, tất cả quần áo đẹp trong cửa hàng đều mặc thử cho Hạ Mộc, sau đó mặt mày hớn hờ vỗ tay khen, ngay cả nhân viên bán hàng cũng bị vẻ ngoài xinh xắn của Hạ Mộc làm mê mẩn, không có một lời phàn nàn nào với bọn cô dù là mà họ chỉ thử mà không mua gì cả, hơn nữa, chỉ cần là quần áo Hạ Mộc từng thử thì chưa tới một giây đã bị người khác tranh mua mất.

Đi chơi đến chiều, Nhã Vọng và Hạ Mộc ngồi nghỉ mệt trên ghế nghỉ của siêu thị, Thư Nhã Vọng lười nhác dựa vào người Hạ Mộc ăn kem trong tay, mùa đông mà ăn kem là thích nhất.

Đối diện chỗ ngồi là một cửa hàng bán đồ trang sức, dưới ngọn đèn đồ trang sức trong cửa hàng ánh lên lấp lánh những ánh sáng mê hoặc, một chiếc dây chuyền bằng bạc thu hút tầm mắt của Nhã Vọng, đó là một sợi dây mảnh, giữa sợi dây có hai con cá tạo dáng hình trái tim để thương đang chu môi hôn nhau, chính giữa hình trái tim có một hạt pha lê, hạt pha lê óng ánh làm Thư Nhã Vọng phải bước đến gần nhìn qua tủ kính đến gần cả người.

Thư Nhã Vọng thuộc chòm sao Song Ngư nên thật lòng cô rất thích sợi dây chuyền này, nhưng nhìn giá của nó lại khiến cho cô giật mình thoát khỏi mơ mộng: “Hả, sao lại mắc như thế?”

“Chị xem gì nữa đấy?” Hạ Mộc bước tới nhìn vào tủ kính hỏi.

“Không có gì.” Thư Nhã Vọng nhìn sợi dây chuyền lắc lắc đầu, ôi, thật sự rất đẹp, không biết sau khi nhận được tiền lì xì rồi thì nó có còn ở đây hay không.

Hạ Mộc nhìn theo tầm mắt của cô, sợi dây chuyền hai chú cá hình trái tim bằng bạc chọt lọt vào mắt.

Thư Nhã Vọng cầm ly kem ột muỗng cuối cùng vào miệng ăn sạch, xong lại vỗ vào vai Hạ Mộc nói: “Đi thôi.”

Hạ Mộc gật đầu, quay lại đi theo cô, mới đi được mấy bước lại quay đầu nhìn thoáng qua sợi dây chuyền trong tủ trưng bày.

Trên đường về nhà, Thư Nhã Vọng dựa vào phía sau tấm lưng gầy yếu của Hạ Mộc, mặt trời mùa đông tỏa ánh nắng ấm áp, cô dựa vào sau lưng cậu mỉm cười chum chim, nửa mơ nửa tỉnh.

Chàng trai ngồi phía trước, nhếch nhẹ đôi môi, sức chân dồn trên bàn đạp càng ngày càng giảm, xe chạy ngày càng chậm dần chậm dần...

Ban đêm, Thư Nhã Vọng cầm lịch bàn đặt trên đầu giường đếm ngày trên đó, 1 ngày, 2 ngày, 3 ngày... Vẫn còn 391 ngày nữa.

Ừa, nhầm rồi, còn 390 ngày mới đúng, Thư Nhã Vọng cốc cốc đầu, dùng bút màu xanh gạch bỏ ngày hôm nay đi.

Cô mỉm cười đặt cuốn lịch sang một bên, lăn tròn một vòng trên giường rồi lại dựa vào đầu giường, cầm lấy điện thoại di động, cảm thấy chút phấn khởi gửi một tin nhắn: “Còn 390 ngày nữa.”

Bấm gửi xong, không đến một lúc điện thoại đã hiện lên dòng chữ thông báo đã gửi tin nhắn thành công.

Một lúc lâu sau, điện thoại di động kêu ting tang, cô mở ra xem, trong tin nhắn viết: “Hà hà, sớm thế đã tính ngày rồi sau?”

Thư Nhã Vọng cong khóe miệng, nhẹ bấm phím trên di động: “Minh nhớ cậu mà, rất muốn gặp cậu.”

“Thật không? Thật sự muốn gặp mình à?”

“Ừ! Thật của thật luôn đấy.” Thư Nhã Vọng gật mạnh đầu, liên tiếp gõ mấy chữ thật thật.

Điện thoại lại ting tang vang lên mấy tiếng, đuôi mắt ánh lên nét cười nhìn chiếc di động: “Được, vậy chờ khi có cơ hội, anh và Tiểu Thiên sẽ cùng đi gặp em.”

Nụ cười trên mặt Thư Nhã Vọng cứng đơ. Ngất, cô vui quá nên nhất thời quên mất, di động này là của Khúc Uất Nhiên.

Ba tháng trước, Khúc Uất Nhiên và Đường Tiểu Thiên đều được chọn vào bộ đội đặc chủng, kỷ luật trong quân đội rất nghiêm, ít khi có cơ hội liên lạc với bên ngoài, ông Khúc thật lòng rất nhớ con nên đã mua một chiếc điện thoại di động, nhờ người quen trong đơn vị lén đưa vào cho con trai, đương nhiên chuyện này đã vi phạm quân kỷ cho nên ban ngày điện thoại đều được đặt trong tủ khóa lại, chỉ khi trời tối tắt đèn mới lấy ra dùng, Đường Tiểu Thiên và Khúc Uất Nhiên rất thân, hàng ngày đều mượn điện thoại của anh ta nhắn tin với Nhã Vọng, lúc Nhã Vọng muốn tìm Đường Tiểu Thiên cũng gửi một tin nhắn vào điện thoại di động của anh ta, có điều sau khi cô gửi tin nhắn đi, tin trả lời đều là từ Đường Tiểu Thiên, nhưng không ngờ lần này lại là Khúc Uất Nhiên.

Thư Nhã Vọng liếm môi, hơi xấu hổ nhắn lại: “Sao lại là anh ạ? Hi hi.”

Một lát sau, bên kia trả lời: “Tiểu Thiên bị thầy hướng dẫn gọi đi, tiện thể anh trả lời tin nhắn thôi.”

“À.” Thư Nhã Vọng nhắn lại một chữ, hơi mất hứng, cái gì mà tiện thể, Tiểu Thiên không có đó thì để lần khác là được, cô gõ một biểu tượng cảm xúc, rõ thật là muốn chết.

Âm báo tin nhắn lại vang lên, mở ra xem: “Giận à?”

“Đâu có.” Thư Nhã Vọng phủ nhận, dù cho có tức giận, cùn không nói với anh ta.

Khúc Uất Nhiên: “Vậy sao không nói gì?”

Thư Nhã Vọng không nghĩ gì nhắn lại: “Em với anh có gì hay để nói.”

Sau khi gửi xong, thật lâu cũng không thấy có tin nhắn lại.

Thư Nhã Vọng gãi đầu nghĩ, có phải lúc nãy nói chuyện hơi quá đáng không nhỉ? Cô cảm thấy hơi lo lắng nhắn lại: “Sao không nói gì? Giận à?”

Một lát sau, điện thoại ting tang một tiếng, mở ra thì thấy trên đó viết : “Không. Có điều đâu có gì hay để nói chuyện với em.”

...

Thư Nhã Vọng nhìn tin nhắn, khóe miệng co rúm lại, chắc, tên đàn ông nhỏ mọn.

Xì ~ không thèm quan tâm hần.

6. Chương 6: Hẹn Hò Đêm Giáng Sinh 1

Ngày lễ Giáng Sinh, Thư Nhã Vọng cũng bình thường giống như mọi ngày, vừa thông thả uống sữa bò vừa híp mắt nhìn ra hành lang, trời hôm nay rất lạnh, cô không muốn đi xe đạp mà dự định ngồi xe đi học, xe đưa rước chỉ chuyên đưa đón học sinh vị thành niên, còn như Nhã Vọng đã lên đến đại học mà vẫn còn mặt dày mày dạn lên xe đưa rước ngồi, trong đơn vị này cô cũng là người đầu tiên.

Thư Nhã Vọng quen nơi quen chốn trèo lên xe, mấy đứa nhóc trong xe đều quen cô, mỗi đứa đều cười tươi rồi gọi cô: “Chào buổi sáng chị Nhã Vọng.”

Thư Nhã Vọng vẫy vẫy tay, cười với bên này cười với bên kia, cuối cùng mới ngồi vào chỗ ngủ gà ngủ gật, thỉnh thoảng bên tai lại vang lên tiếng bọn nhỏ ồn ào vui vẻ, thoát một cái cả chiếc xe đột nhiên trở nên yên lặng lại, Thư Nhã Vọng hiểu kỳ mở mắt xem, thì thấy một cậu nhóc đang bước lên cửa xe, áo khoác ngoài màu đen, cậu ta cúi đầu, tóc mái mềm mại che đi đôi mắt, để lộ cái mũi thẳng thanh tú và cái cằm thon thon, không biết tại sao, nhiệt độ trong xe vốn đang ấp áp thế nhưng từ khi cậu ta xuất hiện, trong nháy mắt bầu không khí trở nên âm u, lúc cậu ta hơi ngược lên, bên dưới đôi mắt sâu hút có một quãng thâm đen xì đập ngay vào mắt, đôi mắt cậu không chứa ai, nó trống rỗng đến đáng sợ, có vẻ như mọi hình ảnh đều không thể lọt vào trong mắt cậu, cậu đi ra chỗ ngồi phía sau, bên trong xe chỉ dội lại tiếng bước chân đơn độc của mình cậu, lúc cậu đi tới chỗ cuối cùng, trong ánh mắt trống hoác phản chiếu hình bóng của một cô gái, cô gái đó cười tươi nhìn cậu, cô kéo cậu ngồi xuống bên cạnh, ngáp một cái rồi hỏi: “Em ăn sáng chưa?”

Hạ Mộc lắc đầu.

Thư Nhã Vọng thò tay vào túi lấy một ổ bánh mì phết bơ đưa cho cậu: “Cho em.”

Hạ Mộc lại lắc đầu.

Thư Nhã Vọng nheo mắt lại nhìn cậu.

Hạ Mộc mím chặt môi, nhận lấy ổ bánh, chậm chạp gỡ giấy gói ra, gặm một miếng mà không vui vẻ gì.

Thư Nhã Vọng cười giễu: “Sợ thuốc độc à? Sao ăn mà miễn cưỡng vậy?”

“Em không thích ăn đồ ngọt.” Hạ Mộc nói nhỏ.

Thư Nhã Vọng nhìn cậu thấy hơi khó tin, coi kìa vừa nãy giọng điệu của cậu giống như là đang trách móc, nhưng trách móc mà khuôn mặt lại không biểu hiện tí cảm xúc nào, thực sự dễ thương ngộ nghĩnh quá!

Thư Nhã Vọng nheo mắt lại, thật lòng muốn ôm cậu nhóc một cái ~!

Hạ Mộc cúi đầu nhìn ổ bánh mì, không để ý đến ai đó bên cạnh đang mưu tính trong lòng, một tay cậu cầm ổ bánh, một tay gác ngửa đút vào trong túi áo khoác, trong túi áo có một chiếc hộp cứng cứng, cậu nắm chắc cái hộp trong tay, mím môi, nhìn ổ bánh mì, lựa một chỗ ít bơ cắn một miếng, nhai hai cái mới nói: “Hôm nay là lễ Giáng Sinh đó.”

“Ừ, phải, rồi sao?” Thư Nhã Vọng lại lấy một ổ bánh mì trong túi ra, lần này là bánh mì chà bông, cô gỡ gói giấy, đưa cho Hạ Mộc, sau đó cầm lại ổ bánh quét bơ lên ăn.

Hạ Mộc ngẩn người nhìn ổ bánh mì chà bông trong tay, lại nhìn Thư Nhã Vọng đang ăn ổ bánh mì mình vừa ăn mà không tỏ ý gớm ghiếc chút nào, bàn tay trong túi áo chậm chậm nhấc lên, chiếc hộp trong tay càng bị siết chặt hơn.

“Lễ Giáng Sinh, sau đó thì sao?” Thư Nhã Vọng vừa ăn bánh mì vừa hỏi, rất hiếm khi Hạ Mộc lại chủ động tìm đề tài để nói chuyện với cô.

Hạ Mộc ngồi bên cạnh mím chặt môi, tay lại rút ra một chút, giờ đã thấy được một góc hộp, chiếc hộp giấy màu xanh nhạt, không có giấy bao, đơn giản mà trang nhã.

“À...” Lòng bàn tay cậu đầy mồ hôi, gương mặt hơi ửng lên sắc hồng, ngay lúc cậu lấy hết dũng khí lấy chiếc hộp ra, xe bỗng nhiên dừng lại, tới Nhất Trung rồi, Hạ Mộc cứng người trừng mắt nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Thư Nhã Vọng đẩy đẩy cậu: “Hạ Mộc, tới trường rồi kìa.”

“À.” Hạ Mộc khẽ buông tay, chiếc hộp lại rơi vào trong túi áo, cậu thấy hơi chán nản, cầm lấy cặp sách, đứng lên chậm chậm đi theo bọn nhóc xuống xe.

Đi được hai bước, bỗng nhiên cậu đứng lại, quay phắt đầu, nhìn Thư Nhã Vọng, Thư Nhã Vọng cũng khó hiểu nhìn lại cậu, tay cậu mới vừa dứt vào túi áo, Thư Nhã Vọng đã kêu a lên một tiếng, hình như là nhớ tới cái gì đó nên nhìn lại Hạ Mộc hỏi: “Hạ Mộc, chiều nay mấy giờ em tan học?”

Hạ Mộc ngưng một lát, trả lời: “5 giờ 4.”

Thư Nhã Vọng vui vẻ gật đầu: “Tốt quá, hôm nay chị tới đón em tan học.”

Hạ Mộc nhìn cô thắc mắc.

Thư Nhã Vọng cười, nụ cười trên mặt đầy gian trá: “Là lễ Giáng Sinh, cùng đi xem phim với chị không?”

“Em không thích coi phim chiếu rạp.”

Thư Nhã Vọng chán nản nhìn cậu, rõ là, đơn vị của mẹ cô vừa phát cho hai vé xem phim, vừa đúng dịp lễ Giáng Sinh, vào mấy ngày thế này, bạn bè đều có hẹn hết, đâu có ai cùng cô đi coi phim!

“Nhớ tới đón em.” Hạ Mộc bỏ lại câu này rồi quay người bước đi, bước chân nhẹ nhàng thoải mái đi nhiều.

“Không phải em không thích coi phim à?” Thư Nhã Vọng hỏi với theo sau lưng.

Hạ Mộc quay lại nói: “Em nói không thích chứ đâu nói không đi.”

Trên mặt cậu vẫn không có biểu cảm gì chỉ có khóe môi khẽ nhếch lên bộc lộ tâm trạng của cậu, Thư Nhã Vọng phát hiện thì ra lúc tâm trạng Hạ Mộc vui vẻ, cậu luôn thích nhếch môi lên, giống như bản thân đang muốn nén cười vậy.

Thư Nhã Vọng bắt đầu nhìn theo bóng cậu, nói khẽ: “Tên nhóc con thối tha, sao không thẳng thắn một chút, rõ là rất muốn đi còn gì.”

Xe đưa rước chỉ còn lại một mình Thư Nhã Vọng, không thể không nói, da mặt cô bé này thật sự rất dày, cho dù chỉ có một mình ngồi trên xe cũng không thêm đỏ mặt, ngược lại còn vô cùng hưởng thụ.

Tối trường, Thư Nhã Vọng đi vào lớp học, trong phòng học chỉ có mười mấy người, thời tiết lạnh lẽo nên người đi học lại càng ít hơn, chuông vào học vang lên, thầy giáo bước vào lớp, cúi đầu bắt đầu điểm danh, rõ ràng chỉ có mười mấy người nhưng mà lúc điểm danh, lớp học bốn mươi lăm sinh viên đều có người trả lời, Thư Nhã Vọng buồn cười nhìn mấy người núp sau sách vở lên tiếng, thay đổi giọng nói, liên tục la có, có, có.

Thư Nhã Vọng nghĩ, học kì tới có phải cô cũng nên trọ lại kí túc xá, như vậy thì sáng sớm sẽ có người điểm danh thay cô, còn cô có thể lười biếng ngủ thêm rồi.

Lúc học được một nửa, điện thoại của Thư Nhã Vọng rung lên, Thư Nhã Vọng bóp chặt lấy điện thoại, có một tin nhắn đến: “Đang làm gì vậy? Đi học à.”

“Ha ha, tiểu thư hoa khôi, buổi tối có làm gì không?”

Thư Nhã Vọng thấy giọng điệu Trương Tịnh Vũ mà muốn cười, cô trả lời: “Có chứ, đi xem phim với anh đẹp trai.”

Một lát sau, điện thoại đi động lại rung lên rù rù, Thư Nhã Vọng lại bóp lấy điện thoại, nhấn: “Làm gì vậy?”

“Không thể nào, Tiểu Thiên mới đi được bao lâu mà cậu đã vượt tường rồi.”

“Đánh chết cậu bây giờ, tôi nói chơi mà cậu cũng tin.”

“Vậy thì tốt, tối nay đi chơi đi. Học cùng một trường cũng không gặp cậu được mấy lần, nhớ cậu lắm đấy.”

“Chắc, sao cậu lại hiểu tôi vậy nhỉ, bốn giờ chiều nay đi được không? Tôi có chuyện cần cậu giúp.”

“Chuyện gì thế?”

Trương Tịnh Vũ thần bí nói: “Chuyện chung thân đại sự.”

Chung thân đại sự? Không phải cậu ta để ý đến cô nào rồi đấy chứ, lời cô đi theo đuổi giúp à? Thư Nhã Vọng cũng không nghĩ nhiều, dù sao thì 5 giờ 4 mình mới hẹn với Hạ Mộc, đi với Trương Tịnh Vũ xem sao, có thể giúp thì chắc chắn phải giúp rồi, nói gì đi nữa thì cũng là anh em cả mà.

“Được, vậy chiều liên lạc sau.”

Chương 6b: Hẹn hò đêm Giáng Sinh 2

Đến tận bốn giờ rưỡi, Thư Nhã Vọng mới nhận được điện thoại của Trương Tịnh Vũ, trong điện thoại cậu ta rất phấn khích bảo cô nhanh nhanh qua đi, Thư Nhã Vọng cúp điện thoại, thu dọn đồ đạc rồi đeo túi xách lên vai, không nhanh không chậm đi đến vườn hoa mà Trương Tịnh Vũ đã chỉ, quang cảnh vườn hoa vào mùa đông không có gì đẹp, luôn mang vẻ tiêu điều, hiu hắt, Thư Nhã Vọng bước lên vài bước, giẫm trên lá rụng xôm xốp, vang lên tiếng sột soạt nho nhỏ, cô quay đầu nhìn xung quanh, khẽ chau mày, cậu ta bày trò gì vậy, gọi cô ra đây mà không thấy đâu?

Lấy điện thoại đi động ra, cô cúi đầu tìm số điện thoại của Trương Tịnh Vũ, vẫn chưa ấn nút gọi thì bỗng nhiên cô cảm giác phía sau có người tới gần, vừa định quay đầu lại đôi mắt đã nhẹ nhàng bị che lại bởi một bàn tay to lớn, trước mắt trở nên đen kịt, Thư Nhã Vọng bình tĩnh gọi: “Trương Tịnh Vũ.”

Người phía sau không trả lời, có điều cánh tay đang che mắt cô hơi run run, như là đang nín cười vậy.

“Trương Tịnh Vũ, cậu lại muốn ăn đòn hả?” Thư Nhã Vọng giơ tay, cô gỡ đôi tay đang che mắt mình ra, quay người lại trợn mắt, những lời muốn chửi cậu ta nghẹn lại trong miệng, vừa định mở miệng đã ngáy ngốc thần người ra, cô không thể nào tin được nhìn người đứng đằng sau, cơ thể cao gầy rắn chắc được bao bọc trong lớp quân phục sắc xanh cắt may vừa vặn, gương mặt đẹp trai có nụ cười cô yêu thích.

“Nhã Vọng.” Anh vẫn giống như trước đây bước tới gần, kéo lấy tay cô, khẽ gọi tên của cô.

Nghe được âm thanh quen thuộc làm cho người khác phải nhớ nhưng bên tai, trong tay là sự thô ráp ầm ập cho người ta sinh ra cảm giác yên tâm, Thư Nhã Vọng lấy lại tinh thần, nở nụ cười: “Anh...anh, sao lại là anh?”

Thư Nhã Vọng xúc động đến nỗi không biết nên nói gì, chỉ biết nắm thật chắc lấy tay cậu, tay trong tay, trong lòng mỗi người rung lên từng hồi.

“Ha ha, ngạc nhiên chưa!” Trương Tịnh Vũ nhảy ra từ phía sau Đường Tiểu Thiên, hí ha hí hửng cười nói: “Nhã Vọng, cậu còn muốn cho tôi ăn đòn nữa không? Hà hà.”

Thư Nhã Vọng mím môi nhìn cậu cười: “Hi hi, lần sau cậu mà tìm tôi giúp nữa thì tôi sẽ cho là Tiểu Thiên quay về.”

Trương Tịnh Vũ nghe xong, lắc đầu nguầy nguậy: “Thôi đi! Sau này nếu nhờ cậu giúp thật, cậu lại tưởng bỏ, khi tới lại không thấy Tiểu Thiên đâu lại còn không đánh tôi như tử à.”

“Sao vậy được, tôi đâu phải người như thế.” Thư Nhã Vọng nhìn cậu ta nở nụ cười ngọt ngào.

Trương Tịnh Vũ lườm cô, ánh mắt như muốn nói: Chẳng lẽ lại không phải?

Thư Nhã Vọng không thèm để ý tới cậu ta nữa, kéo Đường Tiểu Thiên ra hỏi: “Sao anh đã về rồi? Không phải anh nói lính mới thì không được nghỉ phép sao?”

Đường Tiểu Thiên cúi đầu nhìn cô, trong đôi mắt sáng ngời toàn là nụ cười của cô: “Ừ, trong đội phái bọn anh đến quân khu thành phố T biểu quà, lẽ ra sau khi giao đồ đặc xong thì phải nghỉ lại quân khu thành phố T một đêm, nhưng mà anh muốn gặp em một lát thôi, nên đã lén trốn ra đây một lúc.”

“À, thì ra thế.” Thành phố T cách thành phố S chỉ có một tiếng đi xe.

Thư Nhã Vọng gật đầu hỏi: “Nói vậy thì anh phải đi ngay rồi sao?”

“Ừ, bốn giờ sáng sớm ngày mai thì phải lên xe lửa về thành phố T, sau đó bảy giờ sáng sẽ quay về đơn vị với bọn người đại ca.”

“Vậy anh cũng chỉ ở lại đây một đêm thôi à?” Thư Nhã Vọng không nở rời, hai tay bắt giắc lắc lắc cánh tay cậu.

Đường Tiểu Thiên chưa kịp nói thì Trương Tịnh Vũ đã xen vào, cười dâm dăng nói: “Một đêm cũng đủ để làm được nhiều chuyện lắm đấy, ha ha ha.”

Nói xong còn đập đập lên vai Đường Tiểu Thiên, nháy mắt cười.

Đường Tiểu Thiên quỳnh quáng đẩy tay cậu ta ra, khuôn mặt đỏ lên bừng bừng giận dữ: “Cậu...cậu đừng có nói bậy.”

“Mờ ám mờ ám ~ mình nói bậy cái gì? Không lẽ cậu chưa nghĩ tới à, coi mặt cậu đỏ lên kia.” Trương Tịnh Vũ lấy tay thụi vào người cậu, ra sức chế nhạo cậu.

Mặt Đường Tiểu Thiên ngày càng đỏ tợn, nhìn Thư Nhã Vọng khấn khoản, lắc lắc đầu hươ tay: “Nhã Vọng, anh không...”

“Gi? Thật sự không có hả?” Trương Tịnh Vũ làm vẻ mặt không thể nào tin được sau đó lại như là chợt hiểu ra: “À! Phải rồi, Thư Nhã Vọng, tại vì cậu không có tí hấp dẫn nào!”

“Trương Tịnh Vũ, cậu thật lòng muốn tôi đập cậu phải không?” Thư Nhã Vọng bước lên một bước, vừa vội vừa tức kéo Đường Tiểu Thiên, trừng mắt bực mình nhìn Trương Tịnh Vũ, trở một ngón tay chỉ vào cậu ta nói: “Đi ngay, đi ngay, đi ngay, tên bóng đèn này! Tối nay chúng tôi yêu cái gì, thế nào không cần cậu phải chiếu sáng cả đêm đâu!”

Chuyện giỡn chơi hả, khuôn mặt đỏ bừng bị chòng ghẹo của Đường Tiểu Thiên là độc quyền của cô đấy, được không? Ngoài cô ra thì không ai được phép sử dụng.

“Ôi này! Thư Nhã Vọng, cậu hơi quá đáng đấy nhé, chỉ có cậu nhớ Tiểu Thiên chắc? Tôi cũng nhớ cậu ấy đấy nhé, tối nay tôi còn muốn mời cậu ấy đi ăn nữa kia!”

“Tiểu Thiên không thèm đi đâu.”

“Tiểu Thiên.”

“Tiểu Thiên.”

Cả hai người đồng thời nhìn về phía Đường Tiểu Thiên chờ đợi.

Đường Tiểu Thiên chau mày, đưa mắt nhìn họ, không có xú xiu do dự gật đầu: “Ừ, mình không đi.”

Trương Tịnh Vũ nắm tay thành nắm run run, rõ thật là trọng sắc khinh bạn! Cậu ta đau lòng nhìn Đường Tiểu Thiên nói: “Người anh em, cậu làm mình quá thất vọng rồi đấy! Cả đời này mình không muốn qua lại với cậu nữa!”

Đường Tiểu Thiên chẳng có chút áy náy nhìn cậu ta cười: “Đi thông thả, không tiễn.”

“Hai người được lắm! Tôi sẽ nhớ kỹ đấy!” Trương Tịnh Vũ trưng ra vẻ mặt bị tổn thương sâu sắc, ôm trái tim ê chề bỏ đi, thật ra trong lòng lại nghĩ, quá tốt, không đi đúng là quá tốt, tiết kiệm bớt tiền cơm!

“Có phải chúng ta hơi quá đáng không?” Thư Nhã Vọng nhìn bóng lưng Trương Tịnh Vũ quay đi thì thấy hơi bần khoản.

“Không đâu, cậu ta không phải loại người yếu đuối thế.” Đường Tiểu Thiên hiểu rất rõ tên bạn thân của mình, không chừng vì tiết kiện được tiền cơm mà cậu ta còn đang khấp khởi vui mừng ấy chứ.

“Ồ, thì ra là vậy, lần sau đùa thêm một chút nữa mới được.” Thư Nhã Vọng xoa xoa cằm, nở nụ cười gian xảo.

“Em ăn hiếp cậu ta quá đấy.”

“Ai bảo lúc này cậu ta ăn hiếp anh.”

Đường Tiểu Thiên nhớ tới chuyện lúc này Trương Tịnh Vũ nói, khuôn mặt bỗng chốc lại đỏ lên.

Thư Nhã Vọng nhìn hai gò má ửng hồng của cậu, chợt hỏi: “Anh nghĩ cái gì thế?”

“Đâu, đâu có nghĩ gì đâu.” Đường tiểu Thiên sờ sờ mũi, che giấu vẻ bối rối của mình.

Thư Nhã Vọng bật cười, nhìn cậu nói: “Anh không nghĩ cái gì, vậy buổi tối nay chúng mình phải làm cái gì đây? Đứng ở đây hóng gió hay sao?”

Đường Tiểu Thiên cười cười xấu hổ: “Tìm một chỗ ngồi cho ấm cái đã rồi mình tính tiếp.”

“Vâng.” Thư Nhã Vọng gật đầu, bèn kéo cánh tay Đường Tiểu Thiên đi vào trong thư viện trường, ngoại trừ sân vận động ra thì thư viện của trường đại học T là công trình kiến trúc tốt nhất, toàn bộ thư viện bao gồm chín tầng, tầng một, hai, ba là khu tự học, tầng năm, sáu, bảy là phòng đọc sách báo, tầng tám, chín là phòng đọc điện tử.

Một thư viện sang trọng như thế này từ khai giảng cho đến giờ Thư Nhã Vọng đã đi ngang qua vô số lần nhưng vẫn chưa bước vào lần nào, cô kéo Đường Tiểu Thiên đi tìm một buồng tự học không có ai vào ngồi, phòng tự học có hệ thống lò sưởi đang mở, Thư Nhã Vọng và Đường Tiểu Thiên chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, hai người ngồi rất gần nhau, mặt đối mặt nhìn nhau, khóe môi còn vương nét cười ảm áp, đối diện với khung cửa sổ sát đất là con đường chính trong trường học, từng cơn gió lạnh lạnh thì thoảng thổi đùa nhánh cây xào xạc trên con đường, bên ngoài sinh viên qua lại quần áo muôn màu vui đùa rộn rã, nhưng khung cảnh đó vẫn không mấy thu hút được ánh mắt của họ. Bởi vì, trong mắt họ lúc này chỉ có hình bóng của nhau, khi cậu nói chuyện thì cô chăm chú lắng nghe, lúc cô nói chuyện cậu lại đắm đắm nhìn cô.

Cậu nói về chuyện cậu cảm thấy hứng thú,

Cô nói về những điều cô trải qua,

Cậu nói đến những nhớ nhung của cậu,

Cô nói những đợi mong của cô,

Tỉ mỉ từng điều, từ những vụn vặt đến những chuyện to lớn, dù cho có nói đến bình minh cũng không nói hết chuyện.

Tay cậu lên nắm lấy tay cô bên dưới gầm bàn, khóe môi cô nhẹ nhàng nhướn lên, trong lòng ngập đầy vui vẻ, cô thích sự thân mật của cậu, thích độ ấm của cậu, thích hương vị của cậu, thích khuôn mặt tuấn tú của cậu, cô nhắm mắt lại, hàng mi run rẩy cho thấy cô đang căng thẳng, mấy chốc cô đã nghiêng đến gần...trong khi cậu vẫn chưa kịp phản ứng, vội vàng đặt một nụ hôn lên một bên mặt tuấn tú cương trực của cậu.

Cậu ngăn người dờ ra, nhìn cô ngơ ngác, quên cả phải đỏ mặt.

Bị cậu nhìn khiến cô thấy xấu hổ bèn cúi đầu, trong lòng chợt mắng cậu, tên ngốc tên ngốc tên ngốc.

Bàn tay được cậu cầm đột nhiên bị siết chặt một cái, cô ngẩng đầu nhìn cậu, chỉ thấy trong mắt cậu là ánh sáng lấp lánh rực rỡ, cậu nắm lấy bờ vai của cô, gương mặt đẹp trai càng ngày càng tiến gần hơn, nụ hôn đã đến gần trước mắt.

Mặt Thư Nhã Vọng đỏ rực ngăn bờ môi của cậu lại nói: “Này, anh đừng như thế.”

Tuy rằng trong phòng tự học không có ai nhưng bên ngoài cửa sổ sát đất có rất nhiều người đẩy, bị bắt gặp sẽ không tốt chút nào.

Nhưng Đường Tiểu Thiên vẫn còn xao động, dù sao cũng phải hôn cô một cái mới được, cô lấy tay ngăn cậu, cậu lại hít hà lòng bàn tay cô, lòng bàn tay Thư Nhã Vọng ngứa ngáy không chịu nổi cô đành phải buông ra, ngay lập tức môi cậu đã đặt lên bên mặt cô một cách chính xác, sau khi dùng hết sức hôn một cái rồi cậu mới cảm thấy thỏa mãn buông cô ra.

Thư Nhã Vọng trợn mắt liếc cậu, Đường Tiểu Thiên sờ sờ mũi, rất ngượng ngùng cười với cô.

Quả nhiên không được trêu ghẹo đàn ông con trai, ngay cả Đường Tiểu Thiên mà còn như vậy.

Ngay lúc này điện thoại di động lại vang lên “Tí tách, tí tách”, đây là tiếng chuông dành riêng cho Hạ Mộc, vừa nghe thấy tiếng chuông reo Thư Nhã Vọng đã biết mình lại phạm phải chuyện sai gì rồi, thế mà cô cũng quên mất tiêu cái hẹn với Hạ Mộc.

Thư Nhã Vọng nhận điện thoại, chợt dạ nói: “Alo, Hạ Mộc.”

“Sáu giờ.” Giọng nói trong điện thoại vẫn lạnh nhạt như vậy, nhưng Thư Nhã Vọng có thể nhận ra trong đó còn có phần bất mãn.

“Ôi, đã sáu giờ rồi à. Ha ha, chị quên xem đồng hồ.”

“Chị đến đây, em đang ở trường.”

Thư Nhã Vọng nhìn thoáng qua Đường Tiểu Thiên, bối rối đáp: “Tối nay chị có công chuyện rồi, không đi được, hay là tối mai chị mời em xem phim nha?”

Bên đầu kia điện thoại im lặng mất một lúc mới trả lời: “Tối mai em không rảnh?”

“...Vậy tối ngày mốt nhé.”

“Tối mốt cũng không rảnh.”

“Ôi cha, thì ra em bận như vậy à, thật sự chị không nghĩ tới.” Thư Nhã Vọng mắc cười nói, thằng nhóc này mà không rảnh, ngoài việc nhóc ta phải đến trường cũng chẳng có đi đâu, thế mà dám nói với cô là không rảnh.

Người bên đầu dây bên kia không nói gì, Thư Nhã Vọng đoán là cậu nhóc chắc đang giận dỗi đây, không biết làm sao đành phải dịu giọng nói: “Tối nay chị thật sự có công việc, có lỗi với em rồi.”

“Việc gì?” Giọng điệu của Hạ Mộc đã êm ái một chút.

Thư Nhã Vọng thấy hơi ngại cười nói: “Hà hà, khó khăn lắm Tiểu Thiên mới về được một lần, chị phải đi với anh ấy.”

Thư Nhã Vọng vừa định nói tiếp thì đầu dây bên kia không nói tiếng nào đã dập điện thoại.

Nhìn cái di động cô cảm thấy hơi băn khoăn, không phải là giận đấy chứ?

“Ai thế?” Đường Tiểu Thiên đến gần hỏi.

“Hạ Mộc.”

“Chuyện gì vậy?”

“Chẳng là có mời thằng bé đi xem phim, nhưng mà...” Cô nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Không phải là đã đi chung với anh đấy sao.”

“Vậy dẫn nó đi luôn đi, thằng bé cũng tội nghiệp.” Đường Tiểu Thiên cũng có nghe nói đến chuyện của Hạ Mộc, cậu biết cậu bé này rất thích dính lấy Nhã Vọng, nhưng cũng không thấy khó chịu lắm chỉ cảm thấy quả nhiên là Nhã Vọng của mình ai gặp cũng phải thích, thật dễ thương, ngay cả một đứa trẻ như Hạ Mộc cũng không ngoại lệ.

“Vậy anh tính làm sao bây giờ?”

“Cùng đi chung thôi, lại mua thêm một vé nữa là được.”

“Thông minh! Thư Nhã Vọng giơ ngón tay cái lên khen ngợi cậu.

Đường Tiểu Thiên cười, cầm lấy ngón cái của cô, nắm thật chặt trong bàn tay, hai người nhìn nhau mà không thể nói đầu cho hết những ngọt ngào ấm áp. Thư Nhã Vọng bấm điện thoại gọi cho Hạ Mộc, gọi hai lần cậu mới nghe máy: “Hạ Mộc, chị quyết định sẽ cùng em đi xem phim.”

“Há.”

Chỉ một chữ há, thằng nhóc này không ngay thẳng chút nào, rõ ràng nó rất thích thú còn gì?

Thư Nhã Vọng lại nói tiếp: “Anh Tiểu Thiên của em cũng đi cùng đấy.”

“Tu tu...Tu tu...”

Thư Nhã Vọng nhìn điện thoại, khoe môi muốn giật giật, xem ra chỉ có lúc tức giận cậu ta mới thẳng thắn như vậy.

“Thằng nhóc nói sao?” Đường Tiểu Thiên hỏi.

“Cúp máy, hoàn toàn chẳng thêm bận tâm.” Thư Nhã Vọng lắc đầu, quan sát Đường Tiểu Thiên rồi mới hỏi: “Anh đã mịch lòng gì thằng bé thế, sao nó lại ghét anh như thế nhỉ?”

Đường Tiểu Thiên rũ mắt nghĩ một lát mới lắc đầu: “Ai biết được, hay thằng bé thầm thích em.”

Thư Nhã Vọng đập bàn cười: “Ha ha ha. Chuyện cười này thật sự buồn cười đó nha.”

“Thôi được, nếu nó không đi thì chúng ta đi thôi.” Đường Tiểu Thiên cầm lấy túi xách của Thư Nhã Vọng khoác lên vai, dắt tay cô nói: “Đi ăn trước đã, sau đó đi xem phim nhé.”

Thư Nhã Vọng gật đầu đứng lên, cười tươi rồi đi theo cậu, đêm Noel này khó khăn lắm cậu mới về được dĩ nhiên là cô muốn vui vẻ trải qua cùng cậu rồi, Hạ Mộc không đi lại tốt, cô đâu cần đem theo một cái bóng đèn bên cạnh chứ.

Đúng lúc này điện thoại lại vang lên, vừa nghe tiếng chuông đã biết là Hạ Mộc, Thư Nhã Vọng nghe điện thoại chưa nói được hai câu đã cúp máy.

“Thằng bé nói gì đấy?”

“Nó nói chúng ta đi đón nó.” Thư Nhã Vọng phồng miệng, khó chịu nói: “Tên nhóc thất thường này.”

Chương 6c: Hẹn hò đêm Giáng Sinh 3

Cuộc hẹn tối hôm đó trở thành một cuộc hẹn thật kỳ quái, Hạ Mộc chỉ cần đứng một bên không cần làm chuyện gì trên người cậu cũng đã tản ra khí lạnh âm u đến nỗi khiến cho bầu không khí bỗng chốc trở nên lạnh như băng, cho dù Thư Nhã Vọng và Đường Tiểu Thiên đã cố gắng hâm nóng bầu không khí nhưng bao giờ cũng ôm lấy thất bại bởi không gian đầy áp lực của Hạ Mộc, cả hai liếc mắt nhìn nhau, quệt quệt mũi không biết phải xử lý thế nào, họ đều cảm thấy thật hối hận vì sao ban nãy mình lại bảo cậu nhóc này đi cùng.

Hạ Mộc hoàn toàn không có tí ý tứ gì cả mà cứ đi giữa hai người, ba người giống như khúc gỗ, máy móc đi ăn, máy móc đi xem phim, máy móc đi dạo phố, đã mấy lần Thư Nhã Vọng nói bóng gió để Hạ Mộc biết đường về nhà, nhưng mà tên nhóc này giống như là không hiểu gì hết, vẻ mặt thản nhiên nhìn cô.

Thư Nhã Vọng bị đối xử như vậy thì chỉ còn biết thở dài hết cách, mãi cho đến hơn chín giờ tối, người qua lại trên đường càng ngày càng ít đi, trời nhanh chóng trở lạnh, một cơn gió lạnh buốt thổi qua, Thư Nhã Vọng lạnh run cả người, Đường Tiểu Thiên dừng bước nghiêng người nhìn Thư Nhã Vọng nói: “Không còn sớm nữa, để anh đưa bạn em về.”

Thư Nhã Vọng rụt cổ lại, mũi lạnh cóng đến đỏ bừng lên, cô giậm giậm hai chân lạnh ngắt hỏi: “Vẫn còn anh? Anh về nhà à?”

Đường Tiểu Thiên lắc đầu: “Anh không có về, nếu như để ba anh biết anh lén chạy về đây, chắc chắn sẽ lột da anh.”

“Vậy một mình anh lang thang trên đường cho tới sáng sao?”

“Sao vậy được, anh đưa các em về trước, sau đó thì đi tìm Trương Tịnh Vũ, tối sẽ ở lại trong kí túc xá của cậu ta.”

Thư Nhã Vọng đưa tay ra kéo lấy cậu, cảm thấy không nỡ, lắc lắc người cậu: “Đừng đi mà, khó khăn lắm anh mới trở về, em với anh đi đến chỗ đợi xe ở trạm xe lửa ngồi đêm nay đi.”

“Nhưng mà, em không về nhà liệu có ổn không?”

“Tìm một cái cớ nói dối mẹ em là được.”

Đường Tiểu Thiên nghĩ một lát, lắc đầu: “Không được, 4 giờ sáng ngày mai anh phải đi rồi, một mình em ở ngoài anh sẽ lo.”

“Không có chuyện gì đâu, em ngồi đợi ở phòng chờ với anh đến tận sáng thì đi là được rồi.” Thư Nhã Vọng đóng cửa cánh tay cậu, cô không muốn xa cậu, cho dù chỉ bên nhau một phút thôi cũng tốt lắm rồi.

Đường Tiểu Thiên thấy Thư Nhã Vọng như vậy, thật sự không đành lòng từ chối cô, cậu cũng không muốn từ chối, mím miệng cười gật mạnh đầu, cậu không phải không muốn ở bên cạnh cô nhiều hơn một chút.

Thư Nhã Vọng thấy cậu đã đồng ý, rất hài lòng nhìn cậu cười, tay hai người cũng tự nhiên nắm chặt lấy nhau, trong mắt của họ bây giờ chỉ thấy được toàn những cảm xúc ngọt lịm.

Hạ Mộc cup mắt xuống, nhìn lướt qua mười ngón tay đan vào nhau của họ, ánh mắt càng thêm phần lạnh lùng.

Thư Nhã Vọng quay người, nhìn Hạ Mộc nói: “Bọn chị đưa em về nhà trước nhé.”

“Không cần đâu.” Hạ Mộc hờ hững từ chối.

“Em sao thế?”

“Em biết đường.” Giọng của Hạ Mộc rất khẽ, nghe có vẻ rất mệt mỏi.

Thư Nhã Vọng không biết làm sao đành nhìn Đường Tiểu Thiên, Đường Tiểu Thiên cười: “Vậy để tự cậu ấy trở về đi, Hạ Mộc cũng 15 tuổi rồi, em cũng không cần bảo vệ cậu ấy quá.”

“Cũng phải, Hạ Mộc đã là một tiểu nam tử hán rồi đấy nhỉ.” Thư Nhã Vọng giật ống tay áo Hạ Mộc, cười dặn: “Hạ Mộc, ngồi xe tuyến số 16 về nhé, biết chưa? Đừng đi quá trạm đấy.”

Hạ Mộc ngược lên nhìn cô thật sâu, sau đó không nói gì cả, gật đầu rồi quay người đi về phía trạm xe buýt công cộng, Thư Nhã Vọng và Đường Tiểu Thiên đứng bên cạnh cậu, lúc xe số 16 tới, Thư Nhã Vọng đẩy nhẹ cậu một cái: “Xe tới rồi.”

Xe buýt trở tới trước mặt họ, cửa xe tự động mở ra, Hạ Mộc bước lên, ngồi ở một chỗ gần cửa sổ, Thư Nhã Vọng đứng bên ngoài xe, phất tay cười với cậu, Hạ Mộc lẳng lặng nhìn cô và Đường Tiểu Thiên, hai tay đút trong túi áo, nắm chặt chiếc hộp trong túi áo bên phải đến phát đau, xe chậm rãi lăn bánh, cậu không quay đầu lại, mặc cho cảnh vật trước mắt có thay đổi, mặc cho cô gái kia đã rơi lại phía sau đuôi xe, tối đó, cậu về đến nhà lại lấy hộp quà ra, nhẹ nhàng mở hộp, dưới ánh đèn, sợi dây chuyền bằng bạc chiếu những tia sáng lấp lánh đẹp đẽ, hai con cá hôn môi đáng yêu châu môi sát vào nhau, cậu nhìn một lúc, ngay sau đó liền ném cả dây chuyền và hộp đựng vào thùng rác, mắt hững hờ nhìn về phía trước, qua rất lâu rất lâu, cậu lại đứng dậy, lấy chúng ra khỏi thùng rác, nhìn một cái, cắn cắn môi, lại cất vào trong ngăn kéo.

Thư Nhã Vọng tìm đại một lý do nói với mẹ, cô nói bạn học nằm viện, gia đình không ai ở thành phố S nên cô đến bệnh viện tiện việc giúp đỡ bạn. Có lẽ bình thường Thư Nhã Vọng cũng tốt tính như thế nên bà Thư hoàn toàn không có nghi ngờ gì, dặn dò cô chăm bạn cho tốt, bản thân cũng phải chú ý nghỉ ngơi.

Thư Nhã Vọng thấy mẹ đồng ý rồi nên mau chóng cúp điện thoại, cô rất sợ mẹ sẽ tìm ra kẻ hở nào đó.

Đường Tiểu Thiên đợi tin của cô cũng rất hồi hộp, Thư Nhã Vọng tinh nghịch giơ tay ra dấu chiến thắng để cậu nhìn thấy.

“Nhã Vọng, Nhã Vọng.” Đường Tiểu Thiên xúc động ôm lấy cô, cậu rất hạnh phúc rất hạnh phúc ôm cô vào lòng. Mặt Thư Nhã Vọng đỏ rần để mặc cho cậu ôm mình, cả người lẽ ra lạnh cóng thế nhưng trong nháy mắt đã nóng như lửa đốt, trái tim cũng đập nhanh hơn.

“Tiểu Thiên.” Thư Nhã Vọng khẽ gọi cậu.

Đường Tiểu Thiên không động dậy, chỉ khẽ “Ừm?” một tiếng.

“Em thích anh ôm em như thế này.” Cô thích cái ôm của cậu, ấm áp và vững chãi, sạch sẽ lại yên bình, nó làm cô mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, muốn dựa vào lồng ngực cậu trọn đời.

Cánh tay Đường Tiểu Thiên lại thít chặt hơn một chút nữa, cậu vùi mặt vào tóc cô, môi cậu vờn bên tai cô, nói nho nhỏ: “Anh ôm em thế này mãi được chứ? Như thế này, mãi cho đến bình minh nhé.”

Trong lòng Thư Nhã Vọng rung mạnh lên một cái, cảm giác miệng lưỡi như khô khốc, cô mím môi, nhắm mắt lại ngoan ngoãn gật đầu.

Trong đầu Đường Tiểu Thiên vang lên âm thanh ầm ầm như tiếng trống, cậu không biết nên hình dung cảm giác bây giờ là như thế nào, ngọn lửa tình yêu trong trái tim bùng cháy mãnh liệt.

Thanh niên tuổi trẻ thường không thể kiềm chế được những cảm xúc mạnh mẽ của mình, họ đã yêu thì tình yêu đó sẽ rất sâu sắc, họ muốn gần gũi với người mình yêu, muốn được ôm người mình yêu, muốn được giữ lấy người mình yêu, họ muốn ôm lấy nhau, họ muốn được là duy nhất, họ muốn khắc ghi thật sâu tình cảm đó.

Trong một quán trọ rẻ tiền, hai người trẻ tuổi vừa căng thẳng lại lúng túng đứng trước quầy tiếp tân, sau khi người nhân viên không lạ lắm gì cảnh này xem xong chứng minh thư, mặt cứng ngắc như khúc gỗ dẫn họ lên phòng rồi quay người đi ra ngoài, tiếng đóng cửa làm cho Đường Tiểu Thiên và Thư Nhã Vọng khẽ run lên, họ nắm chặt lấy tay nhau, lòng bàn tay hơi ẩm ướt, cả hai cùng nhìn thấy một chiếc giường đôi duy nhất trong phòng, ga trải giường và áo gối đều màu trắng, trông rất cũ, không phải quá sạch sẽ nhưng cũng xem như thơm mát.

Cả hai đỏ mặt đứng bên cạnh giường, mắt cũng không dám nhìn nhau, Đường Tiểu Thiên nhếch miệng hơi hồi hộp nói: “Ngồi...ngồi đi.”

Thư Nhã Vọng mặt đỏ bừng gật đầu, đi đến ngồi xuống giường, vừa định ngồi xuống, Đường Tiểu Thiên đã vội gọi cô lại, Thư Nhã Vọng nhìn cậu thì thấy cậu đã cởi áo khoác của mình ra, Thư Nhã Vọng càng đỏ mặt không dám nhìn cậu, Đường Tiểu Thiên thấy biểu hiện của cô, ngay lập tức trở nên bối rối: “Không phải đâu, không phải.” Vừa nói vừa trải áo khoác lên giường, đỏ mặt nói: “Giường bẩn.”

Thư Nhã Vọng đỏ mặt cười xù một tiếng, nhìn cậu ngốc nghếch như thế đâu có giống bộ dạng đầy khí thế vừa nãy kéo cô đi thuê phòng?

Đường Tiểu Thiên bị cô cười càng thêm đỏ mặt, sờ sờ mũi, ngồi xuống cái ghế bên cạnh giường, Thư Nhã Vọng cũng ngồi lên cái áo khoác quần phục mà cậu trải. Đường Tiểu Thiên muốn làm dịu cảm giác xấu hổ nên hỏi: “Muốn xem phim không?”

“Không muốn.” Thư Nhã Vọng, ngáp một cái về mặt mũi.

“Mệt lắm hả?” Đường Tiểu Thiên dịu dàng hỏi cô.

Cô gật đầu, cậu lại quệt mũi nói: “Vội em ngủ đi.”

Thư Nhã Vọng dụi dụi hai mắt sắp mở không nổi hỏi: “Anh không ngủ hả?”

“Anh...anh canh cho em ngủ.”

“Đồ ngốc!” Thư Nhã Vọng cười mắng cậu một câu rồi cởi giày và vớ chân ra, cô vừa giơ tay cởi áo khoác thì Đường Tiểu Thiên đã đỏ bừng mặt quay đầu chỗ khác, Thư Nhã Vọng buồn cười nhìn cậu, bên trong áo khoác vẫn còn có 3 lớp áo khác nữa, cậu có cần phải như vậy không?

Thư Nhã Vọng đắp áo khoác lên người mình, lại đắp chăn của quán trọ lên trên áo khoác, sau đó nhìn sang bộ quần phục của Đường Tiểu Thiên hỏi: “Anh không lạnh à?”

Trong phòng không lắp điều hòa, cậu ấy không mặc áo khoác nên lạnh cóng cả rồi.

Đường Tiểu Thiên liếm môi, lắc đầu: “Không lạnh.”

Vừa nói xong đã hắt hơi hai cái.

Thư Nhã Vọng nhìn cậu thấy hơi bức: “Sao nào? Còn đợi em mời anh sao? Đâu phải chưa từng ngủ cùng nhau bao giờ?”

Trước năm bảy tuổi, hai người vẫn thường ngủ cùng nhau đấy thôi.

Đường Tiểu Thiên cười hì hì, co người lại gần, cởi giầy ngồi lên giường, cậu đặt áo khoác sang một bên, xốc một góc chăn lên cuộn người chui vào, chân cậu thật sợ ý đụng vào chân cô, chân cô lạnh như băng, thật lạnh. Cậu chau mày, yêu thương nói: “Sao chân em lạnh vậy?”

Thư Nhã Vọng nghiêng người nhìn cậu, lắc đầu: “Em không biết.”

Đường Tiểu Thiên đưa chân qua kéo chân của cô lại, dùng hai chân mình chà sát chân của cô, cậu muốn làm cho chân cô ấm một chút, Thư Nhã Vọng nở nụ cười ngọt ngào với cậu, nũng nịu dựa lại gần nói: “Tay em cũng lạnh nữa.”

Đường Tiểu Thiên kéo lấy tay cô, ủ trong lòng bàn tay, cẩn thận xoa xoa, không ai biết là ai nhích đến gần trước, hai người chậm chậm, chậm chậm ôm chặt lấy nhau, cậu nắm lấy tay cô, cuộn lấy chân cô, nhẹ nhàng đến gần đặt một nụ hôn lên mặt cô, giống như nụ hôn trong buổi chiều hôm đó, vừa chạm vào đã rời ra, cô ngước mặt lên, trong mắt toàn là ý cười, cậu không kiềm được lại hôn lên đôi mắt xinh đẹp của cô, khoe miệng giương lên, khẽ chạm vào sau đó tách ra, nhưng cũng không biết thế nào nụ hôn lại ngày càng trở nên dữ dội, thân thể cô trở nên mềm mại hơn để mặc cậu tùy ý tiếp cận, dùng răng mà cắn, dùng đầu lưỡi để hình dung, cố gắng muốn khắc sâu nụ hôn này, cậu cảm thấy có một ngọn lửa đang thiêu đốt mình, tay chân lạnh băng của cô nhanh chóng ấm hơn, cô nhìn cậu chẳng biết làm sao, cậu đặt những nụ hôn lên cơ thể cô, bàn tay cậu chậm rãi chuyển động, trái tim cô nảy lên thật mạnh, cô không biết làm sao bây giờ, chỉ còn biết nhìn cậu như thế.

Chương 6d: Trưởng thành

Ngay lúc bầu không khí trong phòng đang nóng lên hừng hực, điện thoại di động của Thư Nhã Vọng bỗng nhiên vang lên tiếng chuông ting tang gấp gáp, giống như hai đứa trẻ vừa làm chuyện có lỗi họ hoảng hồn luống cuống tay chân tìm điện thoại, cuối cùng Đường Tiểu Thiên chui ra khỏi chăn, trở người lấy điện thoại di động trong túi áo khoác của Thư Nhã Vọng ra đưa cho cô, Thư Nhã Vọng vội vàng cầm lấy, cô quay lưng lại đổ mặt, thở hổn hển, cô hít sâu một hơi rồi mới nghe điện thoại.

“Alo, mẹ ạ.”

“Con đang ở đâu?”

“Con ...con đang ở bệnh viện mà.” Thư Nhã Vọng hơi chột dạ đáp.

“Con còn dám nói dối nữa! Con quá lắm rồi! Bây giờ còn dám nói dối mẹ nữa! Rốt cuộc là con đang ở đâu!” Giọng bà Thư rống lên, vang ra tới bên ngoài.

“Con ...Con.” Thư Nhã Vọng sợ quá không biết nên trả lời sao mới tốt.

“Có phải con đang ở chung với Đường Tiểu Thiên không?” Bà Thư lớn tiếng hỏi.

Thư Nhã Vọng thấy chuyện bị lộ nên đành gật đầu thừa nhận: “Dạ.”

“Con về đây ngay ẹ! Con mới mấy tuổi! Mới mấy tuổi chứ hả! Con ở đâu! Nói ngay!”

Thư Nhã Vọng nhẩn máy nghe tiếng la của mẹ, cô gơ điện thoại xa lơ tai một chút, chờ mẹ mắng xong sau đó mới nói tên một quán McDonald's gần nhà trọ.

Bà Thư thở hổn hển bảo Thư Nhã Vọng chờ trong quán, bà sẽ đến đón cô ngay.

Thư Nhã Vọng hoảng sợ nhìn Đường Tiểu Thiên, nóng vội nói: “Thảm rồi, lần này chết chắc mất thôi, em chưa bao giờ thấy mẹ giận đến như thế.”

Đường Tiểu Thiên cũng thấy hơi hoang mang, nhưng vẫn nhìn cô cười an ủi: “Không có gì đâu, chút nữa em lại đổ hết trách nhiệm lên người anh là được rồi, em nói là vì anh không cho em về nhà. Tất cả là do anh sai, muốn đánh thì đánh anh, muốn mắng thì mắng anh này.”

Thư Nhã Vọng lo lắng liếc nhìn cậu không có ý kiến gì.

Cả hai chậm chạp mặc áo khoác vào, sửa sang cho thật tề chỉnh, Thư Nhã Vọng còn buộc lại tóc lần nữa, đèn trong nhà nghỉ rất tối, hai người cũng không phát hiện thấy có điểm nào bất thường, nhưng lúc tới quán McDonald's, dưới ánh đèn sáng trưng, do nụ hôn lúc nãy nên trong mắt vẫn còn lóng lánh, trên khuôn mặt yêu kiều ửng lên sắc đỏ hây hây, tất cả mọi thứ đều chứng tỏ mới vừa rồi cậu đã thế nào với cô.

Đường Tiểu Thiên thấy Thư Nhã Vọng như thế cũng âm thầm đỏ mặt, trong lòng dù có hơi sợ nhưng cũng rất vui vẻ, sợ là vì lúc nữa thôi là ba Nhã Vọng sẽ tới, sẽ mắng cô ấy, nhưng cảm giác lo sợ cũng chỉ đến chừng mấy giây, sau đó lại là niềm vui, vui chính vì vừa rồi có thể cùng cô thân mật như thế, nháy mắt đó quả thật giống như một giấc mơ. Vui hơn nữa là cậu đã có thể tuyên bố quan hệ của họ trước mặt người lớn. Nếu như mẹ của Nhã Vọng bắt cậu chịu trách nhiệm, chắc chắn cậu sẽ gặt mạnh đầu đồng ý.

“Còn cười, anh còn cười được nữa sao.” Thư Nhã Vọng lườm mắt nhìn Đường Tiểu Thiên đang mím môi cười trộm.

Đường Tiểu Thiên cào cào tóc, lại cười hô hô ngốc nghếch.

Một lúc sau, một chiếc xe jeep quân dụng chạy đến trước cửa quán McDonald's, người xuống xe trước tiên chính là ông Đường, Đường Tiểu Thiên thấy ba của cậu tới, trong lòng hơi căng thẳng, chột đứng nghiêm lại, cậu hơi sợ khi nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ dọa dẫm của ba.

Đi sau chú Đường là ba của Nhã Vọng, sắc mặt cũng rất khó coi, chú Đường đi tới, chưa nói câu nào đã đá một đá, Đường Tiểu Thiên bị đá lui về sau một một bước, cậu còn chưa đứng vững thì ông Đường đã lại vung một nắm đấm tới, Đường Tiểu Thiên bị đá té nhào xuống mặt đường đụng vào phía sau thân xe.

Thư Nhã Vọng mở to hai mắt, đau lòng khóc nức lên: “Đừng đánh nữa, chú, đừng đánh cậu ấy nữa.”

Ông Đường chỉ vào mũi Đường Tiểu Thiên: “Mày là một tên đào ngũ! Mày dám làm một tên đào ngũ!”

“Con...Con không có.” Đường Tiểu Thiên bụm mặt giải thích.

“Không báo cáo, không xin phép, tự ý rời khỏi đội chính là đào ngũ! Nếu đang trong chiến tranh, mày muốn cho người ta bắn chết mày phải không!” Chú Đường nổi giận dùng dùi bước lại đá một đá: “Mày trốn về đây làm gì! Trong đầu chỉ biết nghĩ đến đàn bà con gái, mày là một quân nhân tồi!”

Thư Nhã Vọng đứng bên cạnh, khóc thút thít, nước mắt rơi không ngừng, ba Nhã Vọng cũng thở hổn hển kéo cô đi: “Khóc! Con còn biết khóc à, thật mất mặt! Lên xe cho ba! Về nhà ẹ con trị con!”

Thư Nhã Vọng kéo giắt tay ba lại, khóc lóc van xin: “Ba, ba ơi, ba nói chú Đường đừng đánh Tiểu Thiên nữa.”

Ông Thư không quan tâm tới cô, đẩy cô vào trong xe, hầm hầm nói: “Nếu nó không phải là con của lão Đường thì ba mày đã dẫn nó như tử rồi! Dám lừa gạt con gái nhà người ta! Tên nhóc con!”

Buổi tối hôm đó, hai người lớn nhà Thư Đường đều vô cùng bức bối, bà Thư phạt Thư Nhã Vọng quỳ ngoài sân của đại viện cả đêm, chú Đường bắt Đường Tiểu Thiên chạy suốt đêm quanh sân tập của đại viện, hai đứa chúng bây muốn ở bên nhau phải không? Vậy họ sẽ tác thành cho cả hai, để hai đứa được ở cạnh nhau cả buổi tối.

Ngày hôm sau, Thư Nhã Vọng bị trúng gió lạnh cả đêm nên ngã bệnh, Đường Tiểu Thiên bị chú Đường tống cổ lên xe, đóng gói đui về đơn vị không chút nương tay.

Thư Nhã Vọng đáng thương nằm trên giường nhìn Hạ Mộc đến thăm bệnh, Hạ Mộc vẽ mặt hồ hững hờ ngồi trên giường vừa ăn táo mà bà Thư gọt cho cậu, vừa liếc nhìn Thư Nhã Vọng, thản nhiên nói: “Đáng đời.”

Thư Nhã Vọng cũng chẳng còn sức trừng trị cậu ta, chỉ còn biết trừng đôi mắt dữ tợn lên: “Đồ nhóc con, uống công thương em, vậy mà còn nói chị đáng đời.”

“Đồ ngốc.”

“Em còn nói nữa.”

“Không biết xấu hổ.”

“Chị bóp chết em.” Ai đó không nhịn nổi nữa, nhào tới túm chặt khuôn mặt tuần tú của Hạ Mộc.

Bà Thư vừa bưng thuốc đi vào, trợn mắt nhìn Nhã Vọng quát: “Nhã Vọng, con lại ăn hiếp em, trừ hai tháng tiền tiêu vặt!”

“Mẹ, mẹ, con sai rồi, mẹ đừng trừ tiền của con mà.” Ông trời ơi, thêm bốn tháng vì đêm qua không về nhà, vậy là có đến nửa năm có không có tiền tiêu vặt rồi.

Thư Nhã Vọng còn thảm hơn cả thảm, Đường Tiểu Thiên cũng chẳng khả quan hơn, bị đơn vị phê bình kiểm điểm và phạt giam.

Lần đầu tiên xao xuyến của hai thanh niên còn đương xuân cứ thế đã bị bóp chết ngay từ trong nôi, từ nay về sau không còn can đảm lén lút đâm chồi nữa.

Cứ như vậy, mọi chuyện lại đầu vào đầu, còn chưa kịp phát giác thì thời gian đã vụt trôi qua, trong chớp mắt Thư Nhã Vọng đã tốt nghiệp đại học, Hạ Mộc cũng đã bước vào cấp ba, Đường Tiểu Thiên suông sẽ thi đậu vào học viện quân sự Tây An.

Đường đời của mỗi người dường như đều bình an thuận lợi tiến về phía trước.

Tuy rằng Đường Tiểu Thiên và Thư Nhã Vọng yêu xa nhưng vẫn rất ngọt ngào. Ngày nghỉ của Đường Tiểu Thiên không nhiều, mỗi lần cậu về, cả hai người chỉ hận không thể ở bên nhau từng giây từng phút. Thư Nhã Vọng cũng nghĩ, chờ sau khi Đường Tiểu Thiên tốt nghiệp, cậu được phân vào một đơn vị nào đấy, cô sẽ cùng cậu đi đến đó, dù sao cô cũng không muốn chịu nỗi khổ xa nhau nữa.

Thư Nhã Vọng lắc lắc đầu, bắt mình đừng nghĩ nhiều nữa, bây giờ bản thân nên bắt đầu làm việc cho tốt, đúng rồi! Làm việc.

Cô được bạn học giới thiệu vào làm việc trong một công ty thiết kế cảnh quan, chuyên ngành của Thư Nhã Vọng là nghệ thuật thiết kế, chủ yếu là sửa chữa và trang trí nội thất, thật ra là không liên quan nhiều đến thiết kế cảnh quan nhưng bây giờ công việc tốt không dễ tìm, có thể nhận được một công việc thì cô cứ làm trước đã.

Gần đây công ty mới đấu thầu được quyền thi công xanh hóa một đoạn đường cao tốc xây dựng mới, toàn bộ nhân viên trong công ty đều bận rộn hơn, ngay cả một nhân viên mới như cô cũng không có ngoại lệ.

Hôm nay, lúc quản lý điều cô ra công trường còn nhân tiện bảo cô đi lấy một bản thiết kế hợp tác của tập đoàn công thương nghiệp Hải Đức, Thư Nhã Vọng tìm được văn phòng mà quản lý đã chỉ, cô gõ cửa, bên trong có một người đàn ông trông có vẻ rất bận rộn, Thư Nhã Vọng chào: “Xin chào, tôi đến lấy bản thiết kế đường quốc lộ số 3.”

Người nọ tìm trên bàn một lúc, không ngẩng đầu lên mà chỉ đặt bản vẽ trên bàn, lại lấy ra một tờ giấy giao nhận, nói: “Ký tên.”

Thư Nhã Vọng nhận lấy bản thiết kế, rồi ký cái tên đã viết vô số lần lên giấy giao nhận.

Nói lời cảm ơn xong, lúc quay người đi cô bỗng nghe thấy người giao bản thiết kế cho cô, phía sau lưng cô anh ta dùng một giọng nói thật êm dịu đọc tên của cô: “Thư Nhã Vọng.”

Thư Nhã Vọng ngạc nhiên quay đầu nhìn anh ta, người nọ ngẩng đầu, hiện ra một khuôn mặt rất đẹp trai, cặp kính mắt không gọng càng làm cho anh ta toát ra một thứ phong thái khôn khéo và chín chắn, anh ta nhìn cô khe khẽ cười, trong nụ cười lại có chút suy nghĩ sâu xa: “Thư Nhã Vọng của Đường Tiểu Thiên?”

“Anh là ai?” Thư Nhã Vọng nheo mắt lại.

“Em nói thử xem?” Người nọ cười nửa miệng, im im không nói.

Ngón tay sưng dài của anh ta nhẹ nhàng lướt qua chỗ tên Thư Nhã Vọng, rồi đứng dậy đi đến bên cạnh cô, vóc dáng anh ta rất cao, khi anh ta đến gần, Nhã Vọng có một cảm giác bị chèn ép, cô chau mày tự động nhích về phía sau, hai người cách nhau chưa đến một thước, anh ta lại cúi đầu, trông kính phản quang nên cô không nhìn thấy rõ ánh mắt anh ta, chỉ có cảm giác có trêu ghẹo và ngả ngớn trong đôi mắt ấy.

“Chưa đoán được tôi là ai nữa à?” Anh ta cười khom cả lưng, lại nhích đến gần cô một chút, lúc anh ta đến gần cô cảm thấy rất khó chịu, giống như có thứ gì đó bóp chặt lấy hơi thở của cô, giống như là, có thứ áp lực vô hình làm cô thở không nổi.

Thư Nhã Vọng né tránh ánh mắt sắc sảo của anh ta, hơi bực mình nói: “Làm sao tôi biết được anh là ai!”

“Em biết rất rõ, chứ nhỉ?” Anh ta lại đến gần thêm một ít nữa, cô càng bối rối hơn, cô muốn lùi lại nhưng lại sợ anh ta biết mình đang hoảng, chỉ đành kiên trì hỏi lại: “Khúc Uất Nhiên?”

Người đàn ông nọ nở nụ cười, trong nụ cười có chút ít sự thích thú nào đó không rõ ràng, anh ta khẽ giơ tay lên, nghiêng nghiêng đầu, vuốt lấy một ít tóc của Thư Nhã Vọng, bàn tay chỉ khe khẽ xát, giọng nói trầm thấp: “Nhã Vọng à, rất vui vì được gặp em.”

Chương 6e: Tên đàn ông đáng ghét

Trống ngực Thư Nhã Vọng đập thành thịch, rõ ràng cô đang rất sợ, hai má hơi nóng lên, từ sau lúc tạm biệt Đường Tiểu Thiên, ít có người đàn ông nào tới gần cô như vậy, khiến cho tâm trí người ta hoảng loạn, Thư Nhã Vọng thụt lùi về phía sau một bước, nghiêng đầu kéo tóc trở lại, trong lòng cảm thấy không vui vẻ gì nhưng cô cũng không nổi giận, chỉ nhìn lại anh ta khách sáo nói: “Rất vui được gặp anh, anh Khúc. Xin lỗi, tôi còn phải đến bàn thiết kế về, tôi đi trước đây.”

Vừa nói xong cô đã quay người định đi, không ngờ Khúc Uất Nhiên lại sải bước lên chắn trước mặt cô, Thư Nhã Vọng chứng lại không kịp, đụng ngay vào trước ngực anh ta, cô bật lùi về phía sau, anh ta vô cùng tự nhiên vươn tay ra kéo lấy eo cô, Thư Nhã Vọng vừa đứng vững lại đã đẩy ngay tay anh ta ra, cô tức giận trừng mắt nhìn anh ta: “Anh làm gì đấy?”

Đôi mắt Khúc Uất Nhiên lấp lánh ánh cười, khóe môi nhếch lên một chút: “Anh chỉ muốn đưa em về, thế thôi.”

Thư Nhã Vọng thụt lùi lại mấy bước, đi lướt qua không thèm nhìn tới anh ta: “Khỏi phiền anh, tôi tự ngồi xe về được rồi.”

Khúc Uất Nhiên nhìn cô như có nhiều suy nghĩ lại hỏi: “Em đề phòng anh như thế làm gì?”

“Không có chuyện đó.”

“Anh có thể gọi điện cho em chứ?”

“Tôi không có điện thoại.”

“Anh biết số của em.”

“Anh sẽ không gọi đâu.”

Khúc Uất Nhiên bỗng nhiên bật cười, tiếng cười không lớn nhưng lại rất rõ, nghe tiếng cười xem chừng có vẻ tâm trạng đang rất vui vẻ, Thư Nhã Vọng ngẩng đầu, trợn mắt lên với anh ta, rồi quay lưng đi ra ngoài, lần này Khúc Uất Nhiên không ngăn cô nữa nhưng cô có cảm giác ánh mắt của anh ta đang dán chặt vào cô, mãi cho tới khi cô rời khỏi.

Thư Nhã Vọng đi thẳng một đường không dám quay đầu lại, đến lúc ra khỏi công trường nghiệp Hải Đức cô mới thở hắt ra một hơi, cô không ngờ lại chạm mặt Khúc Uất Nhiên ngay tại nơi này, cô từng nghe Tiểu Thiên kể, trước đi Khúc Uất Nhiên nhập ngũ đã từng là sinh viên năm ba của một trường đại học nổi tiếng nào đó, cũng có thể nói là một nhân vật hồ mưa gọi gió trong trường, trên có sinh viên năm tư dưới có sinh

viên năm nhất, chưa có cô gái nào không qua tay anh ta, sau đó anh ta lại không còn hứng thú chơi trò chơi tình ái với các cô gái ấy nữa, thế là nhất thời đầu óc không suy nghĩ nên nghỉ học đi nhập ngũ, sau ra xuất ngũ cầm được tấm bằng đại học lại quay trở về giúp đỡ công ty của dòng họ.

Xì! Thế giới này đúng là nhỏ thật, vậy mà cũng gặp phải anh ta.

Không biết vì cớ gì, Thư Nhã Vọng lại không thích cái tên Khúc Uất Nhiên này lắm, không thích điệu bộ lúc anh ta cười với cô, không thích cả ánh mắt anh ta nhìn cô, cô nghĩ, người như anh ta thì rất nguy hiểm.

Thời tiết tháng chín nóng kinh khủng, công trường lại cách rất xa, Thư Nhã Vọng xuống xe lại còn phải đi bộ nửa tiếng mới đến nơi, Thư Nhã Vọng giao bản vẽ cho kỹ sư, mới ngồi trong phòng có máy điều hòa được năm phút, cô lại bị người kỹ sư gọi ra công trình phụ giúp, lấy thước dây ra đo đạc các khoảng cách thật chính xác sau đó dùng phấn trắng đánh dấu xuống đất, chia mỗi khoảng đều nhau xong, sau đó lại đánh dấu bằng nhiều cọc kí hiệu khác nhau ở mỗi chỗ trồng cây khác nhau.

Trên công trường hầu như là không thấy bóng dáng phụ nữ, trừ những bác gái phụ nấu cơm ra thì cũng chỉ có kế toán Tiêu Tuyết ngồi trong phòng làm việc, Thư Nhã Vọng phát hiện, thì ra cô thường hay làm việc ở những nơi mà nam thì nhiều nữ lại ít thế này, các công nhân đối xử với cô rất nhiệt tình, họ vừa khoét đất trồng cây vừa dăm ba câu trò chuyện với Thư Nhã Vọng, Thư Nhã Vọng cũng rất vui vẻ, ai hỏi gì cũng trả lời, trên mặt luôn thường trực nụ cười. Một ngày làm việc đã xong, cô mệt muốn không đi nổi.

“Nhã Vọng, đi thôi, hết giờ làm rồi.” Tiêu Tuyết cầm túi xách đứng ở cửa, quay lại gọi cô.

Thư Nhã Vọng gật đầu, gom đồ đạc rồi đi theo, vừa đi cô vừa hỏi: “Tiêu Tuyết, ngày mai chúng ta vẫn phải đến công trường à?”

Tiêu Tuyết lớn hơn Nhã Vọng hai tuổi, đến công ty đã hơn một năm rồi.

“Ừ, trước khi công trình hoàn thành đều phải có mặt, sao thế? Mệt muốn chết hả?” Tiêu Tuyết cười quay sang hỏi.

Thư Nhã Vọng gượng cười nói: “Có một chút xíu.”

“Công việc này với em đúng là hơi cực, làm thiết kế cảnh quan này thông thường đều là đàn ông cả, con gái hẳn là chịu không nổi nhỉ?”

Thư Nhã Vọng cười: “Cũng được, em cảm thấy rất có hứng thú với nó.”

Hai người lại đi dọc theo con đường lớn, một lúc sau điện thoại của Thư Nhã Vọng chợt vang lên, cô mở điện thoại ra xem thì lại là một dãy số lạ, cô không nghĩ gì đã bắt máy.

“Xin chào.”

“Chào, Nhã Vọng.”

Thư Nhã Vọng vừa nghe ra giọng nói của Khúc Uất Nhiên trong điện thoại thì cô đã muốn cúp ngay điện thoại, nhưng nghĩ lại làm như thế thì có hơi quá nên vẫn cố hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Anh muốn mời em một bữa cơm.”

“Xin lỗi, tôi mới vừa tan ca, mệt muốn chết đây, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi.”

“Vậy à?”

“Ừm.”

“Anh có thể đưa cái người mệt chết ấy về nhà không?” Vừa dứt câu, một chiếc xe con màu ngọc lam chậm chậm từ phía sau cô trở tới, cửa sổ xe hạ xuống, Khúc Uất Nhiên từ bên trong nhìn về phía cô.

Thư Nhã Vọng cúp điện thoại, cảm thấy rất phiền: “Sao anh lại ở đây?”

“Đi ngang thôi.” Anh ta đáp rất trôi chảy, trên mặt còn gắn thêm một nụ cười thân thiện: “Lên xe đi, mặt trời gắt như thế sẽ làm cho da dẻ của hai cô gái xinh đẹp đây bị nám đi mất.”

Tiêu Tuyết dùng ánh mắt vô cùng tha thiết nhìn về phía Thư Nhã Vọng, cô ta thật lòng không muốn đi bộ nửa tiếng đồng hồ đâu, có thể được đi nhờ xe, rõ ràng là không còn gì tốt hơn.

Thư Nhã Vọng nhíu mày, cô cũng mệt lắm đây, cũng không muốn đi bộ nhưng cho cô lên xe thì cô quả thật không muốn.

Khúc Uất Nhiên bước xuống xe, đi vòng đến bên cạnh hai bọn cô, lịch sự mở cửa xe cho cả hai, Tiêu Tuyết oang giọng cảm ơn, thích chí chui vào trong xe, Khúc Uất Nhiên chớp mắt nhìn Thư Nhã Vọng, làm động tác mời cô lên xe.

Thư Nhã Vọng hơi do dự nhưng cũng vẫn lên xe, làm một cả một ngày, thật lòng là cô mệt muốn xong luôn rồi.

Tâm trạng Khúc Uất Nhiên rất vui vẻ, quay trở lại ngồi vào ghế lái, thành thạo khởi động xe, đưa Tiêu Tuyết về nhà trước, giờ trong xe chỉ còn lại anh ta và Thư Nhã Vọng, anh ta cười tủm tỉm nhìn Thư Nhã Vọng ngồi phía sau từ trong gương, lúc ánh mắt hai người chạm nhau trong gương, cô vội vàng tránh đi, anh ta càng cười khoái trá hơn.

Lúc xe chạy đến đại viện quân khu thì bị bảo vệ chặn lại, Thư Nhã Vọng nhanh nhẹn nói cảm ơn anh ta, sau đó cầm giỏ xách xuống xe.

Khúc Uất Nhiên cũng xuống theo cô, cản cô lại, Thư Nhã Vọng nhìn anh ta hỏi: “Còn chuyện gì nữa?”

“Anh tiễn em vào.”

“Khỏi cần, trong đó không thể tùy tiện ra vô được.” Thư Nhã Vọng hơi gật đầu cho phải phép, nói chào tạm biệt, rồi nhanh chóng nghiêng người đi ngang qua anh ta, Khúc Uất Nhiên vươn tay ra giữ lấy cô, trêu ghẹo: “Không đi ăn với anh thật sao?”

Thư Nhã Vọng muốn gạt tay anh ta ra nhưng anh ta lại giữ chặt lấy cô.

Thư Nhã Vọng vừa vung tay vừa trợn mắt nói: “Buông ra!”

“Em đừng đi vội, anh còn có chuyện muốn nói với em.”

“Anh muốn gì? Sao hay động tay động chân thế?” Thư Nhã Vọng tức giận giậm chân, vừa định mở miệng gọi binh sĩ đang gác cổng lại giúp đỡ thì một chiếc xe đạp đã xông thẳng về phía Khúc Uất Nhiên, Khúc Uất Nhiên phản ứng nhanh nhạy, ngay lập tức buông Thư Nhã Vọng ra tránh đường, nhưng chiếc xe đạp vẫn xông thẳng đến trước mặt anh ta, đuôi xe xoay ngang còn quệt trúng người anh ta một cái.

“Đồ nhóc con, chạy xe kiểu gì thế?” Khúc Uất Nhiên bực mình trừng trừng nhìn cậu thiếu niên cười xe đạp chắn giữa anh ta và Thư Nhã Vọng.

Nhưng ánh mắt của cậu thiếu niên đang mặc đồng phục mùa hè của trường Nhất Trung lại không nhìn đến anh ta, chỉ đứng đờ nhìn Thư Nhã Vọng: “Lên đi.”

Thư Nhã Vọng nhìn cậu thiếu niên ở trước mặt, nở nụ cười: “Hạ Mộc.”

Cậu thiếu niên tên Hạ Mộc đó có gương mặt sắc nét tuấn tú còn hơn cả những minh tinh Hàn Quốc đã chỉnh sửa nhan sắc trên truyền hình, cậu ta hơi vểnh môi, chỉnh lại bàn đạp cho vững, Thư Nhã Vọng bước tới, ngồi vào sau xe của cậu ta như rất quen thuộc, hai bàn tay vịn vào sau lưng áo, cậu ta nhấp bàn đạp, chiếc xe vượt qua mặt Khúc Uất Nhiên.

Khúc Uất Nhiên bị cả hai người phớt lờ, tức đến nổi bật cười, đúng vào lúc này, người thiếu niên quay đầu lại liếc nhìn anh ta, ánh mắt lạnh lẽo đến phát sợ.

“Ánh mắt hung hăng thật đấy.” Khúc Uất Nhiên nhìn họ rời khỏi mà trong mắt toàn là ý cười, anh ta nhẹ mồm mê cánh môi: “Thú vị, thật thú vị.”

“Tên vừa nãy là ai vậy?” Hạ Mộc đạp xe, mắt nhìn ra phía trước hỏi.

Thư Nhã Vọng ngập một cái, mồm nói: “Một kẻ đáng ghét.”

“Đáng ghét mà chị còn để hắn ta đưa về?”

“Đâu còn cách nào, làm việc mệt quá, lười đi bộ.” Thư Nhã Vọng bóp chân, mặt mơ tưởng nói: “Nếu như trong đại viện có xe đưa rước thì tốt.”

Hạ Mộc cười khi nói: “Chị tưởng hay quá đi.”

“Ôi, số khổ mà.” Thư Nhã Vọng thở dài.

“Sao vậy?”

“Sao chị tốt nghiệp đại học mà phải làm cùng với mấy chú công nhân nhỉ?” Thư Nhã Vọng giả bộ chùi chùi nước mắt cá sấu, tỏ ra đáng thương: “Ngày nào mặt trời vừa lên cũng phải bán lưng cho trời, đào đất trồng cây, rồi lại đào đất trồng cây, chặc! Khổ quá đi! Ôi da, bé con, em phải học cho thật giỏi đó nha, nếu không là chịu chung số phận với chị đó.”

Nhìn thấy đã tới dưới nhà Nhã Vọng, Hạ Mộc dừng xe lại hỏi: “Mệt thế thật à?”

Thư Nhã Vọng nhảy xuống xe, đứng trước mặt cậu nói: “Em ngồi thử xem.”

Hạ Mộc cup mắt, nghe lời cô nghiêng tới ngồi thử.

“Ngửi ra mùi gì chưa?”

Hạ Mộc lắc đầu.

Thư Nhã Vọng khê đập cậu một cái: “Ngốc quá, mùi mồ hôi nồng như thế mà cũng không nghe ra được?”

Hạ Mộc hơi ngạc nhiên, thế nên lườm cô: “Nhảm nhí.”

Chương 6f: Ngây thơ và xấu xa

Về đến nhà, trong nhà không có ai cả, ông Thư và bà Thư thì không biết đã đi đâu, Thư Nhã Vọng ném túi xách lên sofa, quay qua Hạ Mộc nói: “Chị đi tắm, chút xíu nữa sẽ làm cơm cho em ăn.”

“Vâng.” Hạ Mộc từ lâu đã là khách quen của nhà họ Thư, cậu đến đây mà cũng giống như ở nhà của mình vậy, cậu cởi giày, mang dép lê đi trong nhà dành riêng mình vào, bước đến ngồi xuống sofa.

Thư Nhã Vọng cũng đã quen thuộc với chuyện Hạ Mộc hễ rảnh rỗi theo mình về nhà thế này, cô cầm quần áo từ trong phòng đi ra nói: “Trong tủ lạnh có táo, em rửa đi rồi ăn.”

Lúc cô đi vào nhà vệ sinh còn quay lại nói: “Lấy cho chị một trái luôn.”

“Ồ.” Hạ Mộc mở tủ lạnh, lấy hai trái táo đến bồn nước rửa, sau đó mang vào phòng khách, lúc này trong nhà vệ sinh vang lên tiếng nước xả, cậu khom lưng đặt hai trái táo lên bàn uống nước, sau đó ngồi xuống sofa mở sách ra xem.

Thư Nhã Vọng tắm sữa tắm cho thơm người xong, lại thay một bộ váy ngủ thắt dây lưng rộng thùng thình, để chân trần, xoa mái tóc còn ẩm ướt bước từ trong phòng tắm ra, trong phòng khách Hạ Mộc đang cúi đầu chăm chỉ học, Thư Nhã Vọng đi đến ngồi xuống bên cạnh cậu, vén mái tóc ra trước ngực, những giọt nước trong suốt từ trong ngọn tóc nhỏ xuống, có mấy giọt rơi trên người Hạ Mộc, ánh mắt Hạ Mộc chợt lấp lánh, thản nhiên lấy mu bàn tay quét vệt nước đi, Thư Nhã Vọng nhìn hai trái táo trên bàn hỏi: “Còn chờ chị cùng ăn à? Hi hi.”

Cô cười gập cả người, nghiêng mình ra trước cầm lấy hai trái táo trên bàn, bàn tay vừa rồi vuốt tóc còn hơi ẩm, ngón tay trượt một cái, một quả táo rơi khỏi tay rớt xuống sàn nhà.

“Ôi!” Thư Nhã Vọng kêu một tiếng, Hạ Mộc quay sang nhìn cô, cô lại đang cúi mặt xuống, ánh mắt cậu bỗng nhiên ngẩng ra, hoảng hốt nhìn sang chỗ khác, khuôn mặt bỗng nhiên lại phơn phớt đỏ.

Thư Nhã Vọng nhặt táo lên, lại lấy quả không bị rơi đưa cho Hạ Mộc: “Đây, cho em.”

Mắt Hạ Mộc cũng không dám nhìn cô, chỉ cúi đầu đáp lời nhận lấy quả táo, có vẻ hơi căng thẳng nắm chặt nó trong tay. Thư Nhã Vọng thấy là lạ nhìn cậu: “Sao vậy?”

“Không.” Hạ Mộc lắc đầu.

“Không? Sao mặt em đỏ lên thế?”

“Không...không có.” Hạ Mộc bối rối lắc đầu.

Thư Nhã Vọng buồn cười kể sát vào cậu, nghi ngờ nhìn cậu hỏi: “Thật là không có sao? Mặt càng ngày càng đỏ lên rồi.”

Cô và cậu vốn dĩ đã ngồi rất gần, lúc cô dựa vào, cậu nghe thấy một mùi hương trên người cô, là một mùi hương thơm ngát của sữa tắm.

Hạ Mộc mím môi, lúng túng cúi đầu, bỗng nhiên cảm lấy quả táo, tiếng gặm rôm rốp rôm rốp vang lên.

Thư Nhã Vọng lại nghiêng đầu, cảm thấy không hiểu, nhìn quả táo trên tay thắc mắc, táo này ăn ngon vậy sao?

Cô cắn một miếng, cũng không ép hỏi cậu nữa, cầm lấy remote tivi nói: “Muốn học thì vào phòng chị ấy, chị phải xem tivi.”

“Ừm, được thôi.” Hạ Mộc nói nhỏ, có một chút chột dạ và ngại ngùng, cậu cuống cuống lật sách vở đứng lên đi vào phòng Thư Nhã Vọng, đóng cửa phòng rồi, cậu cúi đầu dựa sát vào cửa phòng, cậu dùng mu bàn tay quệt lên môi, trên mặt nóng như đốt lửa.

Qua một lúc lâu sau cậu mới ngẩng đầu lên, quan sát căn phòng quen thuộc, rõ ràng đã tới đây cả trăm nghìn lần, nhưng không biết phải nói sao, nháy mắt này, trong căn phòng, mùi hương của cô lại rõ ràng đến thế, làm cho, làm cho...trái tim cậu đập thật nhanh.

Thư Nhã Vọng nửa nằm nửa ngồi trên sofa, bấm chuyển vài kênh, dừng lại ở chương trình tin tức giải trí, chuyện tai tiếng của ai với ai, chuyện người nào chia tay người nào vì một người nào khác, bộ phim nào đó bao giờ sẽ công chiếu, xem rồi xem, Thư Nhã Vọng mệt mỏi, chậm rãi khép mi mắt lại, cả người thả lỏng nằm trên lớp đệm sofa bọc da chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm nay, cô nằm mơ thấy Đường Tiểu Thiên, trong mơ anh hôn cô, bờ môi của anh rất mềm, giống như lông chim nhẹ nhàng nâng niu, ngứa ngáy, cô cảm thấy thật thoải mái, thật chân thực giống như không phải đang mơ.

Lúc ông Thư bà Thư trở về, Thư Nhã Vọng vẫn còn đang ngủ trên sofa, trên người cô đắp một tấm chăn mỏng, tivi được chỉnh chế độ im lặng, nhiệt độ máy điều hòa trong phòng được chỉnh vừa phải, không nóng không lạnh, bà Thư đi qua gọi Thư Nhã Vọng đứng lên: “Nhã Vọng, về phòng ngủ đi.”

Thư Nhã Vọng khẽ dụi mắt, ngồi dậy nói: “Mọi người về rồi ă? Máy giờ rồi ă?”

“Chín giờ, con ăn tối chưa đấy?”

“À, chưa ă.”

“Con nhỏ này, lớn thế mà còn, mẹ không ở nhà, cả cơm cũng không ăn?”

“Đâu ă, đã chuẩn bị nấu rồi, kết quả ngủ mất.” Thư Nhã Vọng vắn eo đứng lên, bỗng nhiên nhớ ra Hạ Mộc cũng chưa ăn, cô quay lại hỏi với vào phòng: “Hạ Mộc?”

Lúc mở cửa phòng ra, trong phòng không có bóng người, Thư Nhã Vọng cào cào tóc khó hiểu: “Đi lúc nào thế nhỉ? Sao không có động tĩnh gì cả?”

Trong trung tâm thành phố rất náo nhiệt, có một cậu thiếu niên đẹp trai mặc đồng phục học sinh mùa hè một mình ngồi trên phố, có lẽ vì đêm mùa hè trời hanh nóng, nên trên mặt cậu ửng lên nhàn nhạt, dưới ngọn đèn sáng, cậu thất thần đưa mắt nhìn ra dòng xe cộ chạy như mắc cửi, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó cậu bật dậy đi vào một siêu thị to lớn phía trước cách đó không xa. Cậu đi thang máy lên trên, xung quanh thang máy là cửa sổ bằng kính lớn sát đất phản chiếu hình ảnh gầy gầy của cậu, cậu đi đến khu đồ dùng vệ sinh, nhìn thấy có đến mấy trăm loại sữa tắm bày trên kệ hàng hóa của siêu thị, đủ màu sắc, hương vị, đến nỗi có thể làm cho người ta hoa cả mắt.

Cậu bước lên một bước, cầm lấy một chai, mở nắp ra, cậu khẽ ngửi một chút, lại trả về chỗ cũ, lại cầm lấy một chai khác, mở nắp, khẽ ngửi một chút, lại đặt về chỗ cũ.

Cứ làm như thế, từ kệ sữa tắm thứ nhất, vẫn ngủ ngủ, đến khi tới kệ hàng hóa cuối cùng, cậu cầm lấy một chai sữa tắm thường hay xuất hiện trong chương trình quảng cáo trên tivi, sau khi ngủ thử, mắt chợt ánh lên một chút, khoe môi đẹp bỗng nhiên hơi mím lại, cả người như được tắm dưới làn ánh sáng dịu nhẹ, thu hút những rực rỡ vào trong lòng.

Ngồi trong phòng, Thư Nhã Vọng ăn bữa vài thứ rồi lại nằm lên giường tiếp tục ngủ, mơ mơ màng màng thế nào lại nghe được tiếng điện thoại kêu, mí mắt chợt mở bừng, vừa nhìn thấy một dãy số xa lạ, cô vẫn ấn phím nghe: “Alo.”

“Em đang làm gì đấy?”

Thư Nhã Vọng trở mình, miễn cưỡng nói: “Ngủ.”

Có tiếng cười nhẹ nhàng bật ra bên đầu dây bên kia: “Không thể nào, sao lại ngủ sớm như vậy?”

“Không có gì tôi cúp máy đây.” Thật sự không muốn nói chuyện với anh ta chút nào.

“Sao em luôn lạnh nhạt với anh vậy nhỉ?”

“Anh là con vua bị bệnh chốc? Tôi niềm nở với anh làm gì?”

“Nhã Vọng à.” Giọng nói của Khúc Uất Nhiên rất êm, trầm trầm gọi tên của cô, làm cho lòng cô khẽ run lên.

“Chuyện gì?”

Khúc Uất Nhiên nói khẽ, giọng lời cuốn: “Chúng ta chơi tình một đêm đi.”

Thư Nhã Vọng bị bất ngờ, hoàn toàn không phản ứng ngay lại được, cô quả thực không thể tin được mình vừa nghe thấy cái gì! Tức đến nổi run lên, cô thề, cái tên đàn ông này nếu như đang đứng trước mặt cô mà nói thế, nhất định cô sẽ thưởng cho gã ta hai cái tát! Vả cho cái nụ cười tự đắc của gã ta rút ra mới thôi!

“Anh...Anh...Anh chết đi!”

Thư Nhã Vọng nhìn cái điện thoại thét ra câu chữ độc ác nhất trong đời, tức giận cúp điện thoại, ném điện thoại ra giường, góm ghieéc ghê tởm! Đồ chết tiệt!

Gã ta coi cô là người thế nào chứ? Đồ xấu xa! Đồ tồi! Cô chưa từng gặp phải người đàn ông nào xấu xa như vậy! Thế mà Tiểu Thiên còn gọi gã ta là đại ca! Còn nói tốt về gã! Tôn sùng gã!

Thư Nhã Vọng giận run cắn cắn ngón tay! Lúc này điện thoại lại rung lên, Thư Nhã Vọng mở ra xem thì là Khúc Uất Nhiên, cô tức giận ấn phím nghe sau đó mắng to: “Anh có bệnh à! Có phải anh bệnh tâm thần rồi không! Nếu anh đói khát quá thì đến quán bar mà tìm gái thì được rồi! Tôi chúc anh trúng giải! Giải thưởng lớn luôn nhé!”

“Chà. Chỉ một câu của anh mà làm cho em tức giận đến thế kia à?” Khúc Uất Nhiên bên đầu kia điện thoại cười khoái chí: “Ngốc thật đấy.”

“Khúc Uất Nhiên!” Thư Nhã Vọng tức giận hét lên!

“Nhã Vọng à, không phải em vẫn còn là xử nữ chứ?”

“Có liên quan gì tới anh?”

“Vậy là thật rồi, giữ cho Đường Tiểu Thiên sẽ rất đau đấy.”

Thư Nhã Vọng hít một hơi, cố gắng kiềm chế cơn tức lại, run giọng nói: “Khúc Uất Nhiên, sau này anh đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, Tiểu thiên dù sao cũng là anh em chiến hữu của anh, anh ra tay với tôi, anh còn có tính người còn có đạo đức không, hả? Tôi đâu đáng để anh nhìn tới, anh cũng không vừa mắt tôi, đừng nói là tình một đêm, tôi thấy anh thì đã mắc ói, anh làm ơn, tránh xa tôi ra một chút.”

Thư Nhã Vọng nói xong câu đó, không đợi gã trả lời đã cúp điện thoại ngay tức khắc, ngắt điện thoại rồi, cô không bao giờ muốn tiếp điện thoại của tên đàn ông này nữa! Đồ độc ác! Buồn nôn, đáng ghét.

7. Chương 7: Gã Đàn Ông Này Rất Nguy Hiểm

Ngày hôm sau, trong lúc Thư Nhã Vọng đang ăn cơm trưa trên công trường, thì Tiêu Tuyết hỏi cô cái người đẹp trai đưa bọn cô về ngày hôm qua có phải đúng là Khúc Uất Nhiên hay không, Thư Nhã Vọng vừa nghe thấy cái tên này đã nổi giận: “Đừng nhắc cái tên này với em, em ghét anh ta.”

Tiêu Tuyết thấy ngạc nhiên hỏi: “Đúng là anh ấy à? Sao thế? Anh ta trêu ghẹo gì em à?”

Thư Nhã Vọng chọc chọc đôi đũa vào mớ cải trắng trong cà mèn, kể hết mọi chuyện trước sau từ khi quen biết Khúc Uất Nhiên ra cho chị ta nghe, Tiêu Tuyết nghe xong vô cùng kinh ngạc: “Không phải chứ, anh ta đã nói như vậy thật à?”

Thư Nhã Vọng gật đầu, mặt nhăn mày nhí: “Hèn hạ không?”

“Hèn!” Tiêu Tuyết gật mạnh đầu, và một miếng cơm nói: “Nhưng mà, Nhã Vọng, em nhớ phải cách xa anh ta một chút, chị nói nhỏ cho em nghe, một người bạn của chị là tình nhân của anh ta đấy.”

“Tình nhân?”

Tiêu Tuyết gật đầu: “Ngày hôm qua lúc chị nhìn thấy anh ta thì đã thấy quen rồi, sau đó về nhà mới nhớ ra, trước đây chị đã từng gặp anh ta một lần ở nhà bạn của chị. Mỗi tháng anh ta đến nhà bạn chị đôi ba lần, giống như là hoàng đế lâm hạnh phi tần ấy.”

Thư Nhã Vọng không tin nổi hỏi: “Không phải chứ? Bạn chị sao lại như thế? Trên đời hết đàn ông rồi chắc?”

“Bạn chị thì sao nào? Trước khi chưa gặp Khúc Uất Nhiên, cô ấy cũng lạnh lùng kiêu ngạo như Tiểu Long Nữ ấy chứ.”

“Vậy sao anh ta lại hạ thủ được thế?”

“Một tay lão luyện tình trường sẽ tự có cách của hắn, anh ta theo đuổi bạn chị mất ba tháng.”

Thư Nhã Vọng nhét cơm vào miệng lại hỏi: “Vậy quen nhau bao lâu?”

“Quen à?” Tiêu Tuyết chớp chớp miệng: “Có quen nhau gì đâu, anh ta cũng chỉ đùa vui thôi, sau đó thì ngay cả là tình nhân với bạn chị cũng không muốn cho dù bạn chị có đời sống đời chết đeo bám lấy anh ta.”

“Không phải chứ?” Thư Nhã Vọng quên cả việc nhai cơm, một người phụ nữ đeo bám lấy một tên đàn ông chỉ vì muốn giữ lấy mối quan hệ tình nhân đó thôi sao? Chuyện này đối với cô quả thật là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Tiêu Tuyết gấp miếng thịt mỡ trong cà mèn vút vào hố đất phía trước nói: “Cho nên mới nói, một người phụ nữ dễ dàng một người đàn ông giam giữ cả thể xác và tinh thần chỉ trong một chốc một lát mà thôi, cả đời này chỉ loanh quanh trong vũng lầy đó, người ngoài có kéo cũng kéo không ra.”

Tiêu Tuyết nói xong còn đặc biệt liếc nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng.

Thư Nhã Vọng lắc đầu nguầy nguậy: “Em không bị anh ta bắt được đâu, vừa nghĩ đến tên đó thì em đã thấy mắc ói rồi.”

Tiêu Tuyết nhìn cô đồng cảm: “Năm đó, bạn chị cũng nói như vậy.”

Thư Nhã Vọng kiên quyết nói: “Em sẽ không để ý anh ta.”

“Năm đó, bạn chị cũng làm như vậy.”

“Em có bạn trai rồi.”

Tiêu Tuyết lấy khăn giấy trong túi ra, chùi chùi miệng nói: “Đối với anh ta thì các cô gái có bạn trai rất có tính thách thức, càng làm cho anh ta nảy sinh khát vọng chinh phục, em nghĩ tại sao anh ta lại đi làm quân nhân? Là bởi vì cả trường đều muốn lấy dao chém chết tên đàn ông như anh ta.”

Thư Nhã Vọng ném dưa vào cà mèn, liếm môi nói: “Này này, chị nói chuyện đáng sợ như thế chi vậy?”

“Nhắc nhở em thôi, đừng bước lên vết xe đổ của bạn chị.”

“Tuyệt đối không thể nào.” Tự bản thân Thư Nhã Vọng cũng không biết tại sao, lúc cô nói những lời này lại có hơi hốt hoảng là lạ.

Lúc này cô nghĩ muốn gọi cho Đường Tiểu Thiên một cú điện thoại, cho dù chỉ gửi một tin nhắn cũng được.

Ngay lúc Thư Nhã Vọng đã quyết tâm không để xảy ra bất kỳ tiếp xúc gì với Khúc Uất Nhiên, thì đồng thời trong công ty lại nảy sinh ra sai sót nghiêm trọng trong đơn đặt hàng, bởi vì đây là một công trình rất lớn, nên công ty đã mua hơn mười mấy vạn gốc cây giống các loại nhưng sau đó mới phát hiện ra là đã nhầm lẫn giữa số lượng cây tùng và cây Photinia, cây Photinia thiếu 1 gốc còn cây tùng thì lại nhiều hơn những 3 gốc.

Tổng giám đốc công ty vô cùng tức giận, nếu như không phải người nhân viên chịu trách nhiệm đơn hàng này nhờ có quan hệ mới được vào làm thì ông ta tuyệt đối sẽ cho cô ta mất mặt. Người của bên vườn ươm nói có thể cho công ty đổi nhưng phải chịu tiền vận chuyển, khoản phí này cũng không phải nhỏ, quản lý Lâm thăm dò được một tin, số cây con mà bên công thương nghiệp Hải Đức đặt hàng cho đoạn đường thi công phía trước vẫn chưa được giao cho nên đã đề nghị với tổng giám đốc, lấy số gốc tùng bên mình mua dư ra sang tay lại cho phía công thương nghiệp Hải Đức, cũng thương lượng với bên công thương nghiệp Hải Đức nhượng lại cho họ 1 gốc Photinia.

Lãnh đạo hai bên công ty đều là người quen, tổng giám đốc bên Hải Đức cũng không làm khó dễ, còn nói chuyện này cũng dễ giải quyết, bảo họ hãy đến nói chuyện trực tiếp với người phụ trách công trình này là được.

Quản lý Lâm ngay lập tức phái Thư Nhã Vọng đến Hải Đức lo liệu các thủ tục bàn giao, ngay từ đầu Thư Nhã Vọng đã không muốn đến Hải Đức, nhưng quản lý Lâm lại không cho cô có cơ hội từ chối, giao luôn tài liệu cho cô, thúc giục cô mau đi nhanh.

Thư Nhã Vọng cầm tài liệu đứng trước tòa nhà công thương nghiệp Hải Đức lau mồ hôi, cô nhìn lên phòng làm việc trên tầng ba, trong lòng cảm thấy buồn bực không thôi, đúng là sợ cái gì thì cái đó tới! Cái gã Khúc Uất Nhiên tại sao lại cứ phải là người phụ trách trực tiếp hạng mục này của công thương nghiệp Hải Đức chứ!

Hắn là nên nài Tiêu Tuyết đi cùng cô mới đúng, Thư Nhã Vọng cắn ngón tay, cúi đầu, có lẽ say nắng nên cảm thấy hơi chóng mặt, nhưng cô lại không muốn bước vào chút nào, đúng lúc này thì điện thoại reo lên, Thư Nhã Vọng nhìn dây số lạ trên điện thoại, bất đắc dĩ phải nghe máy: “Alo.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười giễu khe khẽ: “Em còn muốn đứng dưới đây bao lâu nữa? Em không sợ bị cảm nắng sao?”

Thư Nhã Vọng không trả lời, cúp luôn điện thoại, cô hít sâu một hơi mới đi thẳng vào, cô không tin, anh có thể có bản lĩnh ăn cô chắc?

Thư Nhã Vọng gõ cửa phòng làm việc của Khúc Uất Nhiên, rồi bước vào, cô cố gắng hết sức không để anh ta nhìn ra vẻ căng thẳng của mình, cô đứng gần cửa nói: “Quản lý Khúc, tôi nghĩ, mục đích mà tôi đến đây chắc anh đã biết rồi?”

Khúc Uất Nhiên ngược mắt, một tay nâng mắt kính, tròng kính sáng lóe, anh ta nghiêng đầu, giọng điệu như không: “Anh không biết.”

Thư Nhã Vọng nắm tay thành nắm đấm, giương mắt nhìn vào mắt gã, cô không cho phép mình trốn tránh ánh mắt mờ ám của gã, mở miệng nói với giọng rất máy móc: “Là về chuyện nhượng lại mấy gốc tùng của công ty chúng tôi cho các anh, tổng giám đốc của công ty các anh đã đồng ý chuyện này rồi, hi vọng anh có thể kí giùm văn bản bàn giao.”

Khúc Uất Nhiên ngồi trên chiếc ghế da, nhẹ nhàng xoay qua trái lại xoay qua phải, nhàn tản nói: “Sao anh lại không biết thế?”

“Anh có thể gọi điện thoại để hỏi cho rõ.”

“Cho dù đồng ý rồi thì sao? Bên anh không thông qua cũng vô dụng.”

“Khúc Uất Nhiên.” Thư Nhã Vọng nhìn gã căm ghét, rớt cuộc gã muốn làm gì!

Khúc Uất Nhiên nhìn cô, nghiêm nghị nói: “Em đừng hiểu lầm, tôi chỉ giải quyết việc chung, tôi không thấy công ty chúng tôi nhận lại mấy gốc cây bên công ty em lại có chỗ nào tốt.”

“Các anh có thể giảm bớt được tiền vận chuyển.”

“Anh không thể chỉ vì giảm bớt một khoản tiền nhỏ đó mà có thể nhận lại các cây giống của bên em, chuyện này rất mạo hiểm, ai biết được các em có phải bởi vì mua phải những cây giống có vấn đề mới nhượng lại cho bên anh hay không?”

“Có hay không có anh đi xem thử thì sẽ biết.”

“Em đang van xin anh đấy à?” Khúc Uất Nhiên nhìn cô bằng ánh mắt kinh thường: “Em có thái độ đó với người em đang xin giúp đỡ hả, chà, không phải chỉ có một chút mà là vô cùng không tốt đấy.”

Thư Nhã Vọng tức đến bật cười: “Tôi xin anh? Anh thích kí thì kí, bộ tưởng giỏi lắm sao?”

Cô đột ngột quay người, tiếng giày cao gót gõ xuống nền đá hoa cương vang lên “boong boong”, Khúc Uất Nhiên cũng không cản cô lại, gã chỉ sờ cằm cười cười như đang có điều suy nghĩ.

Thư Nhã Vọng thở hồng hộc bước ra khỏi công trường nghiệp Hải Đức, đi thẳng đến một chỗ có bóng mát, mở đi động ra gọi cho quản lí Lâm: “Alo, quản lí Lâm, Khúc Uất Nhiên của Hải Đức không chịu kí tên, anh ta không muốn lấy cây giống của chúng ta.”

“Cái gì, không phải tổng giám đốc của bọn họ đã đồng ý rồi sao?”

Thư Nhã thừa cơ béo cò: “Anh ta nói, anh ta không đồng ý thì tổng giám đốc có đồng ý cũng vô dụng.”

“Anh ta không chịu thì cô không thể đi cầu xin anh ta sao?”

Thư Nhã Vọng giả vờ vô cùng tủi thân nói: “Em có xin rồi, lời hay đầy cả sọt thế mà anh ta vẫn không đồng ý.”

Quản lí Lâm giả giọng như nói chuyện với kẻ vô dụng: “Thôi được rồi, em về đi, đợi lát nữa tôi tự đi.”

Thư Nhã Vọng cúp máy, nhếch mày, quay người lại liếc mắt khinh bỉ nhìn về tòa nhà Hải Đức.

Xì, xin anh hả, nằm mơ đi?

Cho dù cô không có công việc cũng không thêm cầu xin gã.

Lúc Thư Nhã Vọng quay lại công trường đã là buổi chiều, cô vừa mới ngồi xuống uống miếng nước, Tiêu Tuyết nhiều chuyện đã xán qua hỏi: “Sao rồi? Anh ta có giờ trò với em không?”

Thư Nhã Vọng lắc đầu: “Không có, em đứng xa anh ta cả mười bước chân.”

“Ai giờ trò với em thế?” Một nhóm người hiền kì trong công ty cũng chen vào một câu.

“Không, chị ấy nói giỡn thôi mà.” Thư Nhã Vọng vội vàng phủ nhận, cô cũng không muốn cả thế giới đều biết cô bị Khúc Uất Nhiên quấy rối. Huống chi, thái độ của Khúc Uất Nhiên ngày hôm nay rất lạnh lùng, trong giọng nói còn mang cả vẻ khinh khi.

Giờ tam tàm buổi tối, quản lí Lâm về nói với mọi người là Khúc Uất Nhiên đã thay mặt kí vào văn kiện chuyển nhượng, cuối cùng thì sự việc đen đui lần này cũng giải quyết xong xuôi, mọi người trong văn phòng ở công trường đều nói lời nịnh bợ, cho rằng quản lí Lâm rất có bản lĩnh, vừa xuất mã thì đã xong chuyện! Đến cả Thư Nhã Vọng cũng liên tục nói quản lí Lâm thật lợi hại!

Quản lí Lâm rất vui, anh ta quyết định ọi người liên hoan, đương nhiên là vẫn quy tắc chia đều, tất cả mọi người đều vui vẻ đồng ý, cùng nhau đi đến một hàng cơm cỡ trung từng đến một lần nằm không xa khu phố trung tâm, bảy người dập dềnh mở cửa đi vào.

Thư Nhã Vọng và Tiêu Tuyết, hai cô gái chịu trách nhiệm gọi món, những người đàn ông khác thì bắt đầu xốc bài chơi xì phé, đột nhiên quản lí Lâm nghĩ tới cái gì đó, đi ra ngoài gọi điện thoại, vừa cười vừa bước

vào. một lát sau, món ăn đều được bưng lên, mọi người dọn bài lại, ngồi xuống xong xuôi, quản lí Lâm nhìn đồng hồ lại nói: “Chờ chút đã, vẫn còn người chưa tới.”

Tiêu Tuyết hỏi: “Ai thế?”

“Quản lí Khúc của công thương nghiệp Hải Đức đây.”

“Phi.” Thư Nhã Vọng đang ngậm một miệng nước cũng phun ra, may là ngồi bàn tròn, mọi người đều cách cô khá xa nên không ai bị văng trúng.

Nhưng ai cũng đều thấy lạ nhìn cô, Thư Nhã Vọng bị sặc nước, che miệng lại, ho hai cái, câu em đi trước vẫn còn mắc trong miệng, cô vừa ngẩng đầu lên gã họ Khúc đã tao nhã bước vào phòng, mặt nở nụ cười nhìn mọi người.

Quản lí Lâm đứng lên đón, nắm chặt tay gã: “Chào anh, quản lí Khúc, anh có thể đến đây là vinh dự của chúng tôi.”

Khúc Uất Nhiên cười khách sáo: “Quản lí Lâm khách sáo quá, anh mời tôi dùng cơm, sao tôi có thể không tới chứ?”

“Ha ha...”

Tiêu Tuyết len lén cúi đầu kê bên tai Thư Nhã Vọng nói nhỏ: “Anh ta vừa liếc nhìn em đấy.”

“Anh ta lại nhìn em kìa.”

“Anh ta lại nhìn em nữa rồi kìa!”

“Thôi đi!” Thư Nhã Vọng chìa tay ra nhéo cô nàng một cái.

Tiêu Tuyết đau quá khê kêu “Ai da”

Quản lí Lâm kéo Khúc Uất Nhiên ngồi xuống, hai người lấy chuyện hợp tác công trình ra trò chuyện rất thâm thiết.

Chỉ có mình Tiêu Tuyết dựa lên vai Thư Nhã Vọng kêu khổ: “Trời ơi, anh ta ngồi kế bên em nữa kìa.”

Thư Nhã Vọng lại nhéo cho cô một phát nữa, đương nhiên cô đâu có mù, cô thấy được chứ, cho dù không thấy cô cũng cảm giác được! Thư Nhã Vọng không thể không thừa nhận, Khúc Uất Nhiên thật sự quá lợi hại, gã ta chẳng cần làm gì thì đã có thể khiến cho cô bất kể giây nào cũng phải chú ý tới gã. Thậm chí cô còn có thể cảm giác được ánh mắt gã đang nhìn cô. Nụ cười lăm suy nghĩ của gã, khi gã đến gần còn mang theo tiếng gió.

Chương 7b: Trò chơi ái tình

Thư Nhã Vọng cắn môi, vuốt lại mái tóc, cô cảm thấy hơi căng thẳng, nhưng bữa cơm hôm nay trôi qua vô cùng yên bình, Khúc Uất Nhiên không cố tình nói chuyện với Thư Nhã Vọng, cũng không có bất cứ cử chỉ quái gở nào, cho đến khi kết thúc bữa tiệc, cuối cùng Thư Nhã Vọng đã có thể thở phào một hơi, quản lí Lâm rất hào hứng đề nghị mọi người cùng nhau đi hát, Thư Nhã Vọng kiên quyết từ chối nói rằng cô còn có việc bận nên không đi.

Tất cả mọi người không đồng ý, Tiểu Cao nói: “Cũng chỉ có mỗi hai cô gái, em mà không đi nữa thì bọn đàn ông đàn anh bọn anh đi chơi có gì vui?”

Thư Nhã Vọng cười khó xử: “Em có việc thật mà.”

Sau khi nói dứt, cô vô ý liếc mắt nhìn Khúc Uất Nhiên, gã chỉ đứng bên cạnh nhìn cô cười, trong ánh mắt toát lên vẻ giễu cợt.

Quản lí Lâm lên tiếng: “Em có chuyện gì thế? Hoạt động của tập thể thì phải tham gia, đừng làm mọi người mất hứng.”

Thư Nhã Vọng thấy từ chối không được, chỉ đành gật đầu đồng ý đi, mọi người lại vui vẻ đi tặng hai.

Đến KTV, gọi đồ uống, mọi người bắt đầu ca hát, không biết là do vô tình hay cố ý mà Khúc Uất Nhiên lại ngồi xuống bên cạnh Thư Nhã Vọng, sofa trong KTV không có tay vịn, Khúc Uất Nhiên ngồi rất gần cô, gã chỉ hơi nhúc nhích một chút là bờ vai gã đã chạm vào người cô, Thư Nhã Vọng đứng dậy vờ như đi tới bục ca hát để chọn bài, sau khi chọn một hồi lâu, cô mới đứng lên tìm một chỗ cách xa Khúc Uất Nhiên nhất ngồi xuống.

Sắc mặt Khúc Uất Nhiên không có gì thay đổi, gã ta chỉ hơi mỉm cười, dựa người vào sofa, dưới ánh đèn mờ mờ thông thả uống bia.

Ca hát một lúc, điện thoại của Thư Nhã Vọng reo lên, cô cầm lên xem lại là số điện thoại lạ, mã vùng ở Tây An, mắt Thư Nhã Vọng sáng lên, ngay lập tức cầm điện thoại chạy ra ngoài, ngay đến bước chân cũng nhẹ bẫng, bên ngoài phòng hát cũng vẫn nghe thấy âm thanh mọi người đang ca hát, Thư Nhã Vọng vội rẽ vào một phòng không có người, đóng cửa lại, âm thanh ầm ĩ bên ngoài lập tức biến mất, cô vui vẻ bắt máy: “Alo.”

“Nhã Vọng, hôm nay có phải em nhớ anh lắm đúng không?” Đường Tiểu Thiên bên kia đầu dây điện thoại cười hì hì hỏi.

Thư Nhã Vọng cúi đầu mỉm môi cười: “Sao anh biết được vậy?”

“Hà hà, hôm nay lúc anh lên lớp, hắt xì mãi, cứ hai cái hai cái một lần.

“Xì, anh bị cảm à?”

Đường Tiểu Thiên phủ nhận ngay: “Đâu có, anh rất khỏe mạnh.”

Thư Nhã Vọng cười: “Hôm nay sao gọi được cho em thế?”

“Khà khà, anh đứng gác bên ngoài, lén mượn điện thoại di động gọi cho em.”

“Anh đứng gác mà cũng lén gọi điện thoại à? Coi chừng bị bắt đấy.” Lần trước, lúc Đường Tiểu Thiên đang đứng canh gác cũng lén lút gọi điện thoại cho cô, kết quả là quên không canh chừng những người đi tuần tra, đến khi anh thấy được họ thì đã cắt điện thoại không kịp nữa, chỉ còn cách vứt cái máy vào bụi cây ở thật xa, sau đó giả bộ như đang rất nghiêm túc đứng gác, chờ khi đội tuần tra đi rồi mới chạy đến tìm điện thoại thì mới biết là trùng hợp anh đã vứt điện thoại xuống cống nước thải luôn rồi.

Đường Tiểu Thiên cười ha ha: “Không có đâu, không có đâu, lần này anh chọn một chỗ rất tốt, chỉ có anh là có thể thấy người ta thôi. Em đang là gì đó?”

Thư Nhã Vọng thành thật trả lời: “Em đang đi hát ở ngoài.”

Đường Tiểu Thiên hỏi: “À, đi với ai vậy?”

Thư Nhã Vọng vui vẻ hỏi: “Chi vậy, lo lắng hả?”

Đường Tiểu Thiên gật đầu ra rả: “Ừ ừ, anh lo lắng đấy, em không được cùng đi hát với tên đàn ông nào đâu đấy, tuyệt đối không được!”

“Em cứ đi em cứ đi, em cứ cùng bọn đàn ông con trai ra ngoài hát đấy.”

Đường Tiểu Thiên bên kia đầu dây lại cười, dịu dàng dặn dò: “Vậy em chơi vui vẻ đi, về nhà sớm sớm nhé, đừng có uống rượu đấy.”

Thư Nhã Vọng thấy hơi giận dỗi: “Biết rồi, sao anh không căng thẳng gì thế. Anh không sợ em chạy theo người khác sao.”

Đường Tiểu Thiên im lặng một lúc, sau đó nói: “Nhã Vọng, anh không lo em chạy đến nơi nào xa xôi, hay nhìn thấy cảnh sắc nào đẹp hơn, hay là gặp gỡ người đàn ông nào đó tốt hơn.”

Thư Nhã Vọng nắm lấy điện thoại, lắng lắng nghe Đường Tiểu Thiên nói: “Vì đó là hạnh phúc thuộc về em, chỉ cần cho anh biết em sống tốt, thì anh cũng sẽ rất vui.”

Thư Nhã Vọng cúi đầu, mái tóc dài che khuất gương mặt xinh đẹp, không nhận ra được cảm xúc chỉ nghe thấy tiếng cô nói vào điện thoại: “Mau trở lại đi, đồ ngốc.”

“Ừ.” Đường Tiểu Thiên khe khẽ đồng ý.

Hai người lại nói chuyện thêm một lúc lâu nữa mới cúp điện thoại, Thư Nhã Vọng cầm chiếc điện thoại đã nóng trên tay, ánh mắt chột mắt hồn trong chốc lát, trên khuôn mặt là nụ cười mỉm dịu dàng, cô mở cửa phòng, nụ cười bỗng thành gương gạo.

Người đàn ông ngoài cửa trầm ngâm nhìn cô, trên mặt không còn treo nụ cười thường trực mọi ngày nữa, Thư Nhã Vọng muốn lách qua khe ở bên cạnh gã bước đi nhưng gã lại nghiêng người cản lại, đồng thời bước lên trước một bước, Thư Nhã Vọng bị gã dồn lui vào trong phòng, cô trừng mắt dè chừng nói với gã: “Tránh đường, tôi muốn ra ngoài.”

Khúc Uất Nhiên cúi đầu, áp sát vào cô say mê nói: “Nụ cười vừa nãy của em rất đẹp, có thể cười lại một lần nữa không?”

Thư Nhã Vọng lại bước lùi về sau một bước, nói máy móc: “Nhìn anh, tôi cười không nổi.”

Khúc Uất Nhiên hỏi: “Rất ghét anh hả?”

Thư Nhã Vọng gật đầu: “Đúng, vô cùng ghét anh.”

Khúc Uất Nhiên giống như rất đau khổ nói: “Nhưng làm sao bây giờ? Em lại khiến anh mê đắm.”

Gã lại bước gần cô lần nữa, Thư Nhã Vọng bị buộc phải lùi về sau, Khúc Uất Nhiên giơ tay, bỗng nhiên đóng sập cửa phòng lại, Thư Nhã Vọng hoảng hồn nhìn ra phía cửa, lại bị gã nắm lấy tay, Thư Nhã Vọng ngẩng đầu nhìn gã thét lên: “Anh muốn làm gì?”

“Muốn cho em ghét anh hơn chút nữa.” Gã bỗng dùng lực, một tay ôm lấy cô vào lòng, cúi đầu muốn ép nụ hôn xuống, bỗng nhiên thân dưới cảm giác thấy một cơn đau nhói, gã buông lỏng tay, cánh tay bị siết chặt còn đầu gối tê rần, sau hồi trời đất tối tăm xoay vòng lại đột nhiên bị một cú quăng mạnh qua vai ngã kênh xuống đất.

Thư Nhã Vọng đứng trên cao nhìn xuống gã, lạnh lùng nói: “Tôi cảnh cáo anh, lại động tay động chân với tôi thì đừng trách tôi đây không khách sáo.”

Nói dứt lời cô khinh bỉ nhìn gã rồi quay người giật cửa phòng đi ra ngoài. Dù gì Thư Nhã Vọng cũng là con em lớn lên ở đại viện quân khu, võ phòng thân cũng tập luyện với chú Đường kha khá, lúc nhỏ Đường Tiểu Thiên cũng không chắc thắng nổi cô.

Khúc Uất Nhiên che chỗ bị đau, nằm trên mặt đất, bỗng cười ha hả đứng dậy, gã cười, trong mắt còn lóe lên tia hiểm độc.

“Nhã Vọng à, em làm anh tức giận thật sự rồi đấy.”

Thư Nhã Vọng thở hổn hển chạy về phòng hát karaoke, vợ lấy túi xách, nói một tiếng với quản lý Lâm rồi lạnh lùng đi ra ngoài, mọi người thấy sắc mặt cô không tốt, nên cũng không dám giữ cô lại nữa, Thư Nhã Vọng đi ra tới cửa phòng thì lại chạm mặt Khúc Uất Nhiên chuẩn bị đi vào, Thư Nhã Vọng trừng mắt dữ tợn nhìn gã, lấy tay muốn đẩy gã ra thế nhưng gã đã chộp lấy tay cô, kéo ra bên ngoài, Thư Nhã Vọng vùng khỏi tay gã, nói lớn: “Muốn gì!”

“Ra ngoài, anh có chuyện muốn nói với em.” Khúc Uất Nhiên chỉ muốn làm theo ý mình, vẫn cứ kéo cô ra ngoài.

Thư Nhã Vọng nóng lên, túm lấy tay gã, cúi đầu, cắn thật mạnh, Khúc Uất Nhiên bị đau buông tay cô ra, Thư Nhã Vọng vội rút tay lại chạy về phía phòng hát, bên trong có rất nhiều người, cô nhìn gã đi phòng.

Khóe môi Khúc Uất Nhiên vẫn còn mang nụ cười đẹp mắt, mắt kính dưới ánh đèn phản chiếu ánh sáng, gã đưa tay nhẹ nhàng chà lên nơi bị thương sau đó chậm rãi tìm một chỗ gần cửa ra vào ngồi xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm Thư Nhã Vọng, nụ cười trên khóe miệng càng mở rộng hơn, giống như một con mèo đang thích thú chơi trò vờn chuột.

Thư Nhã Vọng bị gã nhìn chòng chọc nên hơi hoảng sợ, cô bắt mình nhìn đi chỗ khác. Cô biết sau khi tan cuộc, Khúc Uất Nhiên nhất định sẽ làm phiền cô, cô nắm chặt điện thoại trong tay hơi căng thẳng. Đột

nhiên cô chợt nghĩ ra, mở di động lên, tìm số điện thoại của Hạ Mộc, cô nhắn cho cậu một tin: “Hạ Mộc, chị đang ở phòng hát, uống nhiều quá, em nói chú Trịnh đến đón chị được không?”

Một lúc sau, di động rung lên, Thư Nhã Vọng mở di động ra xem, chỉ thấy Hạ Mộc trả lời: “Ừm.”

Chà, ngay cả tin nhắn trả lời cũng ngắn gọn như vậy, không hổ danh là Hạ Mộc à, chú Trịnh là bảo vệ của Tư lệnh, lúc Hạ Mộc tới thì được người nhà Hạ Tư lệnh phái đi chăm sóc Hạ Mộc, nghe nói cũng giống như chú Đường là một quân nhân vô cùng nghiêm khắc.

Thư Nhã Vọng lại vui vẻ trả lời: “Cảm ơn nhiều, về chị mua kẹo cho em ăn.”

Bên kia không trả lời, Thư Nhã Vọng nghĩ đến vẻ mặt không hài lòng của Hạ Mộc. Gửi tin nhắn xong, Thư Nhã Vọng vui vẻ liếc nhìn Khúc Uất Nhiên, ngu ngốc, canh ở cửa thì cô sợ chặc? Đợi chú Trịnh tới, gã ta còn dám động vào một cọng tóc của cô thử xem! Đánh chết gã!

Nhưng người tính không bằng trời tính, Thư Nhã Vọng nhắn tin được hai mươi mấy phút, người phục vụ lại gõ cửa nói mới họ là đến giờ đóng cửa, mọi người luyện tiệc buồng mirco, cầm lấy đồ dùng đi ra ngoài, cả bọn đi xuống dưới lầu, đứng ở cửa nói tạm biệt nhau, Thư Nhã Vọng thừa dịp Khúc Uất Nhiên và quản lí Lâm đang bắt tay nhau, nhanh chóng chặn một chiếc taxi leo lên, chưa kịp mở miệng thì đã thấy Khúc Uất Nhiên thản nhiên ngồi vào ghế bên cạnh, nhìn cô cười như có suy nghĩ, ánh mắt như muốn nói: “Cô không chạy thoát được đâu.”

Thư Nhã Vọng nắm chặt nắm tay quay người muốn xuống xe, Khúc Uất Nhiên nhanh tay hơn cô, đã giang tay ra ngăn cản, chặn cửa xe lại, không gian trong xe taxi rất nhỏ, Thư Nhã Vọng bị nhốt trên chỗ ngồi, khuôn mặt cô quay ra cửa xe, phía sau, Khúc Uất Nhiên đang dán mắt nhìn cô.

Thư Nhã Vọng xoay người lại đẩy hấn ra: “Anh muốn làm gì đây hả?”

“Anh có chuyện muốn nói với em, em chạy đi đâu.”

“Tôi không muốn nói chuyện với anh, anh xuống ngay.” Thư Nhã Vọng bực bội, nói với tài xế taxi: “Bác tài, tôi lên xe trước, chú đuổi anh ta xuống đi.”

Bác tài quay đầu lại nhìn Khúc Uất Nhiên, Khúc Uất Nhiên hơi cười, dùng giọng nhẹ nhàng nói: “Nhã Vọng à, đừng giận, anh sai rồi được chưa, sau này anh không như vậy nữa đâu.”

“Anh phiền quá đi.” Thư Nhã Vọng lớn tiếng mắng: “Tôi với anh không quen nhau.”

“Hai người có muốn đi hay không đây.” Bác tài không nhin được nữa nói, đôi nam nữ này, nhìn thì giống như người yêu đang cãi nhau, chàng trai chọc giận cô gái, cô gái muốn bỏ đi, chàng trai lại không cho.

“Chú bắt anh ta xuống xe rồi đi.” Thư Nhã Vọng vội nói.

“Nhã Vọng, em đừng như thế.”

“Cả hai người xuống xe cả đi, đừng phá rối việc làm ăn của tôi.” Bác tài đuổi khách.

Thư Nhã Vọng buồn bực trừng mắt Khúc Uất Nhiên: “Buông ra, tôi muốn xuống xe.”

Khúc Uất Nhiên cười rồi buông tay ra, Thư Nhã Vọng vừa xuống taxi thì Khúc Uất Nhiên cũng đi theo đằng sau, mặt tươi cười: “Anh đưa em về.”

Thư Nhã Vọng xoay ngoắt người lại, chỉ vào gã nói: “Đứng yên, anh đứng đó.”

Khúc Uất Nhiên vẻ mặt như người vô tội đứng cách Nhã Vọng độ năm bước chân, Thư Nhã Vọng bỏ tay xuống nói: “Anh muốn nói gì thì đứng đó nói đi, tối gần là tôi đi ngay.”

“Được.” Khúc Uất Nhiên buông tay, sáng khoái đồng ý, gã dút hai tay vào túi quần, thông thả dựa vào cột đèn đường nói: “Anh biết em rất ghét anh.”

Thư Nhã Vọng hừ giọng, Khúc Uất Nhiên cười, hai cô gái đi ngang qua quay đầu lại nhìn nụ cười của Khúc Uất Nhiên, phải nói là, Khúc Uất Nhiên cười lên rất thu hút, có điều, nụ cười đó không có tác dụng với Nhã Vọng.

Gã lại nói: “Anh cố ý muốn cho em ghét anh, chỉ có như thế em mới có thể ghi nhớ anh thật rõ ràng. Nhã Vọng à, anh rất vừa ý em.” Gã cúi đầu bật cười: “Rất lâu rồi anh đã không còn cảm giác này, cho nên anh hi vọng có được em.”

Gã nhìn cô, nhìn rất sâu: “Anh biết em thích Tiểu Thiên, nhưng cậu ta không ở bên em mỗi ngày, em không thấy cô đơn, buồn chán hay sao? Không lẽ em không mong mỗi có một người đàn ông ôm em sao?” Khúc Uất Nhiên vừa nói vừa dần dần bước lại gần cô, giống như ma quỷ dụ dỗ con người rơi xuống địa ngục, gã tới gần Thư Nhã Vọng, kề sát vào tai cô khẽ nói: “Thật ra, chuyện này không có gì mâu thuẫn, anh có thể là tình nhân của em, ngoài bản thân chúng ta, sẽ không có ai biết quan hệ này? Hơn nữa, em nói ngưng thì chúng ta sẽ ngưng. Đời người ấy mà, sẽ có lúc ra đi, lúc nên hưởng thụ thì hưởng thụ.”

“Nhã Vọng à.” Bàn tay Khúc Uất Nhiên chậm chậm đến gần khuôn mặt Thư Nhã Vọng, khuôn mặt đẹp trai có nét mê hoặc, đôi mắt khuất sau cặp kính mắt, sâu không thấy đáy, gã lại nói nhỏ bên tai cô: “Anh sẽ là một người tình tuyệt nhất, dành cho em yêu thương nhiều nhất, sẽ dạy em rất nhiều chuyện vui sướng.”

Thư Nhã Vọng gạt tay gã ra, ánh mắt trong suốt nhìn lại gã: “Nói xong chưa?”

Hai tay Khúc Uất Nhiên ôm lấy cô, đùa cợt nói: “Chỉ mới nói thôi thì không thể thỏa mãn anh.”

“Khúc Uất Nhiên.” Thư Nhã Vọng giơ tay cản khuôn mặt đang kê tới gần của gã, chăm chăm nhìn gã nói: “Có lẽ trong lòng anh, tình yêu có thể đem ra đùa giỡn, nhưng trong lòng tôi, yêu chỉ có một, cả cuộc đời chỉ có thể dành ột người, tôi yêu Tiểu Thiên, cũng chỉ yêu một mình anh ấy, anh ấy không ở bên tôi, quả thật tôi rất cô đơn, nhưng ngoài anh ấy ra, bất cứ người đàn ông nào chạm vào tôi, tôi đều cảm thấy mắc ói, đặc biệt là anh.”

Thư Nhã Vọng nói xong, ngưng lại một chút, nhìn gã nói: “Anh hãy tìm người nào muốn chơi cùng anh mà chơi, tôi không muốn chơi, cũng chơi không nổi, lại càng không thể là người anh có thể chơi đùa. Cho nên, làm ơn buông ra.”

Thư Nhã Vọng đứng yên, lạnh lùng nhìn Khúc Uất Nhiên, Khúc Uất Nhiên không nhúc nhích, cứ ôm Thư Nhã Vọng trong lòng, ánh mắt của gã chợt lóe lên, bỗng nhiên nhếch môi, khẽ cười: “Anh không buông, sẽ không buông, Nhã Vọng, em càng từ chối anh, anh lại càng muốn chinh phục em. Anh thấy, anh bị em mê hoặc đến mức sẽ mau chóng biến thái thôi.”

“Không phải anh sẽ mà là anh vốn là như vậy.” Thư Nhã Vọng tức giận, đấm thẳng vào hàm dưới của gã, Khúc Uất Nhiên tránh về phía sau, Thư Nhã Vọng lại lên gối vào đỉnh quần gã, Khúc Uất Nhiên buông tay ra cản cú thúc của cô, Thư Nhã Vọng giơ tay đẩy gã ra, mượn lực lùi về phía sau mấy bước, từ đường đi bộ lùi ra đường lớn, Khúc Uất Nhiên đứng thẳng người, vừa muốn nói gì đó bỗng nhiên về mặt chợt kinh hoảng nhìn Thư Nhã Vọng gào lên: “Coi chừng!”

Thư Nhã Vọng hơi ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn, cô thấy một chiếc xe con phóng thẳng về phía mình, ánh đèn xe chiếu vào đôi mắt nhúc nhối, Thư Nhã Vọng mở to mắt, sững sờ đứng đó, không biết nên trốn đi đâu, ngay lúc chiếc xe sắp chạm vào cô, một bóng người lao ra đẩy cô thật mạnh, kèm theo đó là tiếng thắng xe kìn kịt vang lên, Thư Nhã Vọng ngồi bệt dưới đất, chiếc xe màu trắng dừng lại, một người nằm ở phía kia, Thư Nhã Vọng run rẩy bước qua xem, bộ đồng phục quen thuộc, đáng người quen thuộc, Thư Nhã Vọng lấy tay che miệng, không dám kêu cái tên đó ra, Khúc Uất Nhiên đã chạy tới, đưa tay muốn chạm vào chàng trai bị đụng phải, lại bị Thư Nhã Vọng đẩy ngã ngồi xuống đất, cô mở miệng nói: “Đừng chạm vào cậu ấy.”

8. Chương 8: Bí Mật Của Hạ Mộc

“Hạ...Mộc.” Hai mắt Thư Nhã Vọng đỏ quạch, giọng cô run rẩy khẽ gọi tên của cậu, cô muốn ôm lấy cậu nhưng lại không dám chạm vào cậu, chỉ còn biết ngồi xõm bên cạnh cắn ngón tay, không ngừng quan sát cậu, trong lòng hoảng loạn, ngay cả hơi thở cũng không còn đều đặn.

“Hạ Mộc...” Thư Nhã Vọng đưa tay ra, run rẩy đặt lên bàn tay lạnh ngắt của cậu, giọng nói của cô còn lẫn cả tiếng khóc nức nở, cô rất sợ, rất sợ cậu sẽ rời xa cô, cô rất sợ mình chỉ vừa xoay người thì sẽ không còn nhìn thấy cậu yên lặng đứng một góc nhìn ra nơi khác nữa, cô...

Thư Nhã Vọng bật khóc: “Hạ Mộc, Hạ Mộc.”

Hạ Mộc vẫn đang nằm sấp trên mặt đất bỗng nhiên nhúc nhích ngón tay, sau đó gục đầu, chậm rãi đứng lên.

Thư Nhã Vọng nước mắt lưng tròng vội dìu cậu, lo lắng nói: “Đừng cử động, đừng cử động, em đừng đứng lên, có đau ở đâu không?”

Hạ Mộc đã đứng lên rồi, cơ thể cao gầy vẫn còn hơi khom khom, cậu cúi đầu, tóc mái rủ xuống che khuất đôi mắt, cậu vừa lấy mu bàn tay chùi lên đôi mắt vẫn lơ mơ nhìn không rõ, vừa ngẩng đầu lên bình thản nói: “Không sao, không có đụng trúng.”

Thư Nhã Vọng mở to mắt, nước mắt lại rơi xuống, cô vội vàng lấy tay phủ lên trán cậu, khóc: “Em ngốc thế, chảy máu rồi kia kìa!”

Hạ Mộc thần người, nhìn lên mu bàn tay mình, trên mu bàn tay toàn là máu, lúc này cậu mới biết đầu của mình bị thương, đôi mắt không nhìn rõ mọi thứ là do máu từ miệng vết thương chảy xuống, Hạ Mộc nghiêng đầu, tránh bàn tay của Thư Nhã Vọng, cậu tự bụm lấy vết thương, nói: “Em không sao đâu, không đau.”

“Sao rồi?” Khúc Uất Nhiên đi tới bên cạnh Thư Nhã Vọng, tỏ ra quan tâm hỏi Hạ Mộc: “Còn bị thương chỗ nào không? Tôi đưa cậu đi bệnh viện nhé?”

Hạ Mộc ngẩng lên, lấy một tay che vết thương một tay đẩy Khúc Uất Nhiên ra, lạnh lùng nói: “Cút. Anh không được phép tới gần Nhã Vọng.”

Khúc Uất Nhiên bị dáng vẻ của cậu dọa cho sững sờ, một lát sau mới hỏi ngược lại: “Tới gần thì sao?”

Hạ Mộc mặt đầy máu, ánh mắt tối tăm nhìn gã, lạnh lùng nói: “Thì giết anh.”

Cậu nói dứt câu, không đợi Khúc Uất Nhiên đáp lại, cũng không màng đến vết thương trên trán đã kéo Thư Nhã Vọng bỏ đi.

Cái tên đáng ghét này, vô cùng đáng ghét này, chỉ suýt chút nữa là gã đã hại chết Nhã Vọng.

Thư Nhã Vọng để mặc cho cậu kéo mình đi, đau lòng đi bên cạnh cậu, cô nhìn lên vết thương của cậu, liên tục nói: “Mình đi bệnh viện đi, đi bệnh viện nhé Hạ Mộc, máu vẫn chảy như thế làm sao mà được.”

Hạ Mộc tay bụm vết thương, nói như không hề gì: “Không sao đâu.”

Cậu nắm chặt tay của cô, đi thêm mấy bước, rồi mở cửa chiếc A8L đậu ven đường đẩy Thư Nhã Vọng vào bên trong, mình cũng ngồi vào theo, lúc đóng cửa lại cậu lạnh nhạt nói: “Đi thôi, về nhà.”

Thư Nhã Vọng vội nói: “Chú Trịnh, đi bệnh viện trước đã.”

“Sao thế?” Về mặt chú Trịnh chột nghiêm trọng.

Hạ Mộc che trán, thản nhiên nói: “Không có gì đâu, đừng nói với ông cháu.”

Chú Trịnh nhìn Thư Nhã Vọng như muốn hỏi, mắt Thư Nhã Vọng đỏ hồng chỉ khấn khoản nói: “Đi bệnh viện thôi, bệnh viện.”

Chú Trịnh gật đầu, nhanh chóng lái xe chạy đến bệnh viện, mé trán phải của Hạ Mộc phải may sáu mũi, đến hơn nửa đêm hai người mới trở lại đại viện quân khu.

Thư Nhã Vọng lo lắng nên đưa Hạ Mộc về phòng, cô vẫn áy náy nhìn chăm chăm lên chỗ băng trắng trên đầu Hạ Mộc, đôi mắt vẫn đỏ au, dáng vẻ như sắp khóc của cô, khiến cho người ta càng thêm yêu thương.

“Thật sự không có gì đâu mà.” Hạ Mộc ngồi trên giường nhìn cô bất đắc dĩ, lấy tay quệt nước mắt trên mặt cô, những giọt nước mắt vừa rơi xuống lại được cậu lau đi.

“Chị bị hù chết đấy.” Thư Nhã Vọng vẫn còn sợ, nói: “Nếu như em xảy ra chuyện gì thì phải làm sao hả? Lần sau không được làm như vậy, chị thà mình bị đụng phải, cũng không muốn để em bị thương đâu.”

Hạ Mộc muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ mím môi lại.

Thư Nhã Vọng ngồi xuống bên cạnh Hạ Mộc, hai người ngồi sòng vai trên giường, Thư Nhã Vọng nhìn quanh căn phòng quen thuộc, cảm thán: “Lâu lắm chị không tới nhà em rồi.”

Hạ Mộc cúi đầu ừ một tiếng, hàng lông mi dài trên đôi mắt, dưới ánh đèn để lại một cái bóng mờ, đặc biệt mang vẻ đẹp của tuổi thiếu niên.

Thư Nhã Vọng nhìn một hàng mô hình vũ khí quân đội được sắp trong tủ kính, cô bật dậy khỏi giường nhẹ nhàng bước qua, cầm lấy một chiếc máy bay chiến đấu đặt trên tay chơi đùa, rồi khẽ cười: “Em vẫn còn thích chơi mô hình nhỉ.”

Hạ Mộc mím môi: “Em không chơi lâu rồi.”

“Thật à? Hồi nhỏ em rất thích chơi mà. Ngày nào cũng chỉ chơi mô hình, chị nói chuyện với em, em cũng không thèm để ý.” Thư Nhã Vọng nghiêng đầu cười: “Chị mà không để em chơi, em còn cần chị nữa.”

Thư Nhã Vọng giơ tay phải lên như khoe khoang, chỉ vào dấu răng mờ mờ gần như không còn nhìn rõ trên cổ tay: “Xem đi, ở đây còn có kỉ niệm của em cho chị nè.”

Hạ Mộc quay đầu đi, hình như cậu nghĩ tới điều gì đó nên khóe môi nhếch lên thật nhẹ, Thư Nhã Vọng vui vẻ, lại quay sang nhìn mô hình đồ chơi trong tủ kính, bỗng có gì đó lóe lên, đôi mắt Nhã Vọng bị thứ đó hấp dẫn, cô thấy một sợi dây chuyền xinh xắn được treo trên mô hình chiếc xe tăng Tiger, trên sợi dây chuyền còn có hai chú cá hôn môi đáng yêu, Thư Nhã Vọng tò mò, cầm lên xem: “Này...Sợi dây chuyền này đẹp quá.” Nhìn nó trông quen thật.

Hạ Mộc thấy cô cầm thứ đó, ngay lập tức hoảng hốt nhào tới muốn giành lại sợi dây chuyền.

Thư Nhã Vọng bèn giấu sợi dây về phía sau, lại giống như khi còn nhỏ trên cậu: “Này! Em kích động như vậy làm gì?”

“À, chị biết rồi.” Thư Nhã Vọng vừa tránh Hạ Mộc cướp lại vừa cười hỏi: “Không phải em có bạn gái rồi đấy chứ?”

“Không có.” Hạ Mộc vươn tay qua giật lại, Thư Nhã Vọng chạy vòng tròn, chạy tới chạy lui nhất định không để cho cậu bắt được cô, còn nói đùa với cậu: “Ha ha, nói chị nghe xem, chị rất tiến bộ, không cấm em yêu sớm đâu.”

Hạ Mộc lấy không được sợi dây, bực mình nói: “Không giỡn nữa, trả lại cho em.”

“Thứ này mua tặng cho cô gái em thích.” Thư Nhã Vọng dừng lại đứng bên cạnh giường, kết luận kiểu như mình hiểu rồi: “Chắc chắn là vậy rồi.”

Hạ Mộc bị nói trúng tim đen, mặt đỏ lựng lên, cậu bước lại bắt lấy hai tay Thư Nhã Vọng, Thư Nhã Vọng đứng không vững, tay lại không có chỗ vịn, lúc cậu xông tới, cô liền ngã về phía sau, Hạ Mộc lại không buông tay cô nên cũng té xuống theo Thư Nhã Vọng, hai người ngã sấp lên nhau trên chiếc đệm mềm mại đàn hồi, Thư Nhã Vọng bị đè xuống trên giường nhưng lại không cảm thấy đau, khi cô quay mặt sang thì thấy Hạ Mộc nằm đè trên người mình, mặt bắt chợt đỏ lên, khuôn mặt cả hai rất gần nhau, đầu mũi chạm phải đầu mũi, hơi thở ôm lấy hơi thở, trái tim chồng lên trái tim, sự gần gũi làm cho người ta xấu hổ, bầu không khí vô cùng mờ ám.

Ánh mắt của Hạ Mộc tối tăm mơ hồ, cậu thiết tha nhìn chăm chăm vào Thư Nhã Vọng, khuôn mặt cũng hơi hồng, trái tim cậu lại đập quá nhanh, cứ nảy rồi lại nảy lên, giống như có ma quỷ thúc giục, cậu hơi cúi đầu, Thư Nhã Vọng ngẩng nhìn cậu, cảm giác trên môi mình bị chạm khẽ một cái, Thư Nhã Vọng không tin nổi trông to hai mắt, Hạ Mộc rất căng thẳng nhưng cậu không dừng lại, cậu lại chạm nhẹ lên môi cô lần nữa, khẽ khẳng định một nụ hôn lên đó, cậu không biết hôn môi, chỉ chạm nhẹ vào một cái, sau đó thì để môi mình trên môi cô, bàn tay cậu nắm thật chặt lấy tay cô, không phải vì kiểm chế cô, cậu chỉ vô thức nắm chặt lấy nó, lòng bàn tay cậu rịn toàn mồ hôi, lại không biết là của cậu hay là của cô.

Thư Nhã Vọng sau khi hoảng hồn thì tỉnh táo lại, cô nghiêng đầu tránh đôi môi của Hạ Mộc, cô dùng vai đẩy cậu ra nhưng Hạ Mộc không nhúc nhích.

“Hạ Mộc!” Thư Nhã Vọng gọi khẽ tên của cậu, giọng sượng sùng.

Ánh mắt Hạ Mộc lóe lên, cậu vùi mặt mình vào cổ cô, sau đó khẽ khàn kè bên tai cô hỏi: “Chị sẽ không quan tâm tới em nữa sao?”

Khuôn mặt Thư Nhã Vọng rất đỏ rồi, tim cũng đập rất nhanh, cô cứng người để mặc cậu dè, nói khẽ: “Không đâu.”

Hạ Mộc cắn môi nói bên tai cô: “Em thích chị.”

Thư Nhã Vọng không ngờ cậu lại thẳng thắn nói ra như vậy, thẳng thắn đến mức muốn trút hết nỗi lòng như không còn cách nào có thể kiềm nén chúng lại được nữa, Thư Nhã Vọng nhúc nhích khóe môi, cắn trọng nói: “Hạ Mộc, em chỉ quen ỷ lại vào chị thôi.”

Hạ Mộc xoay khuôn mặt cô lại, rất nghiêm túc cũng rất cố chấp nhìn cô nói: “Không, em thích chị.”

Nếu như có thể, Thư Nhã Vọng cũng muốn mình có thể đáp lại cậu, nếu như có thể, cô thực sự hi vọng mình có thể an lạc hạnh phúc cho cậu, nếu như có thể cô thật lòng muốn trao cho chàng trai này thứ tình cảm mà cậu mong muốn. Thư Nhã Vọng thích Hạ Mộc, cô thật sự mong cậu có thể cười một lần, cho dù chỉ kéo nhẹ khóe môi, cho dù bờ môi chỉ hơi nhếch lên cũng được, cô chân thành hi vọng cậu có thể cười một lần. Nhưng... có những việc ngay cả bản thân mình cũng không có cách nào kiểm soát được.

Thư Nhã Vọng cụp mắt, khó nhọc nói: “Hạ Mộc à, chị chỉ xem em là em trai.”

Hạ Mộc không nói gì, cậu chỉ lấy sợi dây chuyền trong tay Thư Nhã Vọng ra, sau đó mở móc khóa rồi đeo lên trên cổ Thư Nhã Vọng, bàn tay chạm nhẹ lên đôi cá hôn môi, sau đó lại nhìn cô nói: “Chị hãy đeo nó, được không? Luôn đeo nó nhé.”

Đó là sợi dây chuyền cậu đã muốn tặng cho cô, ba năm trước, cậu mười bốn tuổi, cậu không hiểu tình yêu, cậu chỉ biết, đó là sợi dây chuyền mà cô thích, cho nên cậu đã cầm thẻ ngân hàng đi mua nó, chiếc thẻ đó là mẹ cậu cho cậu, cậu chưa từng dùng tới. Nhưng ngày hôm đó cậu đã dùng tới nó, cậu mua sợi dây chuyền về những tưởng sẽ tặng lại cho cô, hi vọng được nhìn thấy nụ cười dịu dàng của cô dành cho cậu, hi vọng cô có thể vui vẻ ôm cậu vào lòng.

Nhưng...cậu không dám tặng cô, chưa bao giờ có cam đảm. Bản thân cậu cũng không biết tại sao mình không dám mang đi tặng cô. Giống như tặng đi rồi, thì một bí mật nào đó cũng sẽ bị phát hiện theo.

Hôm nay, cuối cùng cậu cũng làm được, cuối cùng cậu đã có thể đem cái bí mật đó nói cho cô hay, có lẽ từ hôm nay trở đi, cô không bao giờ còn cười với cậu thân thiết như vậy nữa, nhưng, cậu không hối hận, cậu muốn cô biết, cậu thích cô, và cậu sẽ mãi mãi thích cô như vậy.

“Nếu đó là điều em muốn.” Bàn tay Thư Nhã Vọng vuốt lên mái tóc mềm mại của cậu: “Chị sẽ luôn đeo nó.”

Ánh mắt Hạ Mộc dần trở nên u ám, cậu không nói chuyện, từ lâu cậu đã biết mình không thể có được Thư Nhã Vọng, từ lâu cậu đã biết thế, nhưng cậu vẫn không muốn buông cô ra, cậu lại dùng hết sức mình ôm cô vào trong lòng, cậu vùi mặt bên cổ cô, hai mắt đau xót, trái tim cũng ê ẩm theo, cậu không muốn buông cô ra, không muốn...

Chương 8b: Không phải chỉ “thôi” không đâu

Tờ mờ sáng ngày hôm sau, Thư Nhã Vọng mơ mơ màng màng tỉnh lại, cô quay đầu nhìn Hạ Mộc thấy cậu vẫn còn khép hai mắt như đang ngủ rất say, có điều giữa hàng lông mày thường khẽ chau lại cho thấy cậu ngủ không được yên giấc, phía dưới bông mắt còn có quầng thâm, Thư Nhã Vọng thở nhẹ một hơi dài, Hạ Mộc cứ ôm chặt lấy cô cả một đêm, cậu không làm gì cả chỉ biết ôm lấy cô, giống như một đứa trẻ sắp bị người ta bỏ rơi, cổ găng niu chặt lấy, có thể nào cũng không chịu buông tay. Hạ Mộc như thế làm cô không thể nào có thể bắt cậu buông ra cho bằng được, nên cô chỉ đành mặc kệ cho cậu ôm mình đến gần sáng.

Cô nhẹ nhàng cầm bàn tay Hạ Mộc đang đặt bên hông mình bỏ ra, có lẽ bởi cậu đang ngủ nên Hạ Mộc không hề nhúc nhích, Thư Nhã Vọng ngồi dậy bước xuống giường, cô nhẹ nhàng đi ra cửa, chậm rãi mở cửa phòng, lại không thể không quay đầu lại nhìn cậu thiếu niên đang nằm trên giường một lần nữa, cậu vẫn còn giữ tư thế ngủ vừa nãy, tạm biệt, Hạ Mộc. Thư Nhã Vọng nói không ra tiếng, sau đó cúi đầu đi ra ngoài, cô không để ý thấy hai bàn tay của chàng trai đang ngủ trên giường chậm chậm nắm chặt lại.

Đi ra khỏi biệt thự nhà Hạ Mộc, cô lại quay lại nhìn thêm một lần nữa phòng của cậu, phía sau cửa sổ bằng kính của căn phòng, một bóng người chợt nhoáng lên, Thư Nhã Vọng hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn giả bộ như không nhìn thấy gì, chỉ khẽ cúi đầu, bước đi nhanh chóng.

Về tới nhà, cô lại bị mẹ mắng cho, bà Thư la cô đi suốt đêm không về, Thư Nhã Vọng giải thích rằng mình phải chăm sóc cho Hạ Mộc bị thương, ông Thư vừa nghe nói Hạ Mộc bị thương thì đã lo lắng, vội vàng hỏi, lúc biết được thì ra là do cô nên Hạ Mộc bị liên lụy thì ông rất tức giận, chỉ vào mặt Thư Nhã Vọng nói: “Lần sau con mà để Hạ Mộc gặp chuyện nguy hiểm, thì ba không tha cho đứa con gái như con đâu, có nghe chưa?”

“Con biết rồi. Không có lần sau đâu.” Thư Nhã Vọng gật đầu uể oải, nhìn ba cô tức giận mà nghĩ, nếu như ba biết Hạ Mộc thích mình, không biết ba sẽ ra sức ngăn cản, hay là ngay lập tức đóng gói mình lại giao cho Hạ Mộc nhỉ?

Cô đoán có lẽ là ý sau, ba là người có ơn phải trả, chỉ cần nghe thấy Hạ Mộc muốn gì thì không chừng mắt chưa kịp chớp đã giao cho cậu.

Thư Nhã Vọng nằm lên giường, bất giác lại đưa tay vuốt ve sợi dây chuyền trên cổ, cuối cùng không kiềm được lại cầm trong tay xem xét kỹ lưỡng, trên sợi dây chuyền bạc có hai chú cá hôn môi đang chu môi, hạnh phúc trao nhau nụ hôn. Sợi dây chuyền thật đẹp, rất hợp với chòm sao song ngư của mình.

A, trong đầu Thư Nhã Vọng chợt hiện lên một ý nghĩ, cô bỗng nhiên nhớ tới sợi dây chuyền này mình đã từng nhìn thấy rồi, mấy năm trước, cửa hàng rực rỡ đó, tủ trưng bày lộng lẫy, mình đứng ngoài tủ kính nhìn vào, vẻ mặt ao ước nhìn nó, đây...chẳng phải là sợi dây chuyền đó sao? Thì ra, khi đó cậu, đã thích cô rồi sao? Cô thở dài khe khẽ, đặt tay lên sợi dây chuyền có đôi cá hôn môi trên cổ, cảm giác lạnh lạnh rất giống Hạ Mộc.

Cô nắm chặt sợi dây chuyền trong tay không biết phải làm sao cho đúng. Ôi, phiền quá! Một mình Khúc Uất còn chưa giải quyết được, giờ lại thêm một Hạ Mộc!

Thư Nhã Vọng trở mình nằm trên giường, úp mặt vào gối, yên lặng suy nghĩ, Tiểu Thiên ơi, Tiểu Thiên, anh mau quay về đi, quay về đi.

Ngày kế tiếp, mọi việc cũng giống như trước đây, đi làm tan ca về nhà thì ngủ, đi làm tan ca về nhà lại ngủ, nhưng quan hệ của Thư Nhã Vọng và Hạ Mộc đã thay đổi rất nhiều, Hạ Mộc không còn thích ở gần Thư Nhã Vọng như trước đây nữa, Thư Nhã Vọng mở cửa nhà ra, cũng không còn nhìn thấy Hạ Mộc yên lặng ngồi trong phòng làm bài tập nữa, mỗi lần cô muốn tìm ai đó đi ra ngoài chơi, ngón tay vừa bấm tới số của Hạ Mộc thì không biết tại sao lúc nào cũng lướt qua.

Cho dù cùng ở trong một đại viện, hai người cũng rất ít khi gặp nhau, khó khăn lắm mới chạm mặt cậu một lần, bất giác Thư Nhã Vọng cũng đỏ mặt lên, cô thấy xấu hổ bèn cúi đầu, chưa để cô nói gì đó thì Hạ Mộc đã đi rất xa rồi.

Thư Nhã Vọng nhìn bóng dáng Hạ Mộc mà thở dài, nhưng cô không thể không chấp nhận những thay đổi này. Có nhiều người, không thể làm người yêu cũng không còn làm bạn bè được nữa. Thư Nhã Vọng vẫn giữ đúng lời hứa của mình, mỗi ngày đều đeo sợi dây chuyền có đôi cá hôn môi, đôi khi, lúc xe của nhà Hạ Mộc chạy ngang qua trước mặt cô, cô thường hay nhìn vào cửa sổ xe, dù không nhìn thấy gì bên trong khung cửa sổ màu đen, nhưng cô có thể cảm thấy cậu thiếu niên đó bên phía kia cửa sổ, cũng đang nhìn cô, nhìn sợi dây chuyền trên cổ cô.

Mùa hè nóng bức mau chóng trôi xa, Thư Nhã Vọng trên công trường rất cẩn thận tránh né Khúc Uất Nhiên, cô rất sợ mình lại tình cờ gặp phải gã ta, chỉ cần nhìn thấy người có vóc dáng tương tự như Khúc Uất Nhiên hay là nghe được giọng nói giống của Khúc Uất Nhiên, cô sẽ chạy trốn thật nhanh.

Tiêu Tuyết nói với vẻ rất khinh bỉ: “Em coi em kìa, mắc phải bệnh sợ Khúc Uất Nhiên rồi. Đáng sợ vậy sao?”

Thư Nhã Vọng chui từ dưới gầm bàn ra ngoài: “Em có sợ anh ta đâu, tại em không muốn lời thôi dài dòng với anh ta.”

Tiêu Tuyết chỉ ra ngoài cửa sổ, hoảng hồn kêu một tiếng: “A, Khúc Uất Nhiên tới!”

Thư Nhã Vọng vừa nghe thấy thế đã lui xuống gầm bàn, căng thẳng nói: “Nhất định đừng cho anh ta vào đây.”

Tiêu Tuyết cười ha ha: “Còn nói em không sợ anh ta.”

Thư Nhã Vọng biết mình bị lừa rồi, nhăn nhăn mũi, thở hổn hển chui ra, nhào về phía Tiêu Tuyết đang trưng ra vẻ mặt như cười trên nỗi đau của người khác: “Đồ xấu xa! Để coi em trị chị như thế nào.”

Tiêu Tuyết thè lưỡi tinh nghịch, trốn tránh Thư Nhã Vọng, lấy túi xách đưa cho cô lấy lòng nói: “Ha ha, hết giờ làm rồi hết giờ làm rồi, đừng phí thời gian đánh chị nữa.”

Thư Nhã Vọng cầm túi xách, xem đồng hồ, quả thật tới giờ tan làm rồi, cô nhướng mày, quyết định tha cho cô ấy một con đường sống, mai lại trị tội tiếp: “Đi thôi, hết giờ rồi.”

Hai người mang túi xách, nói nói cười cười bước ra khỏi công trường, đi được một đoạn, Tiêu Tuyết vô cùng xúc động kéo Thư Nhã Vọng lại nói: “Nhìn kìa! Nhìn kìa, đẹp trai thế.”

Thư Nhã Vọng lập tức nghiêng người nhìn qua: “Gì? Gì?”

“Kìa!” Tiêu Tuyết ra sức đánh mắt về phía bên phải: “Nhìn kìa, hình như anh ta lại cười với chị đấy! Ôi trời, đẹp trai quá đi!”

Thư Nhã Vọng chớp mắt nhìn theo hướng đó, thì thấy một chàng trai khôi ngô đứng bên phía đường đối diện đang nhìn cô mỉm cười, Thư Nhã Vọng ngạc nhiên, bỗng hô lên một tiếng, vui vẻ chạy lên phía trước, nhào vào trong lòng anh.

Chàng trai tươi cười đón lấy cô, dùng sức ôm chặt cô vào trong ngực, cậu nói bằng giọng trầm trầm: “Anh về rồi, Nhã Vọng.”

Thư Nhã Vọng ôm chặt lấy tấm lưng dày rộng rắn chắc, cọ tới cọ lui trong lòng anh, nũng nịu nói: “Em nhớ anh.”

Đường Tiểu Thiên hôn lên lớp tóc mềm mại trên đỉnh đầu cô, ánh mắt nồng nàn tình cảm: “Anh cũng nhớ em.”

Tiêu Tuyết sụp vai ảo não, lắc đầu quay người bỏ đi, trời ạ, thì ra là bạn trai của Thư Nhã Vọng. Cái con bé này, thật là, thật là hạnh phúc quá đi thôi!

Đúng lúc này, có một chiếc xe con lướt qua bên cạnh cô, dừng lại trước chỗ Đường Tiểu Thiên và Thư Nhã Vọng đang ôm nhau, kèn xe kêu tin tin mấy tiếng, sau đó cửa sổ xe mới hạ xuống, Khúc Uất Nhiên ngồi trên ghế lái, nhào đầu ra ngoài: “Tiểu Thiên! Lâu lắm không gặp cậu.”

Thư Nhã Vọng vừa nghe thấy tiếng Khúc Uất Nhiên, bắt giắc hơi cứng người lại, cô quay lại trừng ánh mắt dữ dằn nhìn gã, Khúc Uất Nhiên lại không hề hấn gì, còn vô cùng tiện nháy mắt với cô, Thư Nhã Vọng tức lắm dù không thể đi tới cho gã một cái tát.

Đường Tiểu Thiên nắm tay Thư Nhã Vọng, tươi cười bước lại: “Đại ca, lâu lắm không gặp.”

Hai người bắt tay nhau, còn nắm tay thành quả đấm huých một cái, họ cười với nhau, người khác nhìn vào sẽ cho rằng quan hệ rất tốt.

Khúc uất Nhiên có vẻ rất vui khi gặp Đường Tiểu Thiên, chỉ về ghế sau xe nói: “Đi nào, lên xe đi, anh mời cơm.”

Thư Nhã Vọng kéo Đường Tiểu Thiên lại, đánh mắt ra hiệu mình không muốn đi với cậu.

Đường Tiểu Thiên lại nắm chặt tay cô thêm chút nữa, cúi đầu dịu dàng nói: “Không sao đâu.”

Thư Nhã Vọng ngược lên nhìn Đường Tiểu Thiên, cô cảm thấy thì ra anh đã trở nên trưởng thành, chừng chạc như vậy rồi, chỉ một câu nói đã cho cô cảm giác an tâm khó mà diễn tả nổi.

Thư Nhã Vọng gật đầu, bước theo Đường Tiểu Thiên lên xe, hai người ngồi vào ghế sau. Khúc Uất Nhiên nhìn thoáng qua họ trong kính chiếu hậu, bàn tay hai người vẫn luôn nắm chặt lấy nhau, như một giây cũng không muốn tách rời.

Thư Nhã Vọng biết rõ Khúc Uất Nhiên đang âm thầm quan sát hai người họ, Thư Nhã Vọng vừa tức giận nhặt cà rốt mình không thích cho vào chén vừa cười nói: “Còn một năm nữa.”

Trong mắt Thư Nhã Vọng rất vui vẻ, Đường Tiểu Thiên quay sang đối diện với Thư Nhã Vọng, Khúc Uất Nhiên dựa người trên ghế, nụ cười rục rờ nhắc lại những chuyện trong doanh trại quân đội trước đây cùng Đường Tiểu Thiên.

Thư Nhã Vọng vừa ăn vừa nghe chuyện này chuyện kia, có lúc cô nghe thấy Đường Tiểu Thiên sang sang hỏi chuyện.

“Lần này cậu về nghỉ bao lâu?” Khúc Uất Nhiên lại hỏi, ánh mắt gã hiện lên tia xảo quyệt, bàn chân lén lút khẽ chạm nhẹ lên chân Thư Nhã Vọng dưới bàn.

Thư Nhã Vọng vội rút chân về phía sau, vẻ mặt tức giận trùng mắt với gã, Khúc Uất Nhiên không nhìn cô nhưng lại nở một nụ cười cợt nhả.

“Nghỉ đông được một tháng.” Đường Tiểu Thiên thật lòng đáp, rồi quay đầu lại nhìn Thư Nhã Vọng đã ngừng ăn, dịu dàng hỏi: “Em ăn no chưa”

Thư Nhã Vọng gật đầu: “Ừm.” Không phải cô ăn no rồi mà là nhìn thấy tên đó là ăn không vô!

“Vây em về nhà trước nhé, anh với đại ca lâu rồi không gặp, muốn đi uống chút rượu trò chuyện với nhau.”

Thư Nhã Vọng không vui nhìn anh chằm chằm.

Đường Tiểu Thiên cười ảm áp: “Đi thôi, ngoan nào.”

Thư Nhã Vọng vẫn khăng khăng nhìn cậu, tuy trong lòng rất không vui nhưng miệng vẫn hé ra, ngoan ngoãn gật đầu: “Được rồi, anh đi nhé.”

Đường Tiểu Thiên gật đầu, Thư Nhã Vọng cầm lấy áo khoác vừa định đứng lên thì lại bị Đường Tiểu Thiên kéo lại, Thư Nhã Vọng rất kinh ngạc, ngây ngẩn nhìn anh, Đường Tiểu Thiên lại cười rồi hôn lên môi cô một cái, sau đó xoa xoa tóc cô nói: “Đừng giận, anh sẽ đến tìm em nhanh thôi, được không?”

Mặt Thư Nhã Vọng đỏ rần, không ngờ rằng Đường Tiểu Thiên bây giờ lại có gan lớn như vậy, trước đây chuyện hôn trộm nhau chỉ có một mình cô dám làm! Còn...còn bây giờ anh dám làm thế, nhưng nó lại khiến trái tim cô đập rộn rã, mặt mày đỏ hồng, trong lòng rất thích thú.

Thư Nhã Vọng ráng cười, gật đầu, hờn dỗi lườm anh, bỏ lại một câu anh trở về sớm một chút rồi bước chân sáo ra về.

Ánh mắt Đường Tiểu Thiên dõi theo Thư Nhã Vọng, cho đến khi cô ngồi vào xe taxi mới cười cười thôi không nhìn nữa.

Khúc Uất Nhiên cũng nhìn theo bóng lưng Thư Nhã Vọng nói: “Quả là một cô gái dễ dàng thỏa mãn.”

Chỉ một nụ hôn nho nhỏ như thế mà có thể là cô ấy vui vẻ như vậy. Đường Tiểu Thiên quay đầu lại, nhìn Khúc Uất Nhiên cười: “Đại ca, lâu rồi chúng ta không có so tài. Đi luyện đi?”

Khúc Uất Nhiên chau mày, bỗng cười như hiểu ra, gật đầu nói: “Được, đi thôi.”

Khúc Uất Nhiên chở Đường Tiểu Thiên tới một sân bóng rổ bỏ hoang, bởi vì ngoài trời rất lạnh nên trên sân bóng rổ không có ai, Đường Tiểu Thiên và Khúc Uất Nhiên đều cởi áo khoác ra, sắc trời dần tối, Đường Tiểu Thiên nhìn Khúc Uất Nhiên hỏi: “Đại ca, muốn tôi nhường cho anh không?”

Khúc Uất Nhiên cười cợt: “Nhóc con, tiến bộ đấy, lời này cũng nói ra được.”

Đường Tiểu Thiên không cười nữa: “Vây tôi không khách sáo.”

Nói dứt, anh đã vung nắm đấm lên, giáng xuống một quyền, Khúc Uất Nhiên không tránh được, cơ thể rắn chắc bị trúng một đấm, Đường Tiểu Thiên nhân lúc gã còn chưa đứng vững, xoay người đá thêm một cú, Khúc Uất Nhiên đỡ bằng hai tay nhưng vẫn bị cú đá của Đường Tiểu Thiên khiến cho phải thụt lùi về sau mấy bước.

Cánh tay Khúc Uất Nhiên bị đá trúng tê dại, gã nói: “Hừ, càng ngày càng lợi hại đấy.”

Đường Tiểu Thiên lắc đầu: “Là anh nhường đấy thôi.”

Khúc Uất Nhiên cười, xiết chặt nắm tay tấn công, thi đấu độ sức chính thức bắt đầu, Đường Tiểu Thiên rất giỏi đánh nhau, Khúc Uất Nhiên cũng không yếu, có điều, cho dù là trước đây hay bây giờ, Khúc Uất Nhiên cũng chưa từng thắng được Đường Tiểu Thiên. Lần nào cũng bị anh kìm chặt nằm trên đất, nhưng cho dù là vậy, Khúc Uất Nhiên vẫn rất thích đấu với Đường Tiểu Thiên, bởi vì để ô hôi tuôn đầm đìa, toàn thân dậy lên cảm giác đau đớn bất lực khiến gã cảm thấy rất thoải mái, vô cùng sung sướng.

Khúc Uất Nhiên thở hổn hển nằm trên nền xi măng lạnh ngắt, nhìn lên những ngôi sao lấp lờ trên nền trời, cười ha hả: “Tiểu Thiên ạ, cậu vẫn như vậy, không giấu diếm được suy nghĩ của mình.”

Đường Tiểu Thiên mướt mồ hôi đi qua, đưa tay kéo Khúc Uất Nhiên té nằm trên mặt đất lên, sau đó nhìn chăm chăm vào gã, lạnh lùng cảnh cáo: “Đại ca, con gái trên đời này rất nhiều, anh đừng đụng tới Nhã Vọng của tôi. Nếu không lần sau, tôi thật sự sẽ không khách sáo nữa.”

“Lần này cậu cũng đâu có nương tay hả.” Khúc Uất Nhiên nhếch miệng, đau đớn như kim châm vào tim, gã giơ tay xoa một cái, cười nhạt: “Bốn tháng, tôi gặp cô ấy đến giờ đã được bốn tháng.”

Khúc Uất Nhiên đứng thẳng người lên, lồng ngực lại đau nhói, gã lại ngồi xuống đất, ngẩng đầu nhìn Đường Tiểu Thiên, tức cười nói: “Nếu thật lòng tôi muốn chạm đến cô ấy, cô ấy đã bị tôi ăn từ lâu, một mẫu vụn cũng chẳng còn.”

Đường Tiểu Thiên xiết chặt nắm tay giơ lên, Khúc Uất Nhiên không tránh né lại nói tiếp: “Chỉ nói giỡn thôi mà.”

Nắm đấm của Đường Tiểu Thiên khựng lại, nắm lấy áo gã nói: “Giỡn à? Anh có biết làm như vậy sẽ khiến Nhã Vọng hoảng sợ không?”

Khúc Uất Nhiên chụp lấy tay anh gỡ ra: “Các người thật, quá nghiêm túc, một người hai người đều như vậy, không biết đùa giỡn.”

Gã cố gắng đứng lên, nhặt lấy áo khoác trên đất, cười như không có gì xảy ra: “Đời người, chẳng qua cũng chỉ là một cuộc chơi.”

“Khúc Uất Nhiên!” Đường Tiểu Thiên lạnh nhạt gọi tên gã.

Khúc Uất Nhiên khoác một cánh tay trên vai Đường Tiểu Thiên, một tay ôm ngực: “Tiểu Thiên, cậu bẻ gãy xương sườn anh rồi, đau quá.”

Đường Tiểu Thiên đưa tay ra đỡ lấy gã, buồn bực nói: “Mới gãy ba cái thôi, nhẹ lắm rồi.”

“Quá đáng quá, chẳng qua cũng chỉ là một đứa con gái thôi mà.”

Đường Tiểu Thiên nói rất chắc chắn: “Đối với tôi thì không phải chỉ “thôi” không đâu.”

“Được rồi, đừng giận nữa.” Khúc Uất Nhiên vỗ lên vai anh, cười có chiều suy nghĩ: “Anh chú chỉ muốn thử xem cô ấy có đáng hay không thôi.”

“Đáng cái gì?”

Khúc Uất Nhiên cúi đầu cười: “Có đáng để cậu yêu cô ấy như thế không thôi.”

9. Chương 9: Ngoại Truyện Về Khúc Uất Nhiên

Khúc Uất Nhiên là con riêng, người đàn ông nó gọi là ba mỗi tháng chỉ tới gặp nó hai, ba lần, mỗi lần người đó tới mẹ nó đều rất vui vẻ, chăm sóc chu đáo chân thành thật lòng, sau đó thì tìm mọi cách moi được tiền trong túi của người đó, khi người đó vừa đi, ly trà uống còn chưa lạnh, một gã đàn ông khác từ nhà bên cạnh bước ra ôm lấy tình nhân của gã, đếm tiền rồi ngược đãi nó.

Ngay từ đầu Khúc Uất Nhiên đã rất căm hận bọn họ, nhưng vẫn không nói gì cho đến sau này, cuối cùng nó đã có thể cười trên nỗi đau của bọn họ, nó thường hay nghĩ, đến cùng là ba nó phát hiện ra chuyện này lúc nào? Đợi đến lúc ông ta phát giác thì mẹ đàn bà hèn hạ sẽ bị ba nó giết chết ra sao?

Có lẽ, ba của nó đã biết từ lâu chỉ có điều không nói ra mà thôi? Thế thì, ông ta phải giết chết mẹ đàn bà hèn hạ đó thế nào đây?

Từ lúc bắt đầu học cấp hai, Khúc Uất Nhiên đã có rất nhiều bạn gái, có lẽ những cô gái này thích nó vì vẻ bề ngoài của nó, cũng có thể là thích tiền trong túi nó, hoặc những thứ hàng hiệu trên người nó. Nhưng nó chưa bao giờ cảm thấy mình thật lòng yêu bọn họ, cho dù là thích thì cũng không, mỗi lần có người nói với nó rằng yêu nó, nó cảm thấy thật giả tạo, thật buồn cười.

Nhưng hề có con gái hỏi nó: anh yêu em hay không yêu em, nó nhất định đáp rằng: yêu chứ, anh rất yêu em.

Đúng vậy, rất yêu, rất yêu việc làm tình với em, chỉ khi làm chuyện đó, nó mới cảm thấy yêu thương một chút mà thôi.

Thứ nó yêu lại không phải là tiếng thở gấp gấp của đàn bà khi nằm dưới người nó, mà là mỗi lần nó chìm trong giây phút trên đỉnh phóng túng.

Tình yêu đối với Khúc Uất Nhiên quả thực chỉ là một trò chơi, trên thế giới này còn có tình yêu chân chính không? Không có, thế giới chốn này đã lấp đầy dục vọng và mùi vị của tiền tài, tình yêu đã tuyệt chủng từ lâu, những chuyện đại loại như thế, chỉ còn gặp trong mơ mộng của những cô gái nhỏ tẻ nhạt mà thôi.

Trước khi vào quân đội, Khúc Uất Nhiên vẫn tin chắc chắn như thế, cho đến khi gã gặp Đường Tiểu Thiên.

Ngày đầu tiên trong quân doanh, lúc gã bước vào ký túc xá, trong ký túc xá vắng vẻ chỉ có một người, người này đang ngồi vui đùa viết gì đó trên bàn, cậu ta nghe tiếng cửa mở, lập tức ngồi thẳng dậy, khi quay sang, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu rọi lên người cậu ta, cậu ta cười lớn, nụ cười bất chợt làm cho đôi má lúm đồng tiền nho nhỏ mà thật sâu trên gương mặt rõ hơn, chúng làm cho cậu ta càng thêm anh tuấn. Hương vị trên người cậu ta mang tới cảm giác như ánh mặt trời, cảm giác đó hoàn toàn tương phản với bản thân của gã.

Cậu ta bước tới, vươn tay cười: “Đường Tiểu Thiên.”

Khúc Uất Nhiên bắt tay cậu ta cười: “Khúc Uất Nhiên.”

Lính mới nhận ngũ cũng rất thích viết thư, viết thư là cách duy nhất để liên lạc với người bên ngoài, mỗi buổi tối, những lính mới trong ký túc xá đều ngồi bên bàn viết thư, viết cho bạn học, viết cho ba mẹ, viết cho thầy giáo, những ai có thể viết mọi người đều viết một lần.

Những người lính dày dạn kinh nghiệm nói: Lính mới đều như vậy cả, nhưng chưa tới ba tháng thì sẽ không còn ai viết thư nữa.

Quả nhiên đúng y như lời, sau ba tháng, ngoài mấy người có bạn gái, những người khác hầu hết đều không viết gì nữa. Thứ nhất là lười viết, thứ hai là do những bức thư gửi ra ngoài thường không có ai hồi âm.

Những người lính lão luyện còn nói: Lính mới đều như vậy, chưa tới nửa năm, bạn gái đều bỏ chạy hết, chúng đều bị cho đội nón xanh (bị cấm sừng).

Người có kinh nghiệm đúng là người có kinh nghiệm, lời nói ra luôn là những lời có lý, sau nửa năm, cuối cùng đã có những người không nhận được thư của bạn gái nữa, họ len lén trốn trong chăn mà khóc.

Nhưng Đường Tiểu Thiên vẫn viết thư như trước đây, sáng trưa tối, một ngày ba lần, sau khi viết xong, giờ luyện tập sáng sớm ngày hôm sau khi đều gửi chúng đi, tiểu đội trưởng cười cậu ta: có người đàn ông nào lại có nhiều chuyện để viết như vậy, cậu đừng gọi là Đường Tiểu Thiên nữa, gọi cậu là Đường Tam Phong đi.

Đường Tiểu Thiên vuốt vuốt mũi cười trừ trong tiếng cười ồ của mọi người, cậu ta có vẻ ngại ngùng.

Đường Tiểu Thiên nhận được thư cũng rất cố định, mỗi tuần ít nhất cũng có bốn, năm lá thư, cậu có một ngăn kéo, không để gì trong đó mà chỉ chuyên dùng cất giữ những bức thư mà cô bạn gái yêu quý của cậu ta viết, cậu ta sắp xếp chúng theo thứ tự, rất ngay ngắn, xếp thành từng chồng để vào một chỗ.

Có một lần tiểu đội trưởng đưa cho Khúc Uất Nhiên một phong thư to, bảo gã khi về ký túc xá thì nhân tiện giao cho Đường Tiểu Thiên, Khúc Uất Nhiên nhận phong thư, nghĩ một lúc, gã đoán bên trong là một lá thư rất to bản. Nhìn phong thư, bên trên dùng bút lông đen viết địa chỉ của đơn vị đóng quân, chữ rất đẹp, phía dưới đề: Thư Nhã Vọng.

Nhã Vọng? Khúc Uất Nhiên thì thầm tên của cô gái, ước nguyện đẹp nhất ư?

“Tiểu Thiên, thư của cậu.” Khúc Uất Nhiên ném phong thư cho Đường Tiểu Thiên đang ngồi cạnh cửa sổ.

Đường Tiểu Thiên đón được, cậu ta tỉ mỉ mở phong thư dọc theo đường biên, lớp giấy dai vang lên xoanh xoách, Khúc Uất Nhiên trở lại chỗ của mình ngồi, lại không kiềm nổi len lén nhìn về phía Đường Tiểu Thiên, chỉ thấy cậu ta lấy ra một quyển vở vẽ từ trong phong thư, khi cậu ta lật trang đầu tiên bỗng vô cùng ngạc nhiên, sau đó là nở nụ cười tươi tắn đẹp mắt.

Khi đó, Khúc Uất Nhiên bỗng ước ao, gã đã ước sao gã cũng có một người như vậy, có thể thời thời khắc khắc được chia vui cùng người đó, ước sao gã cũng có một người như vậy, để cho gã có thể sớm sớm chiều chiều nhớ nhung, ước sao gã cũng có một người như vậy, có thể đợi thật lâu thật lâu chờ gã quay về, ước ao sao trong nụ cười của gã cũng có ngọt ngào và đầy ấm áp sâu đậm đến thế.

Tại sao cuộc đời gã cho đến giờ chưa từng được gặp người như vậy, tại sao gã có nhiều bạn gái như thế nhưng không có một ai có thể khiến gã có cảm xúc như vậy để viết thư. Tại sao?

Từ giây phút đó, Khúc Uất Nhiên bỗng nghĩ đến nụ cười của Đường Tiểu Thiên, nó rất chướng mắt, đâm vào mắt làm gã khó chịu.

Thì ra, trên thế giới này thật sự có tình yêu chân thật, chỉ có điều, lại không có liên quan với gã.

Ba năm sau, gã lại lần nữa thấy được kiểu chữ quen thuộc trên tờ hóa đơn bàn giao, gã chợt ngẩng đầu, nhìn cô gái đứng trước mặt gã, một cô gái không thể cho là xinh đẹp tuyệt vời nhưng cũng xinh xắn, thanh khiết.

“Nhà Vọng à, rất vui được gặp em.” Gã không biết tại sao mình lại kích động đến như vậy.

Vào giây nhìn thấy cô gái, gã bỗng nhiên muốn có được cô, không biết được nguyên do do đâu, chỉ là gã muốn như vậy.

Gã nói, gã muốn giúp cậu ta thử xem rốt cuộc cô gái có đáng được cậu ta yêu thương như thế không.

Gã nói, gã chỉ nói giỡn.

Đúng thế, gã đang nói dối, gã nhất định có được cô, có được Thư Nhã Vọng, có được tình yêu mà Thư Nhã Vọng dành cho Đường Tiểu Thiên.

Gã không ghét Đường Tiểu Thiên, thực sự không ghét cậu ta, thậm chí gã rất thích cậu ta, thích cậu ta chói lọi như mặt trời, thích nụ cười của cậu ta.

Nhưng gã ghét tình yêu, ghét có người ở trước mặt gã yêu nhau sâu sắc như thế, nồng nàn như thế, chói mắt như thế, làm cho gã muốn ra tay phá hỏng tất cả.

10. Chương 10: Yêu Thương Ngọt Ngào

Đang suy nghĩ miên man, anh lại nhin không nổi nhếch môi bật cười ra tiếng, bên trong xe như vẫn còn vang vọng tiếng hát của Nhã Vọng, anh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cảm thấy không khí trong xe quá nóng, mở cửa sổ rồi, hơi lạnh bên ngoài mới lập tức tràn vào bên trong, nhưng vẫn không làm anh cảm thấy lạnh, gió thổi mép áo khoác của anh lật phất, Đường Tiểu Thiên mím môi, vừa lái xe vừa cười, đang chạy bỗng nhiên anh lại quay đầu xe, chạy ngược về đường cũ, đến dưới công ty Thư Nhã Vọng rồi, anh cứ ngồi trong xe ngẩn đầu nhìn phòng làm việc của cô. Anh biết mình không thể nhìn thấy cô nhưng anh không muốn đi, có thể anh muốn đứng ở nơi gần cô nhất đợi cô.

Anh có thể tưởng tượng được hình ảnh cô cúi đầu chăm chỉ vẽ, anh có thể tưởng tượng được hình ảnh cô ôm tài liệu chạy qua chạy lại trong văn phòng, có thể tưởng tượng ra cảnh cô cầm cốc uống nước, ngồi trên ghế xoay lắc lư uống nước, anh có thể tưởng tượng ra hình ảnh cô mỉm cười nói chuyện với đồng nghiệp.

Anh không thấy buồn chán, cũng không có cảm giác thời gian sao dài đằng dặc, dường như lặng lẽ đợi cô như thế này cũng là một điều hạnh phúc.

Đúng lúc này, Đường Tiểu Thiên trông thấy Thư Nhã Vọng vội vội vàng vàng từ trong tòa nhà làm việc lao ra, cô chạy đến mép đường vẫy xe taxi.

Đường Tiểu Thiên nhoài đầu ra ngoài gọi cô: “Nhã Vọng.”

Thư Nhã Vọng quay lại, cô cảm thấy hơi ngạc nhiên sau đó thì chạy vội tới hỏi: “Sao anh vẫn còn ở đây vậy?”

Đường Tiểu Thiên hơi xấu hổ nói: “Anh...ban nãy anh bỏ quên ít đồ nên quay lại tìm.”

“Đi xe mà còn quên đồ được hả.”

Đường Tiểu Thiên gật đầu, sau đó hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“À! Đúng rồi.” Thư Nhã Vọng vội vàng mở cửa xe bên ghế phụ ngồi vào trong: “Chở em đến Nhất Trung đi.”

Đường Tiểu Thiên vừa khởi động xe vừa hỏi: “Sao vậy?”

Thư Nhã Vọng tức giận nói: “Giáo viên của Hạ Mộc gọi điện thoại nói, ở trường Hạ Mộc bị người ta đánh. Ghê thật! Em đi xem thử tên nhóc nào dám đánh Hạ Mộc nhà em!”

Đường Tiểu Thiên nhìn thoáng qua Thư Nhã Vọng đang nổi giận dùm dùm, nói tiếp: “Tính tình của thằng bé Hạ Mộc cũng không đáng yêu lắm.”

Thư Nhã Vọng hất mặt, tay nắm thành đấm hỏi: “Không đáng yêu, thế nào gọi là không đáng yêu.”

Đường Tiểu Thiên gật đầu: “Ồ...Không, anh cảm thấy rất dễ thương.”

Chẳng mấy chốc xe đã chạy đến trường Nhất Trung, Thư Nhã Vọng xuống xe, cô nhìn hai bên đường vẫn còn trồng hai hàng ngô đồng pháp dường như không hề thay đổi, hoa trong vườn cũng nở thành từng đóa từng đóa, Thư Nhã Vọng nhìn hai bên con đường vào trường học, cảm thán: “Giống như mới hôm qua vẫn còn đạp xe tới trường vậy.”

“Ừm.” Đường Tiểu Thiên đứng bên cạnh cô, cùng cô nhìn về một hướng, anh vẫn còn nhớ rất rõ bầu trời âm u ngày hôm đó trên con đường đến trường, gió lạnh thổi thốc từng cơn, trong cặp xách còn có túi sữa đậu nành ấm áp.

Đường Tiểu Thiên nói: “Không biết thầy Cao có còn dạy ở trường hay không.”

“Vẫn còn, lần trước Trương Tịnh Vũ còn nhìn thấy thầy.”

“Thật sao.”

Thư Nhã Vọng nhìn về mặt như đang muốn đi thăm thầy của Đường Tiểu Thiên, cô lấy tay đẩy anh một cái: “Vây anh đi chào thầy đi, em đi gặp Hạ Mộc trước, lát nữa sẽ tìm anh.”

Đường Tiểu Thiên hơi phân vân nhưng vẫn gật đầu nói: “Ừ.”

Thư Nhã Vọng phát tay với Đường Tiểu Thiên, cô đi nhanh tới dãy lầu khối lớp mười một, quen thuộc chỗ này nên chỉ một thoáng là cô đã tìm tới được văn phòng của cô giáo.

Khi cô gõ cửa đi vào thì thấy Hạ Mộc và bốn cậu con trai khác đang đứng xếp hàng chỗ cửa văn phòng, Thư Nhã Vọng vừa nhìn thấy Hạ Mộc ngay lập tức đã lo lắng chạy qua, cô chạm lên mặt của cậu rồi tức giận nói: “Là ai là ai, ai đánh em vậy. Quá đáng quá rồi!”

Cô trông thấy môi Hạ Mộc bị dập, khóe mắt thì bầm tím, trên chiếc áo trắng còn lấm lem đất bẩn.

Thư Nhã Vọng càng nhìn càng tức, thật sự là không thể tha thứ được, Hạ Mộc là cục cưng nâng niu trong tay của nhà họ Thư cô, đừng nói là đánh, cô mới chỉ lớn tiếng với cậu thôi mà ông Thư đã muốn cho cô ăn đánh!

Quá đáng nhất chính là, khuôn mặt đẹp trai của cậu lại thành xanh xanh tím tím thế này!

Một cô giáo trông còn rất trẻ đi tới hỏi: “Cô là người nhà của Hạ Mộc?”

Thư Nhã Vọng vừa lấy khăn giấy trong túi xách ra, giúp Hạ Mộc lau bùn đất dính trên mặt, vừa trả lời: “Tôi là chị của cậu ấy.”

Khi cô vừa nói xong câu ấy, Hạ Mộc đã lạnh lùng nghiêng mặt né sang bên, không để cho cô lau giúp.

Thư Nhã Vọng tức giận xoay đầu của cậu lại: “Đừng nhúc nhích!”

Nhìn mấy vết xanh xanh trên khóe môi, Thư Nhã Vọng lại thấy tức giận: Là ai đánh, ai đánh, có phải là bốn người này không? Các cậu có thể đánh được hả? Giỏi lắm! Có muốn chị dạy dỗ mấy cậu không? Có biết chị là ai không? Lúc chị đây còn đánh nhau ở trường thì các cậu còn lẩn lén trên bùn đất kia kia!”

Cô giáo đưa tay ra ngăn cô: “Cô, cô Hạ.”

Thư Nhã Vọng mở to mắt quay sang: “Tôi họ Thư.”

“À...cô Thư.”

“Có chuyện gì!”

“Tôi thấy, hình như cô hiểu lầm rồi.” Cô giáo trẻ cười yếu ớt: “Tôi mời cô đến đây, không phải vì các em ấy đánh Hạ Mộc. Mà là vì, Hạ Mộc đánh các em ấy.”

Cánh tay của Thư Nhã Vọng giận dữ chỉ vào mấy cậu học sinh đang gờ ra giữa chừng, vẻ tức giận vẫn còn trên mặt, bốn cậu thanh niên có vẻ oan ức đang nhìn cô, một cậu thiếu niên trông rất đẹp trai bực bội nói lớn: “Thật quá đáng, tại sao người lớn đều như vậy cả, rõ ràng là cậu ta đánh chúng em, chúng em cũng bị thương, còn bị nặng hơn nữa kia.”

Cô giáo trẻ phát tay, cười ha ha: “Xin lỗi xin lỗi, là cô hiểu lầm mấy em.”

“Các cậu cũng bị thương à?” Thư Nhã Vọng nhìn mấy cậu nhóc từ trên xuống dưới, trông rất khỏe mạnh mà.

Cậu thanh niên đẹp trai kia lại tức giận cởi áo ra nói: “Cô nhìn xem!”

Hai cậu nam sinh khác bắt đầu cởi áo, còn một cậu khác thì bắt đầu cởi quần ra: “Cô giáo trẻ mặt ửng hồng đứng bên cạnh nói: “Quả thật là mấy em ấy bị thương khá nặng.”

“Thật vậy à?” Thư Nhã Vọng khoanh hai tay lại, bình tĩnh nhìn ba cậu thanh niên cởi quần áo: “Vậy cho tôi xem xem.”

Ba cậu thanh niên loạt xoạt cởi quần áo, tới khi Thư Nhã Vọng sắp thấy mấy cậu thanh niên đẹp trai đang tức giận này cởi sạch thì trước mắt bỗng nhiên tối lại, có một bàn tay cản đường nhìn của cô đi, Hạ Mộc đứng sau lưng cô nói nhỏ: “Là em đã đánh họ.”

“Hay lắm, cậu ta đã nhận rồi kia.” Cậu thiếu niên đẹp trai nói: “Cô ơi, cô chỉ biết thiên vị Hạ Mộc thôi! Vừa nhìn thấy cậu ta bị thương là đã cho rằng bọn em đánh cậu ta.”

Vẻ mặt cô giáo trẻ như đang nói cô sai rồi, ngây ngô cười nói: “Bởi vì em ấy bị thương ở trên mặt mà.”

Cậu thiếu niên đẹp trai kia nói: “Cậu ta rất ghê gớm, toàn đánh những chỗ người ta không nhìn thấy thôi!”

“Là tại cậu ngốc, đánh người thì không đánh vào mặt!” Thư Nhã Vọng túm lấy cánh tay Hạ Mộc, nắm chặt trong tay cười nói: “Chuyện này mà cũng không biết, có muốn tôi chỉ cho các cậu không.”

“Chuyện này...cô Hạ.”

“Tôi họ Thư.” Cô giáo này nói chuyện sao có vẻ lóng ngóng như vậy nhỉ.

“À, xin lỗi, cô Thư.” Cô giáo cười xin lỗi: “Chuyện này, em Hạ Mộc đánh bạn, theo nội quy của trường học thì...”

Thư Nhã Vọng phát tay ngăn lại: “Đánh bạn gì chứ ạ, mấy em ấy chỉ đùa với nhau thôi, mấy cậu nhóc ở gần nhau không phải rất thích đánh đấm một chút hay sao!”

“Ồ...là như vậy à?”

“Không phải gì chứ!” Bốn cậu học sinh kia cùng nhau gào lên: “Cậu ta đánh bọn em!”

Cô giáo trẻ tội nghiệp không biết phải giải quyết như thế nào, trở ngón tay: “Theo quy định của nhà trường...”

“Thưa cô giáo, cô vừa tốt nghiệp đại học phải không?” Thư Nhã Vọng hỏi.

“Đúng vậy.”

Thư Nhã Vọng thở dài, kéo cô giáo trẻ sang một bên, rỉ tai nói nhỏ với cô giáo một lúc lâu, sau đó thì thấy vẻ mặt cô giáo trẻ từ kinh ngạc chuyển sau buồn bã, cuối cùng hai mắt còn đỏ ửng lên, nước mắt rưng rưng chực trào ra ngoài.

“Tôi nói như vậy, cô hiểu chứ.”

Cô giáo gật đầu, vẻ mặt đồng cảm nhìn Hạ Mộc nói: “Hạ Mộc à, em về nhà trước đi, phải nghe lời chị của em đây.”

Hạ Mộc chau mày nhìn Thư Nhã Vọng, Thư Nhã Vọng nháy mắt với cậu.

Cậu thiếu niên đẹp trai tức giận gào lên: “Thưa cô!”

“Nghe lời nào, nghe lời nào, cô mời mấy em ăn trưa nhé, được không?”

“Không được!”

Thư Nhã Vọng mặc kệ tiếng kêu gào đầy bất mãn của bốn cậu thiếu niên phía sau, túm lấy Hạ Mộc kéo ra khỏi văn phòng.

Thư Nhã Vọng quay lại nhìn thoáng về phía cô giáo trong văn phòng: “Cô giáo của các em dễ thương thật.”

Hạ Mộc lạnh nhạt tiếp lời: “Ngốc nghếch.”

Thư Nhã Vọng cười gật mạnh đầu: “Ha ha, chị cũng thấy vậy.”

Hạ Mộc dứt hai tay vào túi quần, cúi đầu đi theo phía sau Thư Nhã Vọng, đi một lúc tới khi xuống dưới lầu, cậu bỗng nhiên dừng lại hỏi: “Chị và cô giáo nói gì vậy?”

Thư Nhã Vọng dừng lại, quay lại cười với cậu: “Thì bịa câu chuyện về một cậu bé có thân thể đáng thương, bị mọi người bắt nạt, rồi thì không ngừng cố gắng vươn lên cho cô ấy nghe thôi. Không ngờ cô ấy lại tin thật!”

Hạ Mộc ném cái liếc mắt cho cô: “Chị lại bắt nạt người thật thà.”

Thư Nhã Vọng nhìn cậu không nói lời nào.

Hạ Mộc bẻ tay hỏi: “Nhìn cái gì?”

Thư Nhã Vọng cười: “Cuối cùng em cũng chịu nói chuyện với chị rồi.”

Hạ Mộc hừ ra tiếng, cúi đầu nói: “Rõ ràng là chị không thèm để ý tới em.”

“Chị không để ý tới em bao giờ.” Thư Nhã Vọng oan uổng nói.

Hạ Mộc gật đầu: “Chị không có thời gian để ý tới em.”

Thư Nhã Vọng nhíu mày cười: “Ha, thì ra là em ghen tị.”

Hạ Mộc lườm cô, bước nhanh về cổng trường học.

Thư Nhã Vọng đuổi theo cậu, cười hi hi nói với theo sau: “Xin lỗi mà, trái tim chị đã có nơi có chốn rồi, không thể đồng ý với em được.”

“Nếu như em thích những cô gái lớn hơn, chị cảm thấy cô giáo của em cũng rất được, vừa đáng yêu lại dễ bị lừa, trông cũng xinh xắn lắm...”

Hạ Mộc dừng lại, lạnh lùng nhìn về phía Thư Nhã Vọng.

Thư Nhã Vọng bị ánh mắt lạnh băng của cậu làm cho lạnh cóng, cô liếm môi cẩn thận khép miệng lại.

Hạ Mộc nắm chặt hai tay, nhìn cô trừng trừng nói: “Thư Nhã Vọng, chị còn ngốc hơn cô giáo của tôi.”

Trong chớp mắt Thư Nhã Vọng giống như trái bóng cao su bị đâm xì hơi, sụp vai chán nản, Hạ Mộc nhìn cô, vừa định nói thêm gì đó nhưng mắt lại liếc thấy có bóng người đang đi tới cách đó không xa, cậu đột ngột quay lại...

Đường Tiểu Thiên cười hiền bước tới hỏi: “Không có chuyện gì chứ? Hạ Mộc.”

Hạ Mộc lắc đầu, lạnh lùng nói: “Không có gì.”

Đường Tiểu Thiên nhìn thấy vết thương trên mặt Hạ Mộc: “Đánh nhau là sở trường của anh, về anh dạy cho cậu mấy chiêu.”

Hạ Mộc ngẩng đầu lạnh nhạt hỏi: “Anh nghĩ tôi cần à?”

“...” Đường Tiểu Thiên ngại ngùng, không nói gì nữa.

Thật sự Hạ Mộc không cần anh dạy gì, trong số những lính cảnh vệ của ông nội cậu có nhiều người cũng là cao thủ cả.

Thư Nhã Vọng chau mày: “Hạ Mộc.”

Hạ Mộc không nhìn cô, cứ thế quay người đi luôn.

Thư Nhã Vọng nhìn theo bóng lưng cậu thở dài, Đường Tiểu Thiên cười bất đắc dĩ: “Cậu ấy vẫn còn ghét anh.”

Thư Nhã Vọng cũng không ngăn ngại mà gật đầu nhìn anh: “Đúng là không thích anh lắm.”

Đường Tiểu Thiên hơi cười nói: “Nhưng mà ba em thích cậu ấy đấy chứ.”

Thư Nhã Vọng lại gật đầu: “Cũng khá yêu quý, còn thương nó hơn cả em.”

Đường Tiểu Thiên dứt hai tay vào túi quần, cười khế lại nói: “Em cũng thích cậu ấy.”

Thư Nhã Vọng ngẩn người.

Đường Tiểu Thiên cúi đầu cười: “Cho nên anh cũng phải thích.”

Thư Nhã Vọng ngây ra, đưa tay giữ chặt tay Đường tiểu Thiên, tới gần anh nói: “Á à ~ đúng là anh rể tốt.”

Hai người nhìn nhau, rồi cùng bật cười.

Chương 10b: Yêu thương ngọt ngào

Những ngày có Đường Tiểu Thiên, Thư Nhã Vọng cảm thấy cuộc sống thật giống như những nốt nhạc đang nhảy nhót vui vẻ bước ra, khi đi làm, tan ca, tụ tập bạn bè, hai người lúc nào cũng có đôi có cặp, khiến ai nấy đều cảm thấy ước ao.

Người hâm mộ họ nhất chính là Tiêu Tuyết và Trương Tịnh Vũ, ngày nào Trương Tịnh Vũ cũng trừng cặp mắt oán thán nhìn Đường Tiểu Thiên, cậu ta nói anh không phải là anh em, mười mấy năm hạnh phúc rồi nhưng cũng không nghĩ đến chuyện giới thiệu một cô bạn gái nào cho anh em của mình, Tiêu Tuyết nhìn thấy Đường Tiểu Thiên ngày ngày đều đưa đón Nhã Vọng hết sức ân cần, thì cô ấy lại nhìn chằm chằm Thư Nhã Vọng.

Thư Nhã Vọng thấy hai người này ngày nào cũng xoay như chong chóng xung quanh mình nên nhất quyết giới thiệu cho cả hai quen nhau, cô cảm thấy cứ nên để cho bọn họ thành một đôi đi cho rồi, nhưng không ngờ, hai người này lại thật sự vừa ý nhau, dùng một câu nói của Tiêu Tuyết mà hình dung thì: “Vào khoảnh khắc mà chị nhìn thấy anh ấy, thì chị đã biết được cái gì gọi là tiếng sét ái tình.”

Còn dùng câu của Trương Tịnh Vũ thì lại là: “Ái chà chà! Cuối cùng cũng phải vậy chứ!”

Hai người này buồn nôn giống như phim trên ti vi, mỗi ngày Trương Tịnh Vũ đều mang một đóa hoa hồng chờ Tiêu Tuyết dưới lầu công ty, mỗi khi tình cờ nhìn thấy Đường Tiểu Thiên đi đón Thư Nhã Vọng, cậu ta lại đắc ý bước qua cười hề hề: “Ồ, người anh em, hôm nay tới sớm thật nha.”

Đường Tiểu Thiên ngó đáng vẻ vênh vang gió xuân phơi phới của cậu ta, lúc nào cũng không nhịn được cười, gật đầu: “Cậu cũng đâu có đến trễ.”

Sau đó hai người đàn ông dựa vào chiếc xe jeep của Đường Tiểu Thiên, hút thuốc trong gió lạnh, nói chuyện quốc gia chuyện đại sự, chờ cô gái của mình tan làm.

Mỗi lần Thư Nhã Vọng nhìn thấy cảnh này, bao giờ cô cũng phải bật cười ầm ĩ một phen.

Trương Tịnh Vũ sẽ cốc đầu cô, lườm mắt hỏi: “Cười cái gì mà cười.”

Thư Nhã Vọng vẫn cười: “Nhìn tướng cậu cầm hoa hồng, buồn cười biết chừng nào.”

Trương Tịnh Vũ không quan tâm tới lời chọc ghẹo của cô, dâng hoa hồng tới trước mặt Tiêu Tuyết, Tiêu Tuyết thường hay vờ vạ tay một chút, sau đó mới ngại ngần nhận hoa, nói nhỏ: “Lần sau anh đừng mang hoa tới, ngại lắm.”

“Không được!” Trương Tịnh Vũ vẫn khăng khăng: “Anh phải tặng chứ, mỗi ngày một đóa, tặng đến khi đủ chín trăm chín mươi chín đóa hồng mới được!”

Tiêu Tuyết nhìn anh cảm động: “Tịnh Vũ.”

Trương Tịnh Vũ nòng nài nhìn lại cô nàng: “Tiêu Tuyết.”

Hai người đứng tại chỗ tình cảm ôm chặt lấy nhau, còn lắc lư lắc lư.

Thư Nhã Vọng chà chà hai tay nổi đầy da gà, lắc đầu kéo Đường Tiểu Thiên đi: “Mình đi đi, để cho họ tiếp tục đóng phim.”

Đường Tiểu Thiên sẽ cười gật đầu: “Hay mà.”

Thư Nhã Vọng nhìn thấy anh cười, không kiềm nổi quay đầu lại liếc mắt nhìn, lại thấy Trương Tịnh Vũ giảo hoạt cười hề hề giơ tay hình chữ V về phía cô, về mặt bỉ ổi mà hạnh phúc.

Thư Nhã Vọng chế nhạo: “Nhìn cậu ta khoái chí kìa, sau này phải tìm cậu ta đòi tiền mai mối.”

Đường Tiểu Thiên mỉm cười đồng ý, anh nắm chặt tay Thư Nhã Vọng, hai người cùng ngồi vào trong xe, Đường Tiểu Thiên không lái xe đi ngay, tay phải lại dút vào túi, hơi mím môi, hỏi hộp nói: “Tết âm lịch năm nay, anh thấy hay là hai nhà chúng ta cùng ăn cơm tất niên đi, cũng để ba mẹ chúng ta gặp nhau.”

Thư Nhã Vọng không hiểu gì, quay lại nhìn anh: “Không phải họ vẫn thường gặp nhau sao.”

Hai nhà ở gần như thế, bà Thư và bà Đường cũng thường hay đi chợ đi dạo, ông Thư với ông Đường vẫn gặp nhau trên cơ quan hằng ngày.

Đường Tiểu Thiên quệt mũi nói: “Đúng là vẫn gặp nhau, nhưng mà lần này anh nghĩ nên long trọng một chút. Em hiểu ý anh không?”

Ánh mắt Thư Nhã Vọng chợt sáng lên, cười gian nói: “Em không hiểu gì hết ~”

Đường Tiểu Thiên ngượng, cắn môi cười: “Em giả vờ hay lắm.”

“Em không hiểu thật mà.” Nói xong cô còn lườm anh một cái, giống như cô thật sự không hiểu gì hết.

Đường Tiểu Thiên trợn mắt nhìn cô, giơ tay trái lên túm lấy tay trái của Thư Nhã Vọng, tay phải vẫn đút trong túi giờ rút ra, Thư Nhã Vọng nhìn chăm chăm, cô thấy anh chậm chậm, nhẹ nhàng đeo vào ngón áp út trên tay cô một chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn bạch kim chạm vào da, từng chút từng chút lồng vào ngón tay, hơi lạnh mát rượi khiến cho trái tim Thư Nhã Vọng run lên lẩy bẩy, khi chiếc nhẫn đã nằm trọn vẹn trên tay cô, thì anh nhích lại gần, hôn cô thật khế, Thư Nhã Vọng không nhúc nhích, chỉ im lặng nhắm mắt lại, bàn tay cũng nắm chặt lấy tay anh, cảm thấy hơi thở của anh, cảm thấy đôi môi anh nhẹ nhàng đắm đuối trên môi cô, đây là một nụ hôn thật tuyệt diệu, chưa từng có nhiều xúc cảm như vậy, giống như một lời tuyên thệ, dịu dàng, lại vô cùng thân thiết, hòa vào một thể.

Trên đường về, Thư Nhã Vọng đều giơ bàn tay đeo nhẫn lên khung cửa kính, cô nhìn ánh trời chiều đỏ rực chiếu vào chiếc nhẫn, một viên đá nhỏ lóe lên tia sáng lóa mắt, khóe môi Thư Nhã Vọng hơi nhếch lên, đến khi nụ cười trên môi không thể hơn hờ thêm được nữa cô mới cố gắng khép môi lại, sau đó nó lại hơi hơi nhếch lên...

Đêm 30, tết âm lịch, hai gia đình cùng ngồi trong một phòng riêng của một nhà hàng cao cấp ở thành phố S, cùng nhau ăn cơm, nói chuyện của Thư Nhã Vọng và Đường Tiểu Thiên, người lớn hai nhà đều vui vẻ bàn xong xuôi mọi chuyện, hôn lễ cũng được quyết định.

Chờ khi Đường Tiểu Thiên đủ hai mươi lăm tuổi, họ sẽ kết hôn.

Bà Đường chọn mấy ngày liền, lại chọn đúng ngày sinh nhật hai mươi lăm tuổi của Thư Nhã Vọng, bà nói ngày đó là ngày hoàng đạo, rất thích hợp cưới gả.

Thư Nhã Vọng len lén nắm tay Đường Tiểu Thiên dưới bàn, Đường Tiểu Thiên cũng nắm chặt tay cô, cô cúi đầu cười nho nhỏ, vẻ mặt vẫn rất tao nhã, mẫu mực.

Sau đó, chưa đến lễ tình nhân, Đường Tiểu Thiên lại nhập học, Đường Tiểu Thiên nhờ Trương Tịnh Vũ tặng cho Thư Nhã Vọng một bó hoa hồng to và chocolate, Trương Tịnh Vũ cười khoái chí trong điện thoại: “Tôi rất phong cách đây nhé, một tay ôm bó hoa đứng chờ dưới tòa nhà cao ốc văn phòng, bên trái là cô gái cười xinh đẹp như hoa, bên phải cũng một cô gái cười xinh như hoa, này, cậu không biết đâu, những người xung quanh đây đều ghen tị với tôi đấy.”

Trong điện thoại Đường Tiểu Thiên khe khẽ cười, sau đó mới nói: “Cảm ơn.”

Trương Tịnh Vũ đẹp giọng điệu đùa cợt lại, ngữ điệu đứng đắn hẳn: “Khách sáo cái mốc gì.”

Một lúc sau, Trương Tịnh Vũ còn nói: “Tiểu Thiên, tôi rất mừng là cậu với Nhã Vọng bên nhau, tôi cũng thấy rất vui cho cậu.”

Đường tiểu Thiên cười: “Bây giờ không phải cậu cũng rất hạnh phúc đó sao.”

“Là vậy, Tiểu Tuyết nhà tôi dịu dàng đáng yêu hơn Nhã Vọng nhiều...”

Đường Tiểu Thiên ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đêm, mỉm cười nghe Trương tịnh Vũ lải nhải luyên thuyên.

Một ngày bình lặng như nước trôi qua, Đường Tiểu Thiên vẫn mỗi ngày một lá thư, Thư Nhã Vọng cũng thường nhân lúc rảnh rang trong giờ làm viết thư trả lời anh, thỉnh thoảng sẽ là một cú điện thoại, nói chuyện bao lâu cũng đều không nỡ cúp máy.

Hai người đều cùng đợi, đợi đến một ngày có thể suốt đời bên nhau...

Sang năm sau, công trình cây xanh hóa đường quốc lộ mà công ty đảm nhận hoàn thành, giám đốc Trình và vài nhà thầu đặt một bàn tiệc ở một nhà hàng lớn của thành phố S để mừng hoàn công, đứng trong văn

phòng, giám đốc Trình rất hào phóng nói: “Tất cả mọi người có thể đưa bạn theo, mọi người đều đã vất vả, cho nên hãy ăn cho thật đã, chơi cho thật đã.”

Tiêu Tuyết gọi điện thoại cho Trương Tịnh Vũ, bảo anh ta cùng đi chơi, Trương Tịnh Vũ mở miệng đồng ý trong điện thoại.

Tiêu tuyết cúp máy, nhìn Thư Nhã Vọng cảm thấy hơi ngại ngùng: “Nhã Vọng, em có cần gọi một người bạn nào đó đến chung không? Chúng mình cực khổ bấy nhiêu lâu, khó khăn lắm ông chủ mới mời cơm một lần, dù sao cũng phải đến ăn mới được.”

Thư Nhã Vọng xoay xoay cây bút trong tay gật đầu: “Phải vậy chứ, không thể chịu thiệt được.”

Nhưng mà gọi ai đi cùng bây giờ?

Thư Nhã Vọng nghịch điện thoại, bây giờ mới phát hiện, bàn bệ của cô quả là ít đến tội nghiệp, hai, ba lần bấm lên nút dò số điện thoại trong di động, cô vẫn không tìm ra một ai có thể đi cùng mình tới tiệc rượu.

Cô tắt đi động, trề môi nằm úp sấp lên bàn buồn bực, một lát sau, cô lại mở điện thoại lên, vào trong danh sách tìm số của Hạ Mộc, không kiếm được lại thử một hơi dài, tay phải cô chạm lên nút bấm, cắn răng nhấn vào dãy số của cậu.

Tiếng chuông điện thoại reo rất lâu nhưng không có ai nghe máy.

Không mang theo di động à? Hay là, không muốn nghe?

Thư Nhã Vọng lại đợi một lúc, sau đó tắt điện thoại đi.

Thôi đi, tự mình đi vậy.

Một mình cô, cũng ăn được mà.

Chọn món đắt nhất mà ăn ~!

Chương 10c: Yêu thương ngọt ngào

Bữa tiệc chiêu đãi của công ty bắt đầu lúc bảy giờ, Thư Nhã Vọng nán lại công ty đến sáu giờ mới cùng Tiêu Tuyết ngồi xe của Trương Tịnh Vũ, ngày hôm nay Trương Tịnh Vũ lại còn mặc Âu phục trắng tinh vừa vặn dáng người, đàn ông mặc đồ Tây, giống như phụ nữ mặc váy ngắn, luôn luôn hấp dẫn ánh mắt của người khác phái, Trương Tịnh Vũ vốn dĩ trông cũng không xấu, hơn nữa vóc dáng cũng vào tầm thước tám, bỏ qua dáng vẻ cà lơ phất phơ thường ngày thì đã có thể mang lại một hương vị của người trưởng thành, chừng chặc hẳn.

Thư Nhã Vọng ngắm nghía anh chàng, cười trên: “Sao lại mặc quần áo giống như chú rể vậy?”

Trương Tịnh Vũ vuốt tóc tự phụ nói: “Đẹp trai chứ?”

Tiêu Tuyết gật đầu biểu hiện một khuôn mặt đáng yêu: “Phải rồi! Phải rồi! Thật là đẹp trai!”

Thư Nhã Vọng cười cợt: “Gớm quá.”

Trương Tịnh Vũ đưa tay cốc cô, Thư Nhã Vọng cười né tránh, ba người đùa giỡn ầm ĩ đi vào nhà hàng, bữa tiệc đặt trên lầu hai, là một buổi tiệc đứng, vừa có khu vực chọn đủ loại món ăn ngon, vừa có khu vực sắp bàn dài được ghép lại dùng làm nơi dùng bữa, trong sảnh còn cho phát những ca khúc yêu thích quen thuộc, lúc bọn người Thư Nhã Vọng đi vào thì đã có người bưng đĩa đi chọn món.

“Nhanh lên, nhanh lên, nếu không mấy món ngon sẽ bị người ta chọn hết mất.” Tiêu Tuyết vội vàng tìm một chỗ đặt túi xách xuống, vừa kéo Trương Tịnh Vũ, vừa quay lại nói: “Nhã Vọng, em trông chừng đồ đạc, tụi chị đi mang thức ăn về cho em.”

Thư Nhã Vọng gật đầu, tìm một chỗ ngồi xuống, một lúc sau, hai người họ trở về, một người vừa đi vừa bưng hai cái đĩa đồ ăn thật to, Tiêu Tuyết vừa ngồi xuống vừa sai Trương Tịnh Vũ đi lấy đồ uống đem lại, Trương Tịnh Vũ cúi kính đặt đồ ăn xuống, lại quay đi lấy đồ uống, đúng lúc này, hơn mười người của bàn bên phải đều ồn ào đứng lên, mọi người quay lại nhìn thì thấy ông tổng của phía công thương nghiệp

Hải Đức dẫn theo Khúc Uất Nhiên trên mặt còn đang nở nụ cười thông dong bước vào, tổng giám đốc công thương nghiệp Hải Đức vừa đi lên phía trước vừa quay sang nói với nhân viên của mình: “Mọi người ngồi cả đi, cùng ngồi xuống ăn nào.”

Tiêu Tuyết vừa xiên một nĩa salad trộn sữa lên ăn vừa khẽ sát vào Thư Nhã Vọng nói: “Chắc, tên con riêng Khúc Uất Nhiên này cuối cùng cũng được chính thức xuất hiện.”

Thư Nhã Vọng hỏi: “Con riêng?”

Tiêu Tuyết nói nhỏ: “Ừ, chị nghe người của công thương nghiệp Hải Đức nói, vốn dĩ là tổng giám đốc của họ vẫn còn có một đứa con do vợ lớn sinh, hai năm trước đi leo núi, hậu quả là phải nằm dưới lớp tuyết trên núi luôn, sau đó thì Khúc Uất Nhiên xuất hiện, ngay lập tức đã lên làm tổng giám đốc của hạng mục của chúng ta.”

“À.” Thư Nhã Vọng gật đầu, anh ta mới vừa tốt nghiệp mà đã có thể lên được chức vụ này nhanh đến vậy: “Thì ra là vậy, số của tên họ Khúc này đúng là quá tốt.”

Tiêu Tuyết gật đầu: “Thì đó, công thương nghiệp Hải Đức, gì thì gì tài sản cũng phải vài tỷ, như thế thì hời cho anh ta quá mà.”

Thư Nhã Vọng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Khúc Uất Nhiên, hôm nay gã ta mặc đồ tây từ trên xuống dưới toàn một màu đen, cà vạt màu vàng, mắt kính không gọng gác trên sống mũi anh tuấn, cặp mắt lúc nào cũng mang theo vẻ nghiền ngẫm thâm biếm bị cặp kính mắt giấu đi, nụ cười dịu dàng, khiến người ta bỗng dưng nảy sinh thiện cảm, nếu mà là cô gái không biết bản tính của gã nhất định là sẽ bị gã mê hoặc đến chết mê chết mệt.

Khúc Uất Nhiên liếc một cái đã phát hiện ra Thư Nhã Vọng lẫn trong đám người, gã ta hơi gật đầu mỉm cười nhìn cô, tao nhã giống như một quý tộc.

Thư Nhã Vọng quay phắt đi không thèm nhìn gã, nhin không nổi mắng: “Đồ đạo đức giả.”

Đúng lúc Trương Tịnh Vũ mang ba ly đồ uống quay lại, vẻ mặt vô tội hỏi: “Sao cậu lại mắng tôi?”

Thư Nhã Vọng không trả lời nhìn cậu: “Cậu cũng quá hợp với biệt danh này, ngồi đi.”

Tiêu Tuyết che miệng cười: “Đúng là đạo đức giả, trước đó không biết anh ta đắc tội với ai mà phải nằm viện, nghe nói là bị gãy mấy cái xương sườn.”

“Hả? Thật vậy à?” Thư Nhã Vọng vui vẻ hỏi.

“Ừ.”

“Các em đang nói ai vậy?” Trương Tịnh Vũ không hiểu gì chen vào hỏi một câu.

“Anh ta kìa.” Tiêu Tuyết chỉ vào Khúc Uất Nhiên.

Trương Tịnh Vũ quay đầu lại nhìn thoáng một cái, vẻ mặt như sáng tỏ: “Hứ ~ tên đó à!”

Thư Nhã Vọng hỏi: “Cậu biết à?”

Trương Tịnh Vũ thần thần bí bí cười hề hề: “Có gặp một lần.”

Thư Nhã Vọng hỏi: “Lúc nào vậy?”

Trương Tịnh Vũ lúc lắc ngón tay: “Bí mật bí mật.”

Tiêu Tuyết gõ gõ bàn: “Nói.”

“Thật ra, chuyện là vậy...” Trương Tịnh Vũ cởi áo vest, xắn tay áo sơ mi trắng lên, trở lại giống như bộ dạng thường ngày, anh ta vừa ăn vừa nói: “Một tối trước đây lâu lắm rồi, bao nhiêu ngày ấy nhỉ? Quên mất rồi, dù sao thì tối hôm đó anh với mấy anh em vừa đi hát về xong, thì thấy tên này đang quấy rối Nhã Vọng, anh vừa định đi lên ngăn lại thì tên nhóc Hạ Mộc kia chạy tới, sau khi bọn em đi, vẫn còn chưa từ bỏ ý định, hôm đó đúng lúc anh uống nhiều quá, nên đã gọi mấy người anh em đi tới đánh hắn, kết quả lại bị hắn đánh cho.”

Trương Tịnh Vũ nói đến đây, trợn mắt buồn bực, Tiêu Tuyết hỏi: “Các anh mấy người vậy?”

Trương Tịnh Vũ giơ năm ngón tay: “Ba nam hai nữ. Quái, hai cô nàng kia không biết suy nghĩ gì cả, nhìn thấy bọn anh bị đánh, còn đồng loạt khen hấn ta đẹp trai. Anh với hai anh em của mình ngay ngày hôm đó mỗi người mỗi ngả với các cô ấy luôn.”

Thư Nhã Vọng khinh thường: “Vô dụng quá.”

Trương Tịnh Vũ cãi lại: “Này, người ta đã được huấn luyện trong quân đội, người thường bọn tôi vốn dĩ đã không phải là đối thủ, biết trước như vậy tôi cũng cùng Tiểu Thiên đi bộ đội, đàn ông thì phải là quân nhân mới được.”

Tiêu Tuyết hỏi: “Sau đó thì sao?”

Trương Tịnh Vũ hớp một hớp rượu lại nói: “Sau đó thì anh nói cho Tiểu Thiên nghe.”

Nói xong còn dùng ánh mắt “đã hiểu rõ chưa” nhìn hai cô gái, Tiêu Tuyết và Thư Nhã Vọng gật đầu, cả hai đều đã hiểu rõ mấy cái xương sườn của Khúc Uất Nhiên tại sao lại gãy rồi.

Thư Nhã Vọng lại nhìn Khúc Uất Nhiên, bỗng nhiên cảm thấy hơi tức cười, thảo nào mấy ngày đó Tiểu Thiên như bốc hơi khỏi nhân gian.

Ba người lại tiếp tục trò chuyện, Tiêu Tuyết bỗng chỉ vào ly rượu của cô gái ở bàn đối diện: “Cô ấy uống gì vậy?”

Trương Tịnh Vũ liếc mắt nói: “Champagne.”

“Em cũng muốn uống.”

“Nhã Vọng thì sao?”

“Muốn.”

Trương Tịnh Vũ lại đứng lên, đi tới khu vực chọn món, Khúc Uất Nhiên cũng đang đứng trước bàn ăn cầm một ly champagne, champagne trên bàn được người khác mang đi chỉ còn lại năm ly, Khúc Uất Nhiên lịch sự lùi sang một bên, mỉm cười nói: “Mời anh trước.”

Trương Tịnh Vũ lườm gã ta, không thèm khách sáo, nhấc hai ly champagne lên mang đi, anh ta không chú ý, khi Khúc Uất Nhiên cúi đầu, trong nháy mắt đó, khoe môi cong lên một nụ cười độc ác.

Trương Tịnh Vũ quay lại ngồi vào chỗ, Tiêu Tuyết nâng ly rượu uống một ngụm lớn, cười hớn hở: “Ngon quá, còn ngon hơn cả uống nước trái cây.”

Trương Tịnh Vũ vội vàng kéo tay cô lại nói: “Champagne không thể uống như vậy, sẽ say đấy.”

Tiêu Tuyết say mê nhìn anh ta: “Say cũng tốt.”

Da mặt Trương Tịnh Vũ dày như vậy mà còn phải ửng hồng: “Tiêu Tuyết ~”

“Tịnh Vũ ~!”

Hai người ôm nhau ~ ôm thật chặt ~!

Hai người này quá buồn nôn rồi đấy, Thư Nhã Vọng lắc đầu, đứng dậy, không chịu nổi nói: “Tôi đi ăn một chút, hai người lại đóng phim tiếp đi.”

Thư Nhã Vọng đi sang kia, vừa mới định cầm kẹp salad thì cái kẹp đã bị một bàn tay to thuôn dài cầm lấy, Thư Nhã Vọng quay đầu lại nhìn, đã thấy Khúc Uất Nhiên tao nhã cúi đầu, cười ảm áp, rất lịch sự gấp trứng đặt vào đĩa cho Thư Nhã Vọng: “Mời em.”

Thư Nhã Vọng rất ngạc nhiên, gục gặt đầu: “cám ơn.”

Nói cảm ơn xong, Thư Nhã Vọng cắn môi bực bội, đúng là hận đến chết cái lễ nghi phép tắc được dạy từ nhỏ này.

Có vẻ như tâm trạng Khúc Uất Nhiên rất tốt, giống như bạn bè hỏi: “Gần đây tốt chứ?”

Thư Nhã Vọng nói: “Mấy ngày không có anh, ngày nào cũng đều rất tốt.”

Khúc Uất Nhiên trên: “Em đang nhắc anh đến tìm em sao?”

“Anh!” Thư Nhã Vọng phát cáu, trừng mắt bực tức nhìn lại anh ta.

“Nhưng phải là sao bây giờ? Anh không còn hứng thú với em nữa.” Khúc Uất Nhiên chấp hai tay ra sau lưng, nở nụ cười ý tứ sâu xa.

“Tôi nghe được mấy lời này của anh còn thấy vui vẻ hơn so với trúng giải thưởng lớn năm triệu nữa kìa.”

Khúc Uất Nhiên cúi đầu cười, khoe mắt lơ đãng nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương đeo trên ngón áp út của cô, đôi mắt tối tăm sau cặp kính lóa lên, sau đó lại ngẩng đầu, nở nụ cười ôn hòa nhã nhặn: “Nhẫn rất đẹp, Tiểu Thiên tặng à?”

Thư Nhã Vọng gật đầu: “Phải, chúng tôi đính hôn rồi.”

Khúc Uất Nhiên nheo mắt, chúc mừng: “Chúc mừng các em.”

“Cám ơn.” Thư Nhã Vọng lễ độ gật đầu, không ở lại nữa mà quay người rời khỏi đó, nhưng lúc cô mới đi được hai bước thì dường như nghe thấy tiếng Khúc Uất Nhiên nói câu gì đó theo sau lưng cô.

Thư Nhã Vọng chưa quay lại chỗ ngồi thì đã thấy Trương Tịnh Vũ dìu Tiêu tuyết đi, Thư Nhã Vọng bước qua hỏi: “Sao vậy?”

Mặt Trương Tịnh Vũ đỏ gay, hơi xấu hổ nói: “Say thật rồi.”

“À...” Thư Nhã Vọng cười đề tiện một cái, nhần nhần mày.

Trương Tịnh Vũ không thèm quan tâm tới cô, nhần mũi hỏi: “Tôi đưa cô ấy về trước, lát nữa tôi tới đón cậu sau nhé?”

Thư Nhã Vọng cười khúc khích lắc đầu: “Không cần đâu. Chăm sóc cô ấy cho tốt đi.”

Trương Tịnh Vũ gật mạnh đầu: “Tôi đi đây, cậu về sớm một chút, đừng uống cái champagne kia nữa, không biết là thứ đồ rác rưởi gì một hộp đã say, đúng là, đúng là...”

Thư Nhã Vọng khinh thường lắc đầu nói: “Mau cắt cái đuôi sói lắc lư của cậu lại, xem không được chút nào.”

Trương Tịnh Vũ cười khùng khục hai tiếng, đỡ Tiêu Tuyết đi.

Một mình Thư Nhã Vọng quay lại chỗ ngồi, cô nhìn một đĩa thức ăn còn chưa ăn hết, chau mày, cầm lấy nĩa bắt đầu ăn, thỉnh thoảng có đồng nghiệp dẫn bạn đến chào hỏi cô, Thư Nhã Vọng gật đầu mỉm cười nhìn họ, khẽ chạm ly, uống chỗ champagne trong tay, cô không cảm thấy champagne có thể làm say lòng người, uống còn ngon hơn nước trái cây, Tiêu Tuyết là tiêu biểu cho chuyện rượu không làm ta say mà là ta tự say.

Tám giờ, điện thoại di động trong túi vang lên, là Hạ Mộc, Thư Nhã Vọng bắt máy: “Alo.”

Hạ Mộc trong điện thoại hỏi: “Chị tìm em?”

“Ừ, chị định tối rủ em cùng đi ăn, nhưng mà...” Cô nhìn phần đồ ăn thừa còn lại trên bàn, Thư Nhã Vọng cười: “Bây giờ ăn xong rồi.”

“À.” Nghe giọng nói của Hạ Mộc không phát hiện ra tâm trạng gì, cậu hỏi: “Em bảo chú Trịnh đi đón chị nhé?”

Thư Nhã Vọng lắc đầu: “Không cần, giờ còn sớm, chị tự về.”

“Ừm.” Hạ Mộc ừm một tiếng rồi lại không nói.

Thư Nhã Vọng đợi một lát mới nói: “Chị cúp máy đây.”

Hạ Mộc không nói gì, bên đầu kia điện thoại vẫn im lặng, Thư Nhã Vọng đợi một lúc, vừa muốn cúp điện thoại bỗng nghe thấy cậu nói: “Nhã Vọng, em nhớ chị.”

Trái tim Thư Nhã Vọng run nhè nhẹ, cô nắm chặt di động, không biết hỏi làm sao: “Chúng ta, không phải chúng ta vẫn thường gặp nhau sao?”

Hạ Mộc nói: “Không giống như vậy.”

“Hạ Mộc?”

“Em cảm thấy chị cách em rất xa, thật sự rất xa.” Giọng của Hạ Mộc bình thản như vậy, nhưng, Thư Nhã Vọng lại như là có thể nhìn thấy trong giọng nói của cậu, cảnh cậu đang ngồi trong căn phòng nhỏ nhỏ, không bật đèn, bóng đêm ngoài cửa sổ thật dày đặc, cậu ngồi trên giường, một tay ôm hờ đầu gối, dựa vào tường, cúi đầu, tóc mái hơi dài che đi con mắt, ánh đèn yếu ớt trong di động hắt lên gương mặt sắc nét của cậu làm chúng thêm u ám.

Thư Nhã Vọng cúi đầu, miệng hơi hé ra, mũi xon xớt, cô nhú mày, sau đó nói: “Phải rồi, chúng ta cách nhau rất xa.”

Bên kia điện thoại lại là một khoảng trầm mặc.

Thư Nhã Vọng nói: “Hạ Mộc à, đừng nhớ chị, không được đâu.”

Thư Nhã Vọng nhẹ nhàng gấp điện thoại lại, sau đó lại nhấc champagne trên bàn, ngửa đầu, uống cạn, trong lòng cảm thấy thất lại đau đớn.

Có một số chuyện, cô cố gắng không nghĩ tới, có một số chuyện, cô cố bắt mình quên đi, bắt mình xóa mờ dần, giống như buổi tối hôm đó, cái ôm chặt chẽ đó, chàng trai ấy không muốn buông tay, những lời yêu thật đậm sâu, những chuyện không cần thận để xảy ra cô phải cố gắng quên đi. Như thế, sẽ giống như cô đã thật sự quên được chúng.

Hình như chỉ cần quên đi, là họ có thể trở lại như lúc ban đầu, hình như chỉ cần quên đi là cậu sẽ không còn thích cô nữa.

Rất nhiều năm trước, sau khi cha cô đau lòng nói với cô chuyện của Hạ Mộc, cô đã quyết tâm chăm sóc tốt cho cậu.

Rất nhiều năm trước, Hạ Mộc đã dùng giọng nói yếu ớt nói với cô: “Ba em cũng thường nói em là niềm kiêu hãnh của ông, mẹ em cũng thường khóc vì em: ” Khi đó cô đã quyết định: cô phải trở thành người thân của cậu, dành cho cậu thương yêu nhiều nhất.

Nhưng...Cuối cùng tại sao lại trở nên như thế này.

Tại sao, nhất định cô phải tổn thương cậu?

Thư Nhã Vọng ngẩn ngơ ngồi ở đó, cô cảm thấy lồng ngực khô ráp khó chịu, cổ họng chột đắng ngắt, đầu óc lại hơi lơ mơ, ánh mắt từ từ mất tập trung, Thư Nhã Vọng lắc mạnh đầu, chống tay lên trán, kỳ lạ, rõ ràng là cô chỉ uống có một ly rượu thôi, với tửu lượng của cô, sao lại say?

Thư Nhã Vọng chột có cảm giác bất an, cô cuống cuống đứng lên, đầu óc lại vẩn vơ đứng cũng không vững, cả người ngã về phía trước, bỗng tay phải cô bị ai đó nắm chặt, sức của người đó rất khỏe, mạnh mẽ kéo cô lại, cô nhào vào lòng người đó, rồi lại chột nghe thấy mùi hương nước hoa nam thoang thoảng.

Chương 10d: Yêu thương ngọt ngào

Cô hơi ngẩng đầu lên, chùm đèn thủy tinh treo trên trần phòng bắn ra tia sáng màu sắc rực rỡ chói lòa làm mắt cô nheo lại, cô nhìn thấy rõ ràng là khuôn mặt của một người đàn ông, một khuôn mặt đẹp đẽ nhưng mang tới cảm giác tà ác, khóe miệng tạo thành một nụ cười tỏ vẻ quan tâm, gã đỡ lấy tay cô, hỏi nhỏ: “Nhã Vọng à, em say rồi sao?” Từ trong yết hầu gã thoát ra thứ âm thanh khàn khàn, trên khuôn mặt đã treo vào nụ cười của một kẻ vừa thực hiện được âm mưu.

Thư Nhã Vọng bỗng hiểu được mọi chuyện: “Anh...Anh đã làm gì tôi?”

Khúc Uất Nhiên cười gập cả người, thân mật ôm chăm lấy cô, kề sát môi vào bên tai cô tình tứ nói: “Cũng không có làm gì, có điều lúc này trước khi chàng trai kia mang rượu về cho các em thì anh có thêm một chút xúu thứ vào trong đó.”

“Xéo đi!” Thư Nhã Vọng nổi điên giãy dụa, chẳng trách Tiêu Tuyệt mới chỉ uống một ly champagne mà đã say khướt, chẳng trách mình cũng...

“Em muốn tôi xéo sao?” Khúc Uất Nhiên bày ra vẻ mặt thâm tình ôm sát cô vào trong lòng: “Nhã Vọng à, anh đã nói rồi đấy, các em sẽ không lấy nhau, anh sẽ không để các em lấy nhau đâu.” Gã đưa thẻ tín dụng cho người phục vụ gần đó: “Bạn gái tôi uống hơi nhiều, nhờ anh giúp tôi đặt một phòng nhé.”

Thư Nhã Vọng vô cùng sợ hãi, cổ giãy ra, cô vừa định nói thì dạ dày chực cuộn lên, cô há miệng xuyết chút nữa là ói ra, người phục vụ nhận chiếc thẻ, nhìn dáng vẻ Khúc Uất Nhiên nhân nhả thông dong cũng không cảm thấy nghi ngờ gì, gật đầu nói: “Vâng, xin anh chờ một lát.”

“Anh buông ra.” Thư Nhã Vọng muốn đẩy gã ra nhưng không đẩy nổi, không biết là Khúc Uất Nhiên đã cho cô uống thứ thuốc gì, mà trong dạ dày lại cồn cào, khó chịu, làm cô muốn nôn ra, và cô đã nôn cả lên người Khúc Uất Nhiên đang ôm cô.

Khúc Uất Nhiên chau mày, vội đẩy Nhã Vọng cách xa một chút, Thư Nhã Vọng vẫn đang nôn, lúc người phục vụ quay trở lại đúng lúc nhìn thấy tình trạng này.

Anh ta vội vàng giao thẻ phòng cho Khúc Uất Nhiên, sau khi đợi gã kí tên lên hóa đơn thì tìm người tới dọn dẹp.

Khúc Uất Nhiên vừa ôm Nhã Vọng đang mê man, vừa đi vào thang máy, cảm giác khi thang máy đi lên cao làm Thư Nhã Vọng thấy khó chịu nên lại nôn tiếp, Khúc Uất Nhiên nhăn mặt, gã nín thở, kéo cô vào phòng, đóng cửa lại xong, gã mở cửa phòng tắm, đẩy thẳng cô vào trong bồn tắm lớn, cô bị gã đẩy ngã đến choáng váng, gã mở vòi nước để cho nước lạnh phun ra, Thư Nhã Vọng lạnh quá nên thét lên một tiếng, trong nháy mắt cô đã tỉnh táo lại một chút, hai tay cô bám vào thành bồn tắm muốn trèo ra ngoài nhưng lại bị bàn tay của Khúc Uất Nhiên đẩy ngã trở lại.

“Anh muốn gì!” Thư Nhã Vọng run lập cập, hoảng sợ nhìn gã.

Khúc Uất Nhiên tháo mắt kính, ánh mắt gian ác nhìn cô: “Tẩy sạch em, sau đó ăn tươi.”

Thư Nhã Vọng không muốn phí thời gian nói chuyện với gã, hai tay cố gắng muốn trèo ra khỏi bồn tắm, dường như Khúc Uất Nhiên muốn hưởng thụ cảm giác khi nhìn thấy bộ dạng đấu tranh của cô, gã cười cười nhìn cô, thông dong cởi từng nút từng nút trên áo vest, sau đó thản nhiên vứt chiếc áo vest xuống đất, gã bước đến, chỉ một tay đã kim chặt được Thư Nhã Vọng, tay còn lại tự tháo cái cà vạt màu vàng ra rồi dùng nó trói chặt hai cánh tay đang nỗ lực giãy dụa tránh thoát của cô vào trên ống dẫn nước.

“Đừng!” Thư Nhã Vọng dùng hết sức vùng vẫy, ống kim loại bị cô rung lắc đập vào tường vang lên âm thanh cộc cạch, lúc này nước đã ấm hơn, hơi nước bốc lên xung quanh, và gã bắt đầu cúi người cởi áo khoác của Thư Nhã Vọng, trút bỏ quần áo của cô ra, lớp nội y tinh tế ôm lấy phần ngọt ngào căng mềm, nở nang hiện ra dưới dòng nước. Khúc Uất Nhiên bị mê hoặc, gã đưa tay ra ra sức xoa nắn bộ ngực của cô.

Hai mắt Thư Nhã Vọng trợn trừng, nước mắt chảy ra: “Đừng lại! Đừng tay lại!”

Khúc Uất Nhiên cười mỉm, sau đó thì gã phá lên cười, môi gã hôn lên dái tai cô: “Chưa bắt đầu đã khóc...không phải là...Tiểu Thiên về lâu như thế, mà nó vẫn chưa chạm qua em ư?”

Thư Nhã Vọng khóc lóc giãy dụa: “Buông ra! Buông tay ra!”

Khúc Uất Nhiên cười, gã cười rất khoái trá: “Xem ra, đúng là chưa chạm vào.”

Thư Nhã Vọng trừng mắt hung ác nhìn gã: “Khúc Uất Nhiên! Nếu anh dám chạm vào tôi, tôi sẽ không tha cho anh! Tôi thề!”

“Không tha cho tôi? Thế nào gọi là không tha cho tôi? Gọi Tiểu Thiên về đánh tôi hả? Hay bảo ba cô bắn chết tôi? Bây giờ cô lại mạnh mẽ rồi đấy! Lát nữa thì đừng cầu xin tôi tha cho cô!”

Nói xong gã ta đứng lên, cô nghe thấy tiếng tháo dây lưng và kéo khóa, bàn tay gã đặt trên bụng dưới của cô sau đó nhích dần xuống phía dưới, cô run rẩy, sợ hãi và tuyệt vọng, gã cởi quần của cô ra, cô khóc lù về sau nhưng không thể nữa.

“Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Cô kinh hoàng gào lên nghẹn ngào.

“Không ai cứu được em đâu!” Gã hôn cô, ác nghiệt tuyên bố: “Tôi muốn đàn bà, chưa bao giờ thất bại, em cũng giống vậy thôi!” Gã mạnh bạo tách hai chân đang khép chặt của cô, rồi đè lên người cô: “Nhã Vọng à, bây giờ chỉ mới vừa bắt đầu thôi...”

Dòng nước ấm men theo từng động tác đưa đẩy không ngừng của gã tràn ra khỏi bồn tắm, nước nhỏ tí tách vang lên âm thanh vỡ nát gỗ xuống sàn nhà.

Trong phòng tắm, tiếng khóc thút thít, tiếng cầu xin nhỏ của cô gái dần mất hẳn, chỉ còn lại âm thanh hoang đàng, phóng túng phát ra từ lồng ngực của gã đàn ông.

Qua thật lâu thật lâu sau, âm thanh đó mới dần dần ngừng lại...

Đêm đã khuya, Thư Nhã Vọng co tròn trên chiếc giường lớn trong phòng khách của nhà hàng, cô cố ôm chặt lấy mình, mắt không chớp lấy một cái mà chỉ nhìn chăm chăm vào bức tường trước mặt, cô rất lạnh, rất đau, cũng rất sợ hãi.

Gã đàn ông bên cạnh đang ôm lấy vòng em nhỏ nhắn của cô, vùi mặt vào mái tóc dài mềm mại của cô, ngủ say. Bất chợt, cô trông thấy túi xách của mình, ánh mắt lóe lên, cô khẽ khàng gỡ cánh tay gã đàn ông ra, mệt mỏi bò khỏi giường, khi chân cô chạm trên mặt sàn, chúng hơi run, cô gắng sức đi tới chỗ túi xách, ngồi xuống, và kéo dây kéo, cô lấy một con dao rọc giấy màu hồng khỏi túi, đây là món đồ cô chuẩn bị cho công việc của mình, cô luôn đặt nó trong túi xách, tiện cho bản thân có thể mang theo.

Cô lạnh lùng quay đầu lại nhìn gã đàn ông đang nằm trên giường, chậm chậm đẩy lưỡi dao ra, rồi im lặng bước từng bước một đến bên giường, trong gian phòng tối tăm ngay cả một chút ánh sáng cũng không có, giống như cô, đôi mắt bị che lấp bởi nỗi căm hận, cô muốn giết gã, hoàn trả lại những ô nhục và đau đớn gã để lại trên người cô, gấp đôi!

Con dao của cô khẽ kề gần cổ gã, hai tay cô cầm chặt cán dao, người cô run rẩy, nhưng cô không chùn bước, cô muốn giết gã, dù cho cô có phải trả cái giá đắt đến cỡ nào!

Tay cô vung lên cao, lưỡi dao sắc lạnh chớp lên rồi vụt xuống, người nằm trên giường bỗng mở choàng mắt, gã vươn tay, chụp lấy cổ tay nhỏ bé yếu ớt của cô, nhưng lưỡi dao cũng cắt lên cổ tay gã, dòng máu chậm chậm tuôn ra từ vết thương, gã hơi nhíu mày, kéo mạnh cô về phía mình, cô yếu ớt ngã lên người gã, gã xoay người đè cô xuống, bóp chặt lấy cổ tay cô làm con dao rọc giấy rơi ra, gã cầm lấy nó, nhìn vào lưỡi dao sắc rồi đảo mắt âm thầm quan sát cô, máu của gã chảy từ cổ tay xuống, rơi trên khoeo mắt cô, giống như những giọt nước mắt màu máu rơi ra từ mắt cô.

Bàn tay Khúc Uất Nhiên dịu dàng lau sạch sẽ gương mặt cô, lúc tay gã chạm vào cô, cô run lên bần bật, mắt gã lạnh đi, nhặng giọng: “Tôi cho là em không ra tay được.”

11. Chương 11: Nhã Vọng, Đứng Khóc

“Không ra tay được?” Thư Nhã Vọng nhìn gã bằng ánh mắt thù hận: “Tôi hận không thể phanh thây anh.”

Khúc Uất Nhiên giật lấy con dao ném về phía sau, gã chạm lên vết thương, vết thương không sâu, đối với gã, nó chẳng là gì, gã bỗng bật cười, vui vẻ ôm lấy cô: “Em nhìn xem, em cũng làm cho anh chảy máu rồi này.” Vừa nói xong, gã đã chạm nhẹ lên gương mặt cô: “Hai chúng ta hòa nhau.”

“Anh buông ra.” Thư Nhã Vọng vừa rùng mình vừa giãy dụa, tình trạng như thế này khiến cô rất sợ hãi.

“Nhã Vọng à...” Khúc Uất Nhiên cảm thấy xao lòng, gã hôn lên chân mày cô, lên khóe môi cô, giống như gã đang hôn người gã yêu nhất: “Anh sẽ chịu trách nhiệm với em, được không? Hả? Anh cười em nhé.”

Nhã Vọng dùng hai tay đẩy mạnh gã ra: “Anh chết đi! Anh chết đi!”

Sự cự tuyệt của cô dường như đã chọc tức Khúc Uất Nhiên, gã ghìim mắt tàn ác: “Vẫn còn có sức đánh tôi, vậy thì dùng nó phục vụ tôi đây này.”

Gã cúi gằm đầu, dùng hai tay gã kiềm chặt cô vẫn đang giãy dụa, môi gã cọ xát lên áo choàng, đầu lưỡi linh hoạt chạy khắp nơi trên người cô.

“Đừng.” Nước mắt Thư Nhã Vọng mấy chốc đã tuôn ào ào như thác đổ: “Đừng mà! Anh dừng lại!”

Khúc Uất Nhiên không thèm quan tâm tới cô, gã lật người cô lại đặt dưới cơ thể mình, rồi gã nhấc hông cô lên từ phía sau đâm vào thật sâu.

Thư Nhã Vọng siết hai tay đến đau buốt: “Tôi sẽ kiện anh! Nhất định tôi sẽ kiện anh.”

“Cô kiện đi, tôi không sợ.” Khúc Uất Nhiên nói tỉnh như không, gã cúi nhìn cơ thể đang run lẩy bẩy của Thư Nhã Vọng, bỗng nhiên dịu dàng hôn lên sau gáy cô: “Nhã Vọng à, em hãy cầu xin anh như lúc này, anh sẽ tha cho em.”

“Không...”

“Thật không ngoan, em thật sự không ngoan gì cả. Ừm...Sao em lại không ngoan như vậy nhỉ?”

Gã như lên cơn điên trên cơ thể cô, hưởng thụ khoái cảm mà tình d** mang đến, gã phải thừa nhận rằng, thân thể của cô khiến gã say mê, khiến gã mất đi lý trí, khiến gã không thể nào dừng lại...

Cô khóc đến mức cổ họng khản đặc, bản thân cắn đến rách môi, hai bàn tay cô nắm chặt cũng dần dần buông ra, đôi mắt xinh đẹp cũng mất đi sức sống...

Cuộc đời của cô, hạnh phúc của cô, dường như, ngay giờ phút này đang âm ỉ sụp đổ, như bong bóng xà phòng lấp lánh rực rỡ, từ từ bay lên không trung, sau đó vỡ tan tành trước mắt cô.

Trưa ngày hôm sau, Thư Nhã Vọng yếu ớt đi ra khỏi nhà hàng, Khúc Uất Nhiên trông vẫn tao nhã đi sau cô, gã lại khoác vào bộ đồ tây lịch lãm đó, đeo mắt kính không gọng, trở lại dáng vẻ lịch sự nho nhã ngày thường.

Khúc Uất Nhiên cúi người, dựa vào bên cửa xe taxi, dịu dàng nhìn cô: “Nếu muốn anh chịu trách nhiệm, tới tìm anh bất cứ lúc nào, còn nếu muốn kiện anh, anh cũng đợi em.”

Ánh mắt của người tài xế như vỡ lẽ, Thư Nhã Vọng lạnh lùng nói: “Đi thôi.”

Suốt đường đi, Thư Nhã Vọng chỉ ngồi thừ ra, mãi đến lúc tài xế nhắc cô đã tới nơi, cô mới bước xuống xe, nhìn cánh cổng của đại viện quân khu, cô bỗng nhiên có ảo giác như mình đã trải qua cả một cuộc đời.

Thư Nhã Vọng máy móc bước về phía trước, quãng đường từ nhà cô đến cổng đại viện chỉ hơn mười phút, ánh nắng ban trưa ảm áp rọi xuống người cô nhưng không mang lại tí cảm giác nhiệt độ nào.

Cô đi được một đoạn, thỉnh thoảng lại ngồi xổm xuống bên đường, cô không khóc, chỉ có ánh mắt trống rỗng chôn vào một chỗ, rất mù mịt, một cảm giác mênh mang mù mịt...

Cô hiểu mình phải đi kiện gã, cô không thể tha cho gã, nhất định cô phải đi kiện gã, nhất định phải như vậy!

Nhưng, cô cảm thấy mình mệt mỏi quá, cả cơ thể đều đau đớn, cô muốn về nhà, nhưng tại sao, đường về nhà cũng khiến cô rã rời đến thế?

Cô không biết mình ngồi xổm ở đó bao lâu, vì ngồi như thế nên chân cũng tê râm ran, nhưng cô vẫn không đứng lên, cho đến khi một chiếc xe con chạy ngang qua cô, sau lại trở ngược lại, dừng bên cạnh cô.

Đôi giày da bóng màu trắng xuất hiện trước mặt, cậu thiếu niên ngồi chồm hổm, gương mặt gọn gàng tinh tươm, đầy vẻ quan tâm nhìn cô: “Chị sao vậy?”

Thư Nhã Vọng sững sờ thật lâu, mới chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn cậu, cậu ở ngược sáng, lại giống như được viền một đường viền màu hoàng kim xung quanh, đẹp đẽ, trong trẻo như một bức tượng thiên thần.

Thư Nhã Vọng bỗng thấy cay mũi, cô vội cúi đầu xuống, không muốn để cho cậu nhìn thấy bộ dạng khốn khổ của mình.

“Nhã Vọng?” Giọng nói của Hạ Mộc trở nên căng thẳng: “Chị khóc à?”

“Không, chị không có khóc.” Thư Nhã Vọng dán mắt nhìn xuống đất, cô kiềm nước mắt, nói: “Hà Mộc, công chị về nhà được không, chị đau bụng quá.”

Hạ Mộc im lặng một lúc, cậu cụp mắt, quay người đi, rồi khẽ nói: “Lên thôi.”

Thư Nhã Vọng sụt sịt mũi, sau đó mới dựa lên đôi vai gầy gầy của cậu, Hạ Mộc nhẹ nhàng nâng cô trên lưng, bước từng bước dài, thong thả đi trong đại viên quen thuộc, lá cây bạch dương hai bên đường chạm vào nhau tấu lên khúc nhạc chậm rãi, ánh mặt trời rọi qua giữa kẽ lá, lung linh như đang nhảy múa.

Cô cắn môi, len lén bầu chặt vào bờ vai của cậu, trong lòng lo lắng, ánh mắt cậu chợt vụt sáng, khoe môi khe khẽ giương lên.

Thư Nhã Vọng mới vừa mở cửa nhà đã bảo Hạ Mộc trở về, bất chợt nghe thấy tiếng bà Thư vội vàng chạy lại mắng: “Cái con bé chết tiệt này! Tối qua sao không về nhà! Làm mẹ lo chết đi được! Cô làm gì mà cũng không bắt điện thoại! Này! Cô đi đâu đấy!”

Thư Nhã Vọng bối rối đưa mắt nhìn Hạ Mộc, không biết phải làm sao, chỉ lắc đầu: “Không...không có.”

“Đêm qua cô đi đâu?” Bà Thư kéo Nhã Vọng vào, đóng cửa lại, cẩn thận quan sát cô con gái đang cúi đầu: “Cô biết ba cô tìm cô cả đêm không!”

“Con...con không sao.” Mái tóc dài của Nhã Vọng che khuất đi ánh mắt thần thờ trống rỗng của cô, bản thân cô cũng không biết tại sao cô lại vội vàng phủ nhận như vậy.

Hạ Mộc vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô, Thư Nhã Vọng hoảng hốt nắm chặt hai tay, cô quay đi chạy trốn vào nhà vệ sinh: “Con đi vệ sinh.”

Thư Nhã Vọng vội vàng đóng cửa, chốt khóa lại.

Bà Thư ở bên ngoài vẫn gõ mạnh cửa: “Nhã Vọng! Con mà không nói rõ ràng tối qua con đi đâu thử xem! Đủ lông đủ cánh rồi phải không, dám đi cả đêm không về nhà! Con dính hôn rồi đấy, để người bên nhà họ Đường biết thì còn ra thể thống gì nữa! Hạ Mộc, con về nhà trước đi!”

Thư Nhã Vọng chậm chậm trượt người ngồi chồm hổm dựa vào cửa nhà vệ sinh, cô che hai tai lại, miệng ngoác to đến đau, muốn kêu thật lên thật lớn nhưng lại không thể phát ra âm thanh gì.

Cô giương mắt lên, bỗng nhiên nhìn thấy bồn tắm lớn trong nhà, nháy mắt ấy, thật lạnh quá! Thật lạnh quá, cô run lấy bầy, nhìn cái bồn tắm lớn, ký ức nhức nhối nhà đau đớn đêm qua trong khoảnh khắc ngập tràn trong dầu óc, cô hoảng sợ vội vàng chụp thứ gì đó bên cạnh ném về phía cái bồn tắm!

“A! A! A!!!...” Dường như cô không thể tự kiềm chế mình được nữa, gào thét điên cuồng, cô chụp được thứ gì thì ra sức dùng nó đập vào bồn tắm! Đập như phát điên!

Ở bên ngoài, bà Thư và Hạ Mộc nhìn nhau, tim bà đập thình thịch, dường như là bà đã biết chuyện gì xảy ra, bà ra sức đập cửa, trong giọng nói nức nở pha chút khẩn trương: “Nhã Vọng ơi, Nhã Vọng, con sao vậy? Nhã Vọng ơi! Mở cửa đi con.”

“Nhã Vọng, mở cửa đi con, để mẹ vào nào. Nhã Vọng...”

Hạ Mộc kéo bà Thư lại, cậu giơ chân lên đập thật mạnh lên ván cửa, một lần, hai lần, ba lần, cuối cùng cửa cũng bật mở, Thư Nhã Vọng vẫn đang điên loạn đập đồ vào bồn tắm, ánh mắt cô như dại ra, bàn tay không biết bị thứ gì cắt trúng, máu tí tách tí tách rơi xuống nền.

Bà Thư vội vã chạy tới ôm lấy Thư Nhã Vọng, giọng run run hỏi: “Nhã Vọng, Nhã Vọng, con sao vậy? Sao vậy hả? Con...Con...có phải con bị người ta lừa gạt không?”

Câu hỏi của bà Thư làm cho Thư Nhã Vọng đang điên loạn đột nhiên trở nên yên lặng lại, nhưng nước mắt vẫn rơi trông như sợi dây trăn châu bị đứt đoạn, từng hạt từng hạt lăn dài.

Hai mắt bà Thư đỏ bừng nhìn con gái, bà vươn tay nâng đầu con lên, vén tóc cô, miệng cô sưng tấy, rách bươm, trên cổ đầy những dấu ngón đỏ tươi.

Bà Thư choáng váng đến hoa mắt, chút nữa thôi thì không gượng nổi.

“Nhã Vọng, Nhã Vọng.” Bà ôm chặt lấy con, nước mắt người mẹ giờ ràn rụa, bà vỗ về con gái: “Nhã Vọng à, Nhã Vọng, con yêu của mẹ, con đừng sợ, đừng sợ, có mẹ ở đây, mẹ sẽ bảo vệ con.”

Thư Nhã Vọng cũng không chịu nổi nữa, cô ôm lấy mẹ mình khóc như một đứa trẻ, cô khóc thật to: “Mẹ, mẹ ơi, đập nát cái bồn tắm đi, đem đập nát nó đi! Mẹ...”

“Ừ, ừ, đập nát, mẹ tìm người đập nát nó ngay.” Bà vỗ lên lưng cô, cũng khóc lớn: “Mẹ, tìm người đập nát nó ngay đây.”

Hạ Mộc vẫn đang đứng bên cạnh, hai tay cậu siết thành nắm đấm, ánh mắt bén nhọn, lạnh lùng khiến người khác khiếp sợ, nghiêng rằng hỏi: “Là ai?”

“Là ai!” Cậu bỗng ngồi sụp xuống, giận dữ nắm lấy vai Thư Nhã Vọng: “Là ai! Là ai làm!”

Thư Nhã Vọng lắc đầu nghẹn ngào, cô không thể nói cho cậu biết.

Hạ Mộc lẩm bẩm như mất hồn: “Có phải tên đó không! Tên Khúc Uất Nhiên vẫn hay quấy rầy chị!?”

Thư Nhã Vọng tròn hai mắt, hoảng sợ nhìn cậu.

“Là hắn rồi.” Hạ Mộc chắc chắn nói.

Nhã Vọng đưa tay kéo cậu, cậu lại lùi về phía sau: “Đem qua? Đem qua...”

Cậu tròn trừng hai mắt, nghiêng chặt hàm răng, tại sao ngày hôm qua cậu không đem theo di động! Tại sao cậu không nghe điện thoại của cô! Tại sao cậu không kiên nhẫn nghe điện thoại của cô! Tại sao!

Cậu quay vụt đi, nỗi điên lên lao ra khỏi nhà cô.

“Hạ Mộc.....em muốn đi đâu?” Thư Nhã Vọng đứng dậy, chạy theo Hạ Mộc xuống lầu, Hạ Mộc chạy thẳng về nhà, cậu chạy vào phòng, mở ngăn tủ bí mật trong cùng, vật bên trong va vào tấm ván của ngăn kéo, vang lên âm thanh trầm đục, Hạ Mộc đưa tay vào, rút ra một thứ màu đen nhét vào túi, cậu lại quay người chạy ra ngoài, chú Trịnh ngồi trên xe hơi nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cậu đang chạy về phía mình: “Hạ Mộc, con sao vậy...”

Chú Trịnh chưa nói xong thì Hạ Mộc đã mở cửa xe, về mặt đường đường sát khí kéo chú Trịnh xuống, sau đó cậu tự ngồi vào ghế lái, để ngoài tai tiếng la lối của chú Trịnh, cậu sập mạnh cửa xe, thành thạo vặn chìa khóa, nhả ga lao vọt đi.

“Hạ Mộc! Con đi đâu vậy? Không thể lái xe ra khỏi đại viện đâu!” Chú Trịnh chạy theo phía sau xe kêu lên, chạy được vài bước thì dừng lại, nghi ngờ tự hỏi: “Thằng nhóc này sao vậy? Ài! Đúng là không nên dạy nó lái xe.”

Khi Hạ Mộc chạy ra khỏi khu biệt thự, đúng lúc gặp phải Thư Nhã Vọng đuổi theo, Thư Nhã Vọng chạy theo xe, cô đập lên thân xe, cố gắng bắt cậu dừng lại, nhưng Hạ Mộc lại không nhìn thấy cô, sắc mặt lạnh lùng, cố kiềm nén cơn giận dâng trào chạy thẳng ra khỏi tiểu khu.

“Hạ Mộc.....” Thư Nhã Vọng chạy theo phía sau, không bao lâu thì chiếc xe đã biến mất trước mắt cô, Thư Nhã Vọng dừng lại, cô thở hổn hển nhìn về phía trước, đầu đổ đầy mồ hôi.

Làm sao đây? Bình thường tuy rằng Hạ Mộc không hay bộc lộ tình cảm, luôn luôn mang bộ dạng lãnh đạm bình thản, nhưng một khi cậu đã nổi điên lên, nhất định sẽ làm ra chuyện điên rồ gì đó! Còn tên khốn kiếp Khúc Uất Nhiên, chắc chắn sẽ không nhường bộ cậu, nếu như hai người đó đánh nhau, Hạ Mộc chắc chắn sẽ bị thương!

Nhã Vọng lo lắng chạy ra cổng, chặn một chiếc taxi, bảo tài xế chạy đến công trường nghiệp Hải Đức, Thư Nhã Vọng nhìn về phía trước, hai tay nắm chặt lại, cả người không ngừng run lên, cô thật hối hận vì đã nói cho Hạ Mộc biết nơi làm việc của Khúc Uất Nhiên.

Hạ Mộc, em nhất định không được xảy ra chuyện gì đâu đấy!

Chương 11b: Nhã Vọng, đừng khóc

Thư Nhã Vọng lê thân thể mệt mỏi chạy ra bên ngoài đại viện, chặn một chiếc taxi, sau đó nói địa chỉ, gấp gấp đến mức mắt đỏ ngầu lên, cô liên tục thúc giục tài xế lái xe đi nhanh hơn, khi xe vừa dừng lại trước cửa tòa nhà công trường nghiệp Hải Đức, Nhã Vọng đã xông ra khỏi xe, cô đẩy tấm cửa kính nặng nề, chạy thẳng về hướng phòng làm việc của Khúc Uất Nhiên, nhưng ngay khi cô chỉ còn cách vài bước chân là đến được phòng làm việc, thì trong phòng họp phía sau đột nhiên vang lên một tiếng súng, Thư Nhã Vọng quay phắt đầu lại, không dám nhúc nhích, hơi thở gấp gấp như muốn ngừng lại, thế giới xung quanh bỗng trở nên tĩnh lặng, mọi người bên ngoài hoàn toàn đứng sững.

“Pằng...” Lại một tiếng súng nữa vang lên, mấy giây sau, mọi người trong phòng họp dường như tỉnh táo lại, bắt đầu gào thét hỗn loạn, những trí thức tinh anh ăn vận trang phục lịch thiệp chen chúc nhau ủa ra khỏi cửa phòng họp, Thư Nhã Vọng chợt tỉnh người từ trong cơn bàng hoàng, chân tay cô thoáng cái trở nên lạnh ngắt, cô cắn chặt môi, loạng choạng men theo vách tường, cô cố hết sức đẩy đám người đang tràn ra từ trong phòng họp, có một vài người lao ra ngoài còn đứng phải cô.

Đến khi cô vào được trong phòng, bên trong chỉ còn lại một cậu thiếu niên trông rất điển trai, cậu thiếu niên đứng thẳng người ở nơi đó, tay giơ súng, ánh mắt trống rỗng nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế, người đàn ông đó mặc đồ tây, trên sống mũi anh tuấn đeo một cặp kính gọng vàng, gã ngồi trên ghế, cơ thể buông lỏng, đôi mắt nhắm nghiền, dòng máu đỏ tươi từ miệng vết thương tuôn ồ ạt ra ngoài, nhỏ tung tóe trên mặt sàn, những giọt máu tươi tung tóe làm đôi giày thể thao màu trắng nhuộm đỏ.

Đầu óc Thư Nhã Vọng trống rỗng, cô mở to hai mắt đầy nỗi kinh hoàng, môi run run.

Trong phòng mùi máu tươi tanh nồng khiến người ta hoảng sợ, Hạ Mộc đứng yên ở đó, bên má phải của cậu dính đầy máu, nhưng gương mặt vẫn lãnh đạm không có chút cảm xúc, chỉ có đôi tay run rẩy đã để lộ tâm trạng của cậu.

Trái tim Thư Nhã Vọng thất lại, cô bước từng bước đến gần, ngồi xuống nhìn Khúc Uất Nhiên vẫn ngồi trên ghế, cô khẽ giơ tay lên thử xem gã còn thở không, đột nhiên cô rút tay lại, ngay cả hít thở cũng bắt đầu khó khăn.

Thư Nhã Vọng bịt miệng hoảng sợ khẽ nức nở, cậu ấy giết người! Cậu ấy đã vì cô mà giết người thật rồi!

Cô ngẩng đầu nhìn lên Hạ Mộc, cậu vẫn giữ nguyên tư thế nổ súng, cứng đờ người đứng một chỗ, Thư Nhã Vọng run lấy bầy đứng dậy, cô giơ tay giữ lấy khẩu súng trong tay cậu, sau đó lấy nó ra, cô siết chặt bàn tay đang run run của cậu trong tay mình, nghẹn ngào gọi tên của cậu: “Hạ Mộc...”

Giọng nói của cô như đánh thức cậu, ánh mắt mờ lung của cậu dần dần tập trung lại, cậu nhìn cô.

Nước mắt cô trào ra.

“Nhã Vọng, đừng khóc.” Cậu đưa tay lên dịu dàng lau nước mắt của cô đi: “Không ai có thể ức hiếp chị, không ai có thể!”

Thư Nhã Vọng vô cùng kinh ngạc, trong lòng thấy khó chịu giống như có lửa cháy thiêu đốt, cô vừa khóc vừa đưa hai tay ra ôm chặt lấy cậu: “Hạ Mộc, Hạ Mộc ơi...”

Mùa đông năm hai mươi hai tuổi đó kết thúc trong tiếng gào rú lẫn lộn còi xe cảnh sát và xe cứu thương, trong khoảnh khắc khi cô ôm chặt lấy người thiếu niên vào lòng, khi cậu bị đưa đi trong chiếc còng tay lạnh lẽo, Thư Nhã Vọng theo xe cảnh sát, khóc nức nở cạn cả sức lực.

Từ lúc đó, thế giới của cô thoát cái đã vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, sẽ không có cách nào ghép lại nguyên vẹn.

Thư Nhã Vọng ngồi chờ trên giường, cô tự ôm chặt lấy mình, trên ống quần dính đầy máu, cô ngẩng người nhìn hai tay, trong đầu hoàn toàn trống trải.

Thư Nhã Vọng dùng hết sức cắn vào ngón tay, cả người cô vẫn run bần bật, đã mười ngày, đã là ngày thứ mười từ khi Hạ Mộc bị bắt giam, mọi chuyện dường như cứ dần chuyển biến theo tình huống xấu, Khúc Uất Nhiên bị thương nặng, lại mất máu quá nhiều nên rơi vào hôn mê sâu, bác sĩ chẩn đoán rất có thể gã sẽ trở thành người sống thực vật.

Ba của Khúc Uất Nhiên không thể nào chấp nhận việc ông ta có thể sẽ chịu nỗi đau lần thứ hai mất đi đứa con yêu quý, ông ta điên cuồng trả thù khi Hạ Mộc đang bị bắt nhốt trong trại giam, ông ta lấy được đoạn phim quay lại cảnh trong phòng họp tung lên mạng. “Con ông cháu cha” dùng súng giết người, đề tài quá tốt cho dư luận, sự việc vừa xuất hiện trên mạng trong chốc lát đã dấy lên nhiều làn sóng, những cư dân mạng không biết đầu đuôi của câu chuyện đã hô hào khẩu hiệu “giết người đền mạng”, ông ta còn chi giá cao thuê đài truyền hình đưa tin tức này liên tục trong ba ngày, gây ra luồng phản ứng dữ dội trong xã hội, lãnh đạo cục công an rất coi trọng vụ án này, nên từ chối luôn không gặp mặt người của họ Hạ, trong nhất thời Hạ gia không có cách nào nộp tiền bảo lãnh cho Hạ Mộc.

Hạ tư lệnh đã từng muốn tìm ba của Khúc Uất Nhiên hòa giải, nhưng ông ta chỉ nói một câu: “Tôi tin Hạ tư lệnh cũng hiểu được nỗi đau mất con của tôi, đau đớn này, cho dù có bất cứ điều kiện gì cũng không thể cho qua được.”

Lời này cũng đã thể hiện rõ thái độ cương quyết của ông ta, nếu như Khúc Uất Nhiên chết thật, thì cho dù ông ta có táng gia bại sản cũng sẽ kiện cho Hạ Mộc ngồi tù!

Trong biệt thự nhà Hạ Mộc giờ chìm trong một không gian im ắng, ông Thư đứng ngoài phòng khách, vẻ mặt nghiêm nghị của Hạ tư lệnh vô cùng lạnh lùng, ông đan hai tay hỏi: “Luật sư Lưu, theo anh vụ kiện này tòa án sẽ phán thế nào?”

Luật sư Lưu ngồi đối diện tư lệnh Hạ hít một hơi mới cau mày nói: “Vụ án này, nếu như Khúc Uất Nhiên chết, tội dùng súng giết người sẽ phạt ngồi tù, theo luật hình sự nước ta quy định, tội phạm chưa thành niên không áp dụng án tử hình, bao gồm cả việc hoãn thi hành án tử hình, cho nên tòa sẽ không phán tử hình hay hoãn thi hành án tử hình. Hơn nữa, đối với tội phạm chưa thành niên, luật hình sự có quy định, cần đưa ra một án phạt nhẹ hơn hoặc giảm khung hình phạt. Nói cách khác, mức cao nhất của vụ án này, có thể sẽ bị phán tù chung thân, hoặc phạt tù có thời hạn từ mười lăm năm trở lên.

Nếu như người kia không chết, tội sử dụng súng trái phép giết người chưa thành, phạt cả hai tội gộp lại, cao nhất có thể phạt tù có thời hạn từ mười năm trở lên, thấp nhất là phạt tù có thời hạn từ sáu năm trở lên. Nhưng, phán quyết cụ thể thế nào còn phải xem vào quan tòa.”

Hạ tư lệnh trầm ngâm một lúc, sau đó lại hỏi: “Anh cảm thấy mình có thể nắm chắc mấy phần giảm hình phạt xuống đến mức thấp nhất?”

Luật sư Lưu đẩy mắt kính nói: “Chuyện này phải xem người trong bệnh viện có chết hay không mới có thể khẳng định rõ ràng được. Còn nữa, Hạ tư lệnh, chúng ta có thể tìm thẩm phán chịu trách nhiệm vụ án này bên viện kiểm sát thành phố, tuy chứng cứ rõ ràng nhưng phán quyết ít nhiều vẫn phải dựa trên lời nói của quan tòa.”

Hạ tư lệnh lạnh lùng hỏi: “Bên bị cáo bị dồn ép như vậy, hình phạt có thể nặng thêm không.”

Luật sư Lưu lắc đầu: “Người bị hại khởi kiện thông thường là muốn bồi thường, không có trách nhiệm hình sự. Ông ta yêu cầu gì thì cũng chỉ là muốn tăng thêm mức bồi thường về kinh tế.”

Hạ tư lệnh gật đầu: “Tôi biết rồi. Anh về trước đi, việc này làm phiền anh.”

“Ấy, Hạ tư lệnh khách sáo rồi.” Luật sư Lưu thu dọn tài liệu đứng lên, kính cẩn gật đầu, Hạ tư lệnh gật đầu, luật sư Lưu quay người rời khỏi.

Hạ tư lệnh trầm ngâm một lát, gọi: “Tiểu trịnh.”

Chú Trịnh đứng ra: “Vâng, tư lệnh.”

“Thẩm phán Ưông đó nói thế nào.”

“Ông ấy nói sẽ cố gắng hết sức.”

“Cái gì gọi là cố gắng hết sức!” Hạ tư lệnh ném “bộp” chén trà lên bàn: “Ông ta dám phán Hạ Mộc ngồi tù thử xem!”

“Tư lệnh, tôi nghe nói, Khúc Điền Dũng cũng đã tặng lễ vật cho kiểm sát trưởng tòa án.

Mặt Hạ tư lệnh sắc lại, chú Trịnh lại nói tiếp: “Nhưng mà, họ cũng không dám nhận.”

Hạ tư lệnh hừ giọng: “Tiếp tục tìm người, dẹp yên vụ án này trước, đừng để bị truy tố trước pháp luật, chờ ọi chuyện lắng xuống hẵng tính.”

“Vâng.”

Sau khi chú Trịnh đi, ông Thư áy náy cúi đầu nói: “Tư lệnh, đều do tôi không tốt.”

Hạ tư lệnh nắm chặt nắm tay nện xuống bàn, tức giận gầm giọng trách mắng: “Thư Toàn! Tôi giao Hạ Mộc cho anh dạy dỗ, nào ngờ anh lại dạy nó thành một con chó trung thành tận tụy! Ai dám ức hiếp con gái anh, thì nó nhào tới cắn người đó! Anh dạy dỗ tốt thật đấy. Đúng là tốt thật!”

Hạ tư lệnh nói dứt lời, tức giận đập bàn một cái, sau đó phất tay bỏ đi.

Ông Thư cắn răng, cúi đầu thở dài.

Hạ Mộc bị giam ngày thứ hai mươi, bác sĩ tuyên bố do đại não của Khúc Uất Nhiên bị thiếu máu cục bộ và thiếu oxy cho nên không thể thoát khỏi trạng thái hôn mê sâu, mất ý thức, được chẩn đoán sẽ trở thành người sống thực vật.

Ngày thứ hai mươi bốn Hạ Mộc bị bắt giam, cả nhà họ Khúc vận động toàn bộ mối quan hệ, thúc đẩy vụ án bước vào quá trình khởi tố, quyết tâm khiến Hạ Mộc phải ngồi tù!

Ngày thứ hai mươi sáu Hạ Mộc bị bắt giam, Thư Nhã Vọng phát hiện, cô đã mang thai...

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, một người đàn ông mang máy thở yên lặng nằm trên giường, hai má hõm sâu, không còn vẻ tuần tú của ngày xưa, Thư Nhã Vọng trầm ngâm đứng phía sau vách kính, im lặng nhìn người đàn ông nằm trong phòng, ánh mắt lạnh lùng, thời gian trôi qua rất lâu cô cũng không động đậy, mãi cho đến khi phía sau vang lên tiếng bước chân nặng nề.

“Cô tới đây làm gì!” Giọng nói già cỗi vang lên phía sau cô.

Chương 11c: Nhã Vọng, đừng khóc

Thư Nhã Vọng lê thân thể mệt lử chạy ra bên ngoài đại viện, chặn một chiếc taxi, sau đó nói địa chỉ, gấp gấp đến mức mắt đỏ ngầu lên, cô liên tục thúc giục tài xế lái xe đi nhanh hơn, khi xe vừa dừng lại trước cửa tòa nhà công thương nghiệp Hải Đức, Nhã Vọng đã xông ra khỏi xe, cô đẩy tấm cửa kính nặng nề, chạy thẳng về hướng phòng làm việc của Khúc Uất Nhiên, nhưng ngay khi cô chỉ còn cách vài bước chân là đến được phòng làm việc, thì trong phòng họp phía sau đột nhiên vang lên một tiếng súng, Thư Nhã Vọng quay phắt đầu lại, không dám nhúc nhích, hơi thở gấp gấp như muốn ngừng lại, thế giới xung quanh bỗng trở nên tĩnh lặng, mọi người bên ngoài hoàn toàn sững sờ.

“Pằng...” Lại một tiếng súng nữa vang lên, mấy giây sau, mọi người trong phòng họp dường như tỉnh táo lại, bắt đầu gào thét hỗn loạn, những trí thức tinh anh ăn vận trang phục lịch thiệp chen chúc nhau ùa ra khỏi cửa phòng họp, Thư Nhã Vọng chợt tỉnh người từ trong cơn bàng hoàng, chân tay cô thoảng cái trở nên lạnh ngắt, cô cắn chặt môi, loạng choạng men theo vách tường, cô cố hết sức đẩy đám người đang tràn ra từ trong phòng họp, có một vài người lao ra ngoài còn đung phẩy cô.

Đến khi cô vào được trong phòng, bên trong chỉ còn lại một cậu thiếu niên trông rất điển trai, cậu thiếu niên đứng thẳng người ở nơi đó, tay giơ súng, ánh mắt trống rỗng nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế, người đàn ông đó mặc đồ tây, trên sống mũi anh đeo một cặp kính gọng vàng, gã ngồi trên ghế, cơ thể buông thõng, đôi mắt nhắm nghiền, dòng máu đỏ tươi từ miệng vết thương tuôn ồ ạt ra ngoài, nhỏ tong tong trên mặt sàn, những giọt máu tươi tung tóe làm đôi giày thể thao màu trắng nhuốm đỏ.

Đầu óc Thư Nhã Vọng trống rỗng, cô mở to hai mắt đầy nỗi kinh hoàng, môi run run.

Trong phòng mùi máu tươi tanh nồng khiến người ta hoảng sợ, Hạ Mộc đứng yên ở đó, bên má phải của cậu dính đầy máu, nhưng gương mặt vẫn lãnh đạm không có chút cảm xúc, chỉ có đôi tay run rẩy đã để lộ tâm trạng của cậu.

Trái tim Thư Nhã Vọng thắt lại, cô bước từng bước đến gần, ngồi xuống nhìn Khúc Uất Nhiên vẫn ngồi trên ghế, cô khẽ giơ tay lên thử xem gã còn thở không, đột nhiên cô rút tay lại, ngay cả hít thở cũng bắt đầu khó khăn.

Thư Nhã Vọng bụm miệng hoảng sợ khẽ nức nở, cậu ấy giết người! Cậu ấy đã vì cô mà giết người thật rồi!

Cô ngẩng đầu nhìn lên Hạ Mộc, cậu vẫn giữ nguyên tư thế nổ súng, cứng đờ người đứng một chỗ, Thư Nhã Vọng run lấy bầy đứng dậy, cô giơ tay giữ lấy khẩu súng trong tay cậu, sau đó lấy nó ra, cô siết chặt bàn tay đang run run của cậu trong tay mình, nghẹn ngào gọi tên của cậu: “Hạ Mộc...”

Giọng nói của cô như đánh thức cậu, ánh mắt mờ mịt của cậu dần dần tập trung lại, cậu nhìn cô.

Nước mắt cô trào ra.

“Nhã Vọng, đừng khóc.” Cậu đưa tay lên dịu dàng lau nước mắt của cô đi: “Không ai có thể ức hiếp chị, không ai có thể!”

Thư Nhã Vọng vô cùng kinh ngạc, trong lòng thấy khó chịu giống như có lửa cháy thiêu đốt, cô vừa khóc vừa đưa hai tay ra ôm chặt lấy cậu: “Hạ Mộc, Hạ Mộc ơi...”

Mùa đông năm hai mươi hai tuổi đó kết thúc trong tiếng gào rú lẫn lộn còi xe cảnh sát và xe cứu thương, trong khoảnh khắc khi cô ôm chặt lấy người thiếu niên vào lòng, khi cậu bị đưa đi trong chiếc còng tay lạnh lẽo, Thư Nhã Vọng theo xe cảnh sát, khóc nức nở cạn cả sức lực.

Từ lúc đó, thế giới của cô thoát cái đã vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, sẽ không có cách nào ghép lại nguyên vẹn.

Thư Nhã Vọng ngồi chờ trên giường, cô tự ôm chặt lấy mình, trên ống quần dính đầy máu, cô ngẩng người nhìn hai tay, trong đầu hoàn toàn trống trải.

Thư Nhã Vọng dùng hết sức cắn vào ngón tay, cả người cô vẫn run bần bật, đã mười ngày, đã là ngày thứ mười từ khi Hạ Mộc bị bắt giam, mọi chuyện dường như cứ dần chuyển biến theo tình huống xấu, Khúc Uất Nhiên bị thương nặng, lại mất máu quá nhiều nên rơi vào hôn mê sâu, bác sĩ chẩn đoán rất có thể gã sẽ trở thành người sống thực vật.

Ba của Khúc Uất Nhiên không thể nào chấp nhận việc ông ta có thể sẽ chịu nỗi đau lần thứ hai mất đi đứa con yêu quý, ông ta điên cuồng trả thù khi Hạ Mộc đang bị bắt nhốt trong trại giam, ông ta lấy được đoạn phim quay lại cảnh trong phòng họp tung lên mạng. “Con ông cháu cha” dùng súng giết người, đề tài quá tốt cho dư luận, sự việc vừa xuất hiện trên mạng trong chớp lát đã dấy lên nhiều làn sóng, những cư dân mạng không biết đầu đuôi của câu chuyện đã hô hào khẩu hiệu “giết người đền mạng”, ông ta còn chi giá cao thuê đài truyền hình đưa tin tức này liên tục trong ba ngày, gây ra luồng phản ứng dữ dội trong xã hội, lãnh đạo cục công an rất coi trọng vụ án này, nên từ chối luôn không gặp mặt người của họ Hạ, trong nhất thời Hạ gia không có cách nào nộp tiền bảo lãnh cho Hạ Mộc.

Hạ tư lệnh đã từng muốn tìm ba của Khúc Uất Nhiên hòa giải, nhưng ông ta chỉ nói một câu: “Tôi tin Hạ tư lệnh cũng hiểu được nỗi đau mất con của tôi, đau đớn này, cho dù có bất cứ điều kiện gì cũng không thể cho qua được.”

Lời này cũng đã thể hiện rõ thái độ cương quyết của ông ta, nếu như Khúc Uất Nhiên chết thật, thì cho dù ông ta có táng gia bại sản cũng sẽ kiện cho Hạ Mộc ngồi tù!

Trong biệt thự nhà Hạ Mộc giờ chìm trong một không gian im ắng, ông Thư đứng ngoài phòng khách, vẻ mặt nghiêm nghị của Hạ tư lệnh vô cùng lạnh lùng, ông đan hai tay hỏi: “Luật sư Lưu, theo anh vụ kiện này tòa án sẽ phán thế nào?”

Luật sư Lưu ngồi đối diện tư lệnh Hạ hít một hơi mới cau mày nói: “Vụ án này, nếu như Khúc Uất Nhiên chết, tội dùng súng giết người sẽ phạt ngồi tù, theo luật hình sự nước ta quy định, tội phạm chưa thành niên không áp dụng án tử hình, bao gồm cả việc hoãn thi hành án tử hình, cho nên tòa sẽ không phán tử hình hay hoãn thi hành án tử hình. Hơn nữa, đối với tội phạm chưa thành niên, luật hình sự có quy định, cần đưa ra một án phạt nhẹ hơn hoặc giảm khung hình phạt. Nói cách khác, mức cao nhất của vụ án này, có thể sẽ bị phán tù chung thân, hoặc phạt tù có thời hạn từ mười lăm năm trở lên.

Nếu như người kia không chết, tội sử dụng súng trái phép giết người chưa thành, phạt cả hai tội gộp lại, cao nhất có thể phạt tù có thời hạn từ mười năm trở lên, thấp nhất là phạt tù có thời hạn từ sáu năm trở lên. Nhưng, phán quyết cụ thể thế nào còn phải xem vào quan tòa.”

Hạ tư lệnh trầm ngâm một lúc, sau đó lại hỏi: “Anh cảm thấy mình có thể nắm chắc mấy phần giảm hình phạt xuống đến mức thấp nhất?”

Luật sư Lưu đẩy mắt kính nói: “Chuyện này phải xem người trong bệnh viện có chết hay không mới có thể khẳng định rõ ràng được. Còn nữa, Hạ tư lệnh, chúng ta có thể tìm thẩm phán chịu trách nhiệm vụ án này bên viện kiểm sát thành phố, tuy chứng cứ rõ ràng nhưng phán quyết ít nhiều vẫn phải dựa trên lời nói của quan tòa.”

Hạ tư lệnh lạnh lùng hỏi: “Bên bị cáo bị dồn ép như vậy, hình phạt có thể nặng thêm không.”

Luật sư Lưu lắc đầu: “Người bị hại khởi kiện thông thường là muốn bồi thường, không có trách nhiệm hình sự. Ông ta yêu cầu gì thì cũng chỉ là muốn tăng thêm mức bồi thường về kinh tế.”

Hạ tư lệnh gật đầu: “Tôi biết rồi. Anh về trước đi, việc này làm phiền anh.”

“Ấy, Hạ tư lệnh khách sáo rồi.” Luật sư Lưu thu dọn tài liệu đứng lên, kính cẩn gật đầu, Hạ tư lệnh gật đầu, luật sư Lưu quay người rời khỏi.

Hạ tư lệnh trầm ngâm một lát, gọi: “Tiểu trịnh.”

Chú Trịnh đứng ra: “Vâng, tư lệnh.”

“Thẩm phán Ưông đó nói thế nào.”

“Ông ấy nói sẽ cố gắng hết sức.”

“Cái gì gọi là cố gắng hết sức!” Hạ tư lệnh ném “bộp” chén trà lên bàn: “Ông ta dám phán Hạ Mộc ngồi tù thử xem!”

“Tư lệnh, tôi nghe nói, Khúc Điền Dũng cũng đã tặng lễ vật cho kiểm sát trưởng tòa án.

Mặt Hạ tư lệnh sắc lại, chú Trịnh lại nói tiếp: “Nhưng mà, họ cũng không dám nhận.”

Hạ tư lệnh hừ giọng: “Tiếp tục tìm người, dẹp yên vụ án này trước, đừng để bị truy tố trước pháp luật, chờ ọi chuyện lắng xuống hẵng tính.”

“Vâng.”

Sau khi chú Trịnh đi, ông Thư áy náy cúi đầu nói: “Tư lệnh, đều do tôi không tốt.”

Hạ tư lệnh nắm chặt nắm tay nện xuống bàn, tức giận gầm giọng trách mắng: “Thư Toàn! Tôi giao Hạ Mộc cho anh dạy dỗ, nào ngờ anh lại dạy nó thành một con chó trung thành tận tụy! Ai dám ức hiếp con gái anh, thì nó nhào tới cắn người đó! Anh dạy dỗ tốt thật đấy. Đúng là tốt thật!”

Hạ tư lệnh nói dứt lời, tức giận đập bàn một cái, sau đó phất tay bỏ đi.

Ông Thư cắn răng, cúi đầu thở dài.

Hạ Mộc bị giam ngày thứ hai mươi, bác sĩ tuyên bố do đại não của Khúc Uất Nhiên bị thiếu máu cục bộ và thiếu oxy cho nên không thể thoát khỏi trạng thái hôn mê sâu, mất ý thức, được chẩn đoán sẽ trở thành người sống thực vật.

Ngày thứ hai mươi bốn Hạ Mộc bị bắt giam, cả nhà họ Khúc vận động toàn bộ mối quan hệ, thúc đẩy vụ án bước vào quá trình khởi tố, quyết tâm khiến Hạ Mộc phải ngồi tù!

Ngày thứ hai mươi sáu Hạ Mộc bị bắt giam, Thư Nhã Vọng phát hiện, cô đã mang thai...

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, một người đàn ông mang máy thở yên lặng nằm trên giường, hai má hõm sâu, không còn vẻ tuấn tú của ngày xưa, Thư Nhã Vọng trầm ngâm đứng phía sau vách kính, im lặng nhìn người đàn ông nằm trong phòng, ánh mắt lạnh lùng, thời gian trôi qua rất lâu cô cũng không động đậy, mãi cho đến khi phía sau vang lên tiếng bước chân nặng nề.

“Cô tới đây làm gì!” Giọng nói già cỗi vang lên phía sau cô.

Chương 11d: Nhã Vọng, đừng khóc

Có tiền thì chuyện gì cũng có thể giải quyết êm đẹp, cho dù Khúc Uất Nhiên có biến thành một người thực vật nhưng họ Khúc vẫn có thể dễ dàng có được một tờ giấy hôn thú, Thư Nhã Vọng chỉ cần kí tên lên đó thế là sẽ trở thành vợ của Khúc Uất Nhiên.

Trong phòng bệnh, Thư Nhã Vọng đang cụp mắt ngăn ngở nhìn tờ giấy kết hôn, qua một lúc thật lâu sau đó, cô mới nhẹ nhàng cầm lấy cây bút bên cạnh, im lặng ký cái tên mình từng viết trăm ngàn lần lên trên mặt giấy.

Sau khi ký xong, cô ngồi dựa vào ghế, lẳng lặng nhìn lên giấy chứng nhận trên bàn, đã từng có lúc cô cho rằng, bên cạnh tên của mình chắc chắn sẽ viết một cái tên khác, thì ra, là không phải như vậy...

Ông Khúc ngồi đối diện cô, nhìn cô đầy miệt thị: “Đừng tỏ ra không tình nguyện như vậy, nếu con trai tôi không phải như bây giờ, cô có muốn sinh con cho nó hay muốn gả cho nó, tôi sẽ không đời nào chấp nhận.”

Thư Nhã Vọng cũng liếc ánh mắt khinh miệt nhìn ông ta.

Ông Khúc lấy lại tờ hôn thú, gằng giọng: “Từ hôm nay trở đi, cô cứ ở lại trong phòng bệnh mà yên tâm dưỡng thai.”

Thư Nhã Vọng không màng tới ông ta, coi ông ta như chưa bao giờ có mặt trong phòng bệnh này, bỗng nhiên cô chợt hiểu được cảm giác của Hạ Mộc, chợt hiểu ra vì sao cậu lại yên lặng như vậy, vì sao cậu không muốn đáp lời người khác, vì sao lại luôn có bộ mặt u sầu, lạnh nhạt như vậy.

Thư Nhã Vọng bỗng hỏi: “Chừng nào ông mới buông tha cho Hạ Mộc?”

“Hừ, bên này tôi vừa mở miệng nói một câu thì bên kia, họ Hạ đã đưa nó đi rồi.”

Thư Nhã Vọng thở nhẹ một hơi: “Thật à, đã về nhà rồi sao.”

Ông Khúc đứng dậy: “Tôi đã đồng ý với các người, bây giờ, đến lượt cô thực hiện lời hứa, nếu như giữa đường cô muốn thay đổi, hại nhà họ Khúc không có người nối dõi, vậy thì đừng trách tới lúc đó tôi trở mặt.”

Nói dứt lời, ông ta đi ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Thư Nhã Vọng mở to mắt lạnh lùng nhìn bóng lưng ông ta, trở mặt, ông trở được.

Cô cúi gằm, cuộn mình lại trên chiếc sofa thật lớn, nhìn Khúc Uất Nhiên trên giường bệnh trước mặt, gã không nói không rằng nằm ở nơi đó, trên mặt còn mang máy thở, trên màn hình máy đo điện tâm đồ, đồ thị thỉnh thoảng lại nháy lên lúc cao lúc thấp, Thư Nhã Vọng nghiêng đầu, bỗng nhiên ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đứng dậy khỏi sofa, từng bước từng bước đi về phía đó, sau đó đưa tay, đè lên mặt nạ dưỡng khí, ánh mắt tối lại, bàn tay nắm chặt, lúc cô định kéo nó xuống thì tay lại bị người khác đè lại.

“Cô làm gì vậy?”

Thư Nhã Vọng quay lại, một người đàn ông mặc đồ tây đen đứng phía sau cô, anh ta dùng sức gỡ tay cô ra, sau đó kiểm tra cẩn thận máy móc, khi nhận thấy không có vấn đề gì mới kéo mạnh Thư Nhã Vọng ra.

Người đàn ông lạnh mặt nói: “Thưa cô, hành vi của cô vừa rồi có thể xem là có ý đồ giết người.”

“Anh cứ coi như vậy đi, bắt tôi đi, bắt tôi vào tù đi.” Về mặt của Thư Nhã Vọng cũng không có nét gì hoảng hốt vì bị bắt quả tang.

Nhìn vẻ nông nổi thờ ơ của Thư Nhã Vọng, người đàn ông không thể không nhú mồm: “Thưa cô, tôi là Lữ Bồi Cương, là người chăm sóc cho anh Khúc đây. Có lẽ cô không để ý, lúc này tôi vẫn luôn ngồi phía sau cô. Sau này cũng sẽ như vậy, cho nên xin cô đừng làm việc như thế này nữa.”

Thư Nhã Vọng nhún vai, không thèm nghe những lời anh ta nói, quay người lại đến ngồi xuống ghế sofa bên cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp ngoài cửa sổ rọi vào phòng, cô hơi nghiêng đầu đón ánh nắng, mắt khép hờ, mang một vẻ đẹp vừa yên ả vừa mong manh.

Lữ Bồi Cương nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô, gãi đầu không hiểu nổi, cô gái này thật kì lạ, trong khoảnh khắc anh ta trông thấy cô khi cô bước vào phòng bệnh, nhưng ánh mắt của cô lại mang vẻ gì đó trống trải, không chứa thứ gì, đừng nói đến nhìn thấy anh ta, chỉ khi cô ký tên, ánh mắt cô ngoài việc hiện lên chút cảm xúc giây phút thì không còn biểu cảm gì khác, ngay cả khi cô muốn tháo mặt nạ dưỡng khí duy trì sự sống cho người họ Khúc kia cũng vẫn mang vẻ lãnh đạm như cũ.

Cứ như thế, bầu không khí trong phòng bệnh trở nên tĩnh lặng kỳ lạ, một người thực vật, một người không nói gì, còn một người lại không biết phải nói gì, Lữ Bồi Cương cảm thấy nếu như anh ta mà tiếp tục làm công việc này thì chắc sẽ có lúc mắc chứng u uất mất, cô gái vẫn luôn im lặng kia đột nhiên hỏi: “Hôm nay ngày mấy?”

Lữ Bồi Cương hơi ngạc nhiên, cúi đầu nghĩ rồi nói: “30 tháng 4.”

Đôi mắt cô gái xao động, hơi cúi đầu, giọng rời rạc: “Anh ấy sắp trở về rồi.”

“Ai?” Lữ Bồi Cương nhìn cô hỏi.

Cô gái lại cúi đầu vào gối, thì thào: “Tôi hi vọng anh ấy đừng về nữa, mãi mãi đừng về nữa.”

Tuy Lữ Bồi Cương thấy rất thắc mắc, cô gái này trông bề ngoài có vẻ bất cần không để tâm nhưng cũng mang lại cảm giác mong manh đáng thương, anh ta lẳng lặng nhìn cô, chỉ cảm thấy giống như cô đang phải kiềm nén gì đó lâu thật lâu, nhưng miệng vẫn thì thầm: “Anh ấy đừng nên trở về, đừng nên trở về. Tôi sợ anh ấy về lắm, đừng trở về.”

Cô không thể nào đối mặt với anh, chỉ cần nghĩ đến việc anh sẽ biết chuyện này, cô lại hận mình không thể chết đi!

Bây giờ Thư Nhã Vọng mới hiểu được thì ra bản thân là một kẻ yếu đuối, lại hèn nhát...

Lữ Bồi Cương không nhịn được nói: “Này, phụ nữ mang thai, đừng kích động như vậy.”

Thư Nhã Vọng cúi đầu không để ý đến anh ta, Lữ Bồi Cương cũng thấy bất đắc dĩ, anh ta nhìn đồng hồ, đã tới giờ đi kiểm tra, anh ta cầm lấy sổ, đi tới đầu giường, nghiêm túc, cẩn thận kiểm tra tất cả các thiết bị, sau khi thấy tất cả đều bình thường, anh ta mới đặt sổ xuống, ngồi bên cạnh giường, nắm lấy một cánh tay của Khúc Uất Nhiên, bắt đầu xoa bóp, để tránh cho cơ thể bị teo cơ, mỗi ngày anh ta đều phải giúp người bệnh xoa bóp toàn thân bốn lần.

Mất xa được nửa tiếng, Lữ Bồi Cương mệt mỏi ngừng lại, xoa bóp ột người đàn ông cao ráo khỏe mạnh lại mất ý thức thế này chắc chắn là một công việc đòi hỏi sức khỏe, anh ta đứng dậy, vuốt mồ hôi hai bên trán, cúi người, rồi lại nắm lấy một tay của Khúc Uất Nhiên trong tay, bỗng nhiên, anh ta cảm thấy ngón tay người này hơi động đậy, Lữ Bồi Cương vô cùng kinh ngạc, anh ta như ngừng thở, lại nắm chặt lấy tay của người này lần nữa, cẩn thận chú ý, ngón tay của Khúc Uất Nhiên lại giật giật, Lữ Bồi Cương hơi kích động nói: “Tay anh ta động đậy rồi.”

Thư Nhã Vọng vô cùng bất ngờ ngẩng đầu lên, ngăn ra nhìn anh ta, Lữ Bồi Cương lại nhấn mạnh lần nữa: “Thật sự đã nhúc nhích, mời vừa rồi.”

Thư Nhã Vọng đứng lên, hơi nắm tay thành nắm, lạnh lùng hỏi: “Anh có ý gì?”

Lữ Bồi Cương nói chắc: “Anh ta sắp tỉnh rồi!”

Thư Nhã Vọng bước lùi về một bước, không thể tin được: “Không, anh nói dối...”

Lữ Bồi Cương không quan tâm tới cô, đưa tay ấn cái nút trên đầu giường, một lúc sau, ba vị bác sĩ mặc áo blouse trắng vội vàng chạy vào, đứng vây xung quanh Khúc Uất Nhiên cẩn thận kiểm tra tỉ mỉ.

Thư Nhã Vọng cắn ngón tay, hồi hộp nhìn họ, không, đừng tỉnh! Có lẽ cô thật độc ác, nhưng cô thật sự không muốn gã ta tỉnh lại! Ít ra, thì cho tới trước khi cô sinh đứa bé, cô không muốn gã tỉnh lại!

Đừng tỉnh!

Đừng tỉnh!

Đừng tỉnh!

Đừng!

Bác sĩ nói: “Đúng là kỳ tích thật! Ý thức của anh ấy đã bắt đầu hồi phục, tôi thấy, không tới ba ngày nữa, anh ta sẽ tỉnh lại hoàn toàn!”

Thư Nhã Vọng buông ngón tay bị cô cắn đến chảy máu ra, giống như vừa bị rút cạn tất cả sức lực, ngồi phịch xuống.

Thư Nhã Vọng luôn luôn là một người hạnh phúc, cô có ba mẹ yêu thương, có người đàn ông cô yêu, có em trai ngoan, có bạn bè tốt, trước năm hai mươi hai tuổi, chỉ cần cô muốn, tất cả đều có thể.

Cô cảm thấy, có lẽ cô của trước đây đã quá hạnh phúc chẳng, có lẽ những ngày vui vẻ đó đã hết, cho nên bây giờ, đau khổ mới kéo tới phải không?

Bàn tay Lữ Bồi Cương hươ hươ trước mặt cô: “Cô sao vậy! Choáng váng à?”

Ánh mắt đờ đẫn của cô dần dần tỉnh táo lại, cô nhìn thẳng vào anh ta: “Anh ta sắp tỉnh, vậy nhà họ Khúc chắc chắn sẽ không còn cần đứa bé trong bụng tôi nữa?”

“Cô lo lắng chuyện này à? Không lẽ cô không biết gì sao?” Lữ Bồi Cương nhíu mày nói: “Hai phát súng của em trai cô đã bắn vào chỗ đó.”

“Ở đâu?” Thư Nhã Vọng khó hiểu nhìn anh ta.

“Chỗ đó! Nếu anh ta muốn làm chuyện kia, e rằng rất khó.” Lữ Bồi Cương vuốt mặt nói: “Nhưng mà y học hiện nay rất phát triển, có lẽ có thể chữa khỏi.”

“Cô đừng lo lắng, ông Khúc khôn ngoan như thế, ông ta sẽ không mạo hiểm đâu, tin vào kĩ thuật y học xa vời đó, thà ông ấy để cho cô sinh ra đứa bé thì chắc hẳn hơn.”

Thư Nhã Vọng nhìn anh ta, gật đầu, im lặng một lúc cô mới ngẩng lên nói nhỏ: “Cám ơn.”

Lữ Bồi Cương hơi bất ngờ, cào cào đầu, nở nụ cười.

Tục ngữ nói, kẻ xấu sống lâu, người tốt chết sớm, những lời này miêu tả Khúc Uất Nhiên cũng không quá đáng, hai ngày sau, gã ta mở mắt trước mặt Thư Nhã Vọng, trong một giây khi gã ta trông thấy cô, trong mắt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, giọng khàn khàn hỏi: “Em...Sao em lại ở đây?”

Thư Nhã Vọng nhìn gã, cười khẩy: “Bây giờ tôi là vợ của anh, dĩ nhiên tôi phải ở đây.”

Khúc Uất Nhiên nghe cô nói, không nén nổi nụ cười, đôi môi khô nẻ bị nứt ra, máu tươi từ vết rách: “Anh rất tò mò là đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà, cho dù là có xảy ra gì đi nữa thì anh cũng cảm thấy rất vui.”

Thư Nhã Vọng cười gằng: “Chuyện gì à? Anh không biết gì sao, bây giờ anh là một tên thái gi**! Hay nên gọi là gay nhỉ?”

Gương mặt Khúc Uất Nhiên bỗng trở nên méo mó, con mắt bỗng nhiên trợn to: “Ý em là gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

Khúc Uất Nhiên bỗng điên cuồng muốn bật dậy, gã muốn nhìn cơ thể gã, nhưng gã không thể động đậy được, chỉ có thể la hét kích động.

Lữ Bồi Cương vội chạy tới đè gã lại: “Anh Khúc, đừng kích động.”

Lúc ông Khúc bước vào nhìn thấy cảnh tượng này, ông ta lo lắng chạy tới bên cạnh giường hỏi: “Xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì.”

Khúc Uất Nhiên gào thét như phát điên: “Ba! Tại sao ba phải cứu con? Đã như vậy thì thà con chết!”

“Uất Nhiên, không có gì đâu, ba nhất định tìm người chữa khỏi cho con! Ba hỏi rồi, bên Mỹ nói có cơ hội phục hồi lại như cũ! Con đừng lo...”

Cho dù ông Khúc nói thế nào để an ủi Khúc Uất Nhiên thì gã ta vẫn cứ giãy dụa, gào thét đau khổ kịch liệt.

Ông Khúc quay phắt người lại trừng mắt nhìn Thư Nhã Vọng: “Là cô nói với nó.”

Thư Nhã Vọng đứng sau ông ta lạnh lùng cười.

Ông Khúc vung tay lên muốn tát cô, nhưng Thư Nhã Vọng cũng không thèm chớp mắt, bình thản nói: “Ông đánh đi, khiến tôi sinh non thì đừng trách.”

Ông ta cảm hận buông tay xuống, lồng ngực phập phồng tức giận.

Khúc Uất Nhiên ồn ào rất lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, khi biết được mọi chuyện, gã nhìn Thư Nhã Vọng nói: “Không ngờ em vì Hạ Mộc mà làm được đến thế này.”

Thư Nhã Vọng ngồi trên sofa, nhìn gã cười khẩy: “Cũng không phải hoàn toàn vì Hạ Mộc.”

Cô nhướn mắt, oán hận nhìn gã: “Anh hại tôi, cho nên tôi cũng muốn hủy hoại anh.”

Thư Nhã Vọng nói từng câu từng chữ: “Tôi sẽ ở bên cạnh anh, dẫn dắt anh, hủy hoại anh, cho tới khi gạt bỏ được nỗi hận trong lòng!”

Khúc Uất Nhiên im lặng nằm trên giường bệnh một lúc, bỗng ánh mắt quái lạ nhìn cô: “Nhã Vọng à, hận thù không thích hợp với em, em thế này, anh không thích đâu.”

Thư Nhã Vọng nắm chặt tay, lạnh lùng nói: “Từ trước tới nay, tôi không cần anh thích.”

Dường như Khúc Uất Nhiên không nghe thấy câu nói của cô, gã lại nói: “Nhưng mà, Chào đón em tới đây hành hạ anh! Anh rất hoan nghênh ~!”

Thư Nhã Vọng trừng mắt với gã, không nhịn được mắng: “Anh là đồ biến thái!”

Chương 11e: Nhã Vọng, đừng khóc

Khúc Uất Nhiên nằm trên giường, dùng giọng nói như đang làm nũng gọi: “Nhã Vọng à, anh muốn uống nước.”

Nhã Vọng liếc nhìn gã, không thêm quan tâm.

Khúc Uất Nhiên giống như một đứa bé không được thỏa mãn nhìn cô: “Ôi, sao em lại có thể lạnh lùng như thế nhỉ? Anh là chồng em đấy nhé.”

Thư Nhã Vọng vút cuốn sách trong tay, đứng vụt dậy: “Muốn uống nước đúng không?”

Cô đi tới tủ đầu giường, rót nước sôi còn nóng hơi hổi vào ly thủy tinh sau đó đưa tới định trút vào trong miệng gã, Lữ Bồi Cương vội vàng chạy tới cản cô lại, anh ta kéo tay cô: “Ngừng tay, ngừng tay. Trời ạ.”

Lúc hai người giằng co, nước nóng sánh ra làm phỏng tay Thư Nhã Vọng, cô vội thả tay làm ly nước rơi xuống, tất cả nước trong ly đều bị đổ ra ngoài, Thư Nhã Vọng rít một hơi để cơn đau dịu xuống, tay cô bỗng nhiên bị một bàn tay khác kéo lại, cô ngẩng đầu lên thì thấy vẻ mặt đau lòng của Khúc Uất Nhiên: “Nhã Vọng à, tay em phỏng rồi, có đau không.”

Thư Nhã Vọng thấy ngạc nhiên, cô rút phắt tay về, lạnh nhạt nói khẽ: “Đồ điên.”

Nói xong cô cũng không thêm nhìn gã, quay lại ngồi xuống chỗ của mình, tức giận xoa xoa tay.

Lữ Bồi Cương vừa thở dài bất đắc dĩ vừa giúp Khúc Uất Nhiên thay một cái mền mới: “Sao anh lại trêu chọc cô ấy làm chi.”

Khúc Uất Nhiên cười cười nhìn chăm chăm vào Thư Nhã Vọng: “Anh không cảm thấy lúc cô ấy giận dữ nhìn rất đáng yêu ư?”

Lữ Bồi Cương quay đầu lại nhìn Thư Nhã Vọng, giận dữ? Bây giờ trông cô ấy không giống như là đang giận dữ đâu?

“Này. Anh đừng có nhìn chòng chọc vào bà xã của tôi thế.” Khúc Uất Nhiên trừng ánh mắt vừa nguy hiểm vừa quái lạ nhìn anh ta: “Tôi cảm thấy không được vui.”

Lữ Bồi Cương hơi bất ngờ, chán nản nghĩ: không phải anh bảo tôi nhìn sao? Con người này đúng là bệnh hoạn!

Anh ta lắc đầu, đổi một cái mền mới, chọn một chỗ ngồi xa Thư Nhã Vọng nhất mới ngồi xuống, anh ta lén lút quan sát sắc mặt của hai người, một người mở to mắt nhìn quyển sách trong tay, cái kính lật sang trang, một người khác lúc nào cũng cười cười nhìn người kia lật sách, giống như nhìn không đủ vậy.

“Anh còn nhìn tôi nữa, tôi sẽ móc mắt anh.” Thư Nhã Vọng không thèm nể nang ném cuốn sách trong tay về phía Khúc Uất Nhiên, gã ta nghiêng đầu né được, lại cười nói: “Em là vợ anh, anh thích làm gì thì sẽ làm đó.”

“Khúc Uất Nhiên, đúng là anh có khả năng ép tôi điên lên đấy.”

“Không sao, anh có thể cùng điên với em.”

“Anh đã điên sẵn rồi.”

“Vậy cũng bởi vì em nên mới điên.”

Thư Nhã Vọng hung hăng hỏi: “Vậy sao anh không vì tôi mà đi chết đi?”

Về mặt Khúc Uất Nhiên như phát điên, gã nở nụ cười méo mó: “Đó là tại em chưa chết, em sống, anh sẽ có được em, em mà chết, anh sẽ chết cùng em.”

Thư Nhã Vọng trợn mắt nhìn gã, nói không nên lời, Khúc Uất Nhiên lại trở về dáng vẻ ôn hòa, vô hại cầu xin: “Nhã Vọng à, em có thể ở gần anh một chút không?”

Thư Nhã Vọng đứng lên đi tới bên cửa sổ, cô ngồi quay lưng lại, cô không nên nói chuyện với gã, cô không nên để ý đến gã! Cô thật sự sợ bản thân không kìm chế nổi, sẽ xông tới cùng chết với gã!

Cô có chết cũng không sao nhưng Hạ Mộc sẽ phải làm thế nào?

Hạ Mộc...

Bây giờ em sao rồi?

Thư Nhã Vọng ngẩng đầu nhìn về phía ánh mặt trời ngoài cửa sổ...

Bên trong biệt thự ở đại viện quân khu, Hạ Mộc bị nhốt trong phòng, cậu ngồi cúi đầu trên giường, tóc mái dài rũ xuống đôi mắt, vẻ mặt vô cùng u ám.

Cậu không ngờ, ông nội lại nhốt cậu lại.

Buổi sáng sau khi cậu biết được chuyện của Thư Nhã Vọng từ dì giúp việc, chớp mắt cậu đã quay người chạy thẳng tới cửa, trong một giây khi tay cậu vừa đặt lên cửa thì một giọng nói già nua vang lên phía sau cậu: “Con đi đâu?”

“Đi tìm Nhã Vọng.” Hạ Mộc không quay đầu lại, cậu nói rất bình tĩnh.

“Không được đi.” Hạ tư lệnh gầm khế.

Hạ Mộc quay người lại, ánh mắt hơi kích động, cậu hỏi: “Tại sao con không được đi!” Cậu không hiểu, ông nội đang nghĩ cái gì vậy! Tại sao ông lại làm thế này!

Hạ tư lệnh bước lên mấy bước: “Cô gái này sẽ hủy hoại con!” Ông cũng không hiểu, đứa cháu của ông đang nghĩ những gì! Tại sao lại không hiểu chuyện như vậy!

“Chị ấy không hủy hoại con.” Hạ Mộc lạnh lùng nhìn ông mình: “Nếu như ông không cho con đi, thì người hủy hoại con chính là ông.”

“Mày đang nói bậy bạ gì đó!” Hạ tư lệnh bị cậu chọc tức giận, giọng nói cũng run lên.

“Ông muốn con trở thành người như vậy sao?” Trong ánh mắt sắc bén của Hạ Mộc còn có một chút bất mãn: “Làm chuyện sai trái lại bỏ mặc ột cô gái gánh tội thay, trốn sau lưng ông đợi người ta tới bảo vệ?”

Hạ tư lệnh không trả lời.

Hạ Mộc lại nói: “Con không muốn! Con thà ngồi tù cũng không muốn làm người như vậy.”

“Hạ Mộc!” Hạ tư lệnh giậm chân nói: “Là Thư Nhã Vọng tự nguyện, không ai bắt buộc nó!”

“Con cũng vậy, không ai ép con cả.” Hạ Mộc mở cửa, ánh nắng tràn vào, lúc cậu bước ra ngoài còn thì thào nói: “Chuyện con làm thì tự con gánh chịu, ông đừng xen vào.”

Hạ tư lệnh nhìn bóng lưng cậu, ông chợt sững sờ, đột nhiên ông nhớ tới nhiều năm trước đây, chính con trai ông cũng rời khỏi nhà như thế, khi đó nó muốn đi tới biên giới Vân Nam vô cùng nguy hiểm, ông không cho, ông nói, nguy hiểm quá, ông muốn con ông ở lại nơi ông có thể bảo vệ, nhưng con ông cũng nói y như vậy, rồi bướng bỉnh rời khỏi nhà!

“Ba muốn con trở thành người như vậy sao?”

“Sống cả đời vô tri vô giác trong cảnh nhàn hạ.”

“Con không muốn.”

“Con muốn làm chuyện bản thân yêu thích.”

“Chuyện của con con sẽ tự cân nhắc, ba đừng xen vào.”

Hạ tư lệnh chìm trong hồi ức, nỗi đau mất đi đứa con yêu lại lần nữa dội vào lòng ông, ông ôm lấy ngực, hít vào mấy hơi lại cảm thấy thở không nổi.

Chú Trịnh vội chạy tới đỡ lấy ông: “Tư lệnh...”

“Bắt Hạ Mộc về nhanh!” Hạ tư lệnh thở hổn hển, chỉ vào Hạ Mộc nói: “Tôi không thể mất nó! Không thể!”

Đúng vậy, từ trước tới nay ông luôn mong con ông, cháu ông đều trở thành những người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, nhưng bây giờ, ông cảm thấy, chúng có thể bình an sống bên cạnh ông, dù cho đây có không phải là tâm nguyện của chúng thì ông cũng không cho phép chúng phản kháng.

“Vâng!” Chú Trịnh dìu Hạ tư lệnh ngồi lên sofa xong, rồi vội vã dẫn theo hai người lính bảo vệ, Hạ Mộc đi chẳng bao lâu thì lại bị bắt trở về.

12. Chương 12: Chuộc Tội

Sắc trời dần tối, khi căn phòng chìm trong một màu đen kịt, Hạ Mộc bỗng chậm chậm ngẩng đầu lên, trong bóng đêm ánh mắt càng ánh lên vẻ vững vàng và sắc sảo.

Bên này, Hạ Mộc bị Hạ tư lệnh nhốt trong nhà, còn bên kia, cuối cùng Đường Tiểu Thiên cũng đã hoàn thành việc diễn tập tốt nghiệp và đã liên lạc được với Trương Tĩnh Vũ.

Bên đầu kia điện thoại Trương Tĩnh Vũ nháo nhào gào lên: “Thiên, rốt cục cậu cũng lộ mặt ra rồi! Tiểu Thiên, cậu về nhanh đi!”

Trái tim Đường Tiểu Thiên như rơi xuống, cả người bỗng chốc lạnh ngắt, anh siết chặt điện thoại lo lắng hỏi: “Sao vậy, nói nhanh đi!”

Trương Tịnh Vũ không nói rõ ràng Thư Nhã Vọng đã xảy ra chuyện gì, anh ta chỉ biết dư luận ầm ĩ quanh chuyện Hạ Mộc dùng súng bắn Khúc Uất Nhiên, nhưng anh ta đã quen Hạ Mộc lâu như vậy, biết rõ tính tình của cậu ấy, trong lòng Trương Tịnh Vũ cũng lơ mơ đoán được chuyện xảy ra, nhưng anh ta không dám nói cho Đường Tiểu Thiên nghe, chỉ bảo cậu ta nhanh nhanh quay về, nếu không sẽ muộn mất.

Đường Tiểu Thiên cúp điện thoại, một giây cũng không dám dừng lại, vội vã từ học viện trở về nhà, từ nơi anh học đến thành phố S cũng phải mất mười bốn giờ ngồi xe lửa.

Đường Tiểu Thiên ngồi trên xe, tiếng xe lửa xịch xịch lao đi trong đêm đen, Đường Tiểu Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, trên tấm kính trong suốt hiện lên đường nét cương nghị của anh, anh đang chau mày thật chặt, giống như chính bản thân mình đang phải gồng gánh nỗi đau đớn vô cùng, bản thân anh cũng không biết cả cơ thể mình đang run rẩy, chỉ cần hơi nghĩ đến việc Nhã Vọng xảy ra chuyện gì đó, anh lại thần thờ rồi trở nên hoảng hốt, có cảm giác đau đến thở không nổi.

Đường Tiểu Thiên ép mình không được suy nghĩ nữa, ép mình bình tĩnh, ép bản thân phải kiên cường, nhưng anh không làm nổi, loại cảm giác như sắp mất đi điều gì đó đang nghiền nát anh sắp phát điên! Anh phải về, anh phải trở về bên cạnh Thư Nhã Vọng, anh phải ngay lập tức quay về bên cạnh cô ấy, và sẽ không bao giờ rời xa cô nữa, không bao giờ để cô phải gặp chuyện gì nguy hiểm nữa. Không bao giờ thế...nữa!

Vào sáng sớm, xe lửa đã đến trạm xe thành phố S, Đường Tiểu Thiên chen khỏi tốp người đầu tiên lao ra khỏi trạm xe, rồi bắt taxi chạy về đại viện quân khu, vào lúc này trong tòa biệt thự ba tầng trong đại viện đang vang lên tiếng gầm đầy tức giận của Hạ tư lệnh: “Đi tìm cho tôi! Tìm Hạ Mộc về đây cho tôi!”

“Vâng, thưa tư lệnh.” Chú Trịnh cung kính hành lễ, lúc rời khỏi phòng Hạ Mộc ông còn liếc mắt nhìn tấm ga giường buộc trên khung cửa sổ, lúc quay đi còn nghĩ, quả nhiên vẫn để cho cậu ấy trốn được, thằng bé này, đã muốn làm việc gì thì không ai có thể cản nổi.

Mẹ Thư Nhã Vọng xách giỏ thức ăn, mặt buồn rười rượi đi, bà vừa nhớ tới chuyện con gái đã thấy sống mũi bắt đầu xon xot, lúc đi tới cửa nhà trên tầng bốn, vừa lấy chìa khóa mở cửa thì một bóng người từ trên lầu chạy xuống, bà bị là cho giật cả mình, chiếc chìa khóa cầm trên tay rơi tuột xuống đất vang lên âm thanh lạnh lạnh, bà vỗ ngực nói: “Trời ơi, làm di sợ muốn chết, thằng nhóc này làm gì vậy?”

“Dì ơi, Nhã Vọng đâu?” Suốt cả đêm không ngủ, khuôn mặt Đường Tiểu Thiên tiêu tụy thấy rõ, đôi mắt lo lắng giăng đầy tơ máu.

Bà Thư héch miệng, ánh mắt tránh né: “Tiểu Thiên, sao con đã về rồi? Không phải con vẫn đang bận chuyện tốt nghiệp sao?”

“Nhã Vọng đâu rồi ạ?” Đường Tiểu Thiên ngắt ngang lời của bà, lo lắng hỏi lần nữa.

“Nhã Vọng, Nhã Vọng...” Bà Thư lắp bắp nói hai tiếng rồi lại phân vân nhìn anh.

“Dì, dì nói cho con đi, Nhã Vọng bị sao vậy? Cô ấy đang ở đâu? Ở đâu?” Đường Tiểu Thiên vỗ lên hai tay bà, hai mắt đỏ quạch, có một ít chất lỏng lóng lánh trong suốt: “Dì, dì nói cho con biết đi, Nhã Vọng là vợ của con mà, rốt cuộc cô ấy bị làm sao? Con xin dì đó, nói cho con biết đi.”

“Nó...Nó đã không còn là hôn thê của con nữa rồi.” Bà Thư quay đầu đi, không đành lòng nhìn vẻ khổ não của Đường Tiểu Thiên, lại nói: “Nhã Vọng nó, nó ...lấy chồng rồi.”

Đường Tiểu Thiên ngơ ngẩn cả người, một hồi lâu vẫn chưa định thần, giống như một tiếng sét đánh giữa trời quang, làm anh chấn động đến mức không thể nào phản xạ lại, anh lắc đầu, lùi lại một bước, bàng hoàng và không tin nổi đang đẩy trong mắt, nghiến răng nói: “Không thể nào! Không thể nào có chuyện đó!”

“Nhã Vọng là của con, mãi mãi là của con.”

“Cô ấy sẽ không gả cho người khác.”

“Không đâu.”

“Cô ấy yêu con, con biết điều đó.”

Đường Tiểu Thiên nói mãi, giọng nói của anh chậm chậm run run, khi anh nhìn thấy ánh mắt khổ sở của bà Thư, nước mắt vẫn kiềm chế bỗng nhiên tràn ra.

Anh đã nghĩ, ngồi trên xe lửa anh đã nghĩ đến vô vàn khả năng, vô vàn rủi ro, trong lòng đã chuẩn bị rất tốt, bất kể cô có chuyện gì, anh vẫn cần cô, cho dù cô có thương tổn gì anh vẫn bên cô, anh yêu cô, anh sẽ không rời xa cô.

Nhưng anh không nghĩ tới...Không nghĩ tới chuyện này.

Tới lúc này anh vẫn không nghĩ đến, cô sẽ trở thành vợ của người ta.

Yết hầu anh lên xuống, bỗng kích động hỏi: “Dì! Chắc chắn là cô ấy bị ép buộc! Là ai đã ép buộc cô ấy! Là ai!”

Bà Thư lấy mu bàn tay chùi nước mắt, thở dài khổ sở nói: “Cho dù là ép buộc hay tự nguyện, gả cũng gả rồi. Tiểu Thiên ạ, con quay về đi học đi thôi, con gái dì dì biết, con bé đã thấy hết hi vọng, nhất định nó cảm thấy cả đời này không còn mặt mũi gặp con nữa. Con cũng đừng đi tìm nó, con muốn đi tìm nó, nó có thể chết mất. Các con, chuyện của hai đứa con đã kết thúc rồi.”

“Kết thúc?” Đường Tiểu Thiên khẽ nhắc lại lời bà Thư, sau đó lắc mạnh đầu: “Không, không thể kết thúc, mãi mãi không thể nào kết thúc.”

Đường Tiểu Thiên nói xong, nắm chặt tay bà Thư cầu xin: “Dì, nói cho biết Nhã Vọng đã xảy ra chuyện gì! Dì hãy nói cho con biết! Con quỳ xuống xin dì!”

Bà Thư vội đỡ Đường Tiểu Thiên, không cho anh quỳ, bà thở dài, mở cửa, quay đầu nói với Đường Tiểu Thiên: “Vào nhà đi, dì nói với con...”

Lúc này, mặt trời đã đứng bóng, ánh nắng vô tư chan hòa lên mỗi người, trong phòng khách nhà họ Thư là vẻ mặt chan chứa đau đớn tức giận của Đường Tiểu Thiên, trên góc đường Hạ Mộc đang bước nhanh, cùng lúc đó là Thư Nhã Vọng đang đứng bên cửa sổ nhìn ra phía khoảng trời xa xa.

Khúc Uất Nhiên mê mẩn nhìn Thư Nhã Vọng trong ánh mặt trời rực rỡ, gã nghĩ, Nhã Vọng của gã đã trở nên mỹ lệ hơn, vẻ đẹp bình lặng chứa nỗi tuyệt vọng này, thật khiến ánh mắt gã khó lòng rời khỏi.

Gã có được cô rồi, cướp cô từ nơi hạnh phúc đến bên cạnh gã, bản thân cũng không hiểu nổi vì sao gã lại cố chấp với cô như thế.

Có lẽ, bởi vì tình yêu của Đường Tiểu Thiên quá đẹp, khiến gã cho rằng chiếm được Nhã Vọng, cũng sẽ chiếm được thứ tình yêu tuyệt mỹ đó.

“Lữ Bồi Cương.” Khúc Uất Nhiên nhìn Thư Nhã Vọng, gã gọi nhỏ người điều dưỡng của mình.

“Vâng, anh Khúc.” Lữ Bồi Cương đi tới hỏi: “Anh cần gì ạ?”

Khúc Uất Nhiên cười: “Dọn đồ, làm thủ tục xuất viện giúp tôi.”

“Anh Khúc, chuyện này không được đâu, sức khỏe anh còn cần phải điều dưỡng, bây giờ chưa thể ra viện.”

Khúc Uất Nhiên kiên trì nói: “Không, tôi muốn xuất viện.”

Lữ Bồi Cương nghi ngờ hỏi: “Tại sao?”

Tầm mắt Khúc Uất Nhiên vẫn không rời Thư Nhã Vọng, gã nhẹ nhàng cười đáp: “Vì...Bảo vật cướp được, dĩ nhiên phải nhanh chóng giấu đi chứ.”

Thư Nhã Vọng chậm chậm quay lại, lạnh lùng nhìn gã.

Khúc Uất Nhiên cười híp mắt với cô.

Chương 12b: Chuộc tội

Thủ tục xuất viện nhanh chóng đã làm xong, Lữ Bồi Cương quay lại phòng bệnh thông báo: “Anh Khúc, giấy tờ xuất viện đã giải quyết xong rồi, Khúc tổng bảo anh chờ một lát, ông ấy sẽ đến đưa anh về nhà.”

Khúc Uất Nhiên nằm trên giường bệnh mỉm cười lịch sự: “Đã làm phiền anh rồi.”

Anh đừng khách sáo.” Lữ Bồi Cương điềm nhiên trả lời, gật đầu rồi đi ra ngoài.

Mang tâm trạng vui vẻ, Khúc Uất Nhiên nhìn Thư Nhã Vọng đang ngẩn ngơ đứng bên cửa sổ, cảm thán: “Chắc, anh thật rất muốn gặp mặt Đường Tiểu Thiên đấy.”

Thư Nhã Vọng chột nhăm mắt lại, không thèm để ý đến gã ta.

Khúc Uất Nhiên nghiêng đầu, mắt thâm trầm, mang vẻ mặt gian ác: “Anh rất muốn nhìn thấy cái vẻ mặt mếu máu của nó.”

Thư Nhã Vọng quay người lại, lạnh lùng gườm mắt nhìn vào gã: “Anh ấy sẽ không khóc đâu!”

“Sẽ không à? Ha ha?” Khúc Uất Nhiên có vẻ không tin, gã lại nói: “Ồ, còn cái thằng nhóc kia nữa, tên là gì ấy nhỉ? Hạ Mộ!”

Trên gương mặt đẹp đẽ của Khúc Uất Nhiên hiện lên vẻ căm thù, u ám đáng sợ.

Thư Nhã Vọng bước lên một bước: “Anh không được động vào cậu ấy! Chúng ta đã thỏa thuận.”

Khúc Uất Nhiên cười: “Nhã Vọng à, em phải biết, cho dù anh không làm gì thì cũng có thể khiến nó sống không bằng chết.”

Thư Nhã Vọng hừ giọng, quay sang chỗ khác lãnh đạm nói: “Anh cứ chờ xem. Tôi cũng sẽ để cho anh sống không bằng chết.”

Thư Nhã Vọng của lúc này trong mắt chỉ còn có thù hận, cô thầm nghĩ muốn kéo tuột Khúc Uất Nhiên xuống địa ngục tối đen để gã chịu đau đớn, nhưng cô quên rằng, tên ma quỷ này vốn dĩ đã bước ra từ nơi sâu nhất dưới tầng địa ngục!

Người của ông Khúc tới rất nhanh, họ mang sạch sẽ tất cả các thiết bị điều trị trong bệnh viện lên xe, ông Khúc thuê một chiếc xe cấp cứu của bệnh viện chở riêng Khúc Uất Nhiên về.

Khúc Uất Nhiên được đặt nằm trên xe băng ca, Lữ Bồi Cương theo sau đẩy xe, ông Khúc đi theo bên cạnh, Thư Nhã Vọng bước phía sau, xe băng ca vào thang máy, Thư Nhã Vọng cũng vào theo, ngay lúc thang máy đang đóng lại, đôi mắt lơ đãng của Thư Nhã Vọng đột nhiên dừng sờ, cô ngừng phất đầu lên nhìn ra ngoài, nhưng vẫn chưa kịp nhận ra người bên ngoài có phải đúng là bóng dáng thân thuộc ấy hay không, thì cửa thang máy đã khép lại.

Thang máy chậm chậm đi xuống, trái tim Thư Nhã Vọng đập thình thịch, là anh ấy phải không? Làm sao có thể chứ! Thư Nhã Vọng khế nắm chặt hai tay, môi cô nhướn lên, lắc đầu phủ nhận, không thể nào là anh ấy được.

Một tiếng “ding” vang lên, cửa thang máy lại mở ra, Thư Nhã Vọng là người đầu tiên đi ra ngoài, có một chiếc xe cứu thương đã đậu trước cửa bệnh viện, ba người đàn ông đứng bên cạnh xe cứu thương vừa nhìn thấy ông Khúc và Lữ Bồi Cương đẩy Khúc Uất Nhiên đi ra thì vội vàng bước lên đón, sau đó giúp họ đưa Khúc Uất Nhiên lên xe, Lữ Bồi Cương thắt dây đai an toàn lại cho Khúc Uất Nhiên, sau đó treo túi truyền dịch, mang ống dưỡng khí vào cho gã ta, khi đã chắc chắn không còn sót chuyện gì thì mới gật đầu với ông Khúc: “Có thể đi được rồi ạ.”

Ông Khúc ngồi phía đối diện băng ca, Thư Nhã Vọng im lặng ngồi bên cạnh ông ta, người đàn ông ngoài cửa giơ tay lên, đóng mạnh cửa sau xe cứu thương lại, Thư Nhã Vọng ngược mắt lên nhìn, động tác này rất nhanh nhưng trong mắt cô nó giống như một pha quay chậm, khi người đàn ông nắm lấy cánh cửa, chậm chậm đóng lại thì một tiếng “bình” vang lên, toàn bộ ánh sáng đều bị nhốt lại bên ngoài, Thư Nhã Vọng quay đầu đi, khế khàng nhắm mắt lại, rõ ràng cô đã hạ quyết tâm rồi nhưng, tại sao, tại sao bản thân lại không cam tâm đến vậy!

Thư Nhã Vọng nhắm mắt nên không để ý tới ánh mắt đang dán chặt vào cô của Khúc Uất Nhiên.

Người đàn ông đóng cửa rồi đi lên ghế phụ lái ngồi, cửa bên ghế lái bị mở ra sau đó lại đóng sập lại, tiếng nổ máy xe brừ brừ, môi Khúc Uất Nhiên hơi nhướn lên, mỉm cười khoái trá như vừa giành được thắng lợi.

Đúng lúc đó, xe cứu thương bỗng dừng xích lại! Ánh nắng chói chang “ào” vào, Thư Nhã Vọng ngoảnh đầu, theo ánh sáng ủa đến, một bóng người nhào vào trong, tay phải cô bị siết thật chặt!

“Theo em!” Giọng cậu gấp gáp, giống như vừa phải cố chạy rất lâu.

Cuối cùng Thư Nhã Vọng cũng nhìn rõ mặt cậu, cậu vẫn đẹp đến thế, giống như một mỹ thiếu niên bước ra từ truyện tranh: “Hạ Mộc?”

Thư Nhã Vọng ngơ ngác gọi tên cậu.

“Đi!” Hạ Mộc lại kéo cô một cái!

Thư Nhã Vọng: “Không được, Hạ Mộc, chị không thể...”

“Im ngay! Đi theo em là được!” Hạ Mộc rống lên những lời này! Gào lên bên tai Thư Nhã Vọng, Thư Nhã Vọng bị cậu thét vào mặt như thế nên vô cùng kinh ngạc nhìn cậu, cậu dám rống vào mặt cô?

Hạ Mộc lại kéo mạnh cô, muốn lôi cô đi khỏi đây nhưng ông Khúc lại đứng lên, giữ lấy một tay của Hạ Mộc: “Thằng khốn kiếp! Mày còn dám xuất hiện trước mặt chúng tao? Hôm nay ông phải xử mày!”

Hạ Mộc lạnh lùng trừng mắt lên với ông ta: “Cút ngay!”

Ông Khúc nổi giận bừng bưng, giơ tay lên muốn đánh cậu, nhưng Hạ Mộc nhanh hơn ông ta, tay trái không biết lấy đâu ra một khẩu súng, chĩa vào đầu ông ta: “Cút!”

Ông ta hoảng sợ buông tay cậu ra, thụt lùi về sau không dám nhúc nhích, chuyện này con ông ta đã là một ví dụ, ông ta cũng không có gan chọc điên tên nhóc này.

Hạ Mộc cầm tay Thư Nhã Vọng không buông, kéo cô lùi về sau từng bước từng bước.

Khúc Uất Nhiên cố hết sức ngẩng đầu lên, gã nằm đó nổi giận quát: “Hạ Mộc, mày dám đưa cô ấy đi, tao sẽ ày ngồi tù suốt đời! Suốt đời!”

Hạ Mộc dừng chân, buông tay Thư Nhã Vọng ra, bước qua, nhìn vào mắt gã nói: “Thà rằng cả đời tao ngồi tù cũng không để mày chạm vào một sợi tóc của cô ấy, tao chỉ hận sao lúc đó không bắn chết mày. Bây giờ ày thêm một phát cũng còn kịp, dù gì cũng sẽ ngồi cả đời!”

Ánh mắt Hạ Mộc vốn dĩ đã rất lạnh, lúc nói lời này còn chất chứa đầy thù hận, những người ở đây không ai nghi ngờ lời cậu nói, khi khẩu súng trong tay cậu chuyển lên phần đầu Khúc Uất Nhiên, trong ánh mắt của gã cũng không che giấu nổi vẻ hoảng loạn, lão Khúc sợ hãi kêu lên: “Không thể được! Không thể được!”

“Hạ Mộc, dừng lại.” Thư Nhã Vọng vội chạy lên giữ chặt tay cậu van nài: “Mình đi thôi, đi nhanh thôi.”

Hạ Mộc cười giễu, vẻ tàn bạo trong mắt nhạt đi chút ít, cậu nhấc chân đá ngã túi truyền dịch và máy hô hấp của Khúc Uất Nhiên, sau đó kéo Thư Nhã Vọng bỏ đi.

Khúc Uất Nhiên gào theo phía sau: “Hạ Mộc! Mày chờ xem! Tao sẽ không bỏ qua ày, khụ...khụ...tao sẽ không bỏ qua ày! Khu...khụ...”

“Anh Khúc, anh Khúc, anh đừng kích động, thở sâu vào, thở sâu vào!”

Thư Nhã Vọng ngoảnh lại nhìn cảnh tượng náo loạn phía sau, cô nhìn thấy gương mặt tái mét của lão Khúc và bộ dạng nhếch nhác của Khúc Uất Nhiên, bỗng nhiên cô rất muốn cười!

Kết quả là cô thật sự đã bật cười.

Hạ Mộc chặn một chiếc taxi, nhét Thư Nhã Vọng vào trong xe, mình cũng ngồi vào theo, cậu đóng cửa xe, nói địa chỉ, sau đó quay lại liếc mắt khinh thường nhìn những người trong xe cứu thương.

Lên xe được một lúc, Thư Nhã Vọng nhìn khẩu súng trong tay Hạ Mộc, sốt ruột nói: “Hạ Mộc ơi, em..em lại lấy khẩu súng này ở đâu vậy?”

Khẩu súng kia là di vật của ba Hạ Mộc, sau khi mẹ cậu tự sát nó rơi vào tay Hạ Mộc, cậu không nói với một ai khác mà lại đem giấu nó đi.

Sau này Thư Nhã Vọng thường nghĩ, lúc nhỏ Hạ Mộc thường mang theo súng trong người, có phải vì mang theo nó sẽ làm cho cậu có cảm giác an toàn, đúng không?

Thư Nhã Vọng liếm môi nói: “Hạ Mộc, đưa khẩu súng này cho chị được không? Chị thấy em cầm súng thì sợ lắm.”

Hạ Mộc quang sang nhìn cô, lắc lắc khẩu súng trong tay: “Chị nói cái này?”

Thư Nhã Vọng gật đầu, nắm lấy hai tay cậu.

Hạ Mộc mím môi, giống như đang nhịn điều gì đó, nhịn một hồi, cậu lại nhịn không nổi bật cười vẻ đắc chí.

“Ồ?” Thư Nhã Vọng mở to hai mắt nhìn cậu, cậu cười? Cậu cười thật rồi kia? Tuy chỉ có một lúc, nhưng mà, Hạ Mộc cười thật rồi kia? Thật đẹp quá...

Nụ cười của cậu thiếu niên còn mang theo cả sự hả lòng hả dạ, không giống với vẻ lạnh lùng đầy áp lực trước đây, Hạ Mộc cười giống như một đứa trẻ vừa thực hiện được một trò đùa tai quái: “Là giả đấy.”

“Ồ!”

“Đồ thật đã bị cảnh sát tịch thu từ lâu. Súng của ông nội và chú Trịnh em không trộm được, mượn đỡ món đồ chơi trong tủ, ai ngờ...” Hạ Mộc nói tới đây, khoe miệng lại nhướn lên một chút: “Ai ngờ bọn họ dễ bị lừa gạt như vậy!”

“Đồ giả thật à?” Thư Nhã Vọng hơi không tin, người này thật thật giả giả, hồi còn nhỏ cậu cũng nói khẩu súng trong tay cậu là giả, kết quả lại là.

“Không tin à?” Hạ Mộc cau mày cụt hứng, sau đó cậu giơ súng lên đầu Thư Nhã Vọng, bắn một phát, Thư Nhã Vọng hoảng hồn nhắm mắt lại, một tia nước phụt ra làm ướt một nhúm tóc của cô, cô mở bừng hai mắt, tức tối nhìn cậu, cậu đang nghiêng đầu cố gắng mím môi.

“Hừ!” Thư Nhã Vọng bực mình giật lấy khẩu súng nước, quay sang bắn một phát vào Hạ Mộc, Hạ Mộc giơ tay kéo tay cô xuống, sau đó, sau đó đôi mắt xinh xắn ấy nhìn cô chăm chú: “Nhã Vọng, đi bỏ đứa bé nhé.”

Thư Nhã Vọng ngạc nhiên, ngây ngẩn nhìn cậu.

Vào lúc đó, chiếc taxi và một chiếc xe quân dụng chạy lướt qua nhau, lần vuột mắt này, là suốt đời hay chỉ trong chớp mắt?

Chương 12c: Chuộc tội

“Bỏ đi?” Ánh mắt Thư Nhã Vọng thẳng thốt, bỏ đứa bé thì Hạ Mộc phải làm sao bây giờ? Trải qua chuyện ầm ĩ lần này, nhà họ Khúc chắc chắn chỉ hận không giết được Hạ Mộc, nếu như cô mà còn đem bỏ đứa bé, có thể Hạ Mộc sẽ phải ngồi tù cả đời.

Thư Nhã Vọng mím môi, cúi gầm mặt, lắc lắc đầu: “Không được, không thể được.”

Hạ Mộc sầm mặt nhìn cô, hỏi: “Vì em?”

Thư Nhã Vọng há miệng, chưa kịp nói gì thì Hạ Mộc đã nói tiếp: “Không đáng phải làm như vậy.”

“Hạ Mộc?” Thư Nhã Vọng nhíu mày nhìn cậu.

“Có lẽ mọi người đều cho rằng như thế này là tốt cho em, nhưng không đúng.” Hạ Mộc cup mắt xuống, nói nhỏ: “Nếu chị thật sự sinh nó ra, điều đó mới khiến em ân hận suốt đời.”

Hạ Mộc quay sang nhìn chăm chăm vào Thư Nhã Vọng: “Trái tim bị giam cầm, suốt đời cũng sẽ không thể nào yên tâm được.”

Mũi Thư Nhã Vọng xót xa, nhẹ nhàng nhìn cậu nói: “Hạ Mộc, chị quyết định làm thế này không phải vì em...”

“Chị đừng nói nữa.” Hạ Mộc quay đầu sang, dứt khoát cắt ngang lời cô, cậu nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt đầy cố chấp, nhìn cô: “Nhã Vọng, nghe em rồi mọi chuyện sẽ tốt thôi, từ trước tới nay chuyện gì em cũng nghe lời chị, chỉ lần này, hãy nghe theo em.”

Xe taxi từ từ dừng lại, Hạ Mộc trả tiền, sau đó nắm chặt lấy tay Thư Nhã Vọng, mở cửa xe, kiên quyết kéo cô xuống, Thư Nhã Vọng ngược lên nhìn, là bệnh viện phụ sản nổi tiếng nhất trong thành phố S, Thư Nhã Vọng sợ hãi muốn lùi về sau như bị Hạ Mộc giữ lại: “Hạ Mộc...”

“Đi thôi.” Hạ Mộc nắm tay cô, lại siết chặt hơn chút nữa, cậu không để cô chống đối, kéo Thư Nhã Vọng đi về phía trước, Thư Nhã Vọng hơi do dự, thật sự cô cũng không muốn sinh đứa trẻ này ra, vừa nghĩ đến cảnh đứa bé là bằng chứng nhục nhã mà bản thân phải gánh chịu, ngày ngày đều sẽ gọi cô là mẹ, cô đã thấy suy sụp, cô không muốn đối mặt với nó, không muốn nhìn thấy Khúc Uất Nhiên, thật sự, cô không muốn sinh nó ra...

Có lẽ là do bản tính ích kỷ của con người, những ngày Thư Nhã Vọng ở trong bệnh viện, tuy có tuyệt vọng nhưng vẫn âm thầm nuôi một chút hi vọng, có thể cô sẽ không cần sinh đứa bé, biết đâu sẽ có chuyển biến gì đó, hay có chăng sẽ có người tới cứu cô.

Nhưng, Hạ Mộc đã tới, người tới lại chính là cậu, là cậu nói với cô hãy bỏ đứa bé đi, là cậu nói, hãy nghe theo cậu, vậy thì, cô có thể không sinh nó không?

Ông trời ơi! Tại sao cô có thể ích kỷ như thế?

Thư Nhã Vọng cắn mạnh môi, cô khựng lại, gạt tay Hạ Mộc ra, đôi mắt đỏ au nhìn Hạ Mộc thét lên: “Đủ rồi!”

“Hạ Mộc, đã đủ lắm rồi, em đừng như vậy nữa, vốn dĩ chị không đáng được em đối xử tốt như vậy, thật ra trong lòng chị đã rất nhiều lần hi vọng có thể bỏ thứ dơ bẩn trong bụng này đi, thật ra rất nhiều lần chị muốn trốn chạy khỏi bệnh viện, rất nhiều lần muốn mặc kệ em, chị không vĩ đại như em nghĩ, chị xấu lắm, rất ích kỷ, rất hèn nhát, chị rất ghét bản thân, thật sự rất ghét!”

Thư Nhã Vọng vừa rơi nước mắt vừa cúi đầu nói: “Chị cảm thấy mình rất hèn hạ, không chỉ cơ thể này mà ngay cả tâm hồn cũng bẩn thỉu.”

Hạ Mộc nhìn cô, lại nói như lẽ tất nhiên: “Hèn hạ cũng được, ích kỷ cũng được, ai mà không như vậy đâu?”

“Em cũng như vậy, em tuyệt đối không muốn thấy Nhã Vọng sinh con cho người đàn ông khác, Khúc Uất Nhiên cũng thế, Đường Tiểu Thiên cũng thế, em đều không muốn nhìn thấy.”

Hạ Mộc bước lên một bước, nắm lấy vai Thư Nhã Vọng, cậu khom người, đôi mắt nhìn thẳng vào cô, ánh mắt thật bình tĩnh, hoàn toàn không giống của một thiếu niên mười bảy tuổi.

“Cho nên, bây giờ, chúng ta đi bỏ đứa bé này được không, đứa bé không được chào đón, vốn dĩ không cần sinh ra.”

Thư Nhã Vọng nhắm mắt lại, gạt đầu thật mạnh.

Hạ Mộc buông vai cô, bàn tay nắm chặt tay cô, hai người sóng vai đi vào trong bệnh viện.

Trong khoa phụ sản của bệnh viện, một người phụ nữ trung niên đang ngồi khám bệnh, bà ta liếc nhìn hai người trước mặt, lạnh lùng hỏi: “Mới được một tháng rưỡi, muốn uống thuốc hay là hút thai?”

Thư Nhã Vọng cúi đầu, liếm đôi môi khô khan nhếch miệng nói: “À...uống thuốc ạ.”

Bác sĩ liếc nhìn Thư Nhã Vọng nói: “Phương pháp nào hút an toàn hơn, cũng không đau lắm.”

Dĩ nhiên Thư Nhã Vọng biết hút thai an toàn hơn, nhưng thật lòng cô không thể chịu đựng được việc nằm trên bàn phẫu thuật, để người khác dùng những dụng cụ lạnh lẽo...

Thư Nhã Vọng cắn môi dưới, bất giác nắm chặt tay Hạ Mộc, từng ngón tay thon dài sạch sẽ của Hạ Mộc cũng siết chặt lấy cô, Thư Nhã Vọng ngược mắt lên, kiên quyết nói: “Uống thuốc ạ.”

“Được, tùy cô, tôi phải nhắc cô một chút, nếu như dùng thuốc phá thai không sạch vẫn phải đi hút.” Bác sĩ nói xong, nhìn thấy Thư Nhã Vọng gật đầu, mới loạt soạt viết mấy tên thuốc vào toa đưa cho Thư Nhã Vọng: “Cầm lấy ra tiệm thuốc mua thuốc.”

Thư Nhã Vọng và Hạ Mộc cùng đứng lên, Hạ Mộc nhanh tay cầm lấy toa thuốc rồi tự nhiên nắm tay Thư Nhã Vọng bước ra ngoài, vô tình Thư Nhã Vọng lại nhìn lướt qua vị bác sĩ, thấy người phụ nữ trung niên đánh giá họ bằng ánh mắt ám muội.

Thư Nhã Vọng rút tay lại không biết phải làm sao, Hạ Mộc quay lại nhìn cô nhưng cô đang cúi đầu không nhìn cậu, Hạ Mộc nhướn môi nhưng không nói gì, chỉ khẽ nắm chặt tay, đi thẳng về phía trước.

Hai người cầm số thuốc, bác sĩ nói Thư Nhã Vọng phải uống thuốc ba ngày, ngày thứ ba phải đến bệnh viện uống, nói xong lại quay qua Hạ Mộc dặn dò chăm sóc cho cô, phải để cô nghỉ ngơi nhiều, mua nhiều đồ bổ cho cô uống, Thư Nhã Vọng lúng túng muốn giải thích với bác sĩ nhưng Hạ Mộc đã gật đầu nói: Hiểu rồi.

Thư Nhã Vọng ảo não đưa tay bưng mặt, hai người ra khỏi bệnh viện nhưng không về nhà, Hạ Mộc đề nghị tìm một khách sạn nhỏ trốn ở đó.

Đến tối, trước mặt Hạ Mộc, Thư Nhã Vọng lo lắng uống lần thuốc thứ nhất.

Lúc uống thuốc, Thư Nhã Vọng cũng không rõ mình có cảm giác gì, cô cảm thấy rất phức tạp.

Khi trời tan tản sáng, thuốc bắt đầu có tác dụng, cô có thể cảm nhận được bụng dưới mình căng lên, đau âm ỉ, giống như có người đang dùng hai tay bóp lấy tử cung của cô, đến khuya cô bắt đầu xuất huyết, Thư Nhã Vọng đau đớn co mình nằm trên giường, trán đổ mồ hôi, hai cánh tay cô ôm chặt lấy bụng, lật qua lật lại nhưng không thể ngủ được.

“Đau lắm sao?” Hạ Mộc từ đối diện đi tới bên giường, trèo lên đầu giường cô hỏi.

Thư Nhã Vọng quay lại nhìn cậu, mỉm cười lắc đầu: “Không đau, giống như đau bụng đi ngoài ấy mà.”

Quả thật, hai ngày đầu, không phải đau đến mức không chịu nổi.

Đến khi Thư Nhã Vọng uống đợt thuốc ngày thứ ba, cuối cùng cũng biết cái gì gọi là đau đớn!

Cô đau đến thiếu điều ngất đi, tay siết chặt lấy tay Hạ Mộc đến chuột rút, lúc máu tươi trong người cô ồ ạt tuôn ra, cô suýt chút nữa đã kiệt sức.

Khi bác sĩ đã thấy hết máu dư, và nói không cần hút thai thì Thư Nhã Vọng mới thở phào một hơi thật sâu.

Cô tiều tụy nhìn Hạ Mộc, cậu đỡ cô đi vài bước lại đặt cô ngồi xuống ghế, sau đó cúi người ngồi thấp xuống công cô lên lưng.

Thư Nhã Vọng nằm trên người cậu, yên lặng mở to mắt, hai tay ôm chặt lấy cậu, đột nhiên cô cúi đầu vùi mặt lên vai cậu, gọi: “Hạ Mộc...”

Hạ Mộc khẽ ừ một tiếng.

“Em phải làm sao đây? Hạ Mộc, giờ em phải làm sao?” Giọng nói của Thư Nhã Vọng đầy áy náy và còn có cả tiếng nức nở cố kiềm nén.

Hạ Mộc không nói, vẫn công cô đi tiếp, một lúc sau, cậu mới nói: “Không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì.”

Chương 12d: Chuộc tội

Nhưng Hạ Mộc nói không có chuyện gì thì thật sự sẽ không có chuyện gì sao?

Lúc Hạ Mộc dẫn Thư Nhã Vọng bỏ đi, cả nhà họ Khúc như muốn bùng nổ, cho dù là Khúc Uất Nhiên hay là ba của anh ta đều tức giận đến phát điên lên được!

Ông Khúc tuyên bố, cho dù ông ta có táng gia bại sản cũng phải giải quyết chuyện này cho rõ ràng!

Lần thứ hai nhà họ Khúc kiện Hạ Mộc ra tòa, đồng thời còn gộp thêm vào tội giết người không thành, tội âm mưu giết người diệt khẩu, yêu cầu tòa án thi hành luật tù chung thân đối với thiếu niên nguy hiểm có khuynh hướng bạo lực như Hạ Mộc!

Lần này họ vẫn lợi dụng truyền thông và internet đưa tin thêu dệt, các cư dân mạng lại lần nữa dậy sóng trên khắp các diễn đàn, nơi nơi đều có các bài đăng lên án con cháu quan lớn coi trời bằng vung, trong số đó, phần lớn đều do nhà họ Khúc bỏ tiền tìm người viết bài thổi phồng câu chuyện lên.

Chỉ trong một giờ, nhà họ Hạ cũng ngay lập tức đáp trả lại sự việc này, họ tức khắc thi hành chính sách cường chế, gỡ bỏ toàn bộ các bài đăng trên các diễn đàn, tất cả những địa chỉ IP nào chỉ cần có những bài post xuất hiện chữ: “quan lớn”, “sử dụng súng”, “giết người”, “Hạ Mộc”, “con em bộ đội”,... đều sẽ tự động được thay thế.

Nhà họ Khúc yên ắng được một ngày, họ âm thầm ra giá cao thuê mấy trăm sinh viên đại học, từ tám giờ sáng ngày thứ ba, họ giăng băng rôn xuống đường biểu tình phản đối!

Bộ công an lập tức tập trung lực lượng ngăn chặn nhóm sinh viên, ở giữa lại có người châm dầu vào lửa, hai bên vì thế xảy ra xung đột, xuyết chút nữa là đã xảy ra thương vong! Sự việc đến đây dù có muốn không chế cũng không được nữa, mà còn truyền đến tai lãnh đạo trên trung ương, quyết định mở phiên xét xử lại vụ án, dựa trên nguyên tắc công bằng, công chính, liêm minh!

Bộ công an đã hủy bỏ tư cách được bảo lãnh chờ xét xử của Hạ Mộc mà lập tức thi hành lệnh bắt giữ cậu, nhưng lúc này họ Hạ lại không chịu giao Hạ Mộc ra, họ Khúc dựa vào đó rắp tâm khiêu khích nói nhà họ Hạ cố tình bao che Hạ Mộc, coi thường pháp luật Trung Hoa.

Bộ công an vừa phải chịu áp lực phía quần chúng vừa bị họ Khúc mua chuộc chia rẽ nên đã tỏ ra rất bất mãn với nhà họ Hạ, họ nhanh chóng trình việc này lên Ủy ban Quân sự Trung ương, đề nghị Ủy ban ra chỉ thị yêu cầu nhà họ Hạ có thể hợp tác điều tra xử án.

Vốn dĩ mặt hồ đã không phẳng lặng nay lại lần nữa nổi sóng to gió lớn!

Khúc Uất Nhiên dựa người vào đầu giường, mỉm cười nghe mọi chuyện, gã khẽ gật đầu tán thưởng: “Cũng được lắm, nhà họ Hạ dù có thể lực đến thế nào đi nữa thì ở thời đại này, chỉ cần một ngày chúng ta còn nắm chắc dư luận, thì cho dù có là quan to cũng vô dụng, bởi vì từ xưa đến nay người Trung Quốc coi trọng nhất là danh tiếng.”

Người trợ lý đứng bên cạnh báo cáo: “Cậu chủ nói rất phải.”

Ông Khúc ngồi bên cạnh lại hỏi: “Mười mấy sinh viên lần trước biểu tình bị bắt thì phải làm thế nào?”

Người trợ lý gật đầu: “Khúc tổng yên tâm, tiền đã chi rồi, chắc chắn sẽ không khai ra chúng ta.”

Khúc Uất Nhiên cười: “Dù bọn họ có bị bắt cũng chỉ bị tạm giữ mười lăm ngày, mười lăm ngày, mỗi ngày một ngàn, rất có lời, nói không chừng họ còn muốn bị giam thêm mấy ngày ấy chứ.”

Ông Khúc cười hiểm độc: “Bây giờ chỉ cần Hạ Mộc lộ dạng thì nó sẽ xong đời, ít nhất cũng bị phán mười năm!”

“Chỉ mười năm thôi sao?” Giọng điệu của Khúc Uất Nhiên có hơi bất mãn, gã quay sang hỏi luật sư Trình: “Có thể tăng mức án phạt không?”

Luật sư Trình gật đầu: “Đây là mức thấp nhất, cao nhất có thể bị phán tù chung thân, nếu không phải cậu ta còn chưa thành niên thì chúng ta có thể yêu cầu mức án tử hình.”

Ông Khúc hơi do dự hỏi: “Nhưng mà, nếu...nếu như phía nhà họ Hạ nói là do Uất Nhiên nhà chúng ta bắt nạt Thư Nhã Vọng nên Hạ Mộc mới nổi sùng giết người, vậy thì nó sẽ được giảm mức án phạt à?”

Luật sư Trình lắc đầu: “Không đâu, đây là hai vụ án riêng, nếu như anh Khúc đã làm chuyện đó với Thư Nhã Vọng, Thư Nhã Vọng có thể tự mình thưa kiện, nếu chứng cứ xác thực thì tòa án có thể đưa ra án phạt đối với anh Khúc, nhưng vì bây giờ anh Khúc đây đã bị liệt toàn thân, cho nên có thể xin miễn hình phạt, hoãn thi hành án phạt hoặc xin miễn thi hành xử phạt hình sự, đối với tình huống này thì tòa án cũng sẽ chỉ phạt tiền.”

Khúc Uất Nhiên cười: “Nói cách khác, cho dù Thư Nhã Vọng có thắng kiện, con cũng sẽ không phải ngồi tù, cô ta sẽ chỉ gián tiếp thông báo cho toàn thể giới biết, cô ta là người đàn bà bị con lừa giỡn mà thôi.”

Luật sư Trình gật đầu: “Có thể hiểu như vậy, chuyện Hạ Mộc nổ súng giết anh là chuyện giữa anh và Hạ Mộc, không liên quan gì đến Thư Nhã Vọng, cho dù có thì cũng chỉ là căn nguyên của chuyện này mà thôi, thông thường án giết người sẽ không xét đến nguyên nhân mà chỉ xem kết quả, cho dù là ai cũng không có quyền dùng tư hình đối với người khác, ngay cả là tội chết, cho dù là tại sao thì giết người là giết người, pháp luật không dung tình, ngoài việc Hạ Mộc còn đang ở độ tuổi vị thành niên thì không còn lý do gì để cậu ta có thể được giảm án phạt.”

Ông Khúc thở phào một hơi: “Nghe những gì luật sư Trình vừa nói, tôi cũng thấy an tâm.”

Khúc Uất Nhiên nhú mày: “Nhà họ Thư nhất định cũng biết những điều này, cho nên Nhã Vọng mới không kiện con. Nếu như đã thế, con con hi vọng cô ta cứ đi kiện con. Đến lúc đó, thì con có thể nói ọi người trong thiên hạ này biết con đã chơi đùa một xử nữ như thế nào! Hừm, nhất định sẽ có không ít đàn ông ngưỡng mộ đâu!”

“Ngưỡng mộ cái đầu mày!” Ông Khúc tức mình đập bàn quát: “Mày...Mày, mày đừng tới ai cũng không sao, sao nhất định, nhất định phải đụng vào một đứa có thứ chó săn đó bên cạnh! Mày xem nó cắn mày thành thế nào! Mày bây giờ, mày bây giờ thành ra cái thứ gì rồi! Ba...Ba thấy cũng rất đau lòng!”

Khúc Uất Nhiên bĩu môi không chút xúc động: “Cơ thể con con tự biết, rồi sẽ khỏe lên thôi.”

Ông Khúc thở dài nói: “Ôi chao, xong chuyện này rồi, ba sẽ đưa con sang Mỹ, nghe nói, trang thiết bị bên đó có thể chữa trị cho con.”

Đương Nhiên Khúc Uất Nhiên cũng hiểu được chữa trị mà ba gã nói là gì, là chữa cái gì chứ, nói thẳng ra, trở thành cái dạng như bây giờ, gã cũng có hơi hối hận là lúc đó mình đã cưỡng hiếp Thư Nhã Vọng, nhưng chỉ vừa nghĩ tới đêm đó, da thịt mềm mại của cô, âm thanh bị kìm nén, những giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt, vòng eo lắc lư do bị gã thúc lên thúc xuống, nó chặt đến mức làm gã muốn nghẹt thở, làm máu trong người gã sôi sục.

Cho dù có quay ngược thời gian, gã vẫn sẽ làm như vậy, lần này gã sẽ thông minh hơn, xong chuyện cũng sẽ trốn thật kỹ, không để cho con chó săn đó tìm được là được.

Cho dù gã đang nghĩ đến chuyện ác độc như thế, nhưng trên mặt Khúc Uất Nhiên vẫn luôn luôn treo một nụ cười nhả nhặn trước sau như một.

Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Lữ Bồi Cương đi vào nhìn gã nói: “Anh Khúc, có một người họ Đường muốn gặp anh.”

Mắt Khúc Uất Nhiên hơi nheo lại, khóe môi nhướng lên nở nụ cười ra chiều suy ngẫm: “Cuối cùng cũng trở về rồi.”

Nghĩ một lát lại nói: “Mời cậu ta vào đi.”

“Uất Nhiên?” Ông Khúc có vẻ lo lắng nhìn gã, thằng nhóc Đường Tiểu Thiên này lão cũng biết, trước đây từng cùng con trai của lão tham gia huấn luyện trong bộ đội đặc chủng, nghe nói chính là bạn trai của Thư Nhã Vọng. Con trai lão mà gặp nó bây giờ, nếu nó mà điên lên thì...

Đường Tiểu Thiên từ ngoài cửa bước vào, gương mặt khô ngô giờ trở nên hốc hác, anh nhìn về phía ánh mắt giống như lưỡi kiếm sắc bén của Khúc Uất Nhiên, Khúc Uất Nhiên quay sang nhìn ông Khúc và luật sư Trình nói: “Mọi người ra ngoài cả đi, con muốn trò chuyện với chiến hữu của mình.”

“Không được.” Ông Khúc hơi lo lắng.

Khúc Uất Nhiên nhìn ông Khúc cười: “Ba, đừng lo lắng, con rất hiểu cậu ấy, cậu ấy sẽ không đánh một người ngay cả tay mình cũng không duỗi nổi đâu. Cậu nói có phải không, Tiểu Thiên?”

“Điều này cũng không chắc.” Từng chữ từng chữ như gõ nhịp thoát ra khỏi miệng Đường Tiểu Thiên.

Khúc Uất Nhiên cười cười, lạnh mặt nói: “Mọi người ra ngoài đi.”

Ông Khúc không thể khuyên được gã, ông ta chỉ đành đi ra ngoài cùng luật sư Trình, nhưng vẫn dặn dò Lữ Bồi Cương đứng ngoài nghe chừng, thấy có động tĩnh thì chạy vào ngay.

Lữ Bồi Cương đứng ngoài cửa, lỗ tai dán lên cánh cửa, yên lặng lắng nghe tình hình bên trong.

“Chắc là vẫn chưa gặp Nhã Vọng rồi?” Anh ta nghe thấy Khúc Uất Nhiên nói chuyện, giống như đang tán gẫu với bạn bè: “Vừa nhìn thấy bộ dạng kiêu chể tực giận của cậu mà vẫn còn đứng đây là tôi biết nhất định là vẫn chưa gặp cô ấy rồi.”

“Mày không được gọi tên của cô ấy!” Giọng nói mang đầy sự tức giận chỉ chực chờ bùng nổ.

“Không cho tôi gọi à?” Giọng điệu gã đầy vẻ khiêu khích: “Tại sao lại không được, tôi còn từng là người đàn ông đã có quan hệ rất thân thiết đối với cô ấy đấy.”

Sau một chuỗi âm thanh va chạm chói tai, là tiếng cười đắc ý của Khúc Uất Nhiên: “Tôi đã nói mà, cậu đó, sẽ không đánh một người ngay cả tay cũng duỗi không được đâu.”

“Tại sao phải làm vậy! Tại sao!” Âm thanh của Đường Tiểu Thiên gần như suy sụp đến phát điên: “Anh đã đồng ý với tôi không đụng tới cô ấy! Tại sao còn làm như vậy!”

“Bởi vì cậu!” Giọng của Khúc Uất Nhiên lạnh đi: “Tất cả những chuyện này đều là do cậu sai!”

Khúc Uất Nhiên lại nói: “Đúng vậy, tất cả đều là do cậu, Tiểu Thiên, bên cạnh cậu hẳn là cũng có một người như thế này, loại người mà khi ăn hạt dưa, luôn thích bóc từng mảnh từng mảnh vỏ hạt đến khi thấy nhân, sau đó lại đặt tất cả phần nhân quý báu sang bên cạnh, muốn để dọn lại một chỗ ăn sạch một lần, lúc đó không lẽ cậu lại không muốn đến ăn toàn bộ số hạt dưa mà người đó đã bóc vỏ hay sao?”

“Hay là có một người đang bẻ một cái bánh kem dâu, cẩn thận ăn từng miếng từng miếng xung quanh chiếc bánh, nhưng lại không nỡ ăn phần dâu ngon ngọt, khi anh ta ăn xong phần bánh, lúc dự định ném thử phần dâu vẫn luôn trân trọng, cậu lại không có cảm giác thôi thúc muốn cướp đi phần dâu ngọt đó để ăn hay sao?”

Tiếng cười của Khúc Uất Nhiên vừa tàn nhẫn vừa châm biếm: “Trong mắt tôi, Thư Nhã Vọng chính là phần hạt dưa trong tay cậu, là phần dâu còn trên đĩa, tôi đã ngắm nghía từ lâu, cuối cùng cũng được cắn sạch cô ấy!”

“Khúc Uất Nhiên, mày là thằng khốn!”

“Đúng vậy, tôi là thằng khốn, thằng khốn này không phải là cậu đưa tới hay sao, tất cả những bất hạnh của Thư Nhã Vọng đều do cậu, là do cậu dẫn sói vào nhà, sao lại trách sói quay lại ăn thịt cô bé quàng khăn đỏ?”

“Tao giết mày!” Tiếng nhốn nháo vang lên, Lữ Bồi Cương hét lớn: “Người đâu.” Ngay lập tức mở cửa phòng vọt vào, trong phòng, Đường Tiểu Thiên đang liều mạng bóp cổ Đường Tiểu Thiên, Khúc Uất Nhiên đau đớn nghẹt thở đỏ cả mặt.

Lữ Bồi Cương hốt hải chạy tới gỡ tay Đường Tiểu Thiên ra, hai mắt anh đang trừng trừng nhìn Khúc Uất Nhiên, muốn nhất định phải giết chết hắn, sức tay của anh rất mạnh, làm thế nào cũng không buông ra, lại có thêm hai người bảo vệ chạy vào phòng, cùng giúp anh ta gỡ tay Đường Tiểu Thiên, một người bảo vệ nhìn thấy sắc mặt Khúc Uất Nhiên đã tái như màu gan, vội vàng rút kiếm chích điện chích vào phần eo của Đường Tiểu Thiên, Đường Tiểu Thiên bị điện giật cả người mềm rũ, Lữ Bồi Cương vội vàng kéo anh ra, không để dòng điện làm tổn thương Khúc Uất Nhiên, hai gã bảo vệ lại vội vàng kiểm chặt anh lại, cả người Đường Tiểu Thiên tê dại, không còn sức giãy dụa, miệng không ngừng nói: “Tao muốn giết mày.”

Khúc Uất Nhiên ôm cổ họng ho khù khụ, nhìn anh nói: “Cho dù là cậu hay là Hạ Mộc đi nữa, tôi cũng không để cho các người lại có cơ hội nữa đâu!”

Hai gã bảo vệ lôi Đường Tiểu Thiên ra ngoài, anh rũ đầu, bị kéo đi, vừa ra đến cửa, anh trợn to hai mắt hét về phía Khúc Uất Nhiên: “Vậy mà tao đã coi mày như anh em, đúng là tao mù mắt mẹ nó rồi!”

Trong mắt anh vừa có đau đớn, vừa có hận, nhưng tự trách và ân hận còn nhiều hơn thế.

Khúc Uất Nhiên ôm cổ, im lặng không nói gì, biểu cảm trên mặt rất bình tĩnh, một lúc lâu sau, mãi cho đến khi không còn nghe được tiếng của Đường Tiểu Thiên nữa, đột nhiên hắn mới cúi đầu nói một câu: “Ngày hôm đó khi tôi gặp được cô ấy thì đã không còn coi cậu là anh em nữa.”

13. Chương 13: Lấy Gì Bồi Thường Cho Em

Đường Tiểu Thiên đi rồi, Khúc Uất Nhiên mới yên lặng nằm trên giường, căn phòng bỗng trở nên vắng lặng, Lữ Bồi Cương bước tới hỏi nhỏ :”Anh Khúc, tối giờ xoa bóp ngày hôm nay rồi.”

Khúc Uất Nhiên khép hờ mắt, lười nhác ừ một tiếng.

Lữ Bồi Cương khom người, bắt đầu xoa bóp từ tay phải của Khúc Uất Nhiên, loại mát xa phục hồi bấm huyết này nếu dùng sức ấn xuống thì cảm giác đau nhói sẽ lan ra như kim châm, nhưng nếu không dùng sức thì lại không đạt được hiệu quả chữa bệnh, lúc Lữ Bồi Cương xoa bóp đôi khi sẽ lén lén nhìn thoáng qua Khúc Uất Nhiên, sắc mặt anh ta hơi trắng, gương mặt tuần tú nhẵn lại, dường như đang phải cố chịu đựng cơn đau vì bị bấm huyết, anh ta cảm thấy không hiểu nổi người đàn ông này, vì để vui vẻ một lúc mà phải biến mình thành ra nông nổi này, có đáng không? Đem tình anh em ngày trước ném xuống địa ngục, không lẽ người này không có một chút khó chịu hay áy náy gì cả sao?

Lữ Bồi Cương xoa bóp cho anh ta như thường làm, lại hỏi như mọi ngày: “Anh Khúc, hôm nay có cảm thấy tốt hơn không?”

Khúc Uất Nhiên chậm chậm mở mắt, cười ảm áp: “Đau quá.”

“Đau?” Lữ Bồi Cương nghi ngờ hỏi.

“Các khớp xương trên người đều rất đau.” Nụ cười của gã vẫn không đổi, ngẩng đầu, nhìn ra bầu trời phía ngoài cửa sổ, thì thầm: “Có lẽ trời sẽ mưa đây.”

Lữ Bồi Cương nhìn theo ánh mắt của anh ta hướng ra ngoài cửa sổ, bầu trời quang đãng, mặt trời chiếu rọi từ trên cao, có chỗ nào báo trước là sắp có mưa đâu? Anh ta quay đầu nhìn Khúc Uất Nhiên, ánh mắt Khúc Uất Nhiên không nhúc nhích nhìn ra phía ngoài cửa sổ, như là đang chờ đợi cơn mưa mà anh ta vừa nói.

Tờ mờ tối, lúc Khúc Uất Nhiên đang ngủ say, bầu trời quả thật bắt đầu đổ mưa rào rích, Lữ Bồi Cương mở cửa sổ nhìn những người đi đường đang vội vã kiếm chỗ tránh mưa, ngây ngẩn nói: “Đúng thật là mưa rồi?”

Mưa càng ngày càng lớn, trên con đường cách biệt thự nhà họ Khúc không xa, có một chiếc xe jeep của quân đội đang đậu bên lề, trong xe không thấy người nhưng nhìn kĩ sẽ thấy một người đàn ông cao lớn đang ngồi dựa vào bên phải chiếc xe, anh ta ngồi dưới mặt đất dơ bẩn và lạnh lẽo, gục đầu, mưa đã làm quần áo anh ta ướt hết cả, nước mưa chảy theo mái tóc ngắn, rồi lại theo vầng trán uốn lượn xuống khóe mắt, men theo chiếc mũi anh tuấn, trên mặt anh ta còn có vết thương do bị người khác đánh, khóe miệng hơi run run, bộ quân phục bị người ta lôi kéo hơi xộc xệch, anh ta vẫn ngồi ở nơi đó như thế, cứng đờ người, giống như đã ngồi cả ngàn năm vạn năm, không thể nhích được một phân một tấc nào.

Trời mưa thảng sấm, bao giờ cũng thế, càng mưa càng lớn, ban đầu mưa nhỏ, từng hạt rơi tí tách, sau đó bỗng mưa to hơn, hạt mưa lớn như hạt đậu, mưa đập vào cửa sổ vang lên những âm thanh trong trẻo, cô gái ngồi phía sau khung cửa ngẩng đầu ánh mắt mơ màng, bàn tay thăm dò đưa ra ngoài, hứng những hạt nước mưa rơi xuống từ bầu trời, có bài hát tiếng anh không biết tên gì vang lên từ trong cửa tiệm bên kia đường, loáng thoáng vang lên hòa lẫn trong màn mưa, cảm giác buồn bã dần dần lan tràn.

Bất ngờ, cả cơ thể cô gái bị kéo về phía sau, cô thụt lùi về hai bước, quay lại nhìn thì chỉ thấy một cậu thanh niên khôi ngô, ánh mắt không mấy vui vẻ, nhếch miệng nói: “Đừng để dính nước lạnh.”

Cô gái ngoan ngoãn cúi đầu, nhìn người thiếu niên dùng khăn mềm lau nước trên tay cho cô, bàn tay của cậu ấy rất đẹp, mười ngón tay trắng ngần, lòng bàn tay sạch sẽ còn mang cảm giác ấm áp, cô chớp mắt, đổi

tay, nhẹ nhàng cầm tay cậu, cậu thiếu niên dừng tay lại cúi nhìn cô, hai người im lặng đứng gần bên nhau, hơi thở của cậu nhẹ nhàng thổi lên mái tóc đen trên đầu cô, cô gái không nói gì, chỉ cầm tay cậu như thế.

Mưa vẫn như trút, sắc trời âm u dần dần đen lại, gió đêm lạnh lạnh lùa qua khung cửa sổ chưa đóng, thổi lay tóc mai của hai người, cô gái hơi co người lại, cậu thiếu niên chợt rút tay ra, bước đến đóng cửa sổ, tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi, tất cả những âm thanh xôn xao náo động đều bị nhốt lại bên ngoài.

Cậu ấy đóng cửa sổ xong, lại quay sang cứng giọng nói với cô gái: “Nhã Vọng, lên giường đi.”

Thư Nhã Vọng ngẩn ra, khuôn mặt hơi ửng hồng, xấu hổ đến phát cáu trừng mắt với cậu, nhưng vẫn nghe lời trèo lên giường ngồi, lấy mền đắp lên trên người, rồi mở to mắt nhìn cậu. Cậu vừa từ ngoài về, áo khoác vẫn chưa cởi ra lại đã tháo chiếc túi nhựa xuống, trong túi là một hộp giữ nhiệt to cậu mua từ siêu thị, mở nắp hộp ra, là mùi canh gà thoang thoảng, cậu bưng hộp canh gà đến cho cô, Thư Nhã Vọng đưa hai tay đỡ lấy, chàng trai lại quay người lấy một cái muỗng từ trong túi ra đưa cho cô: “Ăn canh đi.”

Thư Nhã Vọng cúi đầu nhìn hộp canh gà, mày nhíu chặt lại, từ ngày uống thuốc đến nay đã bốn ngày đều là canh gà, đúng là ăn đến buồn nôn rồi đây, cô lấy muỗng đảo đảo, muỗng cán dài nhưng vẫn không chạm tới đáy: “Nhiều quá đi.”

Hạ Mộc yên lặng nhìn chằm chằm vào cô, mặt bình tĩnh nói: “Uống hết!”

Thư Nhã Vọng phồng má, múc từng muỗng từng muỗng ăn, Hạ Mộc nhếch môi, ngồi bên cạnh quan sát.

Thư Nhã Vọng thấy cậu cứ nhìn mình, cảm thấy hơi ngại nên múc một muỗng đưa lại gần miệng cậu hỏi: “Ăn nhé?”

Hạ Mộc hơi do dự nhưng vẫn ghé đến gần húp một miếng, Thư Nhã Vọng lại múc một muỗng nữa đưa đến bên miệng cậu, cười lấy lòng với cậu: “Một miếng nữa.”

Hạ Mộc lườm cô, tuy không muốn nhưng nhìn thấy nụ cười của cô, cậu lại không thể nào từ chối, chỉ đành rướn người qua húp một hớp nữa.

Thư Nhã Vọng lại muốn múc cho cậu nữa, nhưng Hạ Mộc đã dè tay cô lại: “Tự uống đi!”

Thư Nhã Vọng bĩu môi, ử rử húp từng muỗng từng muỗng một, Hạ Mộc nhìn cô, hơi khẽ cười.

Tivi trong phòng đang mở, phát sóng tin tức của thành phố S, cô gái dẫn chương trình đang điểm qua từng mục từng mục tin tức, cô ta dùng giọng bùi tai nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên của kì thi tuyển sinh đại học hằng năm, đối diện với tương lai, các thí sinh của thành phố chúng ta đêm trước kì thi đã chuẩn bị những gì, sau đây chúng tôi mời Nhất Trung...”

Các bạn học sinh của trường Nhất Trung thành phố S trong ti vi đang vui đầu học miệt mài, trường học quen thuộc, phòng học quen thuộc, đồng phục quen thuộc, Thư Nhã Vọng dừng động tác đang ăn lại, nhìn vào tivi, mà lòng thít lại, mũi hơi xon xốt, cô nói: “Đã phải thi đại học rồi à...”

Hạ Mộc quay sang nhìn ti vi, ánh mắt tối tăm, hơi gật nhẹ đầu một cái.

Thư Nhã Vọng cắn môi, tâm trạng tự trách và áy náy làm cho hơi thở của cô cũng trở nên gấp gáp, mỗi khi nghĩ đến tương lai của Hạ Mộc, cô sẽ điên mất!

Đúng vậy, Hạ Mộc, năm nay học cấp ba, Hạ Mộc, năm nay cũng thi đại học.

Nhưng bây giờ...cậu đang lẩn trốn trong một khách sạn nhỏ!

Nếu như, không phải tại mình, bây giờ nhất định cậu đang ngồi trong phòng học, sau đó sẽ tham gia thi đại học, sẽ nhận được giấy báo trúng tuyển của trường đại học nổi tiếng, sau này cậu sẽ sống trong hào quang rực rỡ.

Nhưng cậu bây giờ...cậu chỉ là một tên đào phạm giết người chưa thành!

Tương lai đợi cậu, có lẽ chỉ có ngục giam!

Thư Nhã Vọng nhắm chặt hai mắt lại, cô không dám hỏi, cô không dám hỏi Hạ Mộc biến thành như bây giờ, cậu có hối hận không, có phải hận cô lắm không, cô không dám hỏi, không dám hỏi Hạ Mộc, cho dù bây giờ có không hận, bây giờ có không hận, nhưng còn tương lai thì sao?

Rốt cuộc cô phải làm thế nào mới có thể đền đáp cho cậu, làm thế nào để bồi thường cho tương lai của cậu, cuộc đời của cậu, những năm tháng tuổi trẻ tươi đẹp nhất của cậu?

“Nhã Vọng?” Hạ Mộc ngồi bên cạnh giường hỏi nhỏ: “Sao chị lại khóc?”

Thư Nhã Vọng cúi gầm mặt, lắc lắc đầu: “Đâu, chị đâu có khóc.”

Hạ Mộc giơ tay, dùng ngón tay nhẹ nhàng quệt lấy giọt nước mắt của cô, lẳng lặng nhìn cô.

Thư Nhã Vọng muốn ngẩng đầu lên cười với cậu một cái nhưng cô không làm được.

“Nhã Vọng, đừng khóc.”

Cô nghe thấy Hạ Mộc khẽ nói: “Em không chịu nổi khi thấy chị khóc đâu, chị mà khóc là em đã muốn giết người.”

Thư Nhã Vọng ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt sưng sờ nhìn Hạ Mộc.

Hạ Mộc nhìn cô, đôi mắt trong suốt rõ ràng hết sức nghiêm túc...

Còn nữa, Thư Nhã Vọng vẫn không dám đối diện với tình cảm đó, rất trong trẻo, rất sâu sắc, còn có cả sự cuồng nhiệt của tuổi trẻ.

Thư Nhã Vọng trầm ngâm một hồi lâu, đột nhiên cô hỏi: “Em thích chị đến thế sao?”

“Ừm, rất thích.”

“Cho dù chị...cho dù chị đã kết hôn, em vẫn thích ư?”

“Ừm, thích.”

Hai tay Thư Nhã Vọng siết chặt lại, cô lại im lặng một lát, bỗng nhiên giống như đã quyết định gì đó, nói: “Được...”

Hạ Mộc bối rối nhìn cô: “Được cái gì?”

Thư Nhã Vọng lắc đầu, không nói, chỉ tháo sợi dây chuyền đôi cá hôn môi trên cổ xuống, gỡ một con cá trên sợi dây chuyền ra, dùng sợi dây đỏ xỏ qua con cá, đeo nó lên cổ Hạ Mộc: “Tặng em.”

Hạ Mộc vuốt con cá màu bạc, nhìn cô hơi thắc mắc: “Tặng em? Tại sao?”

Cái này không phải là cậu tặng cho cô sao? Khi đó cậu bảo cô phải luôn đeo nó, mãi mãi không được tháo ra. Bây giờ, tại sao lại muốn đưa cho cậu?

Thư Nhã Vọng đeo con còn lại vào cổ mình, ngẩng đầu nhìn cậu nói: “Là quà sinh nhật.”

“Quà sinh nhật?”

Thư Nhã Vọng cười: “Là quà sinh nhật mười tám tuổi, tặng em sớm sáu ngày, thích không?”

Hạ Mộc trề môi: “Chị thật keo kiệt.”

Lại có thể lấy đồ cậu tặng cho cô, xé đôi tặng lại cho cậu.

“Chị keo kiệt? Vậy trả lại đây!” Thư Nhã Vọng giả vờ muốn giật lại.

Hạ Mộc nghiêng người tránh đi, phồng mang trợn má.

Thư Nhã Vọng rút tay về, ôm lấy hộp canh, trong lòng giống như một hồ nước tĩnh lặng, không còn cuộn trào mạnh liệt, không còn đấu tranh, ngoài cửa sổ một tia chớp lóe lên, tiếng sấm theo sau vang khắp không gian, Thư Nhã Vọng ngẩng ngơ nhìn hộp canh gà, Hạ Mộc, cuối cùng cũng có cái gì đó có thể bồi thường cho em.

Nếu như...nếu như em ngồi tù.

Cho dù là bao lâu, chị đều sẽ chờ em.

Nếu như khi đó, em vẫn còn nói thích chị, chị sẽ dùng bản thân đền đáp em.

Trời mưa tháng sáu, dường như không ngừng nghỉ, mưa vẫn rơi, xa xa, dưới ánh đèn đường, người đàn ông đã ướt lướt thướt ngồi bên cạnh chiếc xe jeep cuối cùng cũng chậm chậm đứng lên, anh ta mở cửa xe, ngồi vào trong, trên khuôn mặt đầy nước mưa là vẻ cương nghị, có điều trong đôi mắt đỏ bừng đã trở lại bình tĩnh còn tràn đầy cố chấp...

Nhưng, người cố chấp đâu chỉ có mình anh?

Trong một giây khi anh đứng lên.

Trong một giây khi anh đưa ra quyết định đó.

Con người ở nơi xa kia, cũng đã có quyết định, đều là những người yêu thương sâu sắc, lại đưa ra quyết định hoàn toàn không giống nhau.

Một người kiên định, mà một người buông tay...

Chương 13b: Lấy gì bồi thường cho em

Sáng sớm ngày hôm sau, trời tạnh mưa, mặt đất xộc lên mùi đất bùn ngai ngái, dần dần thành phố đang yên giấc vang lên những tiếng huyền ảo, Thư Nhã Vọng chậm chậm mở mắt ra trong tiếng xe cộ, vừa mở mắt ánh mắt cô chợt ánh lên vẻ hốt hoảng mơ hồ, theo thói quen cô nhìn về phía bên kia giường, chần mèn vẫn còn, nhưng không thấy một bóng người.

Thư Nhã Vọng sinh nghi, quay về phía nhà vệ sinh gọi: “Hạ Mộc?”

Trong nhà vệ sinh cũng im lìm không có một tiếng động, Thư Nhã Vọng tựa vào đầu giường ngẫm nghĩ, đi đâu rồi? Chẳng lẽ lại đi mua canh gà nữa sao? Cô xốc chăn lên, vừa định xuống giường thì bị một bức thư đặt bên cạnh gối đầu làm chú ý.

Thư Nhã Vọng nhăn mày, cầm lấy tờ giấy, vừa cup mắt xem, biểu cảm của cô từ nghi ngờ, hoảng sợ biến thành không dám tin, tờ giấy viết thư trượt khỏi tay cô rơi xuống, cô tung chăn, lao ra khỏi giường, người vẫn mặt áo ngủ, xỏ dép, tóc tai rối bời, hai mắt đỏ bừng, lao ra khỏi phòng.

Tờ giấy viết thư bị cô bỏ quên, nằm chơ vơ.

Nhã Vọng:

Em có rất nhiều điều muốn nói với chị, nhưng lại sợ nhìn thấy chị khóc rồi thì sẽ không đi nổi, cho nên mới viết bức thư này.

Nhã Vọng, em biết có một số chuyện chị không muốn nghe....Nhưng mà, em vẫn muốn nói. Hãy nghe em nói một lần cuối cùng, được không? Đây là lần cuối cùng, sau này, có lẽ không còn cơ hội nói với chị nữa.

Nhã Vọng, anh thích em.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh đã luôn chú ý đến em, có lẽ bắt đầu từ lần em đánh anh, cũng có thể bắt đầu từ lần em dạy anh vẽ bức tranh đầu tiên đó. Thật ra, nghĩ kỹ lại, em không xinh, không điệu dàng lại chẳng thông minh, thậm chí cũng không thích anh nhiều lắm...

Nhưng mà, Nhã Vọng, anh thích em.

Thích rất lâu, rất lâu rồi.

Nhã Vọng, anh biết em thích Đường Tiểu Thiên.

Dù anh không thích anh ấy, nhưng em thì vẫn thích anh ấy...thích anh ấy nhiều nhiều lắm, hơn cả việc em thích anh.

Cho nên...Nếu như em vẫn mãi mãi thích anh ấy đến thế, vậy thì, cuối cùng, anh, ít ra anh cũng có thể sẽ không còn ghét anh ấy nữa.

Nhã Vọng, Đường Tiểu Thiên trở về rồi, em hãy đi tìm anh ấy đi.

Nhã Vọng, chúng ta đã từng nghe, ba của Đường Tiểu Thiên nói hi vọng con trai của ông ấy có thể trở thành một người đàn ông chân chính, kiên cường bất khuất, ngay thẳng dũng cảm; ông ấy còn mong con trai ông ấy có thể là niềm kiêu ngạo của ông ấy.

Anh còn nhớ rất rõ lúc em nghe thấy điều này, đôi mắt sáng long lanh, rất đẹp.

Lúc đó, em đã từng nói một câu, em nói em cũng hi vọng anh trở thành niềm kiêu hãnh của em.

Anh vẫn nhớ rõ những lời này.

Thế đấy, Nhã Vọng, anh bây giờ, có là niềm kiêu hãnh của em không?

Nhã Vọng, mấy ngày nay, tuy rằng em vẫn gặt anh, nhưng sao anh lại không biết mọi chuyện đang xấu đi chứ?

Anh phải đi tự thú.

Nhà họ Hạ không có loại người chỉ biết lẩn trốn, trước đây không, sau này cũng không.

Nhã Vọng, anh biết em vẫn cho là mình hại anh, nhưng anh thật lòng không hối hận, cho dù phạt tù, chung thân, hay tử hình, anh cũng không hối hận...anh chỉ hận mình chưa thể thay em giết chết cái thứ súc sinh kia!

Nhã Vọng, nhất định em đang khóc.

Đừng khóc, có được không?

Anh ra đi không có gì tiếc nuối, vì thế, em cũng đừng đau lòng, nhé em?

Nhã Vọng, anh từng nghe người ta nói: “Trên đời này hạnh phúc nhất là khi hai người đều yêu thương nhau, hạnh phúc thứ hai là khi người mình yêu có thể hạnh phúc.

Điều hạnh phúc thứ nhất có lẽ anh không thể nào đạt được, thế nên, Nhã Vọng, em giúp anh tìm điều hạnh phúc thứ hai nhé, có được không?

Nhã Vọng, anh thích em.

Vì thế, Nhã Vọng,

Em nhất định phải hạnh phúc đấy.

Hạ Mộc.

Thư Nhã Vọng chạy như không có phương hướng, cô không biết mình nên chạy đi đâu, cô không biết làm sao để tìm được cậu, làm cách nào cản cậu lại!

“Hạ Mộc...”

“Hạ Mộc ơi...”

Thư Nhã Vọng chạy dọc theo con phố một cách vô định, vừa chạy vừa hét gọi, tiếng cô nức nở đến nghẹn ngào, cả người không ngừng run rẩy vì sợ, cô không thể làm được, cô không tìm được cậu!

Lúc cô dừng lại bên cạnh một quầy bán báo, ánh mắt thất thần bỗng bị trạm điện thoại màu đỏ thu hút, cô vội vàng chạy qua, cầm lấy điện thoại bấm dãy số quen thuộc!

Điện thoại reo lên hai tiếng thì có người bắt máy: “Alo?”

Thư Nhã Vọng cầm điện thoại, khóc nức: “Ba...”

“Nhã Vọng?” Giọng ông Thư vô cùng lo lắng từ phía đầu kia điện thoại: “Con ở đâu! Ở đâu? Hạ Mộc ở chung với con phải không?”

“Ba...” Thư Nhã Vọng cắn môi: “Hạ Mộc...đi tự thú rồi.”

Người bên đầu kia điện thoại ngây ngẩn! Bỗng giật dữ mắt: “Sao con lại để cho thằng bé đi đầu thú! Bây giờ nó mà làm vậy thì cả đời coi như xong! Hạ tư lệnh cũng không cứu được nó! Sao con lại có thể để cho Hạ Mộc đi đầu thú!”

“Ba.” Nước mắt chảy xuống gương mặt gầy sọp, ánh mắt cô kiên cường nhìn ra phía trước: “Ba, ba phải kiện Khúc Uất Nhiên.”

Ông Thư im lặng một lúc sau mới nghiêm túc nói: “Con đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

“Vâng.”

Thật ra hôm sau ngày Hạ Mộc nổ súng, cô liền đến sở cảnh sát bảo lưu chứng cứ, có điều mọi chuyện cứ liên tục xảy ra làm cô không có tâm tư đi kiện gã.

Nhưng, bây giờ cô đã nghĩ kỹ rồi, cô muốn ọi người biết, gã là loại người gì! Cô muốn để mọi người biết, Hạ Mộc không phải là loại con cháu quan lớn chuyên lấy súng hiếp đáp người khác không quan tâm đến hậu quả!

Là lỗi của cô, tất cả đều do cô sai, ngay từ đầu cô không nên mềm yếu, không nên lùi bước, mặc kệ sau khi kiện cáo có xảy ra hậu quả gì, cô cũng không sợ, không hối hận!

Ngày hôm đó, ông Thư nói trong điện thoại: “Nhã Vọng, con về nhà trước đi, ba sẽ giúp con.”

“Vâng.” Thư Nhã Vọng cúp điện thoại.

Sau đó cô đứng ở bên điện thoại rất lâu mới quay người rời đi.

Hạ Mộc đầu thú, Thư Nhã Vọng tố cáo việc làm của Khúc Uất Nhiên, mọi chuyện nhanh chóng đến tai họ Khúc, lúc Khúc Uất Nhiên nghe được tin này, ban đầu gã có hơi sửng sốt nhưng sau đó thì mỉm cười, nụ cười không không có lo sợ chỉ có chờ mong.

Cười xong gã lại bần thần trong giây lát, không ai đoán được suy nghĩ trong mắt gã.

Còn ba ngày trước khi mở phiên tòa.

Thư Nhã Vọng ngồi trên giường trong căn phòng của mình, cửa sổ phòng vẫn đóng chặt, bà Thư ở bên ngoài lắc đầu thở dài, ông Thư nhả khói từng vòng từng vòng.

Bà Thư đi ra mở cửa, Đường Tiểu Thiên đứng thẳng tắp bên ngoài, bà cảm thấy chua xót, lắc đầu nói: “Tiểu Thiên, trở về đi, trở về đi con.”

Đường Tiểu Thiên nhìn cánh cửa phòng đóng chặt: “Dì, con ở đây đợi cô ấy, một ngày cô ấy không ra, con sẽ chờ một ngày, một năm không ra con sẽ chờ một năm.”

“Tội tình gì chứ.” Bà Thư buồn bã lắc đầu.

Đường Tiểu Thiên không nói gì, yên lặng đứng đó, chờ đợi trong im lặng, làm sao anh có thể đi, Nhã Vọng của anh đang ở đây, ngay trong căn phòng này, ngay ở nơi rất gần với anh...

Nhưng, sao anh lại thấy, anh không tìm thấy cô đâu nữa? Tại sao anh lại thấy, cô đã lạc mất, anh đã lạc mất Nhã Vọng rồi.

Hai ngày trước khi mở phiên tòa, tư lệnh Hạ tự mình đến trại giam thăm Hạ Mộc, dáng vẻ Hạ Mộc vẫn trầm lặng như vậy, nhưng khi cậu nhìn thấy khuôn mặt ông nội già nua tiều tụy, cậu lại có thể cười thoải mái với ông.

Ông Hạ ngẩn người, mắt hơi âm ỉm, ông gật nhẹ đầu: “Con và ba con thật giống nhau, đặc biệt là khi cười. Thật là giống.”

Một ngày trước khi mở phiên tòa, Lữ Bồi Cương đang dọn dẹp trong phòng Khúc Uất Nhiên thì lại tìm được một tấm ảnh của một cô gái, cô gái trong bức ảnh này chỉ chừng mười tám mười chín tuổi, mặc áo cotton màu vỏ quýt, đứng bên Lê Giang, một bàn tay vén mái tóc dài bị gió thổi bay lung tung, quay mặt về phía ông kính hơi mỉm cười.

Ngày 23 tháng 6 năm 2004, sinh nhật mười tám tuổi của Hạ Mộc.

Vụ án dùng súng giết người đã được ba tháng, cuối cùng cũng đưa ra xét xử!

Chương 13c: Lấy gì bồi thường cho em

Tại tòa án nhân dân tối cao thành phố S chật ních người ngồi chờ nghe phiên xét xử, luật sư của nhà họ Khúc đứng giữa phòng xử án chậm chậm nói, mỗi một câu đều muốn khép Hạ Mộc vào tội chết, anh ta đưa ra toàn bộ tất cả các chứng cứ phạm tội gây bất lợi cho Hạ Mộc, những chứng cứ không gì xác thực hơn!

Thư Nhã Vọng phía xa xa nhìn Hạ Mộc đứng trên bục bị cáo, sắc mặt cậu trông tiều tụy, nhưng vẫn đẹp đẽ hơn người, trên mặt không để lộ chút cảm xúc gì chỉ một mực lạnh lùng nghe luật sư trần thuật về hành vi phạm tội của cậu, giống như người đang được nhắc đến không phải là cậu vậy.

Còn Khúc Uất Nhiên trên ghế nguyên cáo vẫn mặc âu phục như trước, trong ánh mắt sâu xa còn ẩn chút ý cười.

Luật sư của nhà họ Khúc quay lại hỏi người đang ngồi ở chỗ nhân chứng: “Cô Thư Nhã Vọng, cô nói rằng vì thân chủ của tôi đã c****h*** cô, cho nên bị cáo mới đem súng đến và làm bị thương thân chủ tôi, có phải không?”

“Phải.”

“Dựa theo lời khai của cô và mẫu máu xét nghiệm hôm xảy ra sự việc, cùng ngày hôm ấy cô đã uống rượu?”

“Phải.”

“Uống nhiều hay ít.”

“Tôi không nhớ.”

Luật sư phía họ Khúc hùng hổ chất vấn: “Cô Thư, phải chăng do cô say rượu đã tự nguyện phát sinh quan hệ với thân chủ của tôi? Để giúp bị cáo gỡ tội, nên có ý muốn vu khống cho thân chủ của tôi?”

Thư Nhã Vọng ngẩng phắt đầu trừng trừng nhìn anh ta, những lời thô tục suýt chút nữa đã thốt ra nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, nghiêng răng nói: “Không phải! Tôi còn nhớ rất rõ ràng!” Nói dứt câu, cô quay đầu nhìn trân trân vào Khúc Uất Nhiên ngồi trên xe lăn: “Nếu không tin, anh có thể hỏi thân chủ của anh, tôi nghĩ anh ta sẽ vui vẻ thừa nhận!”

Khúc Uất Nhiên nghiêng đầu cười: “Đúng vậy, là tôi ép buộc cô ấy, tôi còn nhớ rõ hương vị lần đầu tiên của cô ấy, vẫn còn nhớ tiếng nỉ non đau đớn của cô ấy.”

Mặt Thư Nhã Vọng đột nhiên tái mét, đôi môi cắn chặt đến bật máu, máu có mùi giống như gỉ sắt. Mọi người trong phòng xử án bắt đầu xôn xao, Đường Tiểu Thiên đang ngồi nghe xét xử cũng bị kích động đứng bật dậy nhào lên phía trước gào lên, tao giết mày! Khuôn mặt anh tuấn của anh trở nên méo mó vì phẫn nộ và thù hận, ông Đường và Trương Tịnh Vũ dùng hết sức đè anh lại! Anh vẫn giãy dụa giống như người mất đi lí trí!

“Yên lặng! Yên lặng!” Quan tòa gõ mạnh cây búa nhỏ lên bàn!

Nhưng Đường Tiểu Thiên yên không nổi, anh muốn điên lên mất! Anh muốn phát điên mất! Trong mắt anh chỉ còn lại đáng vẻ cười cười ác độc của Khúc Uất Nhiên, anh muốn đi lên xé nát hắn! Là hắn! Hắn là loài ma quỷ! Hắn đã hủy hoại Nhã Vọng, hủy hoại Hạ Mộc, cũng hủy hoại anh!

Khúc Uất Nhiên ...mày là đồ ma quỷ!

Đường Tiểu Thiên hoàn toàn mất đi lí trí, để không gây trở ngại cho việc xét xử, quan tòa đã cho người kéo anh ra ngoài, không cho phép anh vào phòng xử án nữa.

Đường Tiểu Thiên bị kéo ra ngoài mà đầu Thư Nhã Vọng cũng không dám quay lại nhìn một chút, cô không dám nhìn anh, vẫn không dám nhìn anh, chỉ sợ sẽ nhìn thấy đáng vẻ đau lòng như muốn chết của anh, cô lén lén cúi đầu, cố kiềm lại nước mắt, cắn chặt răng phải cố gắng kiên trì!

Cô không thể khóc, không thể bỏ chạy, không thể cảm thấy nhục nhã, đây là hi vọng giảm hình phạt duy nhất của Hạ Mộc! Cô hít một hơi thật sâu rồi lại ngẩng đầu lên.

Đường Tiêu Thiên bị kéo ra khỏi tòa án, anh muốn chạy, muốn chạy đến giết loài ma quỷ đã hủy hoại tất cả kia! Nhưng một cú đâm giáng xuống trước mặt làm anh té nhào trên mặt đất, làm anh ngẩn cả người, môi bị răng cắn dập, một ít máu chảy ra.

Ông Đường đứng trước mặt trừng trừng nhìn anh: “Bình tĩnh lại! Con không phải Hạ Mộc, con giết người chắc chắn sẽ bị xử bắn! Con còn muốn con gái nhà họ Thư đau lòng hơn nữa sao!”

Đường Tiêu Thiên chậm chậm ngồi dậy, cúi đầu không nói nữa, ông Đường thở dài lại nói: “Ở đây, nghĩ cho kĩ chuyện con cần phải làm bây giờ.”

Ông nói xong thì quay người bỏ đi.

Đường Tiêu Thiên giống như đã dùng hết sức lực, mệt mỏi ngồi thu lu ở cửa tòa án, ánh mặt trời nóng rẫy chiếu thẳng lên người anh, bóng của anh bị kéo ra thật dài, anh khẽ nắm tay thành nắm đấm, phải làm?

Rốt cuộc anh cần phải làm gì?

Hơn hai giờ sau, cửa lớn phòng xét xử mở ra, mọi người lục tục bước ra ngoài, Đường Tiêu Thiên vội vã đứng lên, lau qua mặt, kéo một người thanh niên vừa mới đi ra hỏi: “Phán quyết thế nào?”

Người thanh niên nọ đáp: “Cậu thanh niên bị xử sáu năm, còn người bị liệt bị tòa phán bốn năm.”

“Sáu năm?” Đường Tiêu Thiên hỏi.

“Đúng thế, quá ít nhỉ? Tôi cho rằng ít nhất phải là vài chục năm đấy.” Người thanh niên nói xong thì bỏ đi cùng bạn.

Đường Tiêu Thiên loáng thoáng thở dài một hơi, sáu năm, ít hơn một nửa so với dự đoán.

Anh đẩy đám người, đi vào phòng xét xử, cho đến khi không còn ai anh mới nhìn thấy Thư Nhã Vọng, cô đang yên lặng đi phía trước, ba mẹ cô đi theo bên cạnh, cô nhìn thấy anh, lại vội vàng kìm nén, hơi thoáng vẻ hoảng hốt, trái tim anh đau xót, liền tiến lên một bước nhưng cũng không dám đến quá gần.

Cô đưa tay vuốt tóc, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, anh lập tức tiến thêm một bước, cô hơi miễn cưỡng nhìn anh nở nụ cười.

Cô nói: “Tiểu Thiên.”

“Anh đây.” Lòng anh run lên nhẹ nhẹ, mũi cũng hơi cay cay.

Trong mắt cô hơi âm ỉm, cô mím môi nói: “Có chuyện gì ngày mai chúng ta lại nói, nhé?”

“Được.” Anh nhìn cô, khẽ đồng ý, hình như chỉ sợ một bước nữa sẽ dọa cô.

Thư Nhã Vọng nhìn anh hơi cười, nụ cười lúc này cũng giống như trước đây, thật là đẹp.

Anh tin lời cô, vẫn luôn tin tưởng cô như trước.

Nhưng...Sáng ngày hôm sau, lá thư xuất hiện trước cửa nhà anh, chiếc nhãn ấy, chúng cho anh biết, nụ cười này lần đầu tiên dối anh.

Cô đem nhãn trả lại cho anh, dùng nét chữ đẹp để đó viết trong thư: “Tiểu Thiên, mọi người thường nói, tu trăm năm mới ngồi cùng thuyền, tu ngàn năm mới ngủ chung gối, em nghĩ, duyên phận của chúng ta chưa đến ngàn năm...”

Cô đi rồi, rời khỏi rồi, biến mất rồi, tìm không thấy nữa.

Cuối cùng anh, cũng đánh mất cô rồi...

14. Chương 14: Người Yêu Nhau Cuối Cùng Cũng Không Thể Gần Nhau

Khi kể xong mọi chuyện thì đã là ba giờ sáng, đèn trong phòng vẫn còn sáng rực, Thư Nhã Vọng co người trên sofa, mệt mỏi ngã đầu, ánh mắt hoang man trống trải.

Cô bạn thân Trúc tử đã khóc sụt sùi, cô ấy ôm chặt Thư Nhã Vọng, không biết nên nói gì để an ủi bạn, hai người lại ngồi một lúc lâu dưới ánh đèn ấm áp, Trúc tử không ngăn được mình, cô hỏi: “Còn sau đó, sau đó thì như thế nào?”

“Sau đó?” Thư Nhã Vọng hơi cup mi mắt, gượng cười: “Sau đó không phải là mình đã gặp cậu sao.”

Năm năm trước, cô mua một vé tàu hỏa chạy từ nam ra bắc, một mình lên lút rời khỏi nhà, khoảnh khắc khi bước lên tàu, cô cảm thấy bản thân mình không còn gì cả.

Trên tuyến xe hôm đó, cô gặp Trúc tử, khi Thư Nhã Vọng đang nhìn ra cửa sổ lặng lẽ khóc thì cô cảm thấy phía sau có người khẽ chạm vào vai cô.

Thư Nhã Vọng không để ý đến người đó nhưng người này lại cứ không ngừng đẩy vai cô hỏi: “Cô Hạ?”

“Tôi họ Thư!” Thư Nhã Vọng mở to đôi mắt đang ngẩn lệ nhìn người nọ, cuối cùng cũng nhìn thấy người này, là cô giáo trẻ, chủ nhiệm lớp Hạ Mộc!

“À...” Cô giáo bị Thư Nhã Vọng trừng mắt thì thấy ngại ngùng, bắt đầu vận vẹo ngón tay, mất một lúc sau cô ta mới cẩn thận nghiêng người tới hỏi: “À...tại sao cô lại khóc?”

“Không.” Thư Nhã Vọng lắc đầu phủ nhận.

“Hả.” Cô giáo vuốt vuốt tóc, gượng cười rồi hỏi: “À, cô Hạ...”

“Đã nói với cô, tôi họ Thư, họ Thư! Cô phiền quá!” Thư Nhã Vọng tức giận vỗ bàn, vốn dĩ trong lòng cô có tâm sự, lại phiền muộn, đau lòng đến cùng cực thế mà bị cô giáo ngớ ngẩn này quấy rầy, nên lớn tiếng la lên!

Cô giáo bối rối rút ngón tay về, vẻ mặt hết sức kinh ngạc, cắn môi tủi thân, cô ta chỉ muốn hỏi xem cô gái này muốn đi đâu mà thôi...

Vừa nghĩ đến lần gặp mặt đó, Thư Nhã Vọng lại không nén nổi bật cười, nhìn qua Trúc tử nói: “Trước đây cậu đúng là ngốc muốn chết.”

Trúc tử cảm thấy hơi xấu hổ, cười cười: “Lúc đó cậu khóc rất thảm thiết, hù dọa mình.”

Lần đó, khi cô đến thành phố S làm giáo viên thực tập, sau khi thực tập xong, cô bắt xe lửa về nhà, trên đường thì gặp Thư Nhã Vọng, lúc đó trông cô ấy như một đứa bé bị lạc đường, đau khổ hoang man khiến người khác không thể mặc kệ, cho nên cô mới chủ động đi đến chào hỏi, sau khi biết cô ấy không không có chủ đích đến nơi nào cả thì mới mời cô ấy cùng mình đến thành phố W làm việc, Trúc tử mở miệng, khẽ cảm thán: “Thời gian qua nhanh quá, thoáng một cái đã sáu năm rồi.”

Thư Nhã Vọng cup mắt, không nhìn thấy rõ vẻ mặt của cô, chỉ nghe cô ấy từ từ cất giọng: “Đúng thế, sáu năm rồi...”

Cô ngẩng đầu, nhìn ra ranh giới tiếp giáp giữa bóng đêm và rạng đông bên ngoài cửa sổ, nhẹ nắm lấy dây chuyền cá hôn môi trên cổ, khép mắt nói nhỏ: “Hạ Mộc, phải ra rồi.”

Hạ Mộc, vừa nhắc đến cái tên này trái tim Thư Nhã Vọng lại trở nên đau đớn, mấy năm nay, cô thường hay nằm mơ, mơ thấy chàng trai hờ hững đó, đôi mắt trống rỗng, cuối cùng cô lại mơ thấy, cậu cầm súng đứng trong vũng máu, dùng đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng vô hồn, nói với cô: Nhã Vọng, ai cũng không được ức hiếp chị.

Tay nắm sợi dây chuyền có chú cá hôn môi, bất giác lại siết chặt hơn chút nữa.

“VẬY, Đường Tiểu Thiên đâu?” Trúc tử e dè hỏi: “sáu năm qua, cậu có gặp Đường Tiểu Thiên không?”

Thư Nhã Vọng hơi ngẩn ra, cô cúi đầu, trầm mặc thật lâu.

Trúc tử thấy cô im lặng, cũng khẽ thở dài, không hỏi nữa.

Sắc trời ngoài cửa sổ ngày càng sáng, chuông điện thoại của Thư Nhã Vọng bỗng reo lên, cô lấy lại tinh thần, ấn nút chuông báo, đứng dậy nói: “Trễ rồi, mình đi làm đây.”

“Đi đi, đi đường cẩn thận. Nhớ phải ăn sáng đây.”

“Ừ.”

Thư Nhã Vọng cúi đầu, thông thả đi đến bến xe buýt, lúc ra ngoài thời gian vẫn còn sớm, bến xe chỉ có lác đác vài người, chưa đợi được bao lâu thì xe số 23 đến trạm, cô lên xe, quẹt thẻ rồi chọn một chỗ gần phía sau ngồi xuống, xe chậm chậm chạy, cô ngồi ngẩn người trên xe, hơn nửa tiếng sau xe ngừng tại trạm cách công ty không xa lắm.

Thư Nhã Vọng xuống bến, đi vào một tiệm ăn sáng gần đó, gọi một phần sủi cảo, cô ngồi chờ ở một vị trí tốt, cửa kính nhìn ra phía trước cửa hàng, có thể nhìn thấy rõ người ở phía bên kia đường, cô nhìn ra xa, có hơi thất thần, bốn năm trước, tại nơi đối diện, cô từng gặp Đường Tiểu Thiên, lúc đó, cô rời khỏi nhà mới hai năm, cô không nói với ai mình đi đâu, có một lần đi trên đường, vì quá nhớ mẹ, nên cô gọi điện thoại cho bà, trong điện thoại mẹ khóc, bà dặn cô tự chăm sóc ình, nghĩ thông rồi lại trở về.

Bên này điện thoại Thư Nhã Vọng chỉ biết gật lấy gật để, mẹ nói với cô: “Sau khi con đi, mỗi ngày Tiểu Thiên vẫn đều đặn viết thư cho con, không ngơi nghỉ, mỗi ngày đều đến nhà ta. Thằng bé nói, con không chê nó, nó chờ con quay lại.”

Thư Nhã Vọng nắm chặt điện thoại, cắn môi, cô nói nhỏ: “Nói anh ấy đừng chờ con, đừng chờ.”

“Nhã Vọng à, Tiểu Thiên viết rất nhiều thư cho con, mẹ gửi cho con được không?”

“Đừng, mẹ, đừng gửi cho con.” Thư Nhã Vọng vội vàng từ chối, cô sợ nhìn thấy thư của Đường Tiểu Thiên, cô sợ bản thân không khống chế được, sẽ nhớ anh, sợ mình không thể kiên trì, sợ mình phản bội lại Hạ Mộc đang còn trong trại giam.

Nhưng cho dù cô có từ chối, mẹ cô vẫn gửi một hộp đầy những chồng thư dày đến cho cô, cô không dám mở ra, một lá cũng không dám mở! Cô bọc chúng nó lại từng lớp từng lớp, giấu thật sâu vào dưới gầm giường.

Rất cuộc có bao nhiêu lần, cô muốn mở chúng ra đây?

Cô nhớ không rõ nữa...thật lòng không nhớ rõ nữa.

Sau đó, vào một sáng sớm, cô đi làm giống như mọi ngày, nhưng tại đây, cô nhìn thấy người không thể gặp lại, cô nhìn thấy anh bắt chấp xe cộ trên đường, cứ thế băng ngang chạy về phía cô, cô vội vàng quay người bỏ trốn.

Cô thấy anh đứng trên đường nhìn khắp xung quanh, đôi mắt tìm kiếm, giữa biển người mênh mông đôi ánh mắt tìm kiếm cô, cô thấy anh đi về phía mình, cô vội co người lại, cho rằng anh đã phát hiện ra mình, nhưng không, anh chỉ đang mệt mỏi tìm kiếm, anh chỉ dựa vào bên kia bức tường, cô ngồi sụp xuống, trốn ở phía này, lấy tay che miệng âm thầm khóc, anh dựa vào tường, nghiêng chặt răng, đôi mắt ửng đỏ, ánh mắt đau đáu buồn thương nhìn biển người.

Thư Nhã Vọng cho rằng lần đó chỉ là ngẫu nhiên, anh sẽ sớm rời khỏi thành phố W, nhưng không ngờ, mỗi ngày sau đó, cô đều nhìn thấy anh ở nơi này, nhìn bốn phía xung quanh, tìm kiếm rồi chờ đợi.

Tròn ba tháng, mỗi buổi sáng anh đều đến đây chờ cô, ngay cả chú Đường có tới cũng vô dụng, cô nhìn thấy chú lại đánh anh, cô vẫn đau lòng như trước, nhưng lần này, Đường Tiểu Thiên không nghe lời ba mình nói, anh vẫn cố chấp đứng nơi đó đợi cô.

Cô nhìn thấy chú Đường thở dài rời khỏi, cô cũng không nhin nổi nữa bèn bước ra ngoài.

Cô đứng ở xa xa nhìn anh, còn anh, giống như cảm giác được cô, vừa quay đầu thì đã nhìn thấy cô trong biển người.

Cô bước từng bước đến trước mặt anh, dường như anh vẫn chưa thể tin nổi, nhìn chăm chăm vào cô, cô đang đứng trước mặt anh, còn anh giang hai tay tiến lên ôm chầm lấy cô.

Thư Nhã Vọng không nhúc nhích, cô giống như trước kia, ngoan ngoãn để mặc anh ôm mình, cô không kiềm nổi bật khóc, cô nhớ vòng ôm của anh, nhớ rất rõ.

Đường Tiểu Thiên cũng khóc, qua rất lâu nhưng họ không nói một câu, bởi vì họ đều biết, họ đều không còn là Đường Tiểu Thiên và Thư Nhã Vọng của ban đầu, bởi vì họ đều rõ, họ không thể ở bên nhau nữa, bởi vì họ đều biết, duyên phận của họ đã chấm dứt tại đây.

Thư Nhã Vọng khẽ nói: “Tiểu Thiên, trở về đi.”

“Nhã Vọng, Nhã Vọng, Nhã Vọng.” Đường Tiểu Thiên khóc gọi tên cô, người đàn ông kiên cường này, nước mắt của anh thấm đẫm vai cô, Thư Nhã Vọng nhìn sâu vào anh, mím môi nói: “Quay về đi, anh quay về đi, em xin anh.”

“Nhã Vọng, theo anh về đi, anh sẽ ở bên em, như chưa có chuyện gì, anh sẽ ở bên em, không để em đợi anh nữa, anh sẽ ở bên em, không bao giờ để cho kẻ nào ức hiếp em nữa, cho anh ở bên em...”

Thư Nhã Vọng lắc đầu, khóc to lên, cô nói: “Muộn rồi, quá muộn rồi, Tiểu Thiên, thật sự muộn rồi, em không thể ở bên anh, em đợi, em đã đợi, đợi anh đã rất lâu, cuối cùng cũng đợi được anh trở về.”

“Bây giờ anh về rồi, nhưng, người em đợi đã không phải là anh.”

“Không, không.” Đường Tiểu Thiên ôm chặt lấy cô, không muốn buông tay!

“Tiểu Thiên, trước đây anh từng nói, anh luôn sợ em đến một nơi thật xa, gặp được một người đàn ông tốt, em bây giờ, đã đi xa rồi, đi rất xa, em không về được nữa, cũng không thể quay lại bên cạnh anh.”

Cô quay người, vừa khóc vừa bước đi...

Anh nhìn theo bóng cô, chậm chậm ngồi xuống, đau đớn che mặt...

Sáng sớm, trong quán náo nhiệt vô cùng, thỉnh thoảng có người cao giọng gọi bữa sáng, khoe mắt Nhã Vọng ươn ướt, có bóng một người mập mạp đến gần cô.

Người ấy mang một bát canh đặt xuống trước mặt cô: “Thưa cô, món của cô.”

Thư Nhã Vọng sực tỉnh từ trong hồi ức, cô hít một hơi, cười lịch sự: “Cám ơn.”

Cô cúi đầu, húp từng ngụm, không ngờ giọt nước mắt nơi khóe mi lại rơi vào bát, làm sóng gợn từng vòng...

Người yêu thuở ban đầu, đến cuối cùng không thể bên nhau...

Người yêu thuở ban đầu, đến cuối cùng đôi người đôi ngã...

Người yêu thuở ban đầu...

Lần sau gặp gỡ,

Chẳng thể lại ôm chặt lấy người,

Lần sau gặp gỡ,

Chẳng thể lại hôn môi người.

Người yêu thuở ban đầu...

15. Chương 15: Yêu Một Đời, Hận Cũng Một Đời

“Tiểu Thư, dự án công viên Hạnh Hoa lần này do cô thiết kế.” Vào thời gian tập hợp buổi sáng, ông tổng của Địa Hóa mang theo vẻ mặt tín nhiệm giao dự án lớn nhất trong năm nay của công ty cho Thư Nhã Vọng.

Thư Nhã Vọng nghiêm túc gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng.”

“Được, nếu không còn gì khác thì tan họp!” Ông tổng phát nhẹ tay, mọi người đứng lên, nối đuôi nhau bước ra khỏi phòng họp.

Thư Nhã Vọng đi theo đoàn người, cầm biên bản cuộc họp trong tay, nhân viên thực tập Lâm Vũ Thần đi theo bên cạnh cô, cười cười: “Chị Thư, lần này cho em theo giúp chị nhé, em muốn theo chị học tập.”

Thư Nhã Vọng đi thẳng về phía trước, không nhìn cậu ta, cũng không suy nghĩ, chỉ thản nhiên đáp lời: “Cũng được.”

Lâm Vũ Thần vui vẻ cúi rạp người: “Cám ơn chị Thư!”

Thư Nhã Vọng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười tràn trề sức sống của cậu ta, vẻ mặt cũng dịu lại, nhưng vừa mới quay đầu đi, sắc mặt vừa hòa hoãn đã nháy mắt biến mất, ánh mắt Thư Nhã Vọng lạnh lùng, vẻ mặt đề phòng nhìn về phía kia của hành lang.

Lâm Vũ Thần cũng nhìn theo ánh mắt cô, lại thấy người đàn ông đã tình cờ gặp đêm qua đang đứng ở đó, tao nhã nhìn Thư Nhã Vọng cười mỉm.

Người đó, hình như là chồng trước của Thư Nhã Vọng?

Lâm Vũ Thần quay lại nhìn về phía Thư Nhã Vọng thì thấy cô đang đưa tay vén lại đám tóc rối bên tai, ung dung bước đi, lạnh lùng nhìn anh ta hỏi: “Tìm tôi?”

“Dĩ nhiên.”

Thư Nhã Vọng quay lại nhìn Lâm Vũ Thần, Lâm Vũ Thần gật đầu với cô rồi bước đi trước, trên hành lang chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thư Nhã Vọng chau mày hỏi: “Chuyện gì?”

Khi cô bỏ nhà đi cũng đã ủy thác cho luật sư giúp cô làm thủ tục ly hôn, trong hôn nhân của bọn họ có quá nhiều thứ không tự nguyện cho nên ly hôn cũng rất suông sẻ, cô rời khỏi nhà được nửa năm thì mọi chuyện cũng hoàn tất. Thư Nhã Vọng nghe nói Khúc Uất Nhiên xin phép được tị ngoại để chữa bệnh, sau đó đến Mỹ, nhìn dáng vẻ của hắn ta, dường như bình phục rất khá.

Khúc Uất Nhiên nhìn cô cười: “Tôi nhớ em, muốn gặp em.”

Thư Nhã Vọng không chớp mắt, châm biếm nhìn hắn: “Đã nhìn thấy rồi, giờ anh có thể đi.”

“Nhã Vọng à, sao em luôn đối xử với tôi như vậy?” Trên khuôn mặt tuấn tú của Khúc Uất nhiên hiện lên vẻ oan uổng, gã khom lưng dịu dàng áp đến gần cô nói: “Em mà như vậy là tôi sẽ rất giận đấy.”

Thư Nhã Vọng cũng không lùi lại, đôi mắt trong suốt nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn: “Anh cho là nói như vậy thì tôi sẽ sợ sao? Khúc Uất Nhiên, nói tôi nói cho anh biết, tôi chẳng còn gì cả nên vốn dĩ không cần sợ anh, muốn chết thì mời đến đây chọc vào tôi đi.”

Thư Nhã Vọng nói xong cũng không nhìn gã thên nữa, lướt qua người gã đi thẳng.

Khúc Uất Nhiên quay phắt người, kéo cô lại, mở trừng mắt nói: “Thư Nhã Vọng, gan em lớn thật.”

Thư Nhã Vọng không giãy dụa, nhẵn mày hỏi: “Anh có đủ chưa! Rốt cuộc anh muốn làm phiền tôi đến khi nào? Tôi cũng chẳng còn hạnh phúc gì để anh đố kị, ghen ghét cả, tôi cũng không còn là bạn gái của bất cứ ai nữa.”

“Anh đã hại tôi chẳng còn gì, anh còn muốn thế nào?”

“Anh muốn tôi chết sao? Có phải tôi chết rồi thì anh sẽ bỏ qua cho tôi?” Thư Nhã Vọng dùng cánh tay không bị kéo bụm chặt mặt, uể oải hỏi: “Khúc Uất Nhiên!”

Rốt cuộc anh muốn có được thứ gì của tôi?”

Khúc Uất Nhiên nắm chặt lấy tay cô, không trả lời.

Thư Nhã Vọng ép hỏi gã: “Anh nói đi! Cuối cùng thì anh muốn cái gì đây!”

“Em có thể yêu tôi không?” Ánh mắt Khúc Uất Nhiên có vẻ hoang mang, một người đàn ông gần ba mươi tuổi đầu, lúc nói lời này, khó tránh có phần hốt hoảng: “Nhã Vọng, em có thể yêu tôi không?”

Thư Nhã Vọng sững sốt, bỗng bật cười: “Khúc Uất Nhiên, anh đúng là tức cười.”

“Cho nên tôi mới hận em. Vì trong mắt em, tôi mãi mãi là một kẻ đáng buồn cười.” Khúc Uất Nhiên buông tay Thư Nhã Vọng ra, gãi khe cười che giấu đi chút xót xa trong suy nghĩ: “Tôi là một người như thế đấy, thích thì phải có được, nếu không có được thì sẽ hủy diệt nó.”

“Nhưng Nhã Vọng à, sau khi tôi hủy hoại em, tôi vẫn nhớ em như thế.”

“Cho dù em không dành cho tôi một lời tốt đẹp, cũng chưa từng dành một nụ cười cho tôi. Nhưng tôi vẫn luôn nghĩ đến em.” Khúc Uất Nhiên dừng lại rồi sau mới nói tiếp: “tôi không hối hận những gì mình đã làm với em.”

“Yêu cả đời cũng được, hận cả đời cũng tốt, chung quy là tôi muốn để em nhớ tôi cả đời này.”

Thư Nhã Vọng vẫn không nói gì, cô không biết phải nói gì, đối với Khúc Uất Nhiên, cô mãi mãi không có lời nào để nói, không nói lời tức giận, oán hận hay ghét bỏ cũng không, cho dù hiện tại anh ta có phân bua, cô cũng vẫn không nói gì.

Khúc Uất Nhiên lùi về sau một bước nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không đến tìm em nữa.”

Nói xong những lời này, Khúc Uất Nhiên quay người bỏ đi.

Thư Nhã Vọng nhìn theo bóng lưng hắn, mãi cho đến khi nó biến mất cuối hành lang, cô mới yên lặng xoay lưng bỏ đi.

Nếu như, họ chưa từng gặp nhau, thật là tốt biết bao...

Cuối tuần, Thư Nhã Vọng thức dậy sớm, sau khi rửa mặt chải đầu gọn gàng, cô trang điểm inh trở nên thanh nhã một chút, mở tủ chọn nửa ngày, mới chọn được một bộ quần áo màu trắng, sau khi mặc vào người, cô đứng đối diện với gương, giơ tay gỡ tóc đang buộc, mái tóc dài buông xõa, những lọn tóc gọn sóng tự nhiên làm cho cô trông có vẻ rất quyến rũ, cô nhấp môi với cái gương, tỉ mỉ ngắm nghía mình, so với sáu năm trước, dung mạo của cô bây giờ lại càng trở nên giống một phụ nữ thành thực, chỉ có điều lại thiếu mất vẻ thuần khiết trong sáng.

Thư Nhã Vọng thở dài một hơi, thật là, bản thân sao lại khấn trương như vậy.

Cô cầm túi xách ra khỏi phòng, Trúc tử đang ăn sáng ngoài phòng khách, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thư Nhã Vọng, giật mình hỏi: “Ồ, mặc quần áo đẹp như vậy đi làm à?”

Thư Nhã Vọng kéo cửa ra, mỉm cười nói: “Mình đi đón Hạ Mộc.”

“Hả? Hôm nay Hạ Mộc ra tù à?” Trúc tử lớn tiếng quay ra cửa hỏi, đáng tiếc trả lời cô chỉ còn tiếng đóng cửa.

Thư Nhã Vọng chạy đến nhà ga, lại mua vé tàu đến thành phố S, sau đó xuống xe đi đến trại giam thành phố S.

Cửa sắt của trại giam vẫn đóng im ỉm, lúc Thư Nhã Vọng đến đây đã là hai giờ chiều, cô cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, sau khi chắc chắn bản thân không bị muộn thì mới thoáng thở phào một hơi, bên ngoài trại giam rất trống trải, không có chướng ngại vật, tóc cô bị gió thổi tung bay phát phơ, thỉnh thoảng cô lại lấy tay vén mái tóc dài che khuất tầm nhìn.

Đợi một lúc, cổng lớn trại giam vang lên tiếng lanh lảnh, Thư Nhã Vọng vội vàng buông tay xuống, hồi hộp bước lên hai bước, cẩn thận nhìn qua, chỉ thấy một cánh cửa nhỏ bên dưới cổng lớn được mở ra, một đôi chân dài bước ra ngoài, một bóng dáng gầy gò cao dong dỏng đi ra từ giữa cánh cửa, cậu đi hai bước, rồi dừng lại dưới ánh mặt trời, khẽ ngẩng đầu lên nheo mắt nhìn bầu trời xanh thẫm.

Thư Nhã Vọng đứng ở xa xa nhìn cậu, cậu mặc áo khoác màu xanh hải quân, đầu đội nón kết, khuôn mặt vốn tinh tế nay phần non nớt tuổi niên thiếu đã giảm đi, lại ngày càng trở nên khô ngô.

Đường như cậu phát hiện ra ánh mắt của cô, chớp chớp mắt, cậu quay lại nhìn về phía cô, khuôn mặt vẫn không mang cảm xúc gì.

Cô nhìn cậu, kéo khóe môi, dịu dàng mỉm cười.

Cậu trông thấy nụ cười của cô, biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng dịu dàng, nhẹ hé môi, dưới ánh mắt trời, hai người cách nhau rất xa, nhìn nhau từ xa xa, rồi mỉm cười.

Không biết ai là người tiến lên trước tiên, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, đến khi chỉ còn cách một bước chân mới ngừng lại, Thư Nhã Vọng ngẩng đầu nhìn cậu, Hạ Mộc đã cao lên rồi, càng ngày càng xinh đẹp, nhưng tính tình sao lại không thay đổi gì cả, khuôn mặt tuấn tú đã ồm ồm đi của cậu vẫn không mang chút dáng vẻ sợ hãi, đôi mắt của cậu vẫn sâu hút, trống trải mà u ám, dưới vành mắt còn có quầng thâm mãi cũng không mất.

Thư Nhã Vọng chăm chú nhìn cậu, cẩn thận quan sát cậu, môi cậu mang theo một nụ cười mừng rỡ, nhưng hai mắt đã ửng đỏ, không nén nổi rơi lệ.

Hạ Mộc đưa tay lau nước mắt cho cô, Thư Nhã Vọng đưa hai tay kéo tay của cậu xuống, nắm chặt trong tay mình, cô cúi đầu nhìn, tay cậu rắn chắc nhưng thô ráp, cô chà chà vào lòng bàn tay cậu, khó chịu khóc thành tiếng, tay cậu...

Đôi tay đẹp đẽ, tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật...

Bây giờ, lại mang đầy sẹo và vết chai sần, thô ráp giống như của những công nhân trên công trường.

Rốt cuộc cậu đã phải chịu bao nhiêu khổ?

Rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu tội?

Thư Nhã Vọng dùng sức chà sát tay cậu, giống như nếu cô làm như thế thì có thể làm mờ đi những vết chai trong tay cậu.

Hạ Mộc thở dài, rút tay về, cậu kéo cô lại, ôm thật chặt, nói nhỏ: “Đừng khóc, chị biết rõ, em sợ nhất là chị khóc.”

Thư Nhã Vọng giang tay ôm lại cậu, ở trong lòng cậu dùng sức gạt đầu, nghẹn ngào nói: “Chị không khóc, chị không khóc.”

Thư Nhã Vọng ôm lấy Hạ Mộc khóc một hồi lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cô cọ cọ trong lòng Hạ Mộc, lau sạch nước mắt, rồi mới ngẩng đầu lên, nở một nụ cười thật to: “Hạ Mộc, hoan nghênh em trở về.”

Hạ Mộc nhếch môi: “Ừ.”

Trên đường quay về, Hạ Mộc dựa trên vai Thư Nhã Vọng chìm vào giấc ngủ, Thư Nhã Vọng nắm lấy tay cậu, trùi mền nhìn cậu, chắc chắn là trong trại giam cậu ngủ không ngon rồi?

Nhìn xem, quầng mắt thâm đen của cậu trông thật nghiêm trọng.

Cậu ở trong trại chắc chắn không được ăn ngon?

Nhìn xem, trên mặt cậu chẳng có một chút thịt.

Thư Nhã Vọng cắn môi, nén nước mắt lại, cô muốn gọi cậu dậy, ôm chặt lấy cậu, nói với cậu, đau khổ đã kết thúc, từ nay về sau, cô sẽ ở bên cậu, trải qua cuộc sống mà cậu muốn, làm chuyện cậu muốn làm, cô sẽ không bao giờ khiến cậu phải chịu khổ, không bao giờ làm cậu tổn thương.

Lúc này điện thoại di động lại vang lên, Thư Nhã Vọng vội vàng nghe máy, cô sợ ồn tới Hạ Mộc đang ngủ say, quay mặt đi: “Alo.”

“Nhã Vọng, đón được Hạ Mộc chưa?” bên kia điện thoại là giọng nói to của ông Thư.

“Vâng, đón rồi ạ.”

“Thằng bé thế nào?”

“Cũng ổn ạ, trông rất có tinh thần.”

“Vậy là được rồi, chăm sóc tốt cho nó nhé.”

“Yên tâm đi ba, con biết mà.”

“Ừ, ba cúp máy đây, dẫn thằng bé về sớm một chút.”

Thư Nhã Vọng nói mấy câu với ba rồi mới cúp điện thoại, quay đầu lại nhìn Hạ Mộc thì thấy cậu đã tỉnh, nhưng vẫn dựa vào vai cô không động đậy.

“Làm ồn đến em à?”

“Không có.” Thật ra cậu không có ngủ, chỉ vì cậu thích dựa vào cô như vậy, nhớ khi còn nhỏ cậu cũng thường tựa bên cô như thế, nhưng tuổi ngày một lớn, cậu cũng không còn hành động như vậy nữa, cảm giác thân mật này thật sự khiến cậu thấy nhớ nhung, rất thích.

Thư Nhã Vọng thấy cậu không tỉnh ngồi dậy, nên cô cũng không nhúc nhích, cứ để mặc cậu tựa vào mình, cô quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, cảnh bên ngoài liên tục lùi về sau, sáu năm nay xảy ra rất nhiều chuyện, hai năm trước, ông của Hạ Mộc kiểm tra đã phát hiện bị ung thư gan, được chuyển đi Mỹ điều trị, vốn dĩ lần này Hạ Mộc ra tù ông ấy nhất định phải trở về nhưng trước đó không lâu vừa mới làm phẫu thuật, không thể đi máy bay, còn Hạ Mộc lại cự tuyệt người khác đi đón cậu, dĩ nhiên, ngoài cô ra.

Trong lòng Hạ Mộc, ngoài ông của cậu ra, cũng chỉ có cô mới là người thân của cậu.

Xe lửa chậm chậm dừng lại tại thành phố S, hai người ra khỏi ga thì đã thấy một chiếc xe con cao cấp màu đen chờ sẵn ở đó, cửa xe bên ghế lái mở ra, sĩ quan Trịnh bước xuống, trông hơi xúc động tiến lại gần, vỗ lên vai Hạ Mộc, nói: “Hạ Mộc.”

“Chú Trịnh.” Hạ Mộc và Thư Nhã Vọng đồng thanh gọi.

“Này, này.” Đôi mắt của chú Trịnh hơi hồng hồng, chú quay người, vội vàng mở cửa xe: “Không quên mất chú Trịnh con, còn biết về nhà, muốn chú phải tới đón.”

Thư Nhã Vọng cười nói: “Chú lại nói lung tung, chúng con sao có thể quên chú được.”

Hạ Mộc xách hành lí của hai người bỏ vào cốp sau, dắt Thư Nhã Vọng ngồi vào xe: “Chú, làm phiền chú rồi.”

“Phiền phức cái gì, chú là tài xế cho nhà các con.” Chú Trịnh vừa khởi động xe vừa nói: “Ông con không ở trong nước, lâu rồi chú không lái xe.”

Thư Nhã Vọng cười cợt: “Chú khoa trương quá.”

Hạ Mộc lại hỏi: “Sức khỏe ông con sao vậy?” Mỗi lần ông gọi điện cho cậu, ông đều nói rất khỏe, có thể về nước ngay, nhưng cậu chờ tới bây giờ ông cũng chưa về, ngược lại muốn cậu đi.

Chú Trịnh vội nói: “Không có gì cả, phẫu thuật bên Mỹ rất thành công, chỉ là phải dưỡng bệnh mấy tháng.”

Hạ Mộc yên lòng: “Vậy là tốt rồi.”

Xe chạy hơn mười phút, đến khu tập thể quân khu đã hơn hai giờ sáng, chú Trịnh ngừng xe xong xuôi, quay người đánh thức hai người ngồi trên băng ghế sau đang dựa vào nhau ngủ.

Thư Nhã Vọng mở mắt, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, tuy sắc trời đã tối đen nhưng khung cảnh bên ngoài vẫn quen thuộc đến vậy, hàng cây bách bên trong cổng vườn hoa dường như không cao hơn nữa, những cây ngô đồng cao to trong viện đã bị gió đông thổi rụng hết lá cây, cây mai vàng được cắt tỉa tinh tế hé nở những nụ hoa màu trắng sữa, tất cả mọi thứ đều quen thuộc đến như thế, giống như mới ngày hôm qua cô bước ra khỏi căn biệt thự này, nhắm mắt lại, cô có thể nhớ lại rõ ràng mỗi một việc xảy ra trong khu tập thể này lúc trẻ.

“Nhã Vọng?” Hạ Mộc kéo cánh tay cô.

Thư Nhã Vọng mở mắt, cười khê: “Chúng ta về đến nhà rồi.”

“Ừ.” Hạ Mộc gật đầu, nhìn cô: “Về nhà rồi.”

“Mau vào thôi.” Chú Trịnh ngoắc tay vội gọi bọn cô đi vào.

Ba người chưa đi đến cửa, cửa nhà đã mở toang, dì Mai vẫn luôn lo bếp núc cho nhà họ Hạ bưng một chậu than con đặt trước cửa bắt Hạ Mộc nhảy qua, rồi lại bưng đến một bát giò heo đặt trước mặt Hạ Mộc bắt cậu ăn hết, sau đó cầm cái bát không vui mừng nói với cậu: “Bây giờ mới tốt, thế này bao nhiêu xui xẻo mới đi hết, cậu chủ lại đi tắm nước nóng, mang đốt bộ quần áo trên người, sau này nhất định sẽ đại cát đại lợi.”

Chú Trịnh vô cùng ngạc nhiên, hỏi: “Còn phải đốt quần áo à?”

Dì Mai kiên trì gật đầu: “Không đem cái xui xẻo chặn lại ngoài cửa sao được, quần áo nhất định phải đem đi đốt.”

“Dì Mai nói rất đúng, phải mang đốt.” Thư Nhã Vọng gật đầu tán thành.

Hạ Mộc không có ý kiến, đốt thì đốt, dù sao quần áo của cậu cũng còn nhiều mà.

Dì Mai sốt sắng hối thúc Hạ Mộc đi tắm, Hạ Mộc quay đầu lại nhìn Thư Nhã Vọng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hạ Mộc tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy phòng khách không một bóng người, trong lòng như có gì đó mất mát khó mà chịu đựng nổi.

Cậu rũ mắt đi lên tầng ba, cửa phòng cậu đang khép hờ, đèn trong phòng hắt ra khe hở trên cửa, mắt Hạ Mộc sáng lên, cậu vội vàng đi lại, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, Thư Nhã Vọng đang nằm trên giường cậu, dường như vì ngồi tàu trần trọc mất ba ngày, cô đã mệt muốn chết, nên Thư Nhã Vọng ngủ rất sâu.

Về mặt Hạ Mộc dịu lại, cậu nhẹ nhàng bước qua, từ từ ngòm xỏm xuống bên cạnh cô, đèn trên bàn học chưa tắt, ánh sáng mờ mờ chiếu lên gương mặt hiền hòa của cô, những sợi tóc đen mun tăn ra trên gối đầu, Hạ Mộc lại nhìn cô như vậy, giống như từ trước đến nay, ngay cả chạm cũng không dám chạm, chỉ ngồi bên cạnh, yên lặng nhìn cô, như vậy cũng đủ rồi.

Bỗng nhiên sợi dây chuyền màu bạc lấp lánh trên cổ cô thu hút sự chú ý của cậu, cậu đưa tay phải ra, chậm chạp kéo sợi dây chuyền ra khỏi áo, trong tầm mắt chỉ có một con cá hôn môi, Hạ Mộc hơi bất ngờ, tay trái nhẹ nhàng chạm lên trên cổ mình, nơi đó cũng có một chú cá bạc nhỏ, đang dán sát trên da cậu.

Chú cá nhỏ này, là năm cậu mười bảy tuổi, ngay trên chiếc giường này, tự tay đeo nó cho cô, cậu bắt cô phải mang theo, đó cũng là lần đầu tiên cậu nói cho cô biết, chớp mắt, quá khứ đã trôi qua lâu như vậy.

Lần đó, cậu có hôn cô không?

Cậu đã không còn nhớ rõ chuyện đêm đó, cậu chỉ nhớ, cảm giác rung động ấy, cậu giống như mê say, cô bao giờ cũng có thể dễ dàng khiến cậu mê đắm hoảng loạn, cậu cúi người xuống, từ từ đến gần cô, mỗi lần khi cậu đến gần cô như thế, trái tim sẽ đập rất nhanh, ngay cả thở cũng khó khăn...

Đúng lúc này, hàng mi Thư Nhã Vọng rung lên, cô khẽ mở mắt, bình tĩnh nhìn cậu, họ dựa rất gần nhau, cả tiếng thở của đối phương cũng cảm giác được, Thư Nhã Vọng mở to mắt nhìn, Hạ Mộc vội vàng rút người lại, mím môi, xấu hổ hỏi: “Chị vẫn đeo nó?”

Thư Nhã Vọng đưa mắt nhìn sợi dây chuyền trên cổ, gật đầu: “Ừ.”

Hạ Mộc nghiêng đầu khẽ hỏi: “Tại sao?”

Thư Nhã Vọng ngồi dậy, cô vuốt tóc nghi hoặc nói: “Không phải em muốn chị luôn đeo nó sao?”

“À.” Hạ Mộc hơi thất vọng rũ mắt. Thì ra chỉ là do cô giữ đúng giao hẹn, không có ý gì khác cả.

“Của em đâu?”

“Hả?”

“Cái này nè.” Thư Nhã Vọng lắc lắc chú cá nhỏ trên cổ, cười hỏi: “Con kia em vẫn đeo đấy chứ?”

“ Dĩ nhiên rồi.” Hạ Mộc kéo một sợi dây màu đỏ hơi cũ từ trong áo ra, trên sợi dây cũng xỏ một chú cá hôn môi màu bạc, chú cá nhỏ này đã kề cận cậu sáu năm, mỗi buổi tối khi khó chìm vào giấc ngủ, cậu thường dùng tay ôm lấy nó, đặt trước ngực mình, chỉ có như vậy, cậu mới có thể cảm thấy bình tĩnh.

Thư Nhã Vọng tới gần cậu, đưa tay kéo sợi dây màu đỏ, đặt chú cá nhỏ trong lòng bàn tay, cô nhìn cá nhỏ nói: “Cá nhỏ, cá nhỏ, có nhớ tôi không?”

Cô lại lắc lắc chú cá nhỏ màu bạc trên cổ mình, nói tiếp: “Tôi rất nhớ cậu.”

Hạ Mộc mím môi nhìn cô, trong mắt toàn là ý cười, Thư Nhã Vọng tiếp tục lắc hai chú cá nhỏ nói: “Vây, lâu rồi không gặp, hôn một cái nhé.”

Rồi lại thấy Thư Nhã Vọng nhẹ nhàng đến gần, Hạ Mộc sững sờ nhìn cô, hơi thở của cậu ngừng cả lại, lúc cậu cho rằng cô sẽ hôn cậu thì cô lại kéo hai chú cá nhỏ trên cổ ra, để cho chúng nó hôn nhau một cái, Hạ Mộc hơi thất vọng đánh mắt sang một bên.

Thư Nhã Vọng cười nhìn cậu, nghiêng người qua, cô nhắm mắt lại đặt lên trán cậu một nụ hôn nhẹ nhẹ, cô lùi lại, nhìn cậu dịu dàng nói: “Hạ Mộc, chúng ta ở bên nhau nhé.”

Hạ Mộc bất ngờ: “Chị nói cái gì?”

“Chúng ta ở bên nhau. Sao? Không muốn à?”

“Không...” Hạ Mộc lắc mạnh đầu: “Có điều, vì sao chị lại đột nhiên quyết định như vậy?”

“Đột nhiên?” Thư Nhã Vọng cười: “Không phải đột nhiên đâu, sáu năm trước, khi em đem chú cá này tặng cho anh, cũng đã quyết định như vậy.”

“Nếu như, anh vẫn còn yêu em, em sẽ ở bên anh.”

“Vây, Hạ Mộc, anh còn yêu em không?”

Hạ Mộc cũng không kiềm nén nữa, cậu dùng hết sức quay sang ôm lấy cô, siết chặt cô vào trong lòng cậu, mặt cậu vùi vào tóc cô, bờ môi của cậu dán lên tai cô, tiếng nỉ non, nũng nịu của cậu vang lên bên tai cô: “Anh yêu em, anh yêu em, Nhã Vọng, anh vẫn luôn yêu em.”

Thư Nhã Vọng ở trong lòng cậu, vùi mặt trước ngực cậu, nhắm mắt nói: “Ừm, em vẫn luôn chờ anh, chờ anh nói yêu em.”

Sau phút sững sờ, Hạ Mộc cúi người hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Cô cảm thấy hơi căng thẳng, hàng lông mi run rẩy, cánh môi bỗng chốc trở nên nóng hổi, khuôn mặt đã đỏ rực tới tận mang tai, ánh mắt của Hạ Mộc đã nhuộm ý cười, nhắm mắt lại, cậu chậm rãi khắc sâu nụ hôn này.

Trái tim Thư Nhã Vọng đập thành thịch, cô nhắm mắt lại cảm nhận nụ hôn của cậu, nụ hôn cậu rất lạnh, rất dịu dàng, không đi sâu, chỉ nhẹ nhàng mân mê môi cô, chỉ đến gần, không phải chiếm đoạt.

Một lúc sau, cậu mới rời khỏi môi cô, Thư Nhã Vọng buông mắt, hơi mắc cỡ nhìn cậu, ánh mắt cô mang theo vẻ xấu hổ say lòng người, Hạ Mộc giơ tay xoa nhẹ lên đôi má nóng rẫy của cô, hơi thở của cậu trở nên nặng nề, nửa người trên của cậu đã đè lên người cô, hai tay cô đỡ trước ngực cậu, bàn tay cô có thể cảm nhận được tiếng đập mạnh mẽ của trái tim cậu, và bên tai cô cũng vang lên tiếng tim đập hỗn loạn của mình.

Môi Hạ Mộc nhẹ nhàng giương lên, cậu áp gần lại, nhắm mắt đặt một nụ hôn lên trán cô, cậu lùi lại, cả người cậu nằm xuống bên cạnh, giang tay ôm cô vào trong lòng mình, khuôn mặt vùi vào cổ cô, nói giọng dễ nghe: “Ngủ ngon, Nhã Vọng.”

Nhã Vọng bất ngờ, mãi cho đến khi nhịp thở bình ổn của Hạ Mộc nằm bên cạnh vang lên, cô mới thở dài một hơi, quả thật cô hơi sợ khi cậu muốn ôm cô, tuy rằng cô đã chuẩn bị tốt như vậy, nhưng...cuối cùng vẫn cảm thấy sợ.

Cô quay lại nhìn Hạ Mộc, cô luôn nghĩ, Hạ Mộc là một thiên sứ, cậu luôn sạch sẽ thuần khiết đến thế, ngay cả một chút vấy bẩn cũng không nhìn thấy, chỉ cần ở bên cạnh cậu, cô sẽ cảm thấy rất ấm áp, rất an tâm, rất yên bình.

Cô thích cảm giác này, rất thích.

Như vậy là tốt rồi, Hạ Mộc sẽ tốt với cô, cô cũng sẽ yêu Hạ Mộc, vì thế, như thế là tốt rồi...

Có thể yên ả, bình lặng sống cùng cậu cả đời, như vậy cũng coi như là hạnh phúc.

16. Chương 16: Nước Mắt Đàn Ông

Một người đã đợi, nhưng đợi chờ quá sớm

Một người đã về, nhưng lại trở về quá muộn.

Chỉ trách duyên phận mỏng manh, không trọn ngàn năm.

Buổi tối, Thư Nhã Vọng đang lên mạng trong phòng, bà Thư đẩy cửa ra, bưng một ly sữa bò nóng vào cho cô, Thư Nhã Vọng đón lấy ly sữa xong quay sang mỉm cười với mẹ: “Cảm ơn mẹ.”

Bà Thư ngồi xuống giường bên cạnh, lẳng lặng nhìn cô, Thư Nhã Vọng uống một hớp sữa, quay qua hỏi: “Nhìn con làm gì ạ?”

“Mẹ ngắm con gái mẹ, không được à?”

Thư Nhã Vọng cười: “Mẹ ngắm đi, ngắm đi. Trông có đẹp không?”

Bà Thư cười, đưa tay vuốt vuốt tóc Thư Nhã Vọng: “Đẹp. Con gái mẹ sao lại không đẹp được.”

Thư Nhã Vọng lúc lắc đầu cười, cũng chỉ có trong mắt mẹ thì cô mới là tốt đẹp nhất.

Bà Thư hỏi: “Con thật lòng muốn kết hôn với Hạ Mộc? Đi Mỹ cùng với nó?”

“Vâng, thật ạ.”

Bà Thư trầm ngâm một lúc: “Con có thật lòng muốn ở bên cậu ta không?”

“Vâng, con thật lòng mà.”

Bà Thư thở dài một hơi: “Mẹ biết từ nhỏ con đã như vậy, đã quyết làm gì thì sẽ không thay đổi, nhưng hôn nhân là chuyện đại sự con phải suy nghĩ cho rõ ràng mới được, Hạ Mộc, bây giờ cậu ta thích con, nhưng cậu ta kém hơn con sáu tuổi, đến lúc cậu ta bằng tuổi con bây giờ, thì con đã già mất rồi, chẳng may đến lúc đó cậu ta thay lòng đổi dạ...”

“Mẹ.” Thư Nhã Vọng buồn cười cắt ngang lời mẹ: “Chuyện này mẹ không cần lo lắng, Hạ Mộc không phải là người như vậy.”

“Thôi được, không nói đến chuyện này, nhưng bây giờ cậu ta cũng chưa học đại học, chẳng có gì cả, con phải chờ bao lâu thì nó mới có thể nuôi nổi gia đình chứ? Lại nói, đến Mi con không có công việc, nó cũng không, hai đứa các con cần tiền dùng cũng phải nhờ đến nhà cậu ta, những ngày như thế con đã từng nghĩ đến chưa?”

“Mẹ, rốt cuộc mẹ làm sao vậy? Tại sao mẹ lại nói như vậy?” Thư Nhã Vọng nhíu mày: “Mẹ không thích Hạ Mộc?”

Bà Thư tức giận hừ một tiếng: “Làm sao mẹ lại dám không thích cậu ta, từ sau khi cậu ta đến, mẹ dám nói một câu không tốt nào thì con với ba con cũng dám ăn mẹ luôn ấy...”

“Mẹ!” Thư Nhã Vọng bắt đầu dĩ lại phải ngắt lời mẹ.

“Dù sao thì ba con cũng thiếu nhà họ một mạng, con lại thiếu nhà họ một ân tình, con muốn dùng mình để đổi lại mẹ cũng không thể ngăn cản, mẹ chỉ tiếc cho thằng nhóc họ Đường kia. Một chàng trai tốt như vậy, đối với con lại một lòng một dạ, mẹ vẫn tưởng thằng bé sẽ trở thành con rể của nhà mình, mẹ biết trong lòng con cũng vẫn còn nhớ thương nó...”

“Mẹ, mẹ đừng nói về anh ấy nữa.” Thư Nhã Vọng nghiêng đầu, không muốn nghe thêm.

Bà Thư thở dài một hơi: “Con xem con kia, mẹ mới nói có hai câu cũng không cho nói, nếu sau này gặp lại trong khu tập thể thì con phải làm sao bây giờ? Quay lưng bỏ chạy à?”

“Sẽ không gặp đâu, bây giờ anh ấy đang ở Vân Nam, vốn dĩ không thể trở về, chờ đến khi anh ấy về thì con cũng đã đến Mĩ từ lâu.” Thư Nhã Vọng cúi đầu, hai tay hơi nắm lại, nói nhỏ: “Duyên phận của con và anh ấy đã hết từ lâu rồi.”

“Nhã Vọng à, con thực sự nghĩ kĩ rồi chưa?” Bà Thư cầm tay cô, vẫn không tán thành quyết định của con gái, trong lòng bà, chỉ có Đường Tiểu Thiên mới có thể trao cho gái bà hạnh phúc, bà hi vọng con gái mình có thể lấy được một người sẽ chăm lo cho nó, săn sóc cho nó, là một người chồng tốt để con bà nương tựa, còn Hạ Mộc trong mắt bà, chỉ là một đứa trẻ cần con bà lo lắng.

Thư Nhã Vọng thở phào một hơi, rồi ngẩng đầu cười với mẹ: “Mẹ, con đã nghĩ kĩ rồi, quyết định này con đã cân nhắc sáu năm, sẽ không lằm đầu, tuy bề ngoài Hạ Mộc rất lạnh lùng nhưng thật ra cậu ấy là một người rất dịu dàng, cậu ấy thật sự rất tốt, rất yêu con, con nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Mẹ nói không lại con, tự con cảm thấy tốt thì là tốt rồi.” Bà Thư lắc đầu, đứng dậy đi ra ngoài: “Con ngủ sớm đi, đừng chơi quá khuya.”

“Con biết rồi.” Thư Nhã Vọng gật đầu, im lặng một lúc mới nhắc ly sữa đã lạnh trên bàn lên nhấp một ngụm, ánh sáng yếu ớt từ màn hình vi tính hắt lên gương mặt cô, khoe môi hơi vểnh lên, cô mỉm cười, nụ cười có phần máy móc, có phần cố chấp.

Có nhiều chuyện không thể quá vẹn toàn, Thư Nhã Vọng nói cô và Đường Tiểu Thiên sẽ không gặp lại, nhưng trên thực tế, ngày hôm sau cô vừa ra khỏi cửa đã gặp anh, ngay ngã tư đường cách nhà không xa. Thư Nhã Vọng ngẩng ngẩng cả người, hoàn toàn không có phản ứng, chỉ ngẩn ngơ nhìn anh, Đường Tiểu Thiên mặc quân phục kiểu dáng mới, cáo ráo, đẹp trai, thật dễ dàng khiến người khác si mê.

Đường Tiểu Thiên cũng không ngờ là sẽ gặp lại cô, anh tha thiết nhìn cô, ánh mắt như tham lam, đã bao lâu rồi anh chưa gặp cô?

Rất lâu rất lâu, lâu đến nỗi chính anh cũng không muốn nghĩ...

Đường Tiểu Thiên không cảm lòng nổi, bước lên trước một bước, đưa tay ra nắm lấy tay cô, Thư Nhã Vọng định thần lại cố rút tay ra, âm thầm lùi về sau một bước.

Đường Tiểu Thiên lúng túng rút tay về, còn Thư Nhã Vọng lại buồn bã cúi đầu, cắn môi, đút tay vào túi áo khoác, cô ngẩng đầu, mang theo vẻ gượng gạo cười hỏi: “Sao anh lại về lúc này?”

Đường Tiểu Thiên nhìn cô nói: “Trong đơn vị có nhiều chuyện cần phải về xử lý.”

Thư Nhã Vọng gật đầu: “À.”

“Còn em?” Đường Tiểu Thiên nhìn cô hỏi: “Sao em lại quay về?”

“Em đưa Hạ Mộc trở về.”

“À, là như vậy sao?”

Thư Nhã Vọng nhìn xuống đất, không nói gì, Đường Tiểu Thiên cũng không biết nên nói điều gì, hai người cứ đứng đối diện nhau như vậy mà không nói gì.

Rõ ràng là hai người muốn gặp nhau như thế nhưng khi đã gặp nhau thì lại không dám nhìn đến mặt của đối phương.

“À, vậy, Trương Tịnh Vũ có hẹn ngày mai gặp anh, em có muốn cùng đi không?” Đường Tiểu Thiên nhìn cô bằng ánh mắt mong chờ: “Tịnh Vũ nói, cậu ta...rất nhớ em.”

Hai tay Thư Nhã Vọng dút trong túi áo siết lại thật chặt: “Không được, ngày mai em sẽ quay về thành phố W, công ty em còn rất nhiều việc cần phải giải quyết.”

“Vây, hôm nay cũng được, anh sẽ gọi điện nói với cậu ấy.” Đường Tiểu Thiên nói sẽ gọi điện cho Trương Tịnh Vũ, Thư Nhã Vọng đã giữ tay anh lại, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, xót xa nhìn Đường Tiểu Thiên: “Tiểu Thiên, hãy quên đi.”

“Tại sao phải quên?” Đường Tiểu Thiên cũng đau lòng nhìn cô: “Tại sao em lại muốn anh quên đi?”

Thư Nhã Vọng cúi đầu, nói rất nhanh: “Em muốn đi Mĩ cùng với Hạ Mộc, sau đó kết hôn với cậu ấy.”

Lúc Thư Nhã Vọng nói những lời này thì vẫn cúi đầu, cho dù có qua bao lâu, cô cũng không có cách nào đối mặt với Đường Tiểu Thiên, không thể nhìn anh bị tổn thương, nhưng buồn cười nhất chính là, mỗi lần, người tổn thương anh, đều lại là cô.

Cả một lúc lâu Đường Tiểu Thiên cũng không nói gì, mất một lúc nữa, anh mới hỏi: “Em quyết định rồi?”

“Vâng.” Thư Nhã Vọng nhìn chằm chằm xuống đất, không thể nào ngẩng đầu nhìn anh.

“Tốt quá, đối với Hạ Mộc, đi Mĩ là một quyết định tốt.” Đôi mắt Đường Tiểu Thiên hơi đỏ lên, miễn cưỡng gạt đầu, cười nói: “Anh còn chút chuyện, đi trước nhé.”

“Ừm.”

Đường Tiểu Thiên cúi đầu, đi lướt qua người cô, cô nghe anh khẽ nói: “Tạm biệt, Nhã Vọng.”

Thư Nhã Vọng nhìn chằm chằm ra phía trước, nước mắt cứ thế mà lăn xuống: “Tạm biệt, Tiểu Thiên.”

Trong nháy mắt khi họ đi lướt qua nhau, dường như họ đều nhớ đến mùa hè năm mười tám tuổi ấy, tại ngã đường này, đóa hoa đỏ bay lượn giữa bầu không, lời hứa hẹn thuở thiếu thời...

Cô gái nói: “Em sẽ chờ anh trở về.”

Chàng trai nói: “Anh nhất định sẽ quay về.”

Nhưng đến cuối cùng...

Một người đã đợi, nhưng chờ đợi quá sớm

Một người đã về, nhưng lại trở về quá muộn.

Chỉ đổ tại duyên phận mỏng manh, không trọn ngàn năm.

Thư Nhã Vọng mím môi, cúi đầu bước về phía trước, trước mặt bỗng xuất hiện một đôi giày thể thao, cô ngước lên, nước mắt làm cô không thể nhìn rõ, cô dụi mắt làm nước mắt rơi xuống, sau đó mới nhìn rõ người trước mặt.

“Hạ Mộc...”

Hạ Mộc nhìn cô, môi giật giật, cậu muốn nói gì đó nhưng vẫn kiềm lại, cậu bước một bước dài lên trước, bắt lấy Thư Nhã Vọng, dùng ống tay áo thô bạo chùi đi nước mắt còn trên mặt cô, sau đó nắm lấy tay cô nói: “Về thành phố W.”

Thư Nhã Vọng chau mày chán nản, len lén nhìn sắc mặt của cậu, thầm áy náy, nhưng rồi không biết phải xin lỗi từ đâu, chỉ để mặt cho cậu kéo mình bước đi thật nhanh.

Hạ Mộc lạnh mặt kéo Thư Nhã Vọng đi, đến chỗ rẽ, cậu không nhìn được nhìn thoáng qua, vẫn thấy Đường Tiểu Thiên còn đứng tại đó, vẻ mặt đau đớn nhìn theo họ. Ánh mắt của họ giao nhau, trong mắt của Đường Tiểu Thiên có khẩn cầu, anh hi vọng cậu có thể đối tốt với cô, nhưng Hạ Mộc né tránh ánh mắt của anh, cậu ghét anh ta, cho dù là trước đây hay là bây giờ, luôn ghét, vĩnh viễn ghét!

Bởi vì người cậu yêu lại yêu người đó, cho dù đang giữ chặt cô trong tay nhưng cậu vẫn cảm thấy sao mà bất an đến thế, cậu rất sợ, cô sẽ buông tay cậu, chạy về bên cạnh anh ta, cho nên cậu chỉ giữ chặt lấy cô, kéo cô rời khỏi nơi đây.

Đường Tiểu Thiên nhìn họ rẽ ngoặt ở góc đường, cũng không trông thấy bóng dáng đâu nữa, cúi đầu miễn cưỡng cười cười, anh quay người, chậm rãi bước đi, móc di động trong túi ra ấn một dãy số, sau khi nổi máy, anh cười nói: “Tĩnh Vũ, đi uống đi.”

Người đàn ông bên kia điện thoại rất sáng khoái đồng ý: “Được, gặp chỗ cũ.”

Đường Tiểu Thiên đi đến gara lấy xe, vẫn là chiếc xe việt dã kiểu cũ mà lúc về hưu ba anh cho. Anh mở cửa xe ngồi vào trong, khởi động máy, hồ hững nhìn ra phía trước, con đường quen thuộc không ngừng lùi về phía sau, Đường Tiểu Thiên cứ chạy mãi chạy mãi, chợt ngừng lại, sững người một hồi lâu, bỗng nhiên gục xuống tay lái gào khóc.

Anh biết anh là nam tử hán, anh không thể khóc như vậy, anh biết anh là quân nhân, anh không thể khóc như vậy, nhưng cô phải đi rồi, cô thật sự phải đi rồi, rời xa gia đình, rời khỏi khu tập thể, rời khỏi thành phố S, rời khỏi Trung Quốc, đi rất xa, xa đến nỗi anh sẽ không còn được gặp lại cô nữa, sẽ không còn được gặp lại cô nữa...

Ngay đêm gặp lại Đường Tiểu Thiên, Hạ Mộc đã kéo Thư Nhã Vọng quay lại thành phố W, dọc đường đi Hạ Mộc đều bình thản trưng ra một khuôn mặt đẹp trai. Thư Nhã Vọng hơi luống cuống, lại không biết nói gì, mãi cho đến khi máy bay hạ cánh, sắc mặt Hạ Mộc mới từ từ dịu lại.

Lúc đến thành phố W thì đã 12 giờ khuya, tinh thần hăng hái, Thư Nhã Vọng cười cười kéo Hạ Mộc trở về chỗ ở của mình. Cửa vừa mở, Thư Nhã Vọng đã ngậy ngấn cả người, trong phòng bữa bộn, trên sofa đâu đâu cũng là đồng phục của nữ sinh thay ra, những đồng đồ ăn vặt mua từ siêu thị, bày đầy trên sàn, trên bàn trà còn có thức ăn thừa và chén đĩa dơ.

Thư Nhã Vọng thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Cái cô Trúc tử này, không có mình một ngày mà đã biến căn phòng thành như vậy.”

Hạ Mộc không nói gì, chỉ nhắc chân bước vào trong phòng. Thư Nhã Vọng vội vàng kéo cậu lại, làm sao có thể để cho Hạ Mộc đợi ở một nơi vừa bẩn vừa bừa bộn như vậy được, cô quay vào phòng bếp lấy một cái ghế ra, dùng khăn lau sạch bụi trên mặt, sau đó kéo cậu ngồi xuống, cười dịu dàng nói: “Anh ngồi chỗ này đi đã, em dọn dẹp một chút.”

Hạ Mộc kéo cô, cúi đầu, trầm ngâm một lúc mới ngẩng đầu nhìn về phía cô nhẹ nhàng hỏi: “Em nhất định phải chăm sóc anh từng li từng tí như vậy sao?”

“Hử?”

“Nhã Vọng, anh đã lớn rồi.” Hạ Mộc nắm chặt tay cô trong tay, nhìn chăm chăm vào mắt cô, nói bằng giọng trầm trầm êm ái: “Anh không muốn, không muốn lại là một đứa bé trai được em nâng niu, che chở trong lòng bàn tay nữa.”

Thư Nhã Vọng ngạc nhiên, cô không nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ muốn cho cậu được ở trong một môi trường sạch sẽ thoải mái nhất, cô không muốn cậu có chút cảm giác khó chịu nào. Cô làm điều này, cậu thấy không vui sao?

Thư Nhã Vọng không biết phải nói gì mà chỉ nhìn cậu. Hạ Mộc đứng dậy, kéo cô qua bắt cô ngồi xuống ghế, sau đó quay lưng bắt đầu dọn dẹp phòng. Chén đĩa dính đầy dầu mỡ được cậu cho vào bồn rửa chén trong bếp; hộp cơm còn thừa màu trắng trắng trên bàn, được cậu trút phần thừa vào trong sọt. Mấy lần Thư Nhã Vọng muốn đứng lên giúp cậu, nhưng đều bị cậu im lặng trừng mắt ngăn lại.

Cô nhìn cậu lăng xăng qua lại quét tước trong phòng thì vừa vội vừa buồn cười, khi cậu định “tấn công” về phía đồng quần áo bẩn của Trúc tử, Thư Nhã Vọng không chịu nổi nữa bèn đứng lên, kéo cậu lại: “Hạ Mộc.”

Hạ Mộc quay lại nhìn cô.

Thư Nhã Vọng mỉm cười nói: “Anh đừng dọn nữa. Anh nói em đừng chăm sóc anh từng li từng tí, nhưng anh lại làm như vậy. Chuyện dọn dẹp nhà cửa vốn dĩ nên để con gái làm.”

Hạ Mộc lắc đầu, giọng điệu vẫn thản nhiên như bình thường: “Không có gì nên hay không, em ở bên anh thì không cần phải làm gì cả.”

Thư Nhã Vọng hơi ngậy người, cúi đầu mỉm cười, cô không biết nên nói gì cho phải, chỉ là trong lòng không nén nổi dâng lên cảm giác ngọt ngào, cảm giác này lan ra khiến cho trái tim cũng không khỏi run rẩy, cô biết, đây không phải là lời dỗ dành ngon ngọt nào đó, bởi vì Hạ Mộc sẽ không nói những lời ngọt ngào.

Chính vì như vậy, cho nên những lời này mới làm cho cô thấy cảm động.

Thư Nhã Vọng xúc động đến không nói nổi ra lời, chỉ có thể bước lên một bước ôm chặt lấy cậu, cô hết sức ôm lấy cậu, muốn đem tâm trạng của mình truyền sang cậu, muốn nói với cậu, Hạ Mộc à, cô cũng thế, cô cũng không nỡ để cậu làm bất cứ chuyện gì, không nỡ để cho cậu cảm thấy dù chỉ là một chút không vui.

Hạ Mộc đưa tay, cũng ôm chặt lấy cô, khuôn mặt của cậu đặt trên bờ vai cô, ngửi mùi hương quen thuộc trên mái tóc cô.

Họ ôm nhau thật lâu, ban đầu họ còn đứng mà ôm lấy nhau, đến khi đứng mệt, cậu lại ôm cô đến ngồi trên sofa bọc da màu đen. Hai người lẳng lặng ôm lấy nhau, ngón tay thon thon của cậu nhẹ nhàng quần lấy sợi tóc cô, cô ngoan ngoãn dựa vào lòng cậu, nghe tiếng tim cậu đập.

Cậu quẩn luyến mùi hương của cô, độ ấm của cô, không nỡ buông tay.

Cô cũng say mê cái ôm của cậu, sự dịu dàng của cậu, không nỡ rời ra.

Thỉnh thoảng họ sẽ nói chuyện với nhau, cô sẽ hỏi khẽ: “Hạ Mộc, anh còn nhớ rừng đào phía sau trường học không?”

Hạ Mộc nói: “Nhớ.”

Cô lại nói: “Anh biết không? Hình ảnh anh đứng giữa vườn đào trông rất đẹp.”

Hạ Mộc hỏi: “Em thích à?”

Cô khẽ đáp: “Ừ, thích.”

Khi cô nói thích, môi cậu nhẹ nhếch lên, trong đôi mắt sâu hút lấp lánh đầy ánh sáng, khác xa vẻ lãnh đạm thường ngày.

Hai người đều mở to đôi mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ là bầu trời sao sáng rõ, ánh trăng rất đẹp, rất say lòng người.

Sáng sớm hôm sau, lúc Thư Nhã Vọng mở mắt ra, đã thấy Trúc tử đang kề sát vào mặt cô, đôi mắt đeo kính, chậm chậm thăm dò cười cười như nhìn kẻ trộm, Thư Nhã Vọng đưa tay đẩy khuôn mặt của cô bạn ra, trề môi nói: “Làm gì mà cười bí ối thế?”

Trúc tử nhướn mày nhìn lên, Thư Nhã Vọng quay lại nhìn thì phát hiện mình đang gối lên đùi Hạ Mộc, còn Hạ Mộc thì dựa vào sofa ngủ, trông mặt cậu rất tỉnh táo, xem ra là đã dậy rất lâu rồi.

Thư Nhã Vọng ngồi dậy, nhìn Hạ Mộc cười: “Thức rồi sao?”

“Ừm.”

Thư Nhã Vọng ngại ngần bèn đứng lên, không biết tại sao, qua đêm qua, có vẻ là có điều gì đó đã khác trước, dường như giờ đây họ đã thân mật hơn rất nhiều.

“Hạ Mộc, cậu còn nhớ tôi không?” Trúc tử cười hỏi.

Hạ Mộc gật đầu: “Cô giáo Viên.”

Trúc tử neho mắt cười, dường như được Hạ Mộc nhớ kỹ như vậy cũng giống như việc việc có đại hỷ vậy: “Ha ha, xứng đánh là học trò của tôi, trí nhớ tốt làm sao.”

“Cậu đừng bảnh chọe như vậy.” Thư Nhã Vọng chỉ vào gian phòng bữa bộn: “Cậu làm cho nó rối tung như thế này, còn không nhanh dọn dẹp ỉnh.”

“Vốn dĩ mình tới để dọn dẹp đấy chứ, nhưng bây giờ lại không cần nữa rồi.” Trúc tử cười lấp liếm: “Để cho các cậu có thể ngọt ngào trong thế giới của hai người, mình quyết định dọn ra ngoài đây.”

Trúc tử vỗ hai tay bắt thành hình chữ thập, vang lên tiếng động lạnh lạnh, gật đầu cười nói: “Dĩ nhiên, để cảm ơn mình, các cậu phải thay mình dọn dẹp phòng.”

Thư Nhã Vọng lắc đầu: “Cậu nghĩ hay nhỉ, muốn đi cũng được, dọn phòng sạch sẽ rồi đi.”

Trúc tử chơi xấu: “Vậy mình không đi.”

“Tùy cậu, mình thì không vấn đề gì.”

Lúc hai cô gái còn cãi nhau, Hạ Mộc đã đứng dậy, bắt đầu dọn dẹp quanh phòng.

Trúc tử cười ha ha nói: “Ôi chao, Hạ Mộc chờ không nổi muốn đuổi mình đi kìa.”

Động tác của Hạ Mộc hơi khựng lại, vẻ lạnh lùng trên mặt cũng không thay đổi, chỉ hơi cứng lại, cậu buồn bực một lúc, muốn giải thích gì đó, nhưng còn do dự, chưa nói.

Trúc tử chỉ vào Hạ Mộc cười: “Xem xem, thừa nhận rồi kìa.”

Thư Nhã Vọng đập Trúc tử một cái: “Cậu đừng có bắt nạt Hạ Mộc không thích nói chuyện.”

“Coi này, không đành lòng kìa. Ha ha ha ha ha!”

“Được rồi, phòng mình sẽ dọn, cậu đi nhanh đi.”

“Này, Nhã Vọng cũng không đợi được đến khi mình đi nữa kìa.”

Thư Nhã Vọng gờn nắm tay: “Nhẫn nại cũng có giới hạn thôi đấy!”

Trúc tử cười ha ha chạy vào phòng, cầm vài món đồ rồi cười ha ha chạy ra, trước đi còn dè tiện nháy mắt hai cái với Thư Nhã Vọng.

Sau khi tên này đi như một cơn gió, trong phòng có hơi yên tĩnh, Thư Nhã Vọng thuận tay vuốt tóc, muốn nhận lấy đồ trên tay Hạ Mộc, nhưng bị Hạ Mộc né đi: “Anh đi bỏ.”

Thư Nhã Vọng thấy cậu khẳng khái như thế, cũng không tranh với cậu nữa, cười nói: “Vậy anh quét đi nhé, em đi làm bữa sáng cho anh ăn, được không?”

Hạ Mộc nhìn cô gật đầu.

Thư Nhã Vọng dụi mắt, vui vẻ đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh xem thử các món bên trong, Ngoài một chồng mì thì có một ít gạo, trứng gà, ít rau, thịt bò đông hộp và jam-bông.

Sau khi nghĩ một lúc nên làm món gì, Thư Nhã Vọng lấy gạo ra, mang đi vo, đổ sâm sập nước rồi cho vào nồi cơm điện. Sau đó lấy mấy quả trứng đem chiên. Lúc cô còn đang loay hoay trong bếp thì Hạ Mộc trong phòng khách đã ngừng tay, ánh mắt cậu dõi theo động tác đi qua lại của cô, trong đôi mắt phản chiếu hình dáng của cô, đáng vẻ khi cô cúi đầu, đáng vẻ khi cô sặc ho vì bị ám khói dầu, đáng vẻ cầm sạn của cô...

Ánh nắng sớm ấm áp tiến vào căn phòng nhỏ, Thư Nhã Vọng vẫn còn đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng trong bếp, còn Hạ Mộc chẳng biết đã chạy đến cửa bếp từ lúc nào, dựa người vào tường, lẳng lặng nhìn cô, khoe miệng khẽ cong lên cho thấy cậu đang hạnh phúc.

Thư Nhã Vọng cảm thấy kì lạ, quay lại hỏi cậu: “Anh đứng đây nhìn em làm gì?”

Hạ Mộc không nói gì, cô đưa tay đẩy cậu: “Anh đừng đứng ở đây, người sẽ ám mùi khói.”

Cậu không nhúc nhích, chỉ im lặng nhìn cô.

Thư Nhã Vọng bắt đắc dĩ nở nụ cười, nụ cười ảm áp, chứa cả sự cứng chiều, cô khẽ hỏi: “Đói bụng à? Có thể ăn ngay bây giờ thôi.”

Nói xong, cô quay người muốn trốn, nhưng đột nhiên cậu kéo cô lại, sau đó, nhắm mắt, đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi cô.

Mặt cô đỏ bừng vì kinh ngạc, mãi cho đến khi mùi khét bốc lên từ chảo mới làm cô bừng tỉnh. Cô luống cuống quay người, cầm lấy sạn lúng túng xúc trứng gà đã cháy khét vào đĩa, vừa giả vờ nhưng vẫn nhìn

không được lén lút nhìn cậu, khi thấy cậu cũng hơi cong môi thì cô cũng không nhịn được híp mắt lại, khe khẽ cười.

Trường học ở Mĩ mà Hạ Mộc muốn đến học vẫn còn một chút thủ tục chưa giải quyết xong, cho nên tạm thời họ vẫn chưa thể đi. Thư Nhã Vọng nghĩ, nếu đã vậy thì cô cũng nên làm xong công việc của mình rồi xin từ chức cũng không muộn.

Vì Hạ Mộc không có chỗ ở, mà Thư Nhã Vọng cũng không nỡ để cậu rời khỏi. Cho nên họ cũng bắt đầu sống cùng nhau. Mỗi ngày Hạ Mộc đều đưa Thư Nhã Vọng đi làm, lúc tạm biệt ánh mắt hai người đều lưu luyến không rời, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nhau, mỉm cười thỏa mãn. Sau khi hết giờ làm về nhà, trong không gian áp áp của, họ thường dựa vào nhau trên sofa, tay cầm ly nước, mở tivi, nói chuyện phiếm. Thư Nhã Vọng hay xuống bếp, mỗi lần đều nấu một bàn đầy thức ăn, về mặt rạng rỡ nhìn Hạ Mộc từng miếng từng miếng ăn hết toàn bộ.

Mỗi buổi tối Thư Nhã Vọng đều sẽ hôn Hạ Mộc chúc ngủ ngon, sáng sớm hôm sau sẽ có giọng nói ầm ập đánh thức Thư Nhã Vọng còn đang say giấc trên giường, sau đó bắt đầu một ngày trôi qua trong yên ả.

Cô thường sẽ ngồi trên ghế xoay trong phòng sách, về mặt đầy vui vẻ nói với cậu về thiết kế của cô, xung quanh hồ nước trong công viên sẽ trồng một hàng liễu, xây thêm một cái đình bát giác xinh đẹp, ở giữa công viên trồng một bãi cỏ xanh mướt; khu trò chơi sẽ xây ở phía nam công viên; phía bắc phải có một bồn phun nước lồng lẩy, trong vườn hoa gần bồn phun nước đặt một chuồng chim câu, trong đó sẽ nuôi rất nhiều rất nhiều chim câu trắng, khi mọi người đi ngang qua, những con chim câu trắng bay lên, những chiếc lông chim màu trắng bay xuống từ trời cao trông giống như thiên sứ...

Mỗi lần Thư Nhã Vọng nói về thiết kế của mình, đôi mắt như phát sáng, lúc đó trông cô cực kỳ giống với cô gái đáng yêu ngày trước.

Có một lần, Thư Nhã Vọng ngồi trên ghế xoay, vui vẻ hỏi: “Hạ Mộc, anh thích hoa gì?”

Hạ Mộc buông quyển sách trên tay xuống, nghĩ một lát mới đáp: “Hoa đào.”

“Hoa đào?” Thư Nhã Vọng chau mày, chán nản nói: “Nhưng đây là công viên Hoa Hạnh mà!”

Hạ Mộc không muốn nhìn thấy cô thất vọng, bèn cười nói: “Hoa hạnh anh cũng thích.”

Thư Nhã Vọng nhìn màn hình máy vi tính suy nghĩ một lát, ánh mắt sáng lên, dường như nghĩ ra ý gì đó, cô thích thú hôn lên mặt Hạ Mộc, ra vẻ thần bí nói: “Chờ khi công viên xây xong, anh nhất định phải đến xem đấy!”

“Ừ.”

Thư Nhã Vọng cười: “Nhất định anh sẽ rất ngạc nhiên cho xem!”

Hạ Mộc nhìn vào đôi mắt linh hoạt của cô, nét mặt vui vẻ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên niềm yêu thương, cậu cúi người, hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Cô kinh ngạc, hơi cứng người lại, hàng lông mi run rẩy, đôi môi bỗng chốc trở nên nóng bỏng, khuôn mặt đỏ hồng đến tận mang tai. Trong mắt Hạ Mộc nhuốm ý cười, cậu nhắm mắt lại, chậm rãi khắc sâu cái hôn này.

Một lúc sau, cậu mới rời khỏi môi cô, Thư Nhã Vọng rũ mắt, ngượng ngùng nhìn cậu, khóe mắt cô mang vẻ xấu hổ đầy say mê, đôi môi Hạ Mộc cong lên, cậu ôm chặt lấy cô, nói bên tai cô bằng chất giọng êm ái: “Đến lúc đó, cùng nhau đi xem nhé.”

Thư Nhã Vọng đỏ mặt, nhẹ gật đầu.

Hạ Mộc nhếch môi, cười khẽ, lại ôm cô thật chặt.

Hai người cứ im lặng ôm nhau, không ai lên tiếng trước. Thư Nhã Vọng mở to mắt, yên lặng dựa vào lòng Hạ Mộc, hai tay ôm hờ cậu, cô hạ ánh mắt, bỗng nhiên gọi: “Hạ Mộc...”

Hạ Mộc khẽ trả lời cô: “Ừ?”

Thư Nhã Vọng mở miệng, cô muốn hỏi cậu, Hạ Mộc, anh có hạnh phúc không? Ở bên em, anh cảm thấy hạnh phúc chứ?

Nhưng đến cuối cùng, cô chỉ cắn môi, vẫn không hỏi mà chỉ mỉm cười nói: “Em muốn gọi tên anh thôi.”

Hạ Mộc lại ngẩn ngơ đáp lại cô: “Ừ.”

Thư Nhã Vọng gượng cười, Hạ Mộc vẫn như thế, không thay đổi chút nào, luôn luôn là ừ, ừ, ừ, không nói nhiều hơn một chữ.

Nhưng chính một chàng trai lạnh lùng như vậy mới làm cho cô không lúc nào không hi vọng cậu có thể có được hạnh phúc.

Cuộc sống cứ bình yên trôi qua, yên ổn, đơn giản không màn danh lợi, đôi khi Hạ Mộc sẽ nghĩ, nếu có thể như vậy cả đời này, vậy cũng đã là hạnh phúc.

Nhưng có một ngày, Hạ Mộc đang tìm tài liệu của công ty mà Thư Nhã Vọng quên mang theo cho cô, lại tìm thấy một cái hộp trong ngăn kéo tủ phòng đọc sách. Cái hộp trông đã cũ, Hạ Mộc không nghĩ gì nhiều, mở cái hộp ra xem, từng xấp thư chậm chậm hiện ra. Có những bức thư còn chưa được bóc, cậu tùy ý xem qua một ít, những bức thư giống nhau, cùng một nét chữ, cùng một người. Hạ Mộc nhìn cái hộp, cảm thấy vô cùng lúng túng, trái tim nặng nề rơi xuống.

Cậu muốn cất lại nó nhưng rồi không nhịn được cầm lấy một bức thư, nhìn nét chữ trên đó. Nét chữ này cậu rất quen thuộc, còn nhớ trước đây, mỗi sáng sớm chuyện đầu tiên Thư Nhã Vọng làm là xuống lầu kiểm tra hộp thư, trong hộp thư luôn có một bức thư đang đợi cô, cô luôn tươi cười lấy nó ra, cầm bức thư nhảy nhót bước lên lầu, quay trở lại phòng, xem bức thư đó mấy lần mới chịu buông xuống, cô cẩn thận đánh số lên nó, lại cẩn thận xếp vào trong hộp.

Khi không có việc gì, cô thường lấy tất cả số thư trong hộp ra, đếm lại từng bức từng bức một, từng bức từng bức một, còn cậu, cậu luôn luôn đứng bên ngoài cửa, im lặng nhìn cô đếm thư, cô của khi đó, thật sự cách cậu quá xa, nụ cười trên gương mặt cô, thứ tình cảm trong đôi mắt cô, nỗi niềm trong lòng cô, thông qua những bức thư, bay về một nơi rất xa, bay về một chàng trai tên là Đường Tiểu Thiên.

Hạ Mộc ngồi xuống, đổ toàn bộ thư ra, từng bức từng bức thư rơi ngổn ngang trên bàn, giống như tâm trạng hiện nay của cậu.

Đúng lúc này, Trúc tử vừa về đến nhà, cửa phòng đọc sách không đóng, cô bước vào nhìn thấy Hạ Mộc thì cười thân thiết: “Hạ Mộc, cậu ở nhà à?”

Trúc tử đến gần, thấy cái hộp trong tay Hạ Mộc, bỗng giật mình nói: “Ồ! Những bức thư này...”

Hạ Mộc đặt cái hộp xuống, quay lại hỏi: “Làm sao?”

Trúc tử bĩu môi, gãi đầu, cảm thấy kì lạ nói: “Trước khi cậu tới, Nhã Vọng đã nhờ tôi đem vứt những bức thư này đi rồi mà, lạ thật, rõ ràng tôi đã ném vào xe rác dưới lầu, sao bây giờ lại chạy trở về?”

Cả người Hạ Mộc bỗng nhiên khựng lại, đôi mắt cũng hơi ươn ướt, dại ra nhìn cô ta.

“Cậu đang đếm à? Không cần đâu, 1089 lá, hầu như ngày nào Thư Nhã Vọng cũng lấy ra đếm, đếm hết nhưng lại không xem, thật là một người kì lạ...” Trúc tử khẩy khẩy những bức thư nằm trên bàn, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó khác thường, ngược mắt lên nhìn Hạ Mộc thì thấy cậu đã giống như người vừa rơi xuống vực sâu, vô cùng đau thương, gần như suýt khóc. Trúc tử không biết phải làm sau, bèn lùi về sau một bước, dè dặt hỏi: “Hạ Mộc, cậu làm sao vậy?”

Hạ Mộc không để ý đến cô ta, Trúc tử cảm thấy chột dạ, nhìn cậu, hình như cô ta vừa nói sai gì đó...

“Không có chuyện gì thì tôi đi trước.” Cô kiên trì bước vào phòng, cầm lấy vật gì đó rồi vội vàng bỏ đi.

Thư Nhã Vọng đứng đợi Hạ Mộc ở công ty cả một buổi, vẫn không thấy Hạ Mộc tới, cô cảm thấy bất an nên gọi điện thoại cho cậu, nhưng cậu lại không nghe máy. Thư Nhã Vọng rất lo lắng, không biết có phải cậu xảy ra chuyện gì hay không nên vội vàng xin nghỉ, chạy về nhà.

Mở cửa phòng, cô đã thấy Hạ Mộc ngồi trong phòng đọc sách, lúc này mới yên lòng bèn cau có hỏi: “Anh làm sao vậy? Không đến mà cũng không nghe điện thoại, muốn làm em sốt ruột à?”

Hạ Mộc cúi đầu không nói, Thư Nhã Vọng thấy lạ, bước lên trước: “Hạ Mộc?”

Đúng lúc đó cô nhìn thấy những bức thư nằm trên bàn, vội vàng muốn chạy tới cất đi, cô bối rối giải thích: “Cái này...những cái này...những cái này em đã định vứt đi.”

“Vứt rồi, lại lên lút mang trở về?”

Thư Nhã Vọng ngừng tay lại, cắn môi, cười giả lả: “Anh đang nói cái gì vậy...”

Hạ Mộc buồn buồn nói: “Em vẫn còn yêu Đường Tiểu Thiên, Thư Nhã Vọng em vẫn còn yêu Đường Tiểu Thiên.”

Thư Nhã Vọng cố gắng nói với cậu: “Không...không phải. Em, em thích ...anh.”

“Em đang nói dối!” Hạ Mộc nhìn vào mắt cô, mỗi câu mỗi chữ đều đầy đau đớn: “Em yêu anh ta, em mãi mãi đều yêu anh ta, em chỉ yêu anh ta! Anh biết, Thư Nhã Vọng không yêu Đường Tiểu Thiên, sẽ không còn là Thư Nhã Vọng.”

“Hạ Mộc!” Thư Nhã Vọng lớn tiếng gọi tên cậu, nước mắt rơi xuống, cô tiến lên một bước, nắm chặt lấy tay Hạ Mộc nói: “Hạ Mộc, em thích anh, thật lòng thích anh, em muốn sống cùng anh, muốn mang hạnh phúc đến cho anh, em thật lòng nghĩ như vậy đó.”

“Thế, Nhã Vọng, hạnh phúc của em đâu?” Hạ Mộc nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi: “Anh có thể cho em hạnh phúc không?”

“Có thể!” Thư Nhã Vọng khẳng khái nhìn cậu: “Anh có thể.”

Hạ Mộc không nói, chỉ cau chặt mày, vẻ mặt đau khổ.

“Hạ Mộc...” Thư Nhã Vọng nôn nóng, cô vỗ lên hai tay cậu, nhìn cậu: “Đủ rồi, đã đủ rồi, chúng ta đã chịu nhiều đau khổ, vì điều đó mà chúng ta được ở bên nhau, phải không? Mấy ngày nay không phải rất tốt sao? Không lẽ chúng ta không hạnh phúc? Tại sao anh lại phải như vậy? Tại sao không tin em? Em thật lòng muốn sống cùng anh! Tại sao anh không tin em chứ?”

Thư Nhã Vọng cảm thấy buồn bã, cô bật khóc, Hạ Mộc bước đến gần, nhẹ nhàng ôm lấy cô, ánh mắt dần dần tối đi: “Đừng khóc, đừng khóc. Nhã Vọng, đừng khóc, anh biết rồi, chúng ta ở bên nhau, chúng ta ở bên nhau.”

Thư Nhã Vọng ôm chặt lấy cậu, khóc lớn trong lòng cậu: “Xin lỗi, xin lỗi, anh đừng giận, em nhất định sẽ vứt nó đi, lần này nhất định sẽ vứt nó đi.”

Hạ Mộc cũng không đáp lời, cậu biết, cô có thể kiên quyết vứt những bức thư đó đi, nhưng cô thật sự có thể đẩy người đó ra khỏi trái tim mình hay sao?

Cô thật sự có thể không?

Gượng ép sống bên cạnh mình như thế, liệu cô có hạnh phúc thật sự không?

Ngày hôm sau, Thư Nhã Vọng ngủ say nhưng không có người đánh thức, Hạ Mộc vẫn rời khỏi, ngay cả sợi dây chuyền cá hôn môi trên cổ Thư Nhã Vọng cũng không nhìn thấy đâu. Thư Nhã Vọng hoang mang đi tìm cậu, nhưng chỉ thấy một lá thư trên bàn, trên thư viết: “Để tình yêu tự do...Hạ Mộc.”

Thư Nhã Vọng cầm lá thư không ngừng nhắc lại: “Tại sao phải đi? Tại sao lại không tin em? Tại sao?”

Thư Nhã Vọng cầm lá thư chán nản ngồi bệt xuống sàn, lần này cô không khóc.

Cô không khóc, không bao giờ khóc nữa, bởi vì có người nói với cô, chàng trai vừa rời bỏ cô đã nói em vừa khóc là anh đã muốn giết người.

Lúc Trúc tử trở về đã nhìn thấy Thư Nhã Vọng như thế này, trầm mặc ngồi trong góc phòng khách, im ắng tới mức đi ngang qua trước mặt cũng không phát hiện ra cô ấy, đến khi cô mang hết đồ ra khỏi phòng thì mới nhìn thấy cô ấy. Trúc tử hoảng hồn, vỗ vỗ ngực nói: “Cậu làm gì vậy? Sao lại ngồi ở đây như ma vậy, muốn nhát chết người ta à?” Ánh mắt đảo quanh một vòng, nghi ngờ hỏi: “Hạ Mộc đâu?”

Thư Nhã Vọng im lặng một lúc, sau lại nói: “Anh ấy đi rồi.”

“Đi? Tại sao?”

“Anh ấy nói để cho tình yêu được tự do.” Thư Nhã Vọng nhắm mắt lại, đau khổ đưa hai tay cào vào mái tóc, bấu chặt lại: “Tự do? cái gì mới là tự do? Mình vốn dĩ chẳng cần anh ấy để ỉnh tự do.”

Trúc tử thở dài, bước qua ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn thẳng vào cô hỏi: “Nhã Vọng, là cậu ấy nấy, là cậu muốn đền bù cho Hạ Mộc, cho nên mới ở bên cậu ấy phải không?”

“Mình...”

“Đừng vội phủ nhận, nghe rồi nghĩ cho kĩ nhé, cậu có thật lòng yêu Hạ Mộc không? So với tình yêu dành cho Đường Tiểu Thiên thì sao?”

Thư Nhã Vọng nhắm chặt mắt lại, chau mày.

“Nhã Vọng, nếu như cậu không yêu cậu ấy, vậy thì để cậu ấy đi thôi, thật ra, cậu cũng có thể để cho cậu ấy tự do.” Trúc tử nhìn Nhã Vọng. Thư Nhã Vọng ngơ ngàng nhìn cô, mái tóc dài rối tung buông xuống bên gương mặt.

“Lẽ nào cậu không cho là, Hạ Mộc cũng cần nhận được một phần chân tình trọn vẹn hay sao?”

“Phải, anh ấy nên như được như vậy.” Từng giọt từng giọt nước mắt của Thư Nhã Vọng rơi xuống: “Vốn dĩ anh ấy nên có một tương lai tươi sáng, một tình yêu bình thường, một gia đình ấm cúng, cuộc đời của anh ấy vốn nên đẹp như vậy...”

“Nhã Vọng...”

“Mình biết mình nên để cho anh ấy đi, nhưng mà...” Nhã Vọng cúi đầu, thì thầm: “Nhưng, mình yêu anh ấy, tại sao mọi người đều không tin?”

“Mình thật sự yêu anh ấy. Mình thật sự muốn sống bên anh ấy. Mình muốn mỗi sáng khi thức giấc đều được nhìn thấy anh ấy, muốn mỗi buổi tối đều có thể chúc anh ấy ngủ ngon, muốn trao cho anh ấy một gia đình ấm cúng, mình muốn làm cho anh ấy hạnh phúc...Mình yêu Hạ Mộc! Thật sự yêu anh ấy...”

Làm sao cô có thể không yêu anh đây? Từ lúc cô nhìn thấy anh cầm súng đứng trong vũng máu, từ khi anh mở cửa xe cấp cứu cứu cô ra, từ khi anh muốn cô phá cái thai đi, trái tim của cô, đã bị tình yêu của anh ngấm sâu từng chút từng chút một từ lâu, như tằm ăn rỗi, xâm chiếm dần dần, không biết từ lúc nào cô bắt giắc yêu anh.

Đúng, đúng là cô ấy nấy, nhưng làm sao cô có thể không ấy nấy cho được? Cô đã làm hỏng sáu năm tươi sáng của anh mà.

Đúng, cô muốn bồi thường cho anh, nhưng cô có hàng nghìn hàng vạn cách có thể đền bù cho anh, nhưng cô chọn cách ở bên anh. Nếu không phải vì yêu anh, cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy, vì cô biết, Hạ Mộc kiêu ngạo, sẽ không nhận thứ tình yêu vì hổ thẹn này đâu.

Cô không thể quên được Đường Tiểu Thiên, Đường Tiểu Thiên mà một người quan trọng trong sinh mạng này của cô, cô thật sự không thể quên được, nhưng cảm giác yêu anh ấy, cô đã dần dần quên đi, một thời gian nữa, cô có thể hoàn toàn quên anh ấy, thần nhiên mà đối diện với anh ấy.

Là cô không tốt, là cô thể hiện điều đó không rõ ràng, là cô làm cho anh hiểu lầm, thật sự đáng đời cô.

“Vậy cậu đi tìm cậu ấy đi! Tìm cậu ấy nói rõ tất cả.”

“Anh ấy không tin, anh ấy không tin mình.”

“Vậy cậu hãy nói đến khi cậu ấy tin mới thôi, Nhã Vọng, không phải cậu nói muốn cho anh ấy hạnh phúc sao? Vậy thì đi đi!”

Thư Nhã Vọng ngẩng đầu lên: “Phải rồi! Mình phải đi tìm anh ấy, phải nói rõ tất cả với anh ấy, không để cho anh ấy lên lút chạy mất nữa, cho dù anh đi đâu, mình cũng phải theo anh ấy.”

“Cố lên! Mình ủng hộ cậu.” Trúc tử nắm tay, muốn tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Thư Nhã Vọng gọi điện cho chú Trịnh, xin ông ấy nói cho cô Hạ Mộc đã đi đâu, chú Trịnh ban đầu không muốn nói, Thư Nhã Vọng cầu xin một lúc lâu, chú Trịnh mới nói với cô, bây giờ Hạ Mộc đang ở một khách sạn năm sao tại thành phố W, sẽ đáp chuyến bay mười giờ sáng mai đi Mĩ.

Thư Nhã Vọng cúp điện thoại, mặc áo khoác, lao ra cửa!

Cô hiểu rõ rồi.

Lần này, cô không do dự nữa.

Cô sẽ nắm chặt tay anh,

Cô sẽ nhìn sâu và mắt anh, nghiêm túc nói với cậu: “Em yêu anh”, nói đến khi nào anh tin mới thôi.

17. Chương 17: Đời Này, Anh Không Đến, Em Không Già

Đêm, ánh đèn neon trong thành phố sáng lóa, không khí lạnh lạnh. Hạ Mộc lơ đãng đứng trên cầu vượt uống bia, nhìn dòng xe cộ chạy vút qua gầm cầu vượt. Cậu thích như thế này, dưới ánh đèn neon về đêm, yên lặng một mình đứng trên phố nhìn xe cộ động ngật trên đường, như vậy sẽ làm cậu cảm thấy rất yên bình, yên tĩnh giống như thời gian đang ngừng lại.

Cậu gơ tay lên, nhấp một ngụm bia, cảm thấy đắng ngắt.

Rồi khỏi cô mới có một tiếng đồng hồ, cậu đã bắt đầu thấy hối hận...

Lúc sáng sớm, cậu nhìn thấy khuôn mặt đang say ngủ của cô, cậu thật lòng không muốn đi, một bước cũng không muốn rời khỏi, cậu đứng trước đầu giường cô hơn ba tiếng đồng hồ, cậu nghĩ, nếu như cô tỉnh dậy, cậu sẽ không đi.

Lúc cậu quay lưng bước đi, cậu thật hi vọng cô có thể mở mắt ra gọi cậu lại, giữ cậu lại.

Hóa ra, cậu là một người đàn ông không dứt khoát như vậy.

Hạ Mộc miễn cưỡng cười cười, lại uống một hớp bia, nhúu mày nhớ lại, là cậu quá tham lam, nhớ lúc cậu còn bé, cậu chỉ cần có thể gần bên cô là tốt rồi, chỉ cần có thể được thấy cô mỗi ngày là tốt rồi.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Cậu càng ngày càng muốn nhiều hơn, nụ cười dịu dàng, nụ hôn ngọt ngào, những thứ này đều không thể thỏa mãn cậu, cậu muốn trái tim của cô, linh hồn của cô, muốn cô hoàn toàn thuộc về cậu.

Rõ ràng biết không thể nào nhưng bản thân vẫn cố cưỡng cầu.

Hạ Mộc cụp mắt, uống hết hớp bia cuối cùng, rồi bóp dẹp cái lon. Cậu đứng thẳng người, đi xuống cầu vượt, còn cách một khoảng thì ném lon bia vào thùng rác, hai tay dứt trong túi quần, cúi đầu bước về phía trước.

Gió đêm thổi tới làn tan cái cảm giác ngà ngà say, cậu rất tỉnh táo, nhưng cậu không muốn mình tỉnh táo như thế. Phía trước cách đó không xa, ánh đèn màu của một quán bar cao cấp hấp dẫn ánh mắt cậu, cậu không nghĩ gì, chớp mắt cậu đã bước vào trong. Ánh đèn trong bar rất mờ, nam nữ tùm năm tùm ba xung quanh bàn, ngồi trên sofa nói chuyện rủ rủ, Hạ Mộc chọn một góc khuất, gọi mấy lon bia, im lặng ngồi một chỗ.

Gần đó có một bàn năm người, hai nam ba nữ, một cô gái ngồi đối diện Hạ Mộc, cô gái đó đã nhìn chăm chăm khuôn mặt cậu từ khi cậu vừa bước vào, người đàn ông bên cạnh cô ta bắt mắt đẩy cô ta một cái, “Nhìn cái gì đấy?”

Cô gái nói: “Người đàn ông kia đẹp trai quá.”

“Ai?” Người đàn ông bực dọc nhìn theo ánh mắt của cô gái, sau đó quay lại nói: “Hừ, chẳng phải chỉ là một thằng trai bao thôi sao?”

Cô gái mê mẩn nói: “Nếu như anh ta mà là trai bao thì em có táng gia bại sản cũng muốn được bao anh ta!”

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô ta cảm thấy buồn cười nên quay đầu nhìn lại, anh ta tò mò không biết là tên đàn ông như thế nào mà chỉ bằng một cái liếc mắt cũng đã làm cho phụ nữ say mê, bằng lòng khuynh gia bại sản vì mình.

Khi anh ta nhìn thấy rõ, nụ cười bỗng chốc cứng đờ, đôi mắt kính trong suốt không gọng phản chiếu ánh đèn, không thể nhìn thấy rõ ánh mắt anh ta. Anh ta nắm chặt hai tay đứng bật dậy, gương mặt bình tĩnh, toàn thân tản ra cảm giác lạnh lẽo, tay dút vào túi quần rút di động ra, sau đó lại liếc mắt về phía Hạ Mộc trong quán bar, rồi chậm rãi biến mất trong bóng tối.

Hạ Mộc uống hết mấy lon bia, ngồi thêm trong quán bar một lúc, lúc âm nhạc xập xình trong quán vang lên, cậu cau mày bước ra khỏi quán.

Khi ra ngoài thì đã hơn mười hai giờ đêm, thành phố hối hả và nhộn nhịp đã yên giấc, trên đường lớn cũng không có người qua lại. Hạ Mộc đi được vài bước, bỗng cảm thấy một luồng gió lạnh quất về phía cậu, cậu giơ tay lên đỡ, “cách”, tiếng gậy sắt đập vào xương khớp vang lên, Hạ Mộc cảm nhận được một cơn đau đớn truyền đến.

Không đợi Hạ Mộc phản ứng lại, lại có tiếp một đường sáng bạc nhoáng lên, Hạ Mộc ôm lấy cánh tay nghiêng người né tránh, cậu giật lùi về sau hai bước, nhìn rõ mọi chuyện xảy ra, bốn gã đàn ông cao to đang cầm gậy sắt vây cậu lại chính giữa, nhích từng bước đến gần cậu. Trong một góc gần đó, một người đàn ông mặc đồ tây, trong tay kẹp một điều thuốc đang cháy, bộ dáng tao nhã, khóe miệng nhếch lên nụ cười gian ác: “Hạ Mộc à, hôm nay là ngày chúng ta thanh toán tất cả nợ cũ.”

Hạ Mộc đứng giữa vòng vây lạnh lùng nhìn hắn: “Khúc Uất Nhiên, mày vẫn chưa chết.”

Khúc Uất Nhiên đưa ngón tay: “Cậu chưa chết, làm sao tôi có thể chết được?”

Chuyện Hạ Mộc gây ra cho hắn, suốt đời này hắn cũng không quên! Hắn muốn trả thù đến diên lên được! Trước đây, hắn bị hủy hoại ra sao, thì bây giờ hắn phải trả lại đúng y như vậy!

Khúc Uất Nhiên cười khẩy vút điều thuốc trong tay xuống đất, lấy chân giẫm nát, quát: “Đánh nó.”

Nhưng gã đàn ông cầm gậy sắt nghe thấy tiếng ra lệnh thì như ong vỡ tổ nhào về phía Hạ Mộc, trong tích tắc Hạ Mộc đã bị đánh trúng vài gậy, máu trào ra khỏi miệng cậu, cơn đau làm cậu phải rên lên. Một cây gậy sắt lại tàn nhẫn giáng trúng ngực cậu, cậu lại hộc ra một búng máu, vừa đỡ lấy một gậy giáng xuống thì lại có một gậy khác đập mạnh xuống đầu cậu, cậu hoa mắt, bị đánh đến nỗi phải khụy một chân xuống đất, máu chảy qua đôi mắt cậu, cả thế giới cũng biến thành một màu đỏ như máu, cậu gắng mở to mắt, nhìn về phía Khúc Uất Nhiên đứng đằng xa, hắn ta đang nở nụ cười lạnh lùng đứng nhìn cậu, ánh mắt như đang hưởng thụ: “Từ từ hưởng thụ đi, Hạ Mộc, mắt đầu từ ngày mai, mày cũng sẽ là một kẻ tàn phế.”

Lại một gậy giáng xuống, Hạ Mộc phun ra một búng máu, bỗng nhiên cậu vung tay, đoạt lấy một cây gậy sắt, vùng đứng dậy, vùng gậy mở một khoảng trống giữa vòng vây, nhằm về phía Khúc Uất Nhiên!

Ba gã đàn ông cầm gậy đuổi theo phía sau cậu, vài lần gậy của họ quật vào tấm lưng gầy gò của Hạ Mộc, một gã thấy không đuổi kịp cậu bèn giơ tay cầm gậy sắt vụt mạnh vào đầu Hạ Mộc, gậy sắt vừa nện xuống đầu cậu, Hạ Mộc lão đảo vọt lên trước hai bước, chớp mắt máu đã chảy ra đầy một nửa bên mặt cậu, nhưng cậu vẫn không dừng lại, cậu giống như dã thú bị dồn ép đến đường cùng, vùng vút nhón, hung mãnh đánh về phía Khúc Uất Nhiên. Khúc Uất Nhiên có phần hoảng hốt, cũng không còn mang nỗi mặt nạ quân tử, hắn ta cuống cuống lùi về phía sau. Hạ Mộc khua gậy về phía hắn, hắn vừa quay người bỏ chạy nhưng mới chạy được hai bước, một tia sáng nhoáng lên, tiếng phanh kít nặng nề vang lên, Khúc Uất Nhiên chỉ cảm thấy cả người mình văng ra ngoài...

Hạ Mộc dừng lại, lạnh nhạt nhìn hắn. Bốn người phía sau cậu chứng kiến cảnh tượng này bèn vội vàng ném gậy trong tay đi, hốt hoảng bỏ chạy.

Máu trên trán Hạ Mộc chảy xuống không ngừng, cậu cầm cây gậy lạnh lùng nhìn người đang nằm trên mặt đất, đang mở to mắt hít thở khó khăn.

Nhưng cũng giống như lần đầu tiên, cậu không hối hận, một chút cũng không.

Khúc Uất Nhiên cũng nhìn Hạ Mộc, hắn hít thở càng ngày càng khó, đây là lần thứ hai hắn phải chết trong tay của cậu ta. Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên, ngày hôm đó hắn đang chủ trì một cuộc họp, thảo luận về cái gì thì hắn đã không còn nhớ rõ, hắn cười mỉa khinh thường những kẻ đang cố hết sức lấy lòng hắn, đúng vậy, là khinh thường. Lúc thằng con trai đầu của ba hắn chưa chết, bọn họ có ai nhìn hắn bằng nửa con mắt? Khi bọn họ hòa theo mẹ con người vợ lớn xỉ nhục hắn, cũng không ngờ có một ngày, hắn có thể ngồi được vào cái vị trí người kế thừa này chứ?

Hắn hơi nhếch môi, mỉm cười thích thú. Mọi người trong phòng họp đều cúi đầu, thở mạnh cũng không dám. Đúng vào lúc hắn đang gây khó dễ ột lão già trong công ty thì cửa phòng họp bị đẩy ra, một tên thanh niên vẻ mặt đàng đàng sát khí phóng vọt vào, hắn vừa nhìn thấy thì đã nhận ra là ai, bởi vì khuôn mặt này khiến cho người ta rất khó quên.

Ánh mắt của chàng trai này toát ra vẻ hung hãn, nếu như phải đánh nhau, có lẽ ánh mắt đó có thể xé hắn thành từng mảnh nhỏ!

Nhưng hắn không sợ, thậm chí hắn còn cảm thấy khá hả hê. Hắn thích như vậy, thích người khác căm hận hắn. Chàng trai xông về phía hắn, hắn thậm chí còn định sẽ mở miệng chế giễu mấy câu: Sao, cậu thật sự muốn giết tôi à?

Đến nỗi, hắn còn nghĩ, nếu cậu ta muốn ra tay, vậy thì cho hắn hai quyền là được, chắc hắn là sẽ không đau, không khó.

Nhưng không ngờ, chàng trai lại không cho hắn đến cả cơ hội mở miệng, tay đã rút ra một khẩu súng ngắn, hòng súng tối om chĩa về phía hắn. Ánh mắt khi đó của cậu ta hoàn toàn giống với lúc này, tựa như thú dữ, lạnh lẽo, tàn nhẫn, ánh mắt như muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Khi viên đạn xuyên qua thân thể hắn, hắn cũng chẳng cảm thấy quá đau, chỉ có điều, không ngờ, cậu ta lại thật sự nổ súng không một chút do dự như vậy.

Trước đây, hắn không chết trên tay cậu ta, lại không nghĩ đến ngày hôm nay.

Đột nhiên hắn bật cười, cười khổ, hắn nói: “Xem ra... số mạng của tôi...đã định sẵn...phải...phải chết...trong tay...cậu...ha ha ha ha ha ha...”

Khúc Uất Nhiên cười cười, rồi chậm chậm nhắm mắt lại, thật lòng thì hắn không sợ chết, hắn chỉ sợ, sau khi hắn chết, ngay cả một người rơi nước mắt vì hắn cũng chẳng có một ai.

Nghe nói, khi chết, trước mắt người đó sẽ hiện lên khoảng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời.

Nhưng vì sao, khi hắn nhắm mắt lại, thì không nhìn thấy gì cả...

Tại sao? Hắn không nhìn thấy gì cả?

Hạ Mộc đứng thẳng tắp, lãnh lẽo nhìn hắn, nhìn hắn từ từ nhắm mắt lại, nhìn khuôn mặt tái nhợt im lặng của hắn, nhìn mãi nhìn mãi cho đến khi cậu quay người, bước từng bước một về phía trước. Cây gậy sắt trong tay bị buông lỏng, rơi trên mặt đất. Máu trên vầng trán tuôn ra không ngừng, cậu vẫn tập tễnh cất bước, bỗng nhiên cậu rất muốn được gặp cô, muốn quay lại bên cạnh cô, cậu phải về lại bên cô, trở về, cậu không rời xa cô nữa.

Bước chân cậu hơi loạng choạng rồi ngồi phịch xuống đường, miệng cậu thỉnh thoảng lại nôn ra rất nhiều máu, gương mặt tuần lãng đã bị phủ đầy máu, tay chân cậu co quắp lại, đầu tranh muốn đứng lên, nhưng rồi lại bất lực mà ngã xuống; đôi mắt trong trẻo nhưng trống rỗng của cậu mở rất to, hơi thở của cậu càng ngày càng khó khăn hơn, dần dần, cậu không còn động đậy nữa, ánh mắt rời rạc, con ngươi bắt đầu nở to ra, cậu giống như một con cá sắp chết, miệng há ra rồi ngậm lại, máu và âm thanh nỉ non hòa lẫn vào nhau: “Nhã Vọng, Nhã Vọng...Nhã Vọng.”

Giọng nói của cậu dần dần yếu đi, đôi mắt cũng nhẹ nhàng khép lại...

Khung cảnh trước mắt giống như của một bộ phim chiếu bóng đen trắng, từng cảnh từng cảnh chạy qua.

Là khu tập thể quen thuộc, trên con đường hai mươi phút đi học, quang cảnh một ngày nắng rực rỡ tươi đẹp, biệt thự ba tầng, lầu đầu gặp gỡ ấy, người yêu thương ấy.

Cậu thấy mình dường như nhớ lại mùa hè đó, lần đầu gặp gỡ, cậu vịn vào tay vịn gỗ, men theo cầu thang bước xuống lầu, cô nghe thấy tiếng động thì ngẩng lên nhìn, cô nhìn về phía cậu, gương khoe môi, dịu dàng mỉm cười, thanh nhã mỹ lệ.

Cho nên, cậu cũng cười, chậm chậm nhếch môi, hơi nhìn cô nở nụ cười.

Cô nói: Xin chào, chị là Thư Nhã Vọng, em có thể gọi là chị Nhã Vọng.”

Đó là câu nói đầu tiên của cô với cậu, nhưng cậu chẳng bao giờ gọi cô là chị, chẳng bao giờ...

Đêm khuya,

Trong thành phố yên tĩnh,

Dưới ánh đèn hiu hắt,

Máu tươi vương vãi khắp nơi trên mặt đất, nhìn thấy mà giật cả mình.

Trong một khách sạn năm sao cách nơi xảy ra sự việc không xa, một cô gái dáng người thanh tú, đôi ánh mắt kiên định đứng đợi trong đại sảnh, chờ đợi một chàng trai trở về, đợi đến khi anh đứng trước mặt cô, sau đó cô sẽ ôm chầm lấy anh, nói cho anh hay: “Hạ Mộc, em yêu anh, rất yêu anh, không phải giả vờ, không phải miễn cưỡng, mà chỉ là yêu anh mà thôi.”

Cô nghĩ rằng, khi cậu nghe được những lời này, nhất định sẽ cười, một nụ cười dịu dàng trân trọng, mà cô sẽ lại được nhìn thấy.

Cửa đại sảnh mở ra rồi đóng lại, những người xa lại tới tới lui lui trước mắt cô, cô chờ đến sốt ruột bèn đi ra ngoài khách sạn nhìn ngó xung quanh. Có hai chiếc xe cứu thương chạy qua trước mặt cô, tiếng còi báo động the thé làm cho tâm trí cô hỗn loạn, cô nhíu đầu mày, chẳng biết vì sao mà tim đập nhanh.

Những đoạn ký ức năm hai mươi hai tuổi giống như không thể đè xuống được nữa mà ào ào lướt qua trong đầu, cả người cô run lên nhẹ nhẹ, cô cố gắng hít mấy hơi, tự nói với mình đừng nên nghĩ lung tung, không có chuyện gì, không có chuyện gì.

Cô đứng ngồi cũng không yên, cứ đi qua đi lại trước cửa khách sạn, ánh mắt nhìn chăm chăm ra đường lộ phía trước, cô đợi rất lâu rất lâu, cho đến khi chân trời phía xa kia dâng lên màu trắng xám nhàn nhạt, cuối cùng cô cũng đợi được, điện thoại vừa kết nối, là một dãy số lạ, cô nhìn chiếc điện thoại đang rung lên, không biết tại sao, cô lại không dám bắt máy, nhưng cuối cùng cô vẫn nghe, giọng nói lạnh như băng vang lên trong điện thoại, điều nó nói ra thật là đáng sợ.

“Xin chào, đây là bệnh viện nhân dân thành phố W, anh Hạ Mộc bạn của cô, hơn một giờ sáng nay được đưa vào cấp cứu ở bệnh viện của chúng tôi, nguyên nhân là do phần não bộ bị vật cứng va đập nhiều lần, nhưng cứu chữa không có hiệu quả, đến bốn giờ mười sáu phút đã ghi nhận tử vong.”

Thư Nhã Vọng cầm điện thoại, ngẩn người mà nghe, hoàn toàn không có phản ứng, cô vẫn cầm điện thoại như thế. Cô không khóc, cũng không quấy, cô không nghe thấy, cô không nghe thấy, có lẽ cô chờ đợi quá mỏi mệt, nên đã nằm mơ, mơ thấy một người điên gọi cho cô nói Hạ Mộc đã chết.

Hạ Mộc sao có thể chết được chứ?

Cô có biết bao nhiêu điều muốn nói cùng anh, cô có biết bao nhiêu chuyện muốn làm cùng anh, cô muốn dành cho anh điều hạnh phúc nhất thiên hạ, muốn cho anh điều hạnh phúc thứ nhì thiên hạ, muốn cho anh tất cả, dốc hết sức lực, giống như anh đã từng yêu thương cô...

“Cô Thư, mời cô bây giờ đến bệnh viện một chuyến, có một ít thủ tục...”

Thư Nhã Vọng cuống cuống cúp điện thoại, tháo pin ra, cô không thích nghe, cô không tin!

Cô hoảng hốt chạy về nhà, đóng chặt cửa lại, từ chối nghe bất cứ cuộc điện thoại nào, không thèm để ý tiếng đập cửa của bất cứ ai, cô không muốn nghe bất kì ai đứng trước mặt cô nói ra tên của Hạ Mộc!

Trúc tử lay lay bờ vai của cô làm cho cô tỉnh táo lại, để cô phải đối mặt, khiến cô phải khóc.

Cô không muốn, cô hét lên đuổi cô ấy ra ngoài, cô không thích nghe, cô không phải tỉnh táo, cô không cần kiên cường, cô không khóc! Hạ Mộc không chết!

Không chết Không chết Không chết Không chết!

Nhưng, dù cho cô có không tin, dù cô có không muốn nghe, sự thật vẫn là sự thật, Hạ Mộc đã chết, thực sự đã chết, anh nằm trong nhà xác lạnh lẽo, vết thương khắp người.

Hai ngày sau, Ông Thư lời Thư Nhã Vọng đang trốn trong căn hộ cho thuê ra ngoài, bắt cô đi tiễn Hạ Mộc một đoạn đường. Thư Nhã Vọng gào thét, chống cự, cô không muốn đi, cô không cần đi, không cần phải đi đâu cả, cô sẽ đợi ở nhà, đợi ở nơi họ đã từng hạnh phúc bên nhau, chỉ cần cô ở đây, anh nhất định sẽ trở về.

Cô không tin Hạ Mộc đã chết, tuyệt đối không tin! Anh ấy chỉ đang tức giận, anh ấy đi, đi đến Mĩ, anh ấy sẽ còn trở về, bởi vì cô ở đây, cho nên anh ấy nhất định sẽ trở về, anh ấy yêu cô, anh ấy sẽ không bỏ lại cô.

Giống như cô sẽ không rời bỏ anh.

Ông Thư giáng một cái tát lên mặt cô, nước mắt như mưa hét lên: “Cô không tới nhìn nó sao! Cô bảo nó làm sao nhắm mắt đây.”

Thư Nhã Vọng bụm chặt mắt, khụy gối, ngồi bệt xuống đất, gương mặt vẫn không thay đổi, cô cắn môi, hơi run lên, nước mắt như đê vỡ, ồ ạt trào ra, sau đó cô cũng không kiềm chế nữa, cứ quỳ trên sàn nhà mà khóc to lên.

Thư Nhã Vọng được ba đỡ đi đến nhà xác bệnh viện, cô đã có thể nhìn thấy Hạ Mộc.

Thư Nhã Vọng rơi nước mắt, lảo đảo đi qua, hơi cúi người, tỉ mỉ quan sát anh. Cả cuộc đời anh hiếm khi nào nở nụ cười, vậy mà sau khi chết, khóe môi lại mang một nụ cười đẹp đến như vậy, giống như anh chỉ đang ngủ, mơ một giấc mơ đẹp, trong mơ anh đã trải qua những chuyện vui vẻ nhất, trong mơ có người anh yêu nhất, anh quyến luyến nơi đó, anh không muốn tỉnh lại.

Đưa bàn tay, cô nhẹ nhàng vỗ về lên những vết thương của anh, vuốt ve nụ cười trên khóe miệng anh, cô nhìn anh mà nói không nên lời, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Cô nhìn thấy sợi dây chuyền đôi cá hôn môi trên cổ anh, cuối cùng cũng không chịu đựng nổi mà khóc ra tiếng, cô đưa tay tháo sợi dây khỏi cổ anh, run rẩy gỡ một chú cá nhỏ ra, nắm chặt trong lòng bàn tay, rồi cô lại đeo sợi dây vào cho anh, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Cô nắm chú cá nhỏ trong tay: “Hạ Mộc, em sẽ mang theo nó, sẽ đeo nó, đeo đến già, mang theo xuống mồ, mang theo đến kiếp sau.”

“Anh cũng muốn em mang nó theo, mãi mãi, đến kiếp sau phải không.”

“Kiếp sau chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau.”

“Khi đó, em nhất định sẽ chờ anh.”

“Khi đó, anh không đến em không già.”

“Khi đó, anh nhất định không được bỏ rơi em.”

Cô kéo tay anh, nhẹ nhàng ngoắc ngón út lại, nhìn anh, vừa khóc vừa nói: “Đã giao hẹn, đã giao hẹn rồi đấy.”

Nhà xác lạnh lẽo, cô gái ngoắc chặt ngón tay đã không còn chút ấm áp, khe khẽ khóc, đau thương như vô cùng vô tận bao phủ lấy cô.

Hai ngày sau, lễ tang của Hạ Mộc được cử hành ở thành phố S, ngày hôm đó trời rất trong, mây rất ít, thời tiết rất đẹp.

Hôm đó, người đến viếng không nhiều, người thân bạn bè của Hạ Mộc vốn dĩ không nhiều lắm.

Hôm đó, mọi người đều cúi đầu, lặng lẽ khóc.

Ngày hôm đó, Thư Nhã Vọng đứng một mình trước bia mộ thật lâu, cho đến khi tất cả mọi người đều rời khỏi, cho đến khi ông trời rót cuộc cũng mở mắt, đổ một cơn mưa nhỏ tí tách tí tách. Thư Nhã Vọng đứng trong mưa, nhìn chàng trai trên phần mộ, im lặng đến xuất thần. Qua thật lâu, cô mới phát hiện có một người đứng phía sau che dù cho cô, cô hơi quay đầu nhìn người ấy, thì thấy là Đường Tiểu Thiên đứng bên cạnh mình, lặng lẽ đứng cùng cô.

Thư Nhã Vọng quay lại hỏi: “Anh cũng tới?”

Đường Tiểu Thiên nhìn mộ của Hạ Mộc, mắt hơi đỏ: “Anh tới tiễn cậu ấy.”

Thư Nhã Vọng gật đầu: “Hạ Mộc sẽ vui lắm, trước đây anh ấy không thích anh là bởi vì em thích anh, nhưng bây giờ người em yêu đã là anh ấy, chắc hẳn là anh ấy sẽ không thấy anh đáng ghét nữa.”

Đường Tiểu Thiên bật cười, ngồi chồm hổm, đặt ít hoa tươi trong tay đến trước mặt Hạ Mộc, giọt mưa trong suốt rơi trên giấy gói, vang lên tiếng lách tách, anh nhìn Hạ Mộc nói: “Tên nhóc, rốt cuộc cậu cũng thành công cướp Nhã Vọng đi rồi, thế này đã hài lòng chưa?”

Chàng trai anh tuấn trong ảnh chụp, ánh mắt vẫn bình lặng, Đường Tiểu Thiên nhìn cậu, bỗng cúi đầu nói: “Xin lỗi, Hạ Mộc.”

“Vẫn luôn muốn nói với cậu một lời xin lỗi.” Tất cả đều là lỗi của anh, nếu như anh không quen biết Khúc Uất Nhiên, Hạ Mộc cũng sẽ không chết, Thư Nhã Vọng cũng sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như vậy, ngay cả Khúc Uất Nhiên, anh ta cũng sẽ không chết.

Thư Nhã Vọng nhìn lưng anh, đưa tay vỗ nhẹ lên bờ vai anh, cô muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói ra lời.

Một lúc sau, khi sắc trời đã hơi tối lại, Đường Tiểu Thiên đứng dậy hỏi: “Sau này em có tính toán gì chưa?”

Thư Nhã Vọng cúi đầu nói: “Em sẽ đến Mỹ chăm sóc cho ông Hạ.”

Đường Tiểu Thiên hỏi: “Đi bao lâu?”

“Không biết.” Thư Nhã Vọng lắc đầu, ngẩng đầu cười hỏi: “Anh không chờ em đấy chứ?”

“Anh sẽ không chờ em, bởi anh biết, em mãi mãi đã không thể trở về.” Anh quá hiểu rõ cô, trái tim cô đã hoàn toàn rời khỏi anh, mãi mãi sẽ không quay trở lại bên cạnh anh nữa.

“Vâng.”

Đường Tiểu Thiên xoa xoa đầu Thư Nhã Vọng: “Nhã Vọng, sống tốt nhé, em phải kiên cường đấy.”

“Yên tâm đi.” Nhã Vọng gật đầu: “Em sẽ như vậy.”

“Vâng.” Đường Tiểu Thiên dừng lại một chút mới nói tiếp: “Anh đi trước đây.”

“Vâng.”

Đường Tiểu Thiên đưa cây dù cho Thư Nhã Vọng, cô nhận lấy, còn anh quay người, nhanh chóng rời khỏi khu nghĩa trang, lần này, anh không quay đầu lại, cô cũng không.

Thời gian thoát một cái mà đã năm năm, Thư Nhã Vọng đi ra từ sân bay quốc tế, chú Trịnh thân thiết mở cửa chiếc xe màu đen cho cô, Thư Nhã Vọng ngồi vào trong.

Chú Trịnh cao giọng hỏi: “Nhã Vọng, lão tư lệnh có khỏe không?”

“Vâng. Cơ thể ông rất cường tráng ạ.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Chú Trịnh yên lòng cười cười. Chú Trịnh lại hỏi thêm nhiều chuyện, Thư Nhã Vọng đều trả lời từng việc, chú còn nói rất nhiều chuyện trong khu tập thể quân khu, nói từng chuyện từng chuyện một.

Thư Nhã Vọng dựa vào xe lẳng lặng lắng nghe, ánh mặt trời rơi vào chú cá hôn môi trên sợi dây chuyền đeo trên cổ cô, thật lóa mắt.

Thư Nhã Vọng vẫn im lặng bỗng nói: “Chú Trịnh, chú lái xe đến công viên Hoa Hạnh ở thành phố W đi.”

Đột nhiên cô rất muốn đi xem công viên do chính mình thiết kế, khi đó anh đã hứa với cô, sẽ đi cùng cô, tiếc rằng anh chưa có cơ hội được thấy, mà cô, cũng chưa từng đi.

Tháng năm, là mùa hoa đào nở rộ, Thư Nhã Vọng xuống xe đi vào công viên, nhìn hoa đào nở khắp công viên thật sự náo nhiệt.

Cô bỗng nhẹ cười, chợt nhớ tới câu chuyện của cô và anh nhiều năm trước...

Cô hỏi: “Anh thích hoa gì?”

Anh đáp: “Hoa đào.”

“Á...Nhưng đây là công viên Hoa Hạnh.” Nhớ lại, bản thân mình lúc đó cũng rất phiền muộn, phải làm sao để trong công viên Hoa Hạnh có thể có đủ loại hoa đào đây? Sau đó, vì để cho anh một sự ngạc nhiên, để anh vui vẻ, cô đã cố gắng nghĩ cách thiết kế thành công viên hoa đào.

Thư Nhã Vọng bước chậm chậm trong công viên, công viên rất đẹp, cũng giống như thiên đường, hoa đào hoa hạnh đua nhau nở, thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, làm cánh hoa rơi đầy mặt đất. Cô đi đến quảng trường có bồn phun nước, trẻ con vui đùa, đuổi nhau dưới chuồng chim câu, cười vui vẻ, có một cô bé hơn mười tuổi nắm tay một bé trai tám tuổi xinh xắn, chạy qua cô. Cô không kiềm được quay lại nhìn bọn chúng, bồ câu trắng xinh đẹp bay lên, những chiếc lông vũ trắng như thiên sứ rơi từ trên cao xuống, góc váy của cô bé tung lên, nở nụ cười rục rịch. Cô bé dừng bước, đưa tay đón được một chiếc lông vũ trên không trung, ánh mắt xâu xa phe phẩy chiếc lông trên cô cậu bé, cậu che cổ, tức giận lườm cô, cô bé cười ha hả tiếp tục chọc cậu, cậu bé đưa tay đánh trả, cô bé xoay người bỏ chạy, hai đứa bé đuổi nhau giữa quảng trường rộng lớn, tiếng cười đơn thuần trong sáng vang rất cao, rất xa.

Thư Nhã Vọng ngẩn ngơ nhìn bọn trẻ, bỗng nhiên lại nhớ tới quãng thời gian cô và Hạ Mộc mới quen nhau, cũng giống như thế này, cô luôn bắt nạt anh, anh tức giận thì sẽ bỏ nhà lại căn cô, khi đó anh thật sự rất đáng yêu.

Thư Nhã Vọng quay lại, lặng lẽ bật cười.

Nếu như có thể giữ gìn hạnh phúc tuổi ấu thơ, từng ngày từng ngày chậm rãi trưởng thành, thật tốt biết bao nhiêu.

Hoa đào nở khắp nơi trong công viên, đua nhau khoe ra những màu sắc sắc sỡ, cô bước chậm dọc theo bờ hồ, từ xa đã nhìn thấy một nhà thủy tạ hình bát giác, cô đi qua đó, ngẩng đầu lên nhìn.

Quả nhiên, trên bức hoành phi có đề: “Hạ hữu kiều Mộc, Nhã Vọng thiên đường.”

Thư Nhã Vọng nhìn bức hoành phi thật lâu không nói nên lời, trái tim của cô thất lại đau đớn. Tại sao? tại sao anh không thể tới nhìn xem, cô vì anh mà vẽ ra thiên đường? Tại sao anh không thể cùng cô đến chiêm ngưỡng...Chỉ cần nhìn thấy, là anh có thể hiểu rõ, cô thật sự yêu anh, rất yêu rất yêu anh, giống như cô từng nói, thật lòng muốn cùng anh bên nhau.

Vì sao anh không thể tới nhìn xem?

Thiên đường mỹ lệ đến thế này, không có anh, sao có thể gọi là thiên đường?

“Nhã Vọng.”

Trong rừng hoa đào tươi đẹp, hình như vang lên giọng nói lạnh lạnh nhưng trong trẻo của Hạ Mộc. Thư Nhã Vọng quay phắt lại, dường như nhìn thấy anh đứng giữa rừng đào nhìn cô nhẹ nhàng mỉm cười, giống như trước đây.

Mùi hơi cay, nước mắt Thư Nhã Vọng tuôn rơi.

Chú Trịnh vội vàng bước lên hỏi: “Nhã Vọng, con làm sao vậy?”

Thư Nhã Vọng cong môi, khẽ nói: “Không biết tại sao, đột nhiên con rất nhớ anh ấy.”

Nếu như năm đó cô có thể hiểu được rõ ràng sớm hơn, nếu như năm đó anh đồng ý tin tưởng cô, nếu như năm ấy anh không bỏ đi...

Nhưng, rồi cuộc thì không có nếu như...

Có đôi khi, bỏ qua một ngày thì đó sẽ là suốt đời.

Lần sau gặp lại, có lẽ là kiếp sau?

18. Chương 18: Ngoại Truyện: Đường Tiểu Thiên: Thời Gian Đẳng Đẳng Cô Độc Mình Tôi À

Tôi dùng thời gian mười năm để quên đi một người, trái lại chỉ làm cho hình dung về cô ấy trong đầu càng thêm sống động.

Nhớ lại năm ấy, Trương Tịnh Vũ vô cùng hoảng hốt gọi điện cho tôi nói với tôi rằng, Hạ Mộc đã chết.

Tôi cầm điện thoại im lặng một lúc lâu, tâm trạng chìm vào đau thương, sống mũi cũng cay cay, nước mắt suýt rơi ra.

Trước mắt tôi chợt hiện lên khung cảnh lần đầu tiên tôi nhìn thấy Hạ Mộc. Một cậu bé có đôi mắt lạnh lùng quá u tối. Và một khuôn mặt đẹp đến hoàn mỹ.

Cậu bé này dường như không được ông trời quan tâm đến, cuộc đời cậu ấy, ngắn ngủi, gập ghềnh, rồi lại trở nên rực rỡ, giống như pháo hoa phát sáng giữa một màn đêm đen kịt.

Trên màn trời ấy, nó nở bung ra, trong giây phút mọi người còn chưa kịp thốt lên kinh ngạc, chỉ một thoáng, pháo hoa đã biến mất.

Cậu ấy đi, cũng mang cô theo cùng.

Khi tôi đứng trong nghĩa trang nhìn thấy cô ấy quỳ trước mộ bia, ngón tay thon thon nhẹ nhàng vuốt ve lên bức ảnh chụp, từng chút từng chút cẩn thận tỉ mỉ, nước mắt không ngừng tuôn rơi trên khuôn mặt.

Cô ấy nói: “Hạ Mộc, kiếp sau, nhất định chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Tôi im lặng đứng phía sau cô ấy, hai tay hơi nắm lại. Không biết từ bao giờ, trời bỗng nhiên đổ mưa tí tách, tôi bung dù che cho cô ấy. Thì ra, tôi chỉ còn có thể làm cho cô ấy những điều thế này thôi sao?

Cô ấy ngược mặt lên nhìn tôi, khuôn mặt thân quen giờ tiêu tụy làm lòng tôi đau nhói, tôi muốn ôm chặt lấy cô ấy, giống như trước kia, ôm cô ấy thật chặt.

Tôi đưa tay ra nhưng chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cô ấy, tôi nói: “Nhã Vọng, sống tốt nhé, em phải kiên cường lên đây.”

Cô ấy gật đầu.

Tôi nói: “Vây...Anh đi trước.”

Cô ấy nói: “Vâng.”

Lần này, tôi không quay đầu lại nữa, tôi tự nói với bản thân, không được quay đầu lại, không được ở lại, không được làm cô ấy khó xử, không được để cô ấy đau khổ thêm nữa.

Có lẽ, đến một ngày cô ấy sẽ quên nỗi đau này.

Có lẽ, đến một ngày, cô ấy sẽ trở về.

Có lẽ, đến một ngày, ...

Không có ngày đó, tôi biết, sẽ mãi mãi không có một ngày như thế.

Cho nên tôi nói với cô ấy, tôi không chờ đợi.

Có thứ gì đó từ trong khóe mắt tôi im lìm rơi xuống.

Tại sao, tại sao cô ấy không có được hạnh phúc?

Tại sao, Hạ Mộc lại chết?

Tại sao?

Hạ Mộc, cái tên nhóc thối tha này! Cậu thắng rồi, cậu thắng ở kiếp này, thắng ở cả kiếp sau! Cậu đã có được Nhã Vọng của tôi!

Nhưng tại sao lại không đối xử tốt với cô ấy?

Cậu là một tên xấu xa!

Tại sao không mang lại hạnh phúc cho cô ấy?

Tôi chậm chậm ngồi thụp xuống trên con đường xuống núi, đầu đón túm chặt mái tóc.

Nhã Vọng...

Nhã Vọng...

Tôi quay đầu lại, nhìn về phía xa xa có bóng dáng đang quỳ gối trong màn mưa, trái tim đau như sắp vỡ nát.

Vài năm sau đó, tôi bắt đầu bước đi trên chính con đường của mình. Học lên cao, làm việc, ứng phó với đủ thứ áp lực, rời khỏi nhà và đến một nơi rất xa.

Tôi có thể tự nói với mình, tình yêu tuyệt đẹp ấy cũng sẽ nhạt nhòa theo thời gian, tôi có thể quên cô ấy, tôi phải quên cô ấy, nhưng,

Mười năm...

Hình bóng của cô ấy, vì sao mãi luôn hiện lên rõ rệt trong những giấc mộng của tôi? Tại sao, lúc nào tôi cũng mơ thấy, mơ thấy cô ấy dắt tay Hạ Mộc nho nhỏ, mỉm cười đi về phía tôi?

Hôm đó, tôi đến công viên Hoa Hạnh mà cô ấy thiết kế, tôi nhìn thấy bức hoành phi đó, tôi ngoảnh đầu bật cười, bước khỏi khoảng sân rộng, những chú chim bồ câu trắng tung cánh bay lượn, để lại những chiếc lông trắng tựa như những thiên sứ.

Tôi bỗng nhớ lại ước mơ của cô ấy, cô ấy muốn tạo ra một công viên giống như thiên đường. Cô ấy đã từng nói, nơi ấy có tôi thì nhất định đó sẽ là thiên đường.

Tôi cúi đầu mỉm cười, tại sao đã nhiều năm như thế, lời nói của cô ấy, nụ cười của cô ấy, vẫn còn hiện lên rõ rệt trong đầu tôi đến thế?

Đầu tháng sáu, trời xanh mây trắng và những niềm vui lại không đến được trong trái tim tôi, tôi ngồi trên băng ghế dài trong công viên tự đánh cược với bản thân,

Phải cần bao nhiêu năm tôi mới có thể quên cô ấy.

Có lẽ là ngày mai, ngày kia, hay lâu hơn thế.

Hoặc có lẽ đến tận giây phút tôi rời khỏi thế giới này.

19. Chương 19: Ngoại Truyện: Đặc Biệt

Anh có còn nhớ người thiếu niên đó không?

Người thiếu niên bao giờ cũng yên lặng ngồi trong một góc,
Người thiếu niên lớn lên trong khu tập thể của quân đội kia,
Người thiếu niên có thân thể bi thảm,
Người thiếu niên đẹp tựa như búp bê.

Anh có còn nhớ cậu ấy không?

Cậu ấy thường hay mặc áo sơ mi caro màu trời, cúi đầu im lặng, đường nét khuôn mặt tuần tú khiến người khác không thể nào dời ánh mắt đi được. Khi cậu ấy nhìn về phía anh, ánh mắt ấy trống rỗng, biểu cảm thần thờ, một quang mắt đen sâu hoắm, có phải anh mãi mãi cũng không thể nào quên được đúng không?

Tôi đã hủy hoại chàng thiếu niên tốt đẹp nhất trên đời ấy.

Gặp gỡ tôi có lẽ là kiếp nạn thật sự trong đời cậu ấy.

—— Thư Nhã Vọng

Tôi không thể nào quên được người con trai ấy, nhớ lại lần đầu tiên khi tôi gặp người ấy, người ấy giống như một con búp bê, xinh đẹp đến mức khiến người ta thốt lên kinh ngạc nhưng cũng lại lạnh đến nỗi khiến người khác cảm tưởng như không có một chút hơi thở của người sống. Ngay vào lúc đó, tôi chẳng bao giờ nghĩ được rằng tôi và người ấy lại ràng buộc nhau một cách sâu sắc đến vậy; tôi lại càng không thể nào tin được rằng, sẽ có lúc trong cuộc sống của tôi, tôi sẽ lại mắc nợ cậu ấy nhiều đến vậy.

Tôi vẫn cho rằng, mình mới là người chăm lo cho người ấy, bảo vệ người ấy; tôi vẫn cho rằng, người ấy là cậu em trai yên tĩnh nhất, xinh đẹp nhất của tôi.

Tôi vẫn còn nhớ được những chuyện ngày còn bé. Mọi chuyện rõ ràng đã qua trôi qua lâu như thế, vậy mà tại sao tôi vẫn khắc ghi như in trong đầu?

Ngày cậu ấy còn bé, lúc nào cũng thích ngồi lại trong nhà của tôi, bất kể khi nào, chỉ cần tôi có ở nhà, sẽ có thể nhìn thấy cậu ấy. Vì vậy mà khi đó, tôi đã cho rằng, cậu ấy là em trai tôi, là đứa em trai ruột của tôi, tôi muốn đối xử tốt với cậu ấy cả đời này.

Chúng tôi luôn luôn ở bên nhau. Khoảng thời gian niên thiếu đó, giờ giờ phút phút chúng tôi đều ở bên nhau, giống như những đứa con trong cùng một gia đình. Vào mùa đông, chúng tôi sẽ cùng nhau ngồi bên cửa sổ, nheo mắt chia bàn tay đã đỏ bừng ra hứng ánh mặt trời, tôi lấy tai nghe máy CD chia cho cậu ấy mỗi người một cái gắn lên tai. Cậu ấy luôn lắc đầu từ chối, chê bai thứ âm nhạc tôi nghe quá ảm ỉ, sau đó thì hai chúng tôi ngồi song song bên nhau, phớt nhắng, nghe nhạc, dường như có thể nghe thấy cả tiếng lá cây rụng xuống đất xào xạc gần đầu đó.

Vào mùa xuân, chúng tôi sẽ cùng Đường Tiểu Thiên, gọi cả Trương Tịnh Vũ cùng đi leo núi, ngọn núi cao nhất thành phố T. Đường Tiểu Thiên sợ tôi mệt, luôn đưa tay kéo theo tôi. Khi đó, không biết cậu ấy từ đâu nhảy ra, kéo lấy tay tôi không chịu buông. Ha ha, lúc đó, thực sự tôi chỉ nghĩ rằng, đó là bản năng chiếm hữu của một đứa bé mà thôi.

Khi mùa hè đến, tôi không thích ra khỏi nhà. Tôi thường hay mang bảng vẽ tới phòng cậu ấy, bật máy điều hòa thật thấp, vừa thông thả ăn trái cây vừa vẽ tranh. Những khi đó, cậu ấy luôn ngồi ở bên cạnh chân tôi, hoặc là đọc một cuốn sách thật dày hoặc là hí hoáy nghịch những mô hình bảo bối của cậu ấy, ánh mắt rất chăm chú lại nghiêm túc, đẹp cực kỳ. Tôi thì vẽ tranh, đôi khi lại nhìn một bên mặt nghiêng nghiêng của cậu ấy đến ngẩn ra, lúc đó cậu ấy sẽ ngẩng đầu đón lấy ánh mắt tôi, trong đôi mắt đen như mực ấy là tràn đầy hình ảnh của tôi.

Vào lúc đó, tôi đã nghĩ, tôi là Thư Nhã Vọng hạnh phúc nhất; vào lúc đó tôi có trong tay toàn bộ hạnh phúc; vào lúc đó, tuổi trẻ của tôi, Hạ Mộc của tôi, đó cũng chính là thiên đường của tôi. Khi tôi còn trẻ, toàn bộ ký ức của tôi chỉ có hạnh phúc ngập tràn.

Hạnh phúc ấy, được gìn giữ đến cho khi có một con quỷ dữ bước vào.

Con quỷ ấy đã hủy hoại tôi, cũng hủy hoại cả Hạ Mộc.

Tôi mãi mãi không bao giờ quên được, hôm sau ngày mọi chuyện xảy ra, tôi đã chạy ào vào tòa cao ốc của Khúc Uất Nhiên để tìm cậu ấy, đẩy cửa phòng họp ra, thấy người cậu ấy dính đầy máu, tôi đã khiếp sợ đến cỡ nào.

Khi tôi bước đến, cậu ấy đưa tay lên; không phải là lau đi máu trên gương mặt cậu ấy mà lại là nước mắt trên mặt tôi.

Cậu ấy lấy bàn tay dính đầy máu nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gương mặt tôi, sau đó nhìn vào mắt tôi nói: Nhã Vọng, đừng khóc.

Nhã Vọng, đừng khóc.

Chỉ có bốn chữ này thôi, nhưng lại khiến tôi ghi khắc suốt đời.

Còn tôi, nước mắt đã tuôn như mưa.

Chàng trai này, người thiếu niên tuyệt đẹp này, luôn mang lại cho tôi thứ cảm giác như vậy, cậu ấy luôn luôn như vậy, mọi thứ đều nghĩ cho tôi, điều gì cũng xếp tôi lên đầu tiên, cậu ấy vẫn luôn là như vậy, dùng hành động rồi hết lần này đến lần khác mạnh mẽ đánh thật sâu vào trái tim và linh hồn tôi.

Giết người vì tôi, đưa tôi đi phá thai vì tôi, đến cục cảnh sát tự thú cũng là vì tôi. Tất cả mọi thứ cậu ấy đã làm đều là vì tôi, cậu ấy nói cậu ấy không có được hạnh phúc cho bản thân, cho nên, chỉ cần tôi hạnh phúc là đủ rồi, cho nên, chỉ cần là vì tôi dù là điều gì cậu ấy cũng sẵn sàng làm.

Vì thế, tôi có thể bỏ xuống hạnh phúc của cậu ấy hay sao?

Ông Hạ nói, chuyện mà đời này ông ấy hối hận nhất có lẽ là giao Hạ Mộc cho tôi. Một ông lão oai dũng tám phương cả đời như ông ấy vậy mà trước khi nhắm mắt lại rơi lệ, ông nhìn tôi bằng ánh mắt chất chứa căm giận lại mang đầy vẻ hối hận: “Thư Nhã Vọng, cô hủy hoại Hạ Mộc, cô đã phá nát cả đời nó.”

Đúng vậy, tôi đã hủy hoại Hạ Mộc.

Tôi đã phá hủy thế giới tốt đẹp nhất của người thiếu niên ấy. Gặp gỡ tôi, có lẽ, thật sự là

Kiếp nạn lớn của cuộc đời cậu ấy.

Người thiếu niên ấy, đã đoạt lấy cô gái mà tôi yêu nhất đời này,

nhưng tôi không trách cậu ấy.

—— Đường Tiểu Thiên

Tôi cũng không thể nào quên được chàng trai ấy, nhớ lúc còn trẻ, Trương Tịnh Vũ từng nói với tôi: “Tiểu Thiên ạ, cậu cẩn thận đấy, coi chừng Hạ Mộc mà lớn lên thì lúc đó nó sẽ trở thành tình địch của cậu.

Lúc đó, tôi chỉ cười rồi thôi, chưa từng để trong lòng, từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ rằng, một cậu nhóc lúc nào cũng im lặng không hé môi, thậm chí còn có hơi thâm trầm lại có thể cướp đi Nhã Vọng, tôi biết cậu ta thích Nhã Vọng, nhưng bọn trẻ con trong khu tập thể đều thích Nhã Vọng, tôi biết cậu ta rất tốt với Nhã Vọng, nhưng mọi người quen với Nhã Vọng đều đối xử rất tốt với cô ấy, tôi biết cậu ta có thể vì Nhã Vọng làm rất nhiều rất nhiều chuyện, nhưng tôi không nghĩ rằng cậu ta có thể vì Nhã Vọng mà giết người.

Đúng vậy, là tôi đã đánh giá thấp cậu ta, tôi vẫn cho rằng, đây chỉ là một cậu trai nhỏ không muốn rời xa người chị gái hàng xóm mà thôi, đó chỉ là thứ tình cảm mến mộ chưa khai hoa lại càng không có ngày kết quả.

Đúng vậy, tôi chẳng bao giờ coi cậu ta là đối thủ, hay nên nói là, tôi không quan tâm bất cứ kẻ nào là đối thủ của tôi, tôi luôn cho rằng, tình cảm của tôi và Nhã Vọng, ngoại trừ chính chúng tôi thì ai cũng không thể lay chuyển.

Nhưng cậu ta đã làm được, thật sự đã làm được, cậu ta từng chút dùng một cái cước nhỏ đào góc tường nhà tôi, cuối cùng gặp phải một trận mưa rền gió dữ, là đã có thể kéo ngã bức tường thành kiên cố của tôi rồi.

Ha ha, tôi không trách cậu ta.

Thật sự.

Mất đi Nhã Vọng, tất cả đều là do lỗi của chính bản thân tôi, tôi, Đường Tiểu Thiên, chưa bao giờ vì lỗi lầm của mình mà đi oán trách bất cứ ai, chưa bao giờ.

Thật ra, tôi rất thích cậu ta.

Thích cậu thiếu niên sạch sẽ trầm mặc.

Tôi vẫn thường mong mẹ sinh ỉnh một cậu em trai, khi còn bé đã không biết bao nhiêu lần đi theo sau đuôi mẹ nằn nì: Mẹ, mẹ sinh cho con một đứa em trai đi.

Mẹ luôn nói: Nếu không phải em trai mà lại sinh em gái thì sao?

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, rồi không chịu.

Tôi muốn có một người em trai, một đứa em đẹp trai và dũng cảm, để sau khi tôi bị ba dạy dỗ thì có thể đến dạy dỗ lại đứa em này, như vậy thì tôi cũng sẽ có thể ra oai bắt thằng nhóc phải hít đất, phải chạy quanh bãi tập, ha ha.

Cho nên, lần đầu tiên Thư Nhã Vọng dẫn cậu ấy đến trước mặt tôi thì tôi đã nghĩ cậu nhóc đẹp trai này thật là quá đáng yêu, nếu như có thể là em trai của tôi thì tốt rồi.

Nhưng thằng nhóc này chưa bao giờ muốn làm em trai của tôi, cho dù tôi đã cố làm thân với nó ra sao đi nữa thì nó vẫn cứ luôn lạnh lùng như vậy, luôn luôn trưng ra bộ dạng không thèm để ý đến tôi, tôi cho nó ăn ngon, nó không thèm, dạy nó đánh nhau, nó chưa bao giờ quan tâm, dạy nó học, nó cũng không thèm chú ý.

Thôi được, tôi công nhận, từ nhỏ tới lớn trẻ con rất ít khi thích tôi, lúc nhìn tôi cũng là bằng ánh mắt lạnh tanh, mang theo cảm giác u ám nói không ra lời.

Hạ Mộc đã như vậy, khiến cho tôi của những năm ấy cảm thấy bản thân thật thất bại, dù sao Đường Tiểu Thiên tôi cũng là tiểu bá vương cơ mà.

Tại sao cậu ta chỉ thích Nhã Vọng mà không thích tôi chứ?

Cậu ta quả thật rất bám Nhã Vọng, nhớ lại năm lên cấp ba nọ, tôi và Nhã Vọng lên lớp mười, còn cậu ta học lớp sáu, lớp sáu thì không cần phải tự học buổi tối, sau khi học xong giờ học buổi chiều thì có thể tan học, nhưng vì chờ Thư Nhã Vọng cùng nhau về nhà nên cậu ta đã ngồi lại tự học trong lớp học một mình, mãi cho đến khi Nhã Vọng tan học cô sẽ đi đến phòng học tìm cậu ta, cậu ta mới dọn dẹp sách vở, cùng Nhã Vọng về nhà.

Tôi còn nhớ, khi đó là mùa hè, Nhã Vọng đạp xe đạp chở cậu ta, cậu ta yên lặng ngồi sau yên xe cô, hơi hạ ánh mắt quan sát, gió đêm nhẹ nhàng nâng đỡ những sợi tóc của cậu ta, trên gương mặt đẹp đẽ không có lấy một chút biểu cảm, chỉ có nơi khóe miệng là nhẹ nhàng cong lên.

Dưới bầu trời sao buổi tối, bánh xe đạp quay vòng, cảnh vật trôi vụt đi mất, hình ảnh đó vẫn mãi mãi dừng lại trong lòng tôi.

Nhiều năm sau, khi tôi nghĩ lại mới chợt hiểu ra.

Thì ra, cậu ta đã yêu cô ấy lâu đến như vậy.

Thì ra, cậu ta đã yêu cô ấy sâu đến như vậy.

Thì ra, tôi đã thua, thua bởi cậu bé dưới bầu trời sao, chàng thiếu niên khôi ngô bên khóe môi nở nụ cười thỏa mãn.

Chàng trai đó nhất định là kẻ thù trong kiếp trước của tôi,

lẽ dĩ nhiên, đến kiếp này cũng thế.

——Khúc Uất Nhiên

Tôi nghĩ tôi và người thiếu niên này chắc chắn là có ân oán với nhau, bởi vì lần đầu tiên tôi bắt gặp ánh mắt cậu ta, thì tôi đã nghĩ người thiếu niên có đôi mắt sắc bén này tương lai sẽ là kẻ thù của tôi.

Mỗi lần chúng tôi gặp nhau đều đi cùng với những sự cảnh cáo.

“Không được xuất hiện trước mặt Nhã Vọng nữa!”

“Tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

Nhưng, cậu ta càng như thế, tôi lại càng vui vẻ. Tôi phải biết được, nếu tôi tiếp tục xuất hiện thì sẽ xảy ra chuyện gì? Cậu ta không buông tha thì tôi sẽ thế nào? Rất đáng sợ ư?

Ôi, ánh mắt rét lạnh như thế, tôi thật là sợ quá!

Tên nhóc, tôi không nhịn được bật cười, người như cậu ta tôi đã gặp nhiều. Mỗi lần tôi đổi một người tình mới thì đều gặp phải, từng lần từng lần đều như vậy, những người luôn treo trước cửa miệng mấy lời oán hận thì cuối cùng cũng chẳng thấy bóng hình đâu. Còn người phụ nữ của bọn họ, thì vẫn cười bên cạnh tôi, vẫn khóc bên cạnh tôi, vẫn quấn quýt bám lấy tôi, khi đã chán ngấy tôi sẽ gọi họ tới, nói với bọn họ: Đây, người phụ nữ của anh tôi trả lại cho anh, thật sự chẳng thú vị.

Còn tên thiếu niên này, có thể mang tới cho tôi một ít kinh ngạc không đây?

Bởi vì cậu ta, cũng là vì Đường Tiểu Thiên, tôi đã quyết định rồi, tôi phải có người phụ nữ này, người phụ nữ tên là Thư Nhã Vọng này.

Quá trình có được Thư Nhã Vọng cũng không tốn nhiều công sức, chỉ cần mấy ly rượu mà thôi. Quả thật, số cô ta cũng không đến nỗi nào, bên cạnh luôn có những người đàn ông nhớ nhung và muốn bảo vệ, đáng tiếc cũng chính bởi vì như vậy, nên cô ta mới đơn giản và không chút đề phòng đến mức không thể ngờ ...hay phải gọi là, ngốc.

Mùi vị của phụ nữ thật sự đều giống như nhau, khóc lóc cũng chẳng có gì khác biệt, thậm chí đến việc phản ứng sau đó cũng giống như vậy.

Khi đã hoàn toàn chiếm được Thư Nhã Vọng, tôi không cảm thấy vui vẻ bao nhiêu, ngược lại còn có cảm giác mệt mỏi. Vì vậy, tôi lạnh nhạt nhìn cô ta khóc, nhìn cô ta quấy phá, nhìn cô ta thề thốt sẽ đi đến đồn công an tố cáo tôi.

——Cô ta làm sao có thể đi tố cáo tôi đây?

Tôi mỉm cười đỡ cô ta lên xe, còn có ý xấu nói với cô ta dù có muốn đi tố cáo tôi hay là muốn tôi chịu trách nhiệm thì đều không thành vấn đề.

Đúng vậy, không có vấn đề gì cả. Cho dù là lúc đó cô ta có biến mất, hay thật sự tới bắt tôi chịu trách nhiệm thì tôi đều đã chuẩn bị đầy đủ cả...

Hơn nữa, tôi đang chờ, chờ nước mắt của cô ta có thể đưa người thiếu niên có ánh mắt sắc lạnh kia, và cả người đồng đội thân mến của tôi đến nữa.

Tên nhóc này cũng không phụ sự kỳ vọng của tôi, nó thật sự đã đến tìm tôi tính sổ.

Nó giơ súng lên gặng hỏi tôi, tại sao tôi phải ức hiếp Thư Nhã Vọng.

Tôi cười, trên đời này làm gì có nhiều chuyện tại sao như vậy? Tôi muốn thì phải được.

Cậu ta phẫn nộ nói rằng muốn giết tôi.

Tôi chỉ nhún vai chẳng màng để ý, người nói với tôi như vậy đã có không biết bao nhiêu rồi, nhưng cũng chỉ đến đó, chẳng phải tôi vẫn sống tốt đến bây giờ đó sao?

Tôi cười khẩy trong lòng, cậu ta, không dám nổ súng.

Có lẽ, đây là phán đoán sai lầm nhất trong cuộc đời của tôi.

Cậu ta đã nổ súng, chỗ trống tôi mà đường đạn đi qua trước ngực, khi hai mắt tôi bị nhuộm màu máu đỏ tươi, tôi mới thật sự tin rằng, cậu ta quả thật là muốn giết tôi.

Vì người con gái kia, thậm chí cô ta còn không phải là người yêu của cậu ta.

Thì ra, cậu ta không phải chỉ là nói suông.

Thì ra, cậu ta thật sự thích Thư Nhã Vọng đến mức đó.

Khi tôi hôn mê tỉnh lại, đứng ở đầu giường đợi tôi, là Thư Nhã Vọng người đã trở thành vợ tôi, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu tôi khi đó là sự hài lòng.

Thật sự, rất hài lòng.

Không phải bởi vì tôi yêu cô ta nhiều bao nhiêu, mà là vì tôi đã có được công cụ trả thù tốt nhất.

Hạ Mộc, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu.

Giống như đã sắp xếp sẵn tử địa ỳnh.

Hạ Mộc, cháu trai duy nhất của tôi, niềm kiêu hãnh của tôi.

——Hạ Lạc

“...Can tội cố ý giết người không thành, tội danh thành lập, tuyên án phạt tù sáu năm, tước quyền công dân suốt đời!”

Âm thanh lạnh lùng máy móc vang lên trong ti vi, vọng lại hết lần này đến lần khác trong căn biệt thự vắng vẻ.

Người giúp việc đi lên nhìn tôi xin ý kiến, xem tôi có muốn đổi kênh khác hay không.

Tôi không còn sức nói được, cũng không còn sức nói không được.

Người giúp việc không biết làm gì chỉ liếc nhìn tôi với ánh mắt thông cảm, rồi quay người đi.

Thông cảm! Hừ, tôi đường đường là một tư lệnh chỉ huy quân đồn trú suốt bốn mươi bốn năm, lại cần sự thông cảm của một người phụ nữ, cô ta thông cảm cho tôi cái gì! Thông cảm chuyện tôi đã mất con, nay đứa cháu bảo bối duy nhất cũng bị phán tù sáu năm sao.

Sáu năm! Tôi trừng mắt nhìn thẳng vào ti vi, âm thanh âm ỉ trong ti vi đang phát hết tin tức này đến tin tức khác.

Nhưng vắng vắng bên tai tôi lại vẫn là lời tuyên án lạnh lùng của quan tòa nọ: phạt tù sáu năm, tước quyền công dân suốt đời...Thằng bé mới có mười tám tuổi thôi.

Cháu của tôi, chỉ mới có mười tám tuổi.

Tôi không dám tưởng tượng trong tù nó sẽ phải chịu tình cảnh gì. Tuy rằng tôi đã chuẩn bị từ trước ra sau chu toàn cả rồi, nhưng cũng không thể bảo đảm thằng bé sẽ không bị các phạm nhân khác bắt nạt, có thể tự chăm lo tốt cho bản thân mình hay không...

Chờ sáu năm sau, lúc nó ra tù, thì phải làm sao bây giờ? Tước quyền công dân suốt đời, đường đời của nó còn chưa bắt đầu, sẽ phải kết thúc hay sao.

Tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Người giúp việc đi đến nói là Thư Nhã Vọng đang đứng chờ bên ngoài, muốn vào gặp tôi.

Vào?

Đứa con gái đó còn dám tới đây gặp tôi?

Tôi tức giận quăng cái ly, lớn tiếng gầm lên bắt người giúp việc đuổi cô ta đi!

Người giúp việc hoảng hồn lui ra ngoài.

Còn tôi thì vẫn tiếp tục ngồi cứng ngắc trên ghế sofa.

Cô ta còn có mặt mũi đến gặp tôi?

Không sợ tôi sẽ bắn chết cô ta!

Đứa con gái này, từ lúc nào mà cô ta đã bắt đầu mê hoặc đứa cháu của tôi, bắt đầu từ lúc nào đứa cháu trai của tôi đã không thể rời bỏ cô ta, theo lời cô ta thì thậm chí cô ta còn có cả một người bạn trai!

Chuyện hối hận nhất trong đời này của tôi có lẽ là đã để cho cô ta đến gần gia đình của mình! Hay có lẽ là chính là việc đã giao cháu của mình cho cô ta! Cô ta đã huấn luyện nó thành một con chó săn nhỏ, một con chó săn trung thành trong tìm chỉ mang theo mỗi một bóng hình cô ta.

Nếu như, nếu như lúc đó, tôi, tôi tự mình chăm lo cho Hạ Mộc, kết quả có thể sẽ không giống như bây giờ?

Có thể, đây là báo ứng, bởi vì Hạ Mộc lớn lên giống ba nó như đúc, cho nên mỗi lần nhìn thấy Hạ Mộc, tôi sẽ lại nhớ đến đứa con khiến tôi tự hào nhưng lại mất sớm đó, mỗi lần nhớ đến nó, tôi lại cảm thấy khó chịu trong lòng, tôi không thể nào khống chế được cảm xúc của bản thân mình, tôi không muốn sự đau thương của mình lây sang cho cháu, đứa bé này đã phải chịu đủ khổ sở rồi.

Cho nên tôi tìm đến cấp dưới của mình, bảo con của cậu ta giúp đỡ cháu tôi.

Đứa bé này khi cười lên trông thật tinh khiết, vừa nhìn thấy tôi thì đã đứng thẳng tắp, có vẻ còn hơi sợ cháu của tôi.

Đứa con gái đó, đứa con gái như vậy...Khi đó làm sao tôi lại có thể nghĩ rằng cô ta có thể đưa Hạ Mộc thoát khỏi bóng ma? Cô ta chỉ có thể kéo Hạ Mộc rơi xuống vực sâu hun hút!

Tôi không biết, một đứa con gái như vậy thì có điểm gì tốt? Một đứa con gái rõ ràng là đã có bạn trai, cũng biết rõ tâm ý của nó, nhưng vẫn đưa đưa không rõ ràng với nó; một đứa con gái có thể tùy tiện uống rượu bên ngoài, không có một chút ý thức đề phòng, đợi đến khi thật sự xảy ra chuyện thì mới thấy hối hận, thấy tức giận....như vậy thì có ích lợi gì?

Người giúp việc lại đi vào, cô ta nói Thư Nhã Vọng vẫn còn đứng bên ngoài không chịu đi, còn nói nếu không gặp được tôi thì sẽ không đi.

Không gặp tôi sẽ không đi?

Cô ta tới đây để xin lỗi? Thật nực cười, bây giờ xin lỗi thì còn được cái gì! Bây giờ hối hận thì có ích gì!

Phải! Tôi biết, đây không phải do cô ta sai!

Phải, tôi biết, không phải do cô ta cố ý!

Nhưng, tôi không thể nào tha thứ cho cô ta. Không thể!

Tôi nói với người giúp việc, cô ta thích đứng thì cứ để cho cô ta đứng, thích phát điên thì cứ để cô ta phát điên, không có liên quan gì tới nhà của chúng ta.

Người giúp việc khúm núm đi ra.

Tôi đứng dậy vịn tay vịn cầu thang đi lên lầu.

Đi tới bước đường này, Thư Nhã Vọng còn muốn đến trước mặt tôi sám hối hi vọng tôi sẽ tha thứ cho cô ta?

Không! Không thể có chuyện đó, cả đời này, tôi cũng sẽ không tha thứ cho đứa con gái đó.

....Tuyệt đối không bao giờ.

Nhưng Hạ Mộc, đứa cháu duy nhất của tôi, khi tôi vào nhà giam thăm nó thấy hai gò má đã gầy đi của nó, còn cả sắc mặt nhợt nhạt, con có biết không? Trái tim của ông nội đã già rồi.

Ông nội còn phải nhìn con ngồi tù sao.

Hạ Mộc, đứa cháu giỏi giang nhất của ông, bây giờ ông phải làm thế nào mới có thể bảo vệ được con đây?

20. Chương 20: Ngoại Truyện: Ngục Giam

Ngày ngày đêm đêm tôi luôn nhớ đến một người con gái, nhớ đến khuôn mặt thanh thanh của cô ấy, nhớ đến vẻ mặt cô ấy khi cô ấy nói, nhớ đến vẻ dịu dàng khi cô ấy cười, nhớ, nhớ, nhớ đến mức lẫn lộn, tôi nghĩ, tình yêu này của tôi thật là đau đớn, cũng thật ngọt ngào, chậm chậm mà nhớ nhưng, yên lặng mà hạnh phúc.

—Hạ Mộc

“Bản tòa tuyên án, Hạ Mộc, nam, 18 tuổi, vào ngày 2 tháng 6 năm 2004 tại lầu 13 tòa nhà A công thương nghiệp Hải Đức đã bắn nguyên cáo Khúc Uất Nhiên, khiến nạn nhân bị trọng thương, đây là hành vi phạm tội nghiêm trọng. Căn cứ theo pháp luật nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa, tuyên phạt tội cố ý giết người không thành, tội danh thành lập. Tuyên phạt bị cáo sáu năm tù giam, tước đoạt quyền lợi chính trị suốt đời!”

Âm thanh xôn xao nổi lên theo tiếng phát quyết của quan tòa, cuộc đời của cậu tạm thời nói lời tạm biệt với tự do. Sáu năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Hạ Mộc thản nhiên nhìn thẳng phía trước, ép bản thân không được quay đầu lại. Không được nhìn người nhà đang ngồi nghe, không được nhìn cô đang ngồi nghe. Cậu phải thể hiện mình không sợ hãi, không quan tâm. Như vậy, có lẽ họ sẽ dễ chịu hơn một chút.

Hai người cảnh sát trên tòa đẩy Hạ Mộc đi về phía trước, hai tay của cậu bị chiếc còng tay màu bạc còng lại đằng trước. Trên khuôn mặt nặng nề, lạnh lẽo, tuần tú hiện lên vẻ nhợt nhạt bệnh tật, cậu cúi đầu thản nhiên đi qua bên cạnh cô, không quay đầu lại nhìn cô, không dừng lại một giây, cứ thế đi thẳng qua trước mặt cô.

Thật ra cậu có thể nghe thấy, nghe thấy tiếng cô cúi đầu khóc, nghe thấy tiếng cô khẽ gọi tên cậu.

Nhưng cậu không thể dừng lại, không thể quay đầu lại, nếu như cậu quay đầu lại nhìn cô một cái, có... có thể cậu sẽ kiềm nén không nổi mà bật khóc.

Bởi vì, cậu cảm thấy, trái tim đau, đau đớn quá, đau đớn mức không gượng nổi, một ánh mắt của cô, giọt nước mắt của cô, âm thanh nhỏ nhẹ của cô...

Cậu không sợ ngồi tù, thực sự là không sợ.

Cậu chỉ, chỉ không nỡ rời xa cô...

Thật lòng không nỡ.

Hạ Mộc hơi cắn môi, đôi mắt cũng ửng hồng, nhưng cậu vẫn ưỡn lưng thẳng tắp, hai mắt cố gắng nhìn chăm chăm ra phía trước, bước chân của cậu cũng không chần chừ. Cậu cảm thấy đến cuối cùng, trong mắt cô, cậu đã có thể trở thành một người đàn ông đáng để cô tự hào.

Dù cho, cô chưa từng xem cậu là một người đàn ông, dù cho, trong mắt cô, cậu mãi mãi chỉ là một cậu em cần cô bảo vệ.

Em ư...

Hạ Mộc khẽ khép đôi mắt lại, chịu đựng một cơn nghiền ngẹn, cậu thật sự rất hận tiếng gọi này.

Người cảnh sát phía sau đẩy cậu một cái, cậu bước vào trong xe chở phạm nhân, ngồi trong khoang xe yên tĩnh, lắc lư, bị giải đến một nơi mà cậu phải sống trong đó sáu năm.

Nhà tù đối với Hạ Mộc chỉ là nơi được nhìn thấy trong tivi, còn hôm nay nó đã ở ngay trước mắt cậu, nó nằm trên một khu đất cao, phát ra hơi thở âm u đáng sợ: nó đang há cái miệng to đầy máu, khao khát có thể nuốt cậu vào trong ngay lập tức.

Chiếc xe chậm rãi chạy vào trong nhà giam, Hạ Mộc quay đầu nhìn lại, cánh cổng của nhà giam chậm chậm đóng lại sau lưng cậu, từng chút từng chút, nhốt cậu bên trong, giam cầm tự do của cậu, tuổi trẻ của cậu, tương lai của cậu...

Hạ Mộc yên lặng bước lên phía trước. Các phạm nhân trong phòng giam đều đứng ở cửa, tò mò nhìn cậu, có kẻ huýt sáo với cậu, có kẻ cất tiếng gọi cậu, còn có kẻ tùy tiện mỉm cười nhìn cậu.

Còn Hạ Mộc, từ đầu chí cuối vẫn giữ một vẻ mặt không biểu cảm, ánh mắt trống rỗng, trên gương mặt xin đẹp đến tinh tế không kinh hoàng không giận dữ, chỉ thật bình tĩnh.

Có lẽ, tướng mạo của cậu như thế cùng với phong thái ấy khiến cho những phạm nhân vô cùng khó chịu, vài lời nói khó nghe chen lúc tuông ra từ trong miệng họ, càng ngày càng trở nên hỗn loạn.

Người quản ngục dẫn đường cầm dùi cui, gõ gõ lên song sắt, lớn tiếng quát bọn họ yên lặng lại! Nhưng không có chút tác dụng nào, các phạm nhân càng hung hăng gào thét lớn hơn nữa.

Còn Hạ Mộc, vẫn là ánh mắt thẫn thờ, yên lặng đứng lối đi, giống như nguyên nhân khiến tình trạng hỗn loạn không liên quan tới cậu, cậu cũng không biết làm gì, quản giáo chỉ đành đẩy Hạ Mộc bước nhanh đi, cho đến khi đi đến phòng giam số 209 sâu trong cùng mới dừng lại, mở cánh cửa sắt đẩy Hạ Mộc đi vào.

Hạ Mộc hơi ngược mắt lên nhìn phòng giam: không lớn, đặt hai giường tầng, giường trên phía bên phải còn trống, trong phòng còn có ba phạm nhân nữa. Các phạm nhân đều đang quan sát cậu: gầy ốm, một thẳng nhóc tái xanh, trong không có vẻ gì là nguy hiểm.

“Ồ chung cho tốt đấy! Đừng có gây chuyện.” Người quản giáo nói đại một lời cảnh cáo rồi ngay lập tức quay người đóng cửa phòng giam lại.

Người quản giáo đi xa dần, ánh mắt của các phạm nhân cũng càng ngày càng sáng lên, trong con mắt hiện lên vẻ hưng phấn ác liệt, giống như loài lang sói đã chịu đói rất lâu giờ vừa nhìn thấy một con cừu con ở ngay trước mắt.

Hai phạm nhân không dẫn mình được nữa bật dậy, một người thanh niên có vẻ khỏe mạnh hung hăng hỏi: “Mới tới à, tên gì vậy?”

Hạ Mộc liếc mắt nhìn hắn, rồi không thèm nhìn nữa, vẫn như trước đây không thèm quan tâm tới nửa con mắt.

“Mẹ kiếp, còn giả vờ thanh cao hă!” Người đàn ông túm lấy quần áo cậu, dễ dàng xách cậu qua, đe dọa: “Có biết chỗ này là chỗ nào không hả? Bỏ mày sẽ dạy ày một bài học! Mày ngoan ngoãn bỏ cái thói láu cá này đi!” Nói xong cũng giáng một cú đấm lên người cậu.

Nhưng Hạ Mộc vẫn buông ánh mắt như cũ, hơi nghiêng người sang phải, tay phải bắt được nắm tay của người đàn ông, tay trái bẻ ngoặt tay của hắn, giờ chân đá một cú, người đàn ông chỉ cảm thấy hoa mắt thì đã bị Hạ Mộc đánh cho té ngã trên mặt đất, một tên phạm nhân khác thấy hắn ta bị đánh cũng bổ nhào về phía Hạ Mộc, Hạ Mộc nhấc chân đạp hắn, một cú đã trúng vào bộ phận quan trọng của hắn ta, tên phạm nhân đau quá đến kêu cũng kêu không nổi, bùm chặt hạ bộ lặn quay ra đất. Gã đàn ông bị đánh ngã lúc đầu muốn đứng dậy, nhưng hai tay chống đất mới cảm thấy cánh tay phải đã không dùng sức được nữa, yếu ớt rũ xuống, cảm giá đau đớn nháy mắt đã lan ra khắp toàn thân, hắn ta ôm lấy cánh tay, chạy đến cửa phòng giam đập vào cửa sắt gào lên: “Quản giáo, quản giáo, tay tôi bị gãy rồi! Tôi muốn đến phòng y tế! Tôi muốn đến phòng y tế!”

Quản giáo còn chưa đi được xa đã phải vội vã quay trở lại, bật cửa phòng giam, tức giận quát lớn: “Bảo mấy người an phận một chút! Lại gây sự gì đây! Ai đánh ai hả?”

“Tôi.” Hạ Mộc bình tĩnh thừa nhận.

Người quản giáo trợn mắt nhìn cậu giáo huấn: “Người mới, cậu nghe rõ cho tôi, nếu cậu muốn bình an mà ra ngoài, thì nên lo mà cải tạo cho tốt, nếu đánh người ở đây thì có thể sẽ phải kéo dài thời hạn thi hành án của cậu! Biết chưa hả?”

Hạ Mộc cup mắt không trả lời. Người quản giáo lại nhìn ba người còn lại trong phòng giam: “Còn mấy người nữa, đẹp “nghi thức chào đón người mới” của mấy người đi, cậu ta là tội phạm giết người đấy!”

Ba người trong phòng giam đều giật mình nhìn Hạ Mộc, không ai dám tin chàng thanh niên tuấn tú lạnh lùng này mà lại dám giết người?

Sau đó, có lẽ vì bản lĩnh của Hạ Mộc, cũng có lẽ vì cái danh hiệu “tội phạm giết người” mà các phạm nhân trong phòng giam cũng không còn dám đụng đến Hạ Mộc nữa.

Chỉ có điều đôi khi những phạm nhân đó cũng sẽ cảm giác được rằng người thanh niên này quá mức im lặng. Cậu luôn ngồi trong một góc, hơi dựa người vào tường, đầu cũng hơi cúi, khuôn mặt khô ngò lại có vẻ nhợt nhạt như người bệnh, đôi mắt đẹp nhưng trống rỗng, hơi khép hờ nhìn về một nơi nào đó, ngay đến hơi thở cũng nhẹ đến mức đáng sợ.

Nhưng chò dù là Hạ Mộc yên lặng như thế nhưng cảm giác tồn tại luôn luôn rất mạnh mẽ, những phạm nhân không thể ngăn mình quan sát cậu, đôi khi làm bộ lơ đãng nhìn qua cậu, hình như ở cậu có một loại khí chất khiến người ta phải chú ý.

Người phạm nhân đã bị Hạ Mộc bẻ gãy tay sau nhiều buổi nhìn cậu, không còn nhịn nổi nữa đi đến hỏi: “Này, nhóc con! Nhóc con!”

Hạ Mộc lấy lại tinh thần khi đã ngậy người ra một thời gian dài, nhìn hấn ta nghi ngờ.

“Chút nữa là thời gian thăm nuôi, có ai tới gặp cậu không?”

Hạ Mộc rũ mắt không trả lời.

“Này, cậu nói một câu được không? Có thì nói có, không thì nói không, tại sao lại không lên tiếng như vậy hả?” Người phạm nhân thấy Hạ Mộc không nói lời nào, lại nói tiếp: “Chắc là không có ai tới gặp cậu phải không, nếu có người tới thăm nom thì cậu cũng không buồn bực như thế, hay là mọi người trong nhà cũng chết cả rồi à?”

Hạ Mộc ngược lên, lạnh lùng trừng hấn ta.

Người đàn ông phá lên cười: “Ồ, tròng người khác rồi, tức giận rồi, ha ha, cuối cùng không còn giống một hình nộm nữa.”

Cuối cùng không còn giống một hình nộm nữa?

Những lời này thật quen thuộc quá! À, đúng rồi, cô ấy cũng từng nói với mình như vậy, khi đó cậu cũng đã từng không chịu để ý tới cô giống như thế này, cuối cùng cô đã bị chọc giận, còn giành lấy mô hình đồ chơi của cậu, còn lấy cả cây súng của cậu, rồi cậu tức giận, khi cậu khóc, gào và cắn cô, thì cô đã nói: “Chắc, kêu này, khóc này, tức giận này, đánh người này, tốt quá, rốt cuộc cũng không giống một hình nộm nữa rồi!”

... ..

Nghĩ đến người con gái ấy, nhớ đến mấy năm niên thiếu đó, bất giác Hạ Mộc hơi nhoén miệng cười, cậu còn nhớ rất rõ, khi đó hầu như ngày nào họ cũng đánh nhau, cậu rất ghét cô, cậu đều nói với mọi người rằng, người cậu ghét nhất chính là Thư Nhã Vọng. Khi đó ông nội thường hay hỏi một câu: Hạ Mộc à, con ghét ai nhất vậy? Khi đó ông nội luôn luôn phần khởi hỏi đi hỏi lại một câu, Hạ Mộc à, con ghét nhất là ai thế?

Cậu có từng ghét cô chưa?

Có lẽ là có điều đó! Ngay từ đầu là cậu ghét cô, khi đó cậu không muốn ai tới gần, cậu chỉ thích ở một mình trong thế giới nhỏ bé của cậu, nhưng cô kiên quyết bắt ép cậu,

không thềm quan tâm mà chỉ chạy ào đến, nói gì mà muốn làm bạn với cậu. Ngày nào cũng vào phòng cậu, giành lấy giường của cậu, tranh lấy đồ chơi của cậu, phá hỏng cả thế giới nhỏ yên tĩnh của cậu.

Vì vậy, cậu ghét cô lắm, cự tuyệt cô, chống lại cô.

Mãi cho đến buổi tối ngày hôm đó, Đường Tiểu Thiên chọc phải bọn lưu manh, mấy tên đàn ông người đồng thể mạnh, vây họ trong quán net, rõ ràng cô đã sợ đến phát run rồi nhưng vẫn bảo vệ cậu như trước. Ngay lúc đó cô đã không chút do dự kéo cậu ra phía sau mình, không để cho bọn lưu manh phát hiện ra cậu. Khi cô bị bọn lưu manh kéo ra ngoài, còn dùng mắt ra hiệu cho cậu chạy mau.

Ánh mắt đó, cho đến nay cậu vẫn còn nhớ rõ, ánh mắt mang theo nỗi sợ hãi, mang theo nỗi hoảng hốt, nhưng khi nhìn về phía cậu, chỉ có lo lắng và thúc giục, thậm chí còn mang vẻ vui mừng, vui mừng vì những tên lưu manh này không phát hiện ra cậu.

Cậu nghĩ, có lẽ vào giây phút đó, ánh mắt ấy đã khiến cậu bắt đầu dần dần có thể chấp nhận cô, từng chút một.

Nhưng nguyên nhân thật sự khiến cậu quyết định hoàn toàn tiếp nhận cô đó chính là bởi vì một câu nói của cô!

Cậu nói ấy là: Hạ Mộc à, em sẽ là niềm tự hào của chị, được không?

Lúc đó, ánh mắt cô thật ấm áp, âm giọng thật mềm mại, dưới ánh trăng khi cô khe khẽ hỏi cậu, trái tim cậu đập thành thịch, vào giây phút đó, cậu mới biết được, à thì ra trái tim cậu có thể đập nhanh đến như vậy!

Từ đó về sau, cậu bắt đầu chờ mong cô đến, tuy rằng cậu vẫn như trước thường hay phớt lờ cô, vẫn thường không hòa thuận với cô, luôn bày ra dáng vẻ không vui khi cô đến, nhưng thật ra chỉ có bản thân cậu mới biết, khi cậu và cô đánh nhau, cậu ra sức cũng càng ngày càng nhẹ; những lúc cậu nói mình ghét cô, ngữ điệu cũng không còn dữ dội; những lúc cô và cậu ngồi bên nhau, cậu cũng không còn khư khư giữ lấy mô hình đồ chơi của mình nữa. Thậm chí, có đôi khi, những khi cô sắp đến, cậu còn hay len lén dựa vào cửa sổ ngóng trông...

Khi nhớ đến mọi chuyện, biểu cảm trên gương mặt Hạ Mộc dần dần ôn hòa hơn, ánh mắt cũng không còn lạnh lùng vô cảm nữa, khuôn miệng vô thức lẩm nhẩm một tiếng...

Tên phạm nhân ngạc nhiên nhìn cậu: “Ồ, cậu vừa mới nói chuyện?”

Hạ Mộc cũng không nhận ra, cậu vừa mới nói sao? Đã nói gì nhỉ?

“Trời ơi, ông Hứa, thằng nhóc này vừa mới nói chuyện kia kìa.” Người phạm nhân bị gãy tay phần khích chạy đến trước mặt nhóm bạn tù tán chuyện.

“Nói thì nói thôi, cũng đâu phải thằng nhóc đó bị cầm điếc, cũng đâu có chuyện gì ghê gớm.” Lão Hứa liếc cậu khinh thường, một lát sau thì hắng giọng một cái, tò mò: “Ồ, này, ông Chu, cậu ta nói cái gì vậy?”

Lão Chu bực dọc nói: “Không phải không không thêm biết sao?”

“Tôi có nói không thêm à, tôi chỉ nói thằng nhóc này không có cầm điếc thôi.”

Lão Hứa cãi: “Xời, ông nói mau đi, nó nói gì đấy?”

“Ban này tôi hỏi nó giết ai mà vào đây.”

“Ai?”

“Nó nói: Nhã Vọng?”

“Nhã Vọng? Đó là ai?”

“Tôi có biết đâu? Nhưng nghe có vẻ là tên của con gái, có lẽ là người mà nó thích...”

“Người lạnh lùng kiểu như nó, cũng có thể thích người khác à?”

Hai phạm nhân rì rầm đoán mò. Thật ra, cuộc sống trong tù quả thật rất tẻ nhạt, có một chút chuyện để giải trí cũng có thể đủ cho họ nói chuyện thật lâu.

Thời gian thăm tù đến rất nhanh, khi cánh cửa phòng giam mở ra, người quản giáo cầm một danh sách đứng bên ngoài gọi tên, gọi đến tên ai thì người đó đều vui vẻ bước ra khỏi phòng giam, đứng ở cửa xếp hàng chờ.

“Phòng 209...Hạ Mộc, Chu Cường.”

Lão Chu nghe thấy tên mình được gọi rất hào hứng đứng lên nói: “Chắc là con gái tôi tới.” Hắn ta quay người vỗ vào giường Hạ Mộc nói: “Ê, nhóc con, ngây ra đó làm gì, có người tới thăm cậu kìa.”

Có người tới thăm cậu?

Là ai? Ông nội? Chú Trịnh? Bác Thư? Hay là... cô tới?

Vừa mới nghĩ tới chuyện có thể là cô đến, trái tim Hạ Mộc hơi căng thẳng, trong lòng dâng lên một cảm giác gì đó nói không nên lời, nhớ cô nhưng lại không dám gặp cô.

Cậu muốn nhìn thấy cô đến phát điên, nhưng đáng về cậu bây giờ, nếu bị cô nhìn thấy, không chừng cô sẽ khóc rất nhiều, cậu không muốn, không bao giờ muốn nhìn thấy cô khóc, mỗi lần cô khóc là cậu lại cảm thấy từng giọt nước mắt của cô giống như từng giọt axit, chúng không ngừng ăn mòn trái tim cậu, khiến mọi thứ trong người cậu thối rữa, vụn vỡ làm cậu nhức nhối, đau đến điên cuồng.

Nhưng, nếu cậu không gặp mặt cô, nhất định cô sẽ nghĩ ngợi lung tung, sẽ cho rằng biết đâu cậu đang trách cô, đoán rằng sức khỏe cậu không tốt, hay là do cậu bị ăn hiếp...

Nếu vậy, cô sẽ càng buồn hơn phải không?

Vẫn..gặp mặt thôi! Cho dù cô có khóc, ...ít ra, ít ra thì cậu cũng được nhìn thấy cô!

Hạ Mộc nắm chặt nắm tay, theo nhóm người xếp hàng đến phòng gặp người thân, cánh cửa sắt nhỏ mở toang, Hạ Mộc bước qua cửa, ngồi đối diện tấm kính trong suốt sáng sủa là một hàng thân nhân đã đến từ sớm để chờ được gặp người thân của mình, Hạ Mộc lướt mắt qua mọi người và tìm được cô, cô đang ngược mặt nhìn về phía cánh cửa sắt nhỏ, vừa nhìn thấy cậu đi ra, mới đầu cô hơi ngạc nhiên sau đó ngay lập tức nở nụ cười với cậu, nụ cười nhẹ nhàng khe khẽ thật dịu dàng xinh đẹp giống như trong ký ức của cậu.

Cậu cứ nhìn dán vào cô, không biết vì nguyên do gì bước chân lại chậm lại, cậu đón lấy ánh mắt của cô từng bước từng bước đi qua, rồi ngồi xuống đối diện cô.

Cậu nhìn cô, khẽ gọi: “Nhã Vọng.”

Giọng của Hạ Mộc rất khẽ, khẽ đến mức giống như chỉ cần cậu hơi to tiếng một chút thì sẽ không còn được nhìn thấy cô nữa, cậu nhìn qua người đối diện tấm kính, gọi ra cái tên mà cậu cất giấu rất sâu rất sâu trong lòng ngực.

Thư Nhã Vọng nhìn cậu, hai mắt ửng hồng, cậu lại trở nên yên lặng giống như ngày thường, thật ra cậu có rất nhiều điều muốn nói với cô, rất nhiều điều cậu quan tâm.

Nhưng...

Trời sinh cậu vốn dĩ đã ít nói, lại không biết phải hỏi thế nào.

Không sao, từ lâu cô đã thành quen đối với sự trầm mặc của cậu, giống như bình thường sẽ luôn là cô mở miệng trước, có lẽ trên thế giới này, chỉ có Nhã Vọng mới có thể chịu đựng được sự trầm lặng của cậu. Cậu luôn luôn im lặng như vậy, lặng lẽ như thế mà cô lại có thể đọc được những câu nói, những câu trả lời trong sự im lặng của cậu.

Giống như bây giờ, cô nói với cậu rất nhiều chuyện ở bên ngoài: nói về sức khỏe của ông nội cậu hiện giờ rất tốt; cô nói với cậu, hiện giờ tâm trạng của cô cũng rất tốt, đã đổi công việc, và đến thành phố khác sống, cô rất vui vẻ, mỗi ngày cô đều cố gắng làm việc, ông chủ công ty cô cũng rất trọng dụng cô, đồng nghiệp cũng rất thích cô. Cô còn nói với cậu, bạn cùng phòng với cô bây giờ chính là chủ nhiệm lớp cấp ba của cậu.

Cô cười, nói từng chút từng chút chuyện về cô, cô biết, cậu rất muốn biết những chuyện này.

Còn cậu, chỉ yên lặng ngồi nghe, nhìn cô không rời, nhìn nụ cười của cô, nhìn biểu cảm cô khi nói chuyện, quan sát từng động tác của cô.

Cô cười nói về những chuyện xung quanh mình, có vẻ rất vui nhưng dù như vậy, Hạ Mộc vẫn cảm thấy có chỗ hơi kì lạ, cậu ngắt lời cô, hỏi: “Đường Tiểu Thiên đâu?”

Đường Tiểu Thiên? Chàng trai mà cô yêu đâu, người đàn ông mà cô muốn dành trọn cả đời đâu, tại sao trong lời kể của cô, không câu nào có nhắc tới anh ta?

Nụ cười của cô dần cứng lại, trong mắt hiện lên nét đau thương, cô liếc mắt sang bên không còn nhìn cậu.

Nhưng cậu vẫn im lặng đợi câu trả lời của cô.

Một lúc sau, cậu nghe cô nói: “Bọn chị chia tay rồi.”

Cậu kinh ngạc, không thể tin: “Tại sao?”

Thư Nhã Vọng mím chặt môi, sau đó nói: “Vì... Vì chị...”

Cô nhìn cậu rồi lại không muốn nói nữa, nhưng cậu vẫn nhìn chăm chăm vào cô, cố chấp muốn biết.

Cô thở dài, cười gượng: “Vì...em rất nhớ anh.”

Cậu nghi ngờ nhìn cô.

Cô cúi đầu, giọng thì thào, giọng nói cũng nhỏ giống như chỉ đang tự nói với chính mình: “Vì em rất nhớ anh, mỗi ngày, lúc ăn em cũng sẽ nghĩ rằng, hôm nay anh sẽ ăn món gì? Lúc nói chuyện với người ta em cũng sẽ nghĩ anh có nói chuyện với ai không? Lúc thức dậy em sẽ nghĩ, mỗi ngày anh muốn làm gì trong trại giam? Có phải làm việc không? Có phải lên lớp không? Hạ Mộc, em nhớ anh, nhớ anh lắm.”

Thư Nhã Vọng cứ nói cứ nói rồi nước mắt cũng chảy ra, cô vội vã cúi đầu lau đi, mái tóc dài che khuất khuôn mặt, trái tim Hạ Mộc bắt đầu đau nhói, cậu rất muốn ôm chặt lấy cô, cậu muốn lau khô nước mắt cho cô.

Đường như nghĩ tới gì đó, Thư Nhã Vọng nói: “Hạ Mộc, con cá em tặng anh đâu?”

Hạ Mộc giơ tay, kéo chú cá móc trong sợi dây màu đỏ ra cho cô xem.

Cô nhìn chú cá nhỏ màu bạc, mỉm cười, ngẩng đầu nói với cậu: “Chào anh, bảo trọng nhé, em sẽ đợi anh ra ngoài.”

Đợi cậu ra ư?

“Câu này là có ý gì?” Cậu không ngăn được mình hỏi câu này.

Hai gò má Nhã Vọng ửng hồng, hờn dỗi: “Cái này mà cũng không hiểu...”

Đến cuối cùng, cô cũng không nói, đó là có ý gì.

Chỉ là lúc gặp nhau nói những lời ấy, chúng đã để lại cho cậu rất nhiều suy đoán, cậu biết, cô đang đợi cậu ra ngoài, cậu biết, cô và Đường Tiểu Thiên đã chia tay...

Cuối cùng họ đã chia tay rồi sao? Cậu luôn cho rằng, cả đời này họ cũng không chia lìa, luôn yêu thương ân ái bên nhau, còn cậu chỉ đành đứng bên cạnh, lặng lẽ dõi theo.

Vốn dĩ, cậu đã hết hi vọng. Trong mắt của cậu, trên thế giới này không có đôi tình nhân nào yêu thương nhau giống như Đường Tiểu Thiên và Thư Nhã Vọng, mỗi khi ở bên Đường Tiểu Thiên, cô luôn rất vui vẻ, điệu bộ nghịch ngợm làm cho người khác chỉ muốn véo vào mũi cô, đôi khi e thẹn lại khiến người ta không thể rời mắt, vẻ mặt đó chỉ thuộc về người ôm cô, người đàn ông nhất mực yêu thương cô.

Đã từng, cậu đã từng nhìn họ ở bên nhau, cậu đã nghĩ, họ thật hạnh phúc, hạnh phúc này, chỉ maybe một khả năng nhưng cậu cũng không thể có được.

Vậy mà giờ đây, cậu đã có hi vọng.

Trước khi gặp Đường Tiểu Thiên, Hạ Mộc đã cho là như vậy.

Nhưng, bây giờ, có thể cô sẽ thuộc về cậu: biết đâu, ngay từ khi bắt đầu, người cô chờ đợi hóa ra đã là cậu. Có thể như thế không?

Đây chính là ý của cô phải không?

Do lần đến thăm này của Nhã Vọng mà thời gian Hạ Mộc thần thờ cũng ít hơn trước đây, hằng ngày cậu cũng sẽ đi học cùng các phạm nhân, tham gia lao động cải tạo.

Đến cả các bạn bè cùng phòng giam 209 cũng cảm thấy tâm tính Hạ Mộc tốt hẳn ra, không còn giống với thời gian đầu cậu mới vào đây, tuy rằng im lặng không nói gì nhưng cảm giác linh hồn của cậu đã trở về. Đôi khi lúc họ chuyện trò với nhau, đột nhiên sẽ nhìn cậu, họ sẽ phát hiện cậu cũng ở đó yên lặng lắng nghe.

Cũng bởi sự chú ý của cậu mà các phạm nhân cũng bắt đầu tiếp cận cậu.

Lão Chu cười khì khì hỏi cậu, ngày đó tới thăm cậu có phải là cô bạn gái của cậu không?

Lão Chu vừa hỏi, các phạm nhân khác đều cười khà khà, sôi nổi nói chen vào, chắc chắn là đúng như vậy rồi, nếu không thằng nhóc này có thể sống lại như thế hay không?

Hạ Mộc xoắn tay, không trả lời, nhưng miệng hơi nhếch lên.

Bạn gái?

Chưa từng có ai nói rằng cô là bạn gái cậu cả.

Cảm giác này trong đáy lòng, thật là kì lạ! Thật ngọt ngào, thật ngứa ngáy, không thể giải thích, không thể hiểu rõ.

Cảm giác như thế, kéo dài đến lần thăm nuôi thứ hai.

Cậu cho rằng, sẽ lại là cô đến, nhưng ngay một giây khi cậu bước ra khỏi cánh cửa sắt nhỏ, lại thấy là người đàn ông kia. Người đàn ông mặc quân trang chỉnh tề, ánh mắt sâu xa thần sắc chăm chú nhìn cậu.

Không biết vì lý do gì, ánh mắt của anh ta nhìn cậu làm cậu cảm thấy chột dạ.

Cậu chậm rãi bước đến, im lặng cúi đầu.

Người đàn ông đối diện tấm kính cũng im lặng một lát, một hồi lâu mới nói nhỏ: “Hạ Mộc, cậu...”

Nhưng chỉ nói ba chữ này, anh ta đã không nói nữa, mím môi nhìn sang một bên.

Hạ Mộc ngược nhìn anh ta, chỉ cần liếc mắt một cái thì cậu đã biết anh ta muốn gì.

Nhất định anh ta muốn nói: Hạ Mộc, cậu có vất vả không?

Nhất định anh ta muốn nói: Hạ Mộc, có ai ức hiếp cậu không?

Nhất định anh ta muốn nói, Hạ Mộc, xin lỗi.

Nhưng anh ta là một người đàn ông chính trực, lương thiện, là một người đàn ông luôn muốn gánh vác tất cả, cậu hiểu anh ta, chính vì hiểu được, cho nên mới ghét.

Chính vì một Đường Tiểu Thiên như thế, nên cậu không thắng được, không tranh giành, cũng không thể hận.

Anh ta không biết cậu đã từng ao ước biết bao, từ nhỏ, Đường Tiểu Thiên chính là một người khiến cậu phải ngưỡng mộ, cậu ước mình có một người ba nghiêm khắc như anh ta có, một người mẹ dịu hiền, một người bạn tri âm, một người con gái yêu thương như anh ta có, cho dù là bây giờ cậu cũng ước mình được mặc quân trang như anh ta.

Cậu thật sự ước ao...

Nhưng, lòng tự trọng không cho phép cậu thêm muốn giống một người khác, không cho phép!

Hạ Mộc trầm ngâm quay đầu đi, hít một hơi sau đó đối mặt với anh ta, cậu hiểu Đường Tiểu Thiên cho nên cậu biết, Đường Tiểu Thiên không muốn gặp mình, bản thân mình cũng không muốn gặp anh ta, sở dĩ Đường Tiểu Thiên đến gặp cậu, tất nhiên là vì chuyện gì đó, chuyện mà khiến Đường Tiểu Thiên gấp gáp như vậy lại cũng là chuyện mình quan tâm, vậy thì chỉ có một chuyện mà thôi.

“Hạ Mộc, cậu biết nhà Vọng ở đâu không?”

Quả nhiên, là vì cô, Hạ Mộc cúi đầu, không nói.

“Ngày thứ hai sau khi cậu vào trại giam, đã không thấy cô ấy đâu, chỉ để lại một bức thư, biến mất như vậy làm cho hai bác sốt ruột đến sinh bệnh, bạn bè đều đã hỏi cả nhưng cũng không biết cô ấy đi đâu, cho nên tôi đã nghĩ, có thể nào là cô ấy đến tìm cậu? ” Ánh mắt hi vọng của Đường Tiểu Thiên nhìn vào Hạ Mộc, cậu đã biết Nhà Vọng đi đâu phải không?

“Tôi đi tìm cô ấy đã lâu rồi, nhưng không thể nào tìm được.” Giọng nói của Đường Tiểu Thiên gần như vỡ vụn: “Cậu có thể nói cho tôi biết, cô ấy ở đâu không?”

Hạ Mộc cúi đầu, không nói chuyện.

Cậu... không muốn, không muốn nói với anh ta.

Cậu sợ, nếu có một ngày anh ta tìm được Thư Nhã Vọng, như vậy, như vậy hi vọng nhỏ nhoi xa vời đó của cậu, nhất định sẽ tan biến.

Nhã Vọng thích Đường tiểu Thiên như thế, thích như thế...

Thích như thế...

Hạ Mộc nhắm chặt mắt lại, cũng cắn chặt môi.

Đường Tiểu Thiên nhìn dáng vẻ Hạ Mộc như vậy, chợt hiểu ra, anh hít sâu một hơi, đứng dậy: “Không biết thì thôi vậy.”

Ngay khi anh quay người đi, thì nghe thấy Hạ Mộc khẽ nói phía sau: “Tôi chỉ biết cô ấy đến thành phố W.”

Đường Tiểu Thiên quay lưng về phía Hạ Mộc, không hề động đậy, chỉ nói nhỏ: “Cảm ơn cậu, Hạ Mộc.”

Nói xong, anh vội vàng chạy ra ngoài.

Hạ Mộc yên lặng rũ mắt, đúng vậy, cô thích anh ta như vậy, cho nên, cho nên...đây là hạnh phúc của cô, cậu chưa từng nghĩ tới vì tình yêu của mình mà hi sinh hạnh phúc của cô...

Tình yêu này không cần đòi hỏi, chỉ có thể trở thành gánh nặng của cô, ràng buộc của cô, sẽ đè chặt lấy cô, vậy khổn cô, khiến cô không thể vui vẻ.

Cho nên, nói ra cho anh ta đi thôi, đi tìm cô ấy đi! Buông tha cho cô ấy đi!

Ngày hôm sau, Hạ Mộc lại rơi vào trạng thái vô tri vô giác, lúc làm việc, lại không cẩn thận đập búa vào chính tay mình làm phồng rộp cả lên; lúc đi học, lại hay thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ; khi ăn, thức ăn vẫn là thường ngày hay dùng nhưng cũng không động đến.

Đôi mắt của cậu thường không có tiêu điểm, mà chỉ nhìn một chỗ, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình, không ai biết cậu đang nghĩ cái gì, có nhiều người, trời sinh có khả năng, có thể tự nhiên đem thế giới nhỏ bé của mình phóng to ra. Thời gian Hạ Mộc không nói gì, phòng giam 209 cũng càng ngày càng yên tĩnh giống như một ao tù, mọi người cảm thấy trong lòng như có một tảng đá lớn đè nặng, hít thở khó khăn. Không ai biết tại sao Hạ Mộc đột nhiên lại trở lại giống như khi cậu mới vừa vào đây, không ai biết trong lòng cậu cất giấu điều gì, ngay cả nói chuyện với cậu cũng không nhận được sự đáp lại của cậu.

Dần dà, mọi người càng ngày càng sợ hãi khi nhìn vào ánh mắt của cậu, thậm chí còn sợ dù chỉ nói một câu với cậu, họ sợ đến ngày nào đó khi cậu bộc phát, đúng lúc đánh trúng mình.

Lão Chu từng hỏi lão Hứa: “Ông nói xem tại sao gần đây Hạ Mộc lại biến thành người như vậy?”

Lão Hứa gật đầu, suy tư: “Thằng nhóc thất tình?”

Sau đó cả hai lại cùng lắc đầu, thất tình? Không thể nào! Lần trước rõ ràng đến gặp cậu ta là một tên đàn ông, muốn tới nói chia tay thì cũng phải là một cô gái chứ.

Cuối cùng đầu óc lão Chu nghĩ thật nhanh, hần mở to mắt nhìn lão Hứa, nói không chắc lắm: “Có thể là bạn trai mới của cô gái kia, thay cô ta đến nói chia tay với Hạ Mộc, con gái mà, da mặt mỏng.”

Tất cả mọi người đều cho là không thể, nhưng không ai có thể nghĩ ra một đáp án có khả năng thuyết phục.

Chàng trai cả ngày trầm mặc, học tập, làm việc, ăn, ngủ, mỗi một việc đều làm theo trình tự như trước đây, thế nhưng hình như, có cái gì đó đã thoát ra ngoài. Chàng trai này, linh hồn nhỏ bé của cậu ấy hình như đã đi mất.

Thỉnh thoảng Hạ Mộc sẽ nhìn về phía song sắt của phòng giam, mỗi ngày vào đúng thời gian quy định, đều sẽ có người từ đầu đó đi ngang qua, khi có người đi qua cậu sẽ bắt đầu cảm thấy nôn nóng, mãi cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân vang lên, rất lâu rất lâu cậu mới có thể ngăn lại sự sốt ruột của mình.

Cô không có tới, cô không có tới, trong lòng cậu có một giọng nói đang lêu gào: “Đường Tiểu Thiên đã tìm được cô ấy rồi, họ đã về bên nhau! Buông tay thôi! Buông tay thôi! Ngay từ đầu, người cô ấy yêu không phải là mày rồi!”

Mỗi khi âm thanh này vang lên trong chính lồng ngực mình, cậu cảm thấy giống như có một cây đinh, ghim sâu vào trong tim cậu, đau đớn, máu me đầm đìa, khi tiếng rít gào qua đi, lại lưu lại tiếng vọng trong khoảng không vắng vẻ tiêu điều. Trái tim cậu, đau rồi, trống rỗng rồi...

Nhưng sao bản thân còn quyến luyến, tại sao vẫn còn nhớ nhung? Từng lần từng lần hồi tưởng lại cảnh vào ngày cô đến trại giam thăm cậu, cô nói: “Em rất nhớ anh, mỗi ngày, lúc ăn em cũng sẽ nghĩ rằng, hôm nay anh sẽ ăn món gì? Lúc nói chuyện với người ta em cũng sẽ nghĩ anh có nói chuyện với ai không? lúc thức dậy em sẽ nghĩ, mỗi ngày anh muốn làm gì trong trại giam? Có phải làm việc không? Có phải lên lớp không? Hạ Mộc, em nhớ anh, nhớ anh lắm.”

Cô mãi mãi không thể biết, khi cô đỏ mặt nói lời đợi chờ mình, đã từng cho bản thân sức mạnh và hi vọng nhiều đến vậy; đã từng có hi vọng, giờ lại biến thành tuyệt vọng. Hàng đêm trong giấc mơ cậu luôn thấy bóng dáng kia đứng ở cửa trại giam chờ cậu, cuối cùng đứng bên cạnh cô lại còn có một người khác.

Cảnh cuối cùng trong mơ là khi cậu đứng sau song sắt trong trại giam nhìn dáng vẻ họ vô cùng thân thiết, sóng vai nhau đi xa dần...

Vô số lần cậu đã giật mình tỉnh giấc khỏi cơn mơ khi nhìn thấy cảnh tượng này, sau đó cậu nắm chặt chú cá bạc trong tay, im lặng ngồi dậy rầu rĩ, cậu lại bắt đầu nhớ đến cô.

Sáu năm, nói dài không dài, nói ngắn nhưng lại giống như không có điểm dừng, mỗi ngày đều sống trong nơi tối tăm, nhìn không thấy đầu, trông không thấy đuôi.

Cậu cố gắng đếm từng ngày từng đêm trong sáu năm này, cũng không nghĩ tới chuyện ra ngoài, bản thân cậu cũng muốn quên thế giới bên ngoài, có người nói với cậu: “Hạ Mộc, cậu có thể ra tù.”

Cậu từ nơi tối tăm lại bị dẫn đến bên cửa sổ đón nhận từng tia nắng chói mắt, cậu yên lặng nhìn về phía người quản giáo, trong mắt không có vui buồn, cậu mãi mãi như thế, sóng lớn cũng không sợ hãi, nước lửa cũng không màng.

Cậu cup mắt, thay quần áo mà quản giáo đưa cho cậu, bước từng bước ra khỏi trại giam, những bạn tù ánh mắt đầy ao ước nhìn theo cậu, cậu đi tới ngoài cửa sắt, quay đầu lại nhìn họ, cúi đầu không nói gì, rồi lập tức rời khỏi.

Lão Chu ở trong ngục kinh ngạc nói: “Thằng nhóc này nhìn chúng ta rồi?”

“Hừ, ở cùng nhau sáu năm đây mới là lần đầu tiên nhìn chúng ta.”

“Nó nhìn chúng ta như vậy là có ý gì?”

“Không biết.”

“Chẳng lẽ muốn cảm ơn chúng ta đã chăm sóc nó bao nhiêu năm như vậy à?”

“...Ông nghĩ quá nhiều rồi...”

“Này, tại sao nó lại nhìn chúng ta!” Lão Hứa buồn chán quay về phía bóng lưng Hạ Mộc gọi: “Này! Nhóc con, ra ngoài nhớ sống cho tốt, đừng vào đây nữa!”

Bóng dáng đã dần xa của Hạ Mộc ngạc nhiên khựng lại, cậu quay người, đôi mắt đen như mực nhìn hẩn nói: “Giữ gìn sức khỏe.”

Nói xong quay người bước đi.

Lão Hứa kinh ngạc mất một lúc, một hồi lâu mới lúng túng nói: “Thằng nhóc này trông càng đẹp trai hơn cả lúc mới vào đây.”

“Hừ, lâu rồi ông không thấy đàn bà phải không.” Lão Chu khinh bỉ một câu rồi lại phải thừa nhận: “Đúng thật là một thằng nhóc đẹp trai.”

Cửa trại giam vang lên tiếng lanh lảnh chói tai, Thư Nhã Vọng vẫn đang đợi bên ngoài vội vàng buông tay, căng thẳng bước lên hai bước, tỉ mỉ quan sát, cánh cửa nhỏ bên dưới cổng lớn mở ra, một đôi chân thon dài bước ra ngoài, bóng dáng gầy gò cao ráo bước khỏi cánh cửa, cậu đi hai bước, đứng dưới ánh mặt trời, khẽ ngẩng đầu lên, neho mắt nhìn bầu trời màu xanh lam.

Thư Nhã Vọng nhìn cậu ở xa xa, cậu mặt áo lông màu xanh ngọc, trên đầu đội nón kết, khuôn mặt xinh đẹp non nớt khi còn niên thiếu nay càng trở nên tuấn tú.

Dường như cậu đã nhận ra ánh mắt của cô, nháy mắt cậu lại cup mắt, quay đầu nhìn về phía cô, trước sau vẻ mặt vẫn không có biểu cảm gì.

Cô hơi nhướn môi dịu dàng nhìn cậu, mỉm cười.

Cậu thấy nụ cười của cô, biểu cảm trên mặt cũng nhẹ nhàng hơn, khóe miệng hơi nâng lên, dưới ánh mặt trời, hai người cách một khoảng xa, nhìn đối phương, cùng nhau mỉm cười.

Không biết ai là người tiến lên trước tiên, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, đến khi chỉ còn cách một bước chân mới ngừng lại, Thư Nhã Vọng ngẩng đầu nhìn cậu, Hạ Mộc đã cao lên rồi, càng ngày càng xinh đẹp, nhưng tính tình sao lại không thay đổi gì cả, khuôn mặt tuấn tú đã ốm đi của cậu vẫn không mang chút dáng vẻ sợ hãi, đôi mắt của cậu vẫn sâu hút, trống trải mà u ám, dưới vành mắt còn có quầng thâm mãi cũng không mất.

Thư Nhã Vọng chăm chú nhìn cậu, cẩn thận quan sát cậu, môi cậu mang theo một nụ cười mừng rỡ, nhưng hai mắt đã ửng đỏ, không nén nổi rơi lệ.

Hạ Mộc đưa tay lau nước mắt cho cô, Thư Nhã Vọng đưa hai tay kéo tay của cậu xuống, nắm chặt trong tay mình, cô cúi đầu nhìn, tay cậu rắn chắc nhưng thô ráp, cô chà chà vào lòng bàn tay cậu, khó chịu khóc thành tiếng, tay cậu...

Đôi tay đẹp đẽ, tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật...

Bây giờ, lại mang đầy sẹo và vết chai sần, thô ráp giống như của những công nhân trên công trường.

Rốt cuộc cậu đã phải chịu bao nhiêu khổ?

Rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu tội?

Thư Nhã Vọng dùng sức chà sát tay cậu, giống như nếu cô làm như thế thì có thể làm mờ đi những vết chai trong tay cậu.

Hạ Mộc thở dài, rút tay về, cậu kéo cô lại, ôm thật chặt, nói nhỏ: “Đừng khóc, chị biết rõ, em sợ nhất là chị khóc.”

Thư Nhã Vọng giang tay ôm lại cậu, ở trong lòng cậu dùng sức gặt đầu, nghẹn ngào nói: “Chị không khóc, chị không khóc.”

Thư Nhã Vọng ôm lấy Hạ Mộc khóc một hồi lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cô cọ cọ trong lòng Hạ Mộc, lau sạch nước mắt, rồi mới ngẩng đầu lên, nở một nụ cười thật to: “Hạ Mộc, hoan nghênh em trở về.”

Hạ Mộc nhếch môi: “Ừ.”

Đã kết thúc rồi, sáu năm dài như vậy cuối cùng cũng đã kết thúc rồi...

Cậu đã sắp quên đi màu sắc của bầu trời, quên đi con đường nhiều người chen chúc; quên đi hôm nay là ngày mấy, ngày mai là ngày mấy, ngày mốt lại là ngày mấy.

Đôi khi, cậu nhìn những đường nét ngày càng kiên cường trong gương, cậu đưa tay nhẹ chạm vào mặt gương, trong đôi mắt lạnh nhạt đến trống rỗng có vẻ nghi hoặc, đây chính là cậu ư?

Là Hạ Mộc đó ư?

Trong trại giam ngột ngạt tĩnh mịch, những song sắt đan cài vào nhau, sáu năm, chẳng hề dễ dàng giống như những gì cậu tưởng tượng...

Nhưng...

Cho dù như vậy, cậu cũng chưa từng hối hận.
Chưa bao giờ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-duong-noi-em>